പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE
Thalassery, Kerala, India - 670 101
Ph: 0490 2344727, 2343707
Web: www.alphathalassery.org, Email: alphits@gmail.com

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം

Title: Theology of Pentateuch
Published by: The Director, Alpha Institute, Archdiocese of Tellicherry,
Sandesa Bhavan, Tellicherry, 670 101, Kannur, Kerala
Ph: 0490 - 2344727, 2343707
Published on: 2015 April 15 (Easter)

Editorial Board: Rev. Dr. Joseph Pamplany
Rev. Dr. Thomas Kochukarottu
Rev. Dr. Joseph Kakkaramattathil

Office Assistance: Rev. Sr. Glorista SABS
Mr. Renjith. K.C.
Mrs. Anitha Vijayan
Mrs. Maneesha Shinoj
Mrs. Jeshitha Vijesh
Miss. Bhavya K
Language Mentor: Rev. Fr. Mathew Edamula
Printing: Midas Offset, Kuthuparamba
Copy Right: © All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher

ഉള്ളടക്കം

1. പഞ്ചഗ്രന്ഥം ആമുഖം 5
2. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ 21
3. പ്രപഞ്ച സൃഷ്ടി 49
4. പുറപ്പാടു ഗ്രന്ഥം 63
5. പുറപ്പാടു സംഭവം.. 70
6. സീനായ് ഉടമ്പടിയും പത്തു കല്പനകളും 84
7. ലേവ്യരുടെ പുസ്തകം 96
8. യഹൂദരുടെ തിരുനാളുകളും ബലികളും 101
9. സംഖ്യയുടെ പുസ്തകം.. 122
10. ബാലാമിന്റെ പ്രവചനങ്ങൾ..128
11. നിയമാവർത്തനഗ്രന്ഥം.. 135
12. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ വിവാഹ നിയമങ്ങൾ 143
13. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ മൂന്നുപിതാക്കന്മാർ 153

01

പഞ്ചഗ്രന്ഥം ആമുഖം

അഞ്ചു ചുരുളുകൾ എന്നർത്ഥമുള്ള Pentateuchos (Pente - അഞ്ച്, teuchoi ചുരുളുകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ) എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിൽനിന്നാണ് 'പഞ്ചഗ്രന്ഥം' എന്ന വാക്കിന്റെ ഉദ്ഭവം. ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിന്റെ ആദിമഘട്ടങ്ങളിൽ പഴയനിയമത്തിലെ ഉൽപത്തി, പുറപ്പാട്, ലേവ്യർ, സംഖ്യ, നിയമാവർത്തനം എന്നീ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾക്ക് കൊടുത്ത പേരാണിത്. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ, യോഹ 4:25 വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഒരിജൻ (Origen) ആണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്നപദം ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചത്. ക്രിസ്ത്വബ്ദം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യവനസാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യമുള്ള അലക്സാൻഡ്രിയായിലെ യഹൂദർ ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു.

പേരു സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. പുരാതന കാലത്തു നിലവിലിരുന്ന സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് അഞ്ചു ചുരുളുകളിലായി എഴുതപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാവാം ഈ വിഭജനം. ബി. സി. നാലും അഞ്ചും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഈ രീതിയ്ക്കു പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നെന്നു വേണം കരുതാൻ. ആശയപരമായി ഇത്തരമൊരു വിഭജനം യുക്തമാണെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു വിഭജനമായിരുന്നു ഇത്. എല്ലാംകൂടി ഒരു ചുരുളിലെഴുതുന്നത് പ്രായോഗിക വൈഷമ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുമെന്ന ചിന്തയാവാം വിഭജനത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

പഴയനിയമ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനത്തോടെ ഈ പുസ്തകങ്ങളെ 'നിയമം' (ഹീബ്രുവിൽ തോറാ - torah,

ഗ്രീക്കിൽ നോമോസ്-nomos) എന്നു വിളിച്ചു തുടങ്ങി. പഴയനിയമത്തിൽ 'പ്രഭാഷകൻ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖവുരയിലും 2 മക്കബായർ 15 -ലും ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഇതേ പദപ്രയോഗം പുതിയനിയമത്തിലും ദൃശ്യമാണ് (ഉദാ : ലൂക്കാ 10:26; 24:44) എ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ എഴുത്തുകാരായ ഫീലോ, ജൊസേഫൂസ് (Philo, Josephus) എന്നീ യഹൂദരും 'നിയമം' എന്ന പേരാണുപയോഗിച്ചത്. സഭാ പിതാക്കന്മാരാകട്ടെ, പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന പേരുപയോഗിച്ചുവെങ്കിലും 'നിയമം' എന്ന പേരിനാണു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കിയത്. ഇന്നും യഹൂദർ ബൈബിളിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തെ 'നിയമം' എന്നും, മറ്റു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെ 'പ്രവാചകന്മാർ', ലിഖിതങ്ങൾ എന്നുമാണു വിളിക്കുന്നത്.

'നിയമം' എന്നതിനു പുറമേ മറ്റു ചില പേരുകളിലും പഞ്ചഗ്രന്ഥം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ദിനവൃത്താന്തം, എസ്രാ, നെഹെമിയാ എന്നീ പുസ്തകങ്ങളുടെ ഹീബ്രുമൂലത്തിൽ 'മോശയുടെ നിയമം' (2 ദിന 23:18; 30:16; എസ്ര 3:2; 7:6), 'മോശയുടെ നിയമപുസ്തകം' (നെഹെ 8:1), 'മോശയുടെ പുസ്തകം' (2 ദിന 35:12 : എസ്ര 6:18; നെഹെ 13:1) എന്നീ പേരുകളും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'മോശയുടെ പുസ്തകം' എന്ന പ്രയോഗം മലാ 3:22, ബാറൂ 2:2, ദാനി 9:11 എന്നീ ഭാഗങ്ങളിലും, പുതിയനിയമത്തിൽ മർക്കോ 12:26 ൽ പുറ 3:2-6 ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഒരു വാക്യത്തിലും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികൾ 'മോശയുടെ നിയമം' വായിച്ചിരുന്നതായി അപ്പ 15:21-ലും 2കോറി 3:15-ലും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. സാബത്തു ദിവസം സിനഗോഗുകളിൽവച്ച് നിയമങ്ങൾ പരസ്യമായി വായിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം, ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനുവേണ്ടി മോശ എഴുതിത്തയ്യാറാക്കിയ നിയമങ്ങളാണ് അവയെന്ന് പുതിയ നിയമഗ്രന്ഥകാരന്മാർ കരുതി. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി 'മോശ' എന്ന പേര് പലപ്പോഴും അവർ ഉപയോഗിക്കുന്നുമുണ്ട് (ലൂക്കാ 16:29, 31; 24:27). മാത്രമല്ല, ഉദ്ധരണികളുടെ കൂടെ "മോശ പറഞ്ഞു" (മർക്കോ 7:10) "മോശ എഴുതി" (റോമ. 10:5) "മോശ കാണിച്ചു തന്നു" (ലൂക്കാ 20:38) എന്നിങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ഫീലോയും ജൊസേഫൂസും സമകാലികരായ മറ്റു യഹൂദ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വം മോശയ്ക്കു നല്കി. മോശയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് എഴുതിയതെന്നു പോലും അവർ പറഞ്ഞുവച്ചു.

മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ വസ്തുതകളെല്ലാം ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു - മോശ എന്ന ചരിത്രപുരുഷനേയും മർമ്മപ്രധാനമായ നിയമങ്ങളേയും തമ്മിൽ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യസൃഷ്ടിയായി പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ ഇസ്രായേൽ ജനം കാണുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇസ്രായേലിന്റെ നിയമദാതാവായിരുന്നു മോശ. ഇസ്രായേലിന്റെ നിയമസംഹിത പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടും, പ്രധാനപ്രമേയമായ ഈ നിയമവും വ്യത്യസ്തമായ നിയമസംഹിതകളും പുസ്തകത്തിന്റെ സിംഹഭാഗം അപഹരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പിൽക്കാ

ലത്ത് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ ഒന്നാകെ 'നിയമം' എന്നു വിളിച്ചു. മോശയാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥം എഴുതിയതെന്ന് ചില വാക്യങ്ങളിൽ സൂചനയുമുണ്ട്. (പുറ. 17:14; 24:4, 7; 34:27, 28; സംഖ്യ 33:2, നിയ 3:9, 24).

അനേക നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന അതിസങ്കീർണ്ണമായ ഇസ്രായേൽ ചരിത്രമാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് ആധുനിക പഠനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതിപുരാതനമായ ചില നിയമങ്ങൾ മോശ എഴുതിയിരിക്കാം. തുടർന്നുള്ള ബൈബിൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ രചനയിലും വളർച്ചയിലും മോശയുടെ സ്വാധീനം വളരെ പ്രകടമാണ്. മോശ എന്ന കരുത്തനായ നേതാവിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെയും ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥം ക്രമേണ രൂപപ്പെട്ടത്.

രചനാപരവും സാഹിത്യപരവുമായ ചില പ്രത്യേകതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 'നിയമാവർത്തന'ത്തെ മാറ്റി നിർത്തി ആദ്യത്തെ നാലു പുസ്തകങ്ങളെ 'ചതുർഗ്രന്ഥം' (tetrateuch) എന്നു ചിലർ വിളിക്കുന്നു. 'ജോഷ്വ' പുസ്തകം കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി 'ഷഡ്ഗ്രന്ഥം' എന്നും, ഉൽപത്തി മുതൽ സാമുവേൽവരെയുള്ള എട്ടു പുസ്തകങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തി 'അഷ്ടഗ്രന്ഥം' എന്നും ചിലർ വിളിക്കുന്നു. പഴയനിയമസംഹിതയിൽ നിയമാവർത്തനത്തിനുള്ള സ്ഥാനം ഏതെന്ന് പലരും ചിന്തിച്ചു. ഈ പ്രശ്നം ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാതാക്കളെ കുഴക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഹീബ്രുബൈബിളിലെ ക്രമമനുസരിച്ച് ലേവ്യർ കഴിഞ്ഞുള്ള പുസ്തകങ്ങൾക്ക് ഒരു ആമുഖമാണ് നിയമാവർത്തനം എന്നു ചിലർ അവകാശപ്പെടുന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ് ആദ്യത്തെ നാലു പുസ്തകങ്ങളെ ചതുർഗ്രന്ഥം എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ചതുർഗ്രന്ഥത്തെയും ജോഷ്വമുതലുള്ള പഴയനിയമ പുസ്തകങ്ങളെയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണിയായി നിയമാവർത്തനത്തെ പരിഗണിക്കുന്നവരും വിരളമല്ല. ഷഡ്ഗ്രന്ഥമെന്നും, അഷ്ടഗ്രന്ഥമെന്നും പേരിട്ടത് ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്.

ഇസ്രായേൽ ജനത വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിൽ വാസമുറപ്പിച്ചതിനെയും ഇസ്രായേൽ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പതനത്തെയും സംബന്ധിച്ച ചില വിവരണങ്ങളെങ്കിലും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിനുശേഷം എഴുതപ്പെട്ടുവെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. പഞ്ചഗ്രന്ഥം എഴുതപ്പെട്ട അതേ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ നിയമാവർത്തനപുസ്തകത്തെ അതിനു മുൻപുള്ള നാലു പുസ്തകങ്ങളോട് ദൈവശാസ്ത്രപരമായും സാഹിത്യപരമായും അക്ഷരാർത്ഥത്തിലും ബന്ധിപ്പിക്കാൻ ശ്രമം നടന്നുവെന്നതും യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ചതുർഗ്രന്ഥം, ഷഡ്ഗ്രന്ഥം തുടങ്ങിയ വിഭജനങ്ങളെല്ലാം ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ തങ്ങളുടെ വീക്ഷണങ്ങൾക്കനുസൃതമായി നടത്തിയതാണെന്നു വ്യക്തം. പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന പേര് അവർ നിഷേധിക്കുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. പക്ഷേ, പിന്നീടുള്ള ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളെ പഞ്ചഗ്രന്ഥവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്താതെ മാറ്റി നിർത്തുന്നതിനോട് അവർ വിയോജിക്കുന്നു. പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന പേരാണ് കൂടുതൽ അനുയോജ്യമെന്ന് ആത്യന്തിക വിശകലനത്തിൽ ബോദ്ധ്യമാകും.

ആധുനിക ഭാഷകളിലുള്ള പഞ്ചഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഹീബ്രു ബൈബിളിന്റെ ഗ്രീക്കിലും ലത്തീനിലുമുള്ള പുരാതന പരിഭാഷകളിലെ പേരുകളിൽനിന്ന് ഉദ്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഓരോ പുസ്തകത്തിന്റെയും മുഖ്യപ്രമേയത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനുതകുന്ന പേരുകളാണ് അവയെല്ലാം. 'ഉൽപ്പത്തി' എന്ന പദത്തിന് 'ആരംഭം', 'ഉദ്ഭവം', 'ജന്മ' തുടങ്ങിയ അർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. ഉൽപ്പത്തിപ്പുസ്തകം, പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയേയും ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ ആദിപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തെയുംകുറിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. 'പുറപ്പാട്' എന്ന വാക്കിന് 'യാത്ര', 'പുറത്തുകടക്കൽ' എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥവിന്യാസങ്ങളുണ്ട്. ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു വിമോചിതരായ ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിലേക്കുള്ള യാത്രയാണ് പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. പുരോഹിതവംശമായ ലേവിയുടെ ഗോത്രത്തെയും പൗരോഹിത്യ വിധികളെയും ആരാധനക്രമങ്ങളെയും അതോടനുബന്ധിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ് 'ലേവ്യർ'. 'സംഖ്യ' എന്ന പദം എണ്ണത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ നാലു അധ്യായങ്ങളിൽ ഗോത്രം തിരിച്ച്, പിതാക്കന്മാരുടെ തായ്‌വഴി അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു ജനസംഖ്യാക്കണക്ക് ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് നാലാമത്തെ പുസ്തകത്തിന് ആ പേരു ലഭിച്ചത്. ഇസ്രായേൽ ജനം സീനായ് മലയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട് വാഗ്ദത്തഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയിൽ, മൊവാബുതാഴ്‌വരയിൽ എത്തുന്നതുവരെയുള്ള ഏകദേശം നാല്പതു വർഷത്തെ ചരിത്രമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും ഇസ്രായേൽ മക്കളിൽ യുദ്ധശേഷിയുള്ളവരെ എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ഓരോ ജനസംഖ്യാ കണക്കെടുപ്പു നടത്തുന്നുണ്ട് (സംഖ്യ 1:26). 'നിയമാവർത്തനം' എന്ന വാക്കിനർത്ഥം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ട നിയമം 'രണ്ടാമത്തെ നിയമം' എന്നാണ്. തന്റെ മരണത്തിനു മുമ്പു മോശ നൽകിയ നിയമത്തെയാണ് 'രണ്ടാമത്തെ നിയമം' സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നിയ 17:18-ൽ 'നിയമത്തിന്റെ ഒരു പകർപ്പ്' എന്നർത്ഥമുള്ള ഹീബ്രുപദം ഗ്രീക്കുവിവർത്തനമായ 'സപ്തതി'യിൽ 'നിയമാവർത്തനം' എന്നു തെറ്റായി തർജ്ജമ ചെയ്തതിൽനിന്നാണ് ഈ പേരുണ്ടായത്.

ഹീബ്രു ഭാഷയിലെഴുതപ്പെട്ട പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിൽ ഓരോ പുസ്തകത്തിലെയും ആദ്യത്തെ വാക്ക്, അല്ലെങ്കിൽ പ്രാധാന്യമുള്ള ആദ്യത്തെ വാക്ക് ആണ് പുസ്തകത്തിന്റെ പേരായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിന് 'ബെറെഷിത്' (Bereshit - ആദിയിൽ), പുറപ്പാടിന് 'വെ എല്ലെ ഷെമോത് - (we elleh shemot - ഇവയാണ് പേരുകൾ), ലേവ്യർ പുസ്തകത്തിന് 'വയ്യിക്രാ' (wayyiqra - അവൻ വിളിച്ചു), സംഖ്യാ പുസ്തകത്തിന് 'വയ്യ്ദബ്ബെർ' (wayyedabber - അവൻ പറഞ്ഞു) അല്ലെങ്കിൽ 'ബ്മിദ്ബാർ' (Bemidhbar - മരുഭൂമിയിൽ), നിയമാവർത്തനത്തിന് 'എല്ലേ ഹദ്ദബാറിം' (Elle Haddebarim - ഇവയാണ് വാക്കുകൾ) അല്ലെങ്കിൽ 'ദ്ബാറിം' (Dabarim - വാക്കുകൾ) എന്നുമാണ് പേര്. പ്രാചീന മധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്തെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചുള്ള പേരിടലാണിത്. ബാബിലോണിയൻ സാഹിത്യത്തിലെ 'സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള പദ്യ'ത്തിനും ഇതുപോലെ ആദ്യത്തെ വാക്കുക

ളാണ് പേരായി കൊടുത്തത് - 'എനുമാ എലിഷ്' (Enuma Elish), ഗിൽഗമേഷ് ഇതിഹാസത്തിലെ 'ജലപ്രളയകഥ' തുടങ്ങുന്ന 'സാ നഗബാ ഇമ്മ്രു' (sa nagba imru) ആ കഥയുടെ പേരായി മാറി.

ഉള്ളടക്കം - ഒരു വിശകലനം

അന്യോന്യബന്ധമുള്ള സംഭവ പരമ്പരകളുടെ കാലാനുക്രമമായ വിവരണമാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചോൽപത്തി മുതൽ മോശയുടെ മരണംവരെയുള്ള സംഭവ പരമ്പരകളിലൂടെ ദൈവം തനിക്കായി ഒരു ജനതയെ എങ്ങനെ തെരഞ്ഞെടുത്തുവെന്നും, കാലക്രമത്തിൽ അവർക്കു തനതായ ഒരു വ്യക്തിത്വവും നിലനില്പും ഐക്യബോധവും എങ്ങനെ ഉണ്ടായെന്നും പഞ്ചഗ്രന്ഥി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽ നരകയാതനകളനുഭവിക്കുകയും പിന്നീട് മോശയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥത്തിലൂടെ താൻ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു ജനതയുടെ പിതാവാകാൻ അബ്രാഹത്തെ ദൈവം വിളിച്ചു. സീനായ് മലയിൽവെച്ച് ദൈവം അവർക്കു കല്പനകൾ കൊടുത്തു. ഉടമ്പടി വഴി അവരുമായി ഒരു പ്രത്യേകബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു കൊണ്ട് അവരെ തന്റേതു മാത്രമാക്കി മാറ്റി. പിന്നീട് മരുഭൂമിയിലൂടെ അവരെ വാഗ്ദത്തഭൂമിയിലേക്കു നയിച്ചു.

പ്രപഞ്ചോൽപത്തി, മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ആരംഭം, അടിസ്ഥാനപരമായ ജീവിതരീതികൾ (ഇടയൻ, കർഷകൻ, സ്ഥിരവാസമില്ലാതെ ദേശാന്തരഗമനം ചെയ്യുന്നവൻ, നാഗരികൻ) എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങളോടെയാണ് ഉൽപത്തി പുസ്തകം ആരംഭിക്കുന്നത്. സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും തിന്മയുടെ ഉദ്ഭവവുമാണ് 1-11 അദ്ധ്യായങ്ങളിലെ മുഖ്യപ്രതിപാദ്യവിഷയം. 12-36 അദ്ധ്യായങ്ങൾ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. 12:1-25: 18 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അബ്രാഹത്തിന്റെയും 25:19- 26:35-ൽ ഇസഹാക്കിന്റെയും 27:1-36:43-ൽ യാക്കോബിന്റെയും ചരിത്രം നാം വായിക്കുന്നു. സ്വന്തജനത്തെയും ജന്മനാടിനെയും ഉപേക്ഷിച്ച് താൻ കാണിച്ചുതരുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു പോകുവാൻ ദൈവം അബ്രാഹത്തോടു കല്പിച്ചു. അതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം കാനാൻ ദേശത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആ ഭൂവിഭാഗം മുഴുവനും കയ്യടക്കാനും അവകാശമാക്കാനും അനുഭവിക്കാനും തക്കവിധം അത്ര വലിയൊരു സന്താനപരമ്പര അബ്രാഹത്തിനു വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ചരിത്രാധിഷ്ഠിതവും പാരമ്പര്യാധിഷ്ഠിതവുമായ കഥകളിലൂടെ അബ്രാഹം, ഇസഹാക്ക്, യാക്കോബ് എന്നിവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ മിഴിവോടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ജോസഫിന്റെ കഥയും അദ്ദേഹം ഈജിപ്തിൽ അത്ഭുതകരമായി അസൂയാവഹമായ അധികാരസ്ഥാനത്ത് എത്തിച്ചേരുന്നതും മറ്റും പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണെങ്കിലും (ഉൽപ. 37-50) ഈജിപ്തിൽ നിലവിലിരുന്ന പുരാതന സാഹിത്യത്തോടും 'വിജ്ഞാന' പുസ്തകത്തിലെ ഭാഷയോടും സാഹിത്യരൂപത്തോടും വളരെ സാമ്യമുള്ള ഭാഷയിലാണ് അത് എഴുതപ്പെട്ടത്. പിതാവായ യാക്കോബിനെയും

സ്വസഹോദരങ്ങളെയും ഈജിപ്തിലേക്കു വരുത്തിക്കൊണ്ട് അബ്രാഹത്തിനു സന്താനപരമ്പരകളുടെ തുടർച്ച അദ്ദേഹം പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. ജോസഫിന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തോടെ ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകം സമാപിക്കുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ ബാക്കി നാലു പുസ്തകങ്ങളിലെയും പ്രധാന കഥാപാത്രം മോശയാണ്. ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ നട്ടെല്ലുപോലെ ജീവിച്ച മോശയേയും അവരുടെ ഭാവി ഭാഗധേയങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്ന യാഹ്വേയെയും മുഖ്യകഥാപാത്രങ്ങളാക്കിയാണ് ബാക്കി വിവരണങ്ങൾ നീങ്ങുന്നത്. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനത്തെ ഐക്യബോധമുള്ള ഒരൊറ്റ ജനസമൂഹമായി വളർത്തിയെടുത്തത് മോശയാണ്. വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു ഭരണഘടനയും സാമൂഹികവും മതപരവുമായ അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളും വഴി അദ്ദേഹം അവരുടെ ജീവിതത്തിന് താളവും ലയവും നല്കി. ഇസ്രായേലിന്റെ ഉദ്ഭവചരിത്രമാണ് ഉൽപത്തിപ്പുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമെങ്കിൽ, ദൈവം പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്ത ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ തുടർന്നുള്ള ചരിത്രമാണ് 'പുറപ്പാട്' പുസ്തകം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

'പുറപ്പാട്' പുസ്തകത്തിൽ പ്രധാനമായി രണ്ടു പ്രമേയങ്ങളാണുള്ളത്. ഇസ്രായേൽ ജനം ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിതരാകുന്നതും (1:1-15:21) സീനായ് ഉടമ്പടിയും (19:1-40:38). മരുഭൂമിയിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ മലയിലേക്കുള്ള യാത്രയും ഉടമ്പടി സ്ഥാപനവും (15:22-18:27) ഇവയ്ക്കു മദ്ധ്യേ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ പല സംഭവങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ട്.

ഇസ്രായേൽ സന്തതികൾ വർദ്ധിച്ച് വളരെയധികം ശക്തിപ്രാപിക്കുകയും രാജ്യം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു (1:7). ഈജിപ്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ ആരൂഢനായ പുതിയ ഭരണാധികാരിക്ക് ജോസഫിനെപ്പറ്റി അറിവില്ലായിരുന്നു. ജോസഫിന്റെ പ്രഭാവത്തിന്റെ തണലിൽ ഇതുവരെ സുഖമായി ജീവിച്ച ദൈവജനത്തെ പുതിയ ഭരണാധികാരി മർദ്ദിക്കാനും പീഡിപ്പിക്കാനും തുടങ്ങി (1:8-22). എന്നാൽ, അബ്രാഹത്തോടും ഇസഹാക്കിനോടും യാക്കോബിനോടും ചെയ്ത വാഗ്ദാനം ദൈവം മറന്നില്ല (2:24). തന്റെ ജനത്തെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കാൻ ദൈവം മോശയെ വിളിച്ചു (2:11-4:3; 6:2-7:7). മർദ്ദനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങൾക്കുശേഷം മോശയുടെ ജനനം (2:1-10), മോശയുടെ ദൈവവിളി (2:11-4: 31; 6:2-7:7), ഫറവോയും മോശയും തമ്മിലുള്ള സംവാദം (5:1-6; 7:8-13), മഹാമാരികൾ (7:14-10:29) എന്നിവയാണു പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ. അതേത്തുടർന്ന് പെസഹാ ആചരണവും ഈജിപ്തിലെ കടിഞ്ഞൂൽ പുത്രന്മാരുടെ സംഹാരവും (11:1-13:16) ഇസ്രായേൽ ജനം നിരനിരയായി ഈജിപ്തിൽനിന്നു പുറത്തുവരുന്നതും (12:51) ഈജിപ്തിന്റെ സൈന്യം ഇസ്രായേല്യരെ പിൻതുടരുന്നതും ചെങ്കടൽ കടക്കുന്നതും (13:17-14:31) വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. മോശയുടെ കീർത്തനത്തോടെ (15:1-21) പുറപ്പാടിന്റെ ആദ്യഭാഗം അവസാനിക്കുന്നു. വിജയാഹ്ലാദം പ്രകടമാക്കാൻ ഇസ്രായേൽക്കാർ ആലപിച്ചിരുന്ന കീർത്തനമാണിത്.

ചെങ്കടൽ തീരം വിട്ട ഇസ്രായേൽ ജനം മരുഭൂമിയിൽ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു (15:22). ഇതവർക്ക് ഒരു പരീക്ഷണ കാലമായിരുന്നു. ദൈവമാണ് തങ്ങളുടെ സംരക്ഷകനും പരിപാലകനും ജീവന്റെ ഉറവിടവും എന്ന് അവർ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ പഠിച്ചു (16-17). താനേറ്റെടുത്ത നേതൃത്വം ഒരു വലിയ ഭാരമായി അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ മോശ തന്റെ അമ്മായിയപ്പനും മിദിയാനിലെ പുരോഹിതനുമായ ജെത്രോയുടെ ഉപദേശം തേടി. ജെത്രോയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ച് മോശ ന്യായാധിപന്മാരെ നിയമിച്ചു. ജനത്തിനിടയിൽ കലഹങ്ങൾക്കും തർക്കങ്ങൾക്കും തീർപ്പു കല്പിക്കുകയും തദ്വാരാ മോശയുടെ ജോലിഭാരം ലഘൂകരിക്കുകയുമായിരുന്നു ന്യായാധിപന്മാരുടെ കർത്തവ്യം (18). സീനായ് മലയിൽവെച്ച് ദൈവം ഒരു ഉടമ്പടി നൽകി. ഇസ്രായേല്യർ അതു സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ ഉടമ്പടി ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടു (19-24). ഉടമ്പടിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ദീർഘമായ വിവരണത്തിൽ പത്തു പ്രമാണങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു (20:22-23:33).

തുടർന്നു വരുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ, ഇസ്രായേലിന്റെ ആരാധനക്രമത്തെ സംബന്ധിച്ച് വിശിഷ്യാ, ബലിപീഠം, വിശുദ്ധകൂടാരം എന്നിവ ഉണ്ടാക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്നും മറ്റുമുള്ള, നിർദ്ദേശങ്ങളാണുള്ളത് (25-31). ഇസ്രായേൽ ജനം ഉടമ്പടി ലംഘിക്കുന്നതും സ്വർണ്ണം കൊണ്ട് കാളക്കുട്ടിയെ ഉണ്ടാക്കി ആരാധിക്കുന്നതും ഉടമ്പടി നവീകരിക്കുന്നതുമായ സംഭവങ്ങൾ (32-34) ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കും അവയുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനും (35-40) ഇടയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ആരാധനക്രമത്തിലെ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ബലിയർപ്പണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളുടെ വിവരണത്തോടെയാണ് ലേവ്യർ പുസ്തകം ആരംഭിക്കുന്നത് (1-7). അഹറോനെ പുരോഹിതനായി അഭിഷേകം ചെയ്യുന്ന ഭാഗമാണ് തുടർന്നുള്ള മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങൾ (8-10). രചനാരീതിയിലും ശൈലിയിലും ഈ അദ്ധ്യായങ്ങൾക്ക് ഉൽപ്പത്തി, പുറപ്പാട് എന്നീ പുസ്തകങ്ങളോടു വളരെയേറെ സാമ്യമുണ്ട്. ശുദ്ധിയേയും അശുദ്ധിയേയും സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും (11-15) പാപപ്പരിഹാര ദിനത്തിലെ ശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ള അനുഷ്ഠാനവിധികളുമാണ് തുടർന്നുള്ള ഭാഗം (16). 17-26 അദ്ധ്യായങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം ജീവിത വിശുദ്ധിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങളാണ്. ആഖ്യാനാരീതിയിലും ശൈലിയിലും ഈ ഭാഗം മുൻ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. 'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമസംഹിത' (Holiness code) എന്ന പേരിലാണ് ഈ ഭാഗം അറിയപ്പെടുന്നത്. 'നിങ്ങളുടെ ദൈവമായ ഞാൻ-യാഹ്വേ- പരിശുദ്ധനായതുകൊണ്ട് നിങ്ങളും പരിശുദ്ധരായിരിക്കണം, എന്ന കല്പന പല വാക്യങ്ങളിലും ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട് (19:2; 20:7, 8, 26: 21:6, 8, 15). നേർച്ച കാഴ്ചകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തോടെ (27) ലേവ്യർ അവസാനിക്കുന്നു.

സീനായ് മരുഭൂമിയിൽ എത്തിയ ഇസ്രായേൽ ജനം അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ട് (1:1) വാഗ്ദത്തഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയിൽ, മൊവാബു താഴ്വരയിൽ എത്തുന്നതുവരെ (36:13) ഉള്ള ഏകദേശം 40 സംവത്സരങ്ങളിലെ

ചരിത്രമാണ് 'സംഖ്യ' പറയുന്നത്. ഇസ്രായേൽ മക്കളിൽ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ കരുത്തുള്ളവരുടെ ജനസംഖ്യാ കണക്കെടുപ്പോടെ സംഖ്യ പുസ്തകം ആരംഭിക്കുന്നു. സീനായ് മലയടിവാരത്തുനിന്ന് യാത്ര പുറപ്പെടുന്ന ജനത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ വളരെ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട് (1:1-10:10). ജനം കാദെഷ് ബർണെയായിൽ എത്തി (10:11-20:13), കാനാൻ ദേശത്തു നേരിട്ടു പ്രവേശിക്കാൻ കഴിയാതെ ചെങ്കടലിന്റെ വഴിയിലൂടെ മരുഭൂമിയിലേയ്ക്ക് അവർ തിരിച്ചുപോയി. മരുഭൂമിയിൽ അനേകനാൾ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞതിനുശേഷം അവർ മൊവാബു താഴ്വരയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഈ കാലയളവിൽ ശ്രദ്ധേയമായ പല സംഭവങ്ങളും നടന്നു. ലേവ്യർ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾക്കു പുറമെ മറ്റു ചില നിയമങ്ങളും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും സംഖ്യ പുസ്തകത്തിലെ ചരിത്ര വിവരണങ്ങൾക്കിടയിൽ കാണാനുണ്ട് (20:14-36:13).

മോശയുടെ അന്തിമ പ്രബോധനങ്ങൾ എന്നാണ് നിയമാവർത്തനപുസ്തകം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ ജോർദ്ദാൻ സമതലത്തിലും മൊവാബിലും എത്തിച്ച സംഭവപരമ്പരകളെക്കുറിച്ചുള്ള അവലോകനത്തോടെയാണ് ഈ പുസ്തകം ആരംഭിക്കുന്നത് (1:1-4:43). പഴയ ചരിത്രമെല്ലാം മോശ ഓർമ്മിക്കുകയും ജനത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു തരം പ്രസംഗശൈലിയാണ് ഇവിടെ നാം കാണുക (5-11). ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായ ഒരു പുതിയ നിയമം (12-26) അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ആമുഖം മാത്രമാണു മോശയുടെ വാക്കുകൾ. തുടർന്നു വരുന്ന നാലദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അനുഗ്രഹങ്ങളും ശാപങ്ങളുമാണ് (27-30). മോശയുടെ അവസാന ചെയ്തികളുടെ സംക്ഷിപ്ത വിവരണത്തോടെ പുസ്തകം സമാപിക്കുന്നു. അബ്രാഹത്തിനും ഇസഹാക്കിനും യാക്കോബിനും അവരുടെ പിൻഗാമികൾക്കും വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട കാനാൻ ദേശം നേബോമലയുടെ മുകളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മോശ ഒരുനോക്കു കണ്ടു. ജോഷ്വയെ തന്റെ പിൻഗാമിയായി അഭിഷേകം ചെയ്ത് അന്തിമോപദേശങ്ങളും ആശീർവ്വാദവും നൽകിയതിനുശേഷം മോശ മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതദേഹം മൊവാബിൽ സംസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടു (31-34). മോശയുടെ മരണത്തോടെ 'നിയമാവർത്തനവും' പഞ്ചഗ്രന്ഥവും അവസാനിക്കുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥം - പൊതുവായ അവലോകനങ്ങൾ

ഒരേയൊരു ചട്ടക്കൂടിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നുകൊണ്ടുള്ള ക്രമാനുഗതമായ ചരിത്രവിവരണമാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥമെന്ന് അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. എന്നാലും വാക്യഘടനയിലും ആശയഘടനയിലും ആഖ്യാനശൈലിയിലും ഗണ്യമായ വൈവിധ്യങ്ങൾ ദൃശ്യമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് അബ്രാഹം, ഇസഹാക്ക്, യാക്കോബ് എന്നീ പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു തുലോം വ്യത്യസ്തമാണ് ജോസഫിന്റെ ചരിത്രം. മറ്റു മൂന്നു പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തനായ - വിവേകമതിയും സ്വപ്നവ്യാഖ്യാതാവുമായ - ഒരു വ്യക്തിയായി ജോസഫ് ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തെക്കാൾ മനോഹരമായ ശൈലി

യിലാണ് 'നിയമസംഹിതകൾ' എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. പലതരത്തിലുള്ള നിയമസംഹിതകൾക്ക് വിവിധ ഭാഷാശൈലിയുണ്ട്. ഇടയ്ക്ക് പല ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള ഗീതങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഭാഗങ്ങൾ എന്നതിനേക്കാളുപരി പിന്നീടു ചേർക്കപ്പെട്ടവയാണെന്ന പ്രതീതിയാണ് വായനക്കാരിലുളവാക്കുക.

സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ച് വ്യത്യസ്ത രീതിയിലുള്ള രണ്ടു വിവരണങ്ങളോടെയാണ് ഉൽപ്പത്തിപ്പുസ്തകം തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ (1:1-2: 4a; 2:4b-25). പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരേ സംഭവംതന്നെ ആദ്യത്തേതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി - അർത്ഥത്തിലും ശൈലിയിലും - രണ്ടാമതൊരിക്കൽകൂടി രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. ഇതിന് ഡബ്ലറ്റ് (doublet) എന്നാണ് പറയുക. ഇത്തരം ഡബ്ലറ്റുകൾ അഥവാ ആവർത്തനങ്ങൾ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലുടനീളം കാണാനുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിൽ അബ്രാഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ ദാസി ഹാഗാറിന്റെ പലായനം (ഉൽ. 16; 21:8-21), ദൈവവും അബ്രാഹവും തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടി (ഉൽ. 15; 17), ഇസഹാക്കിന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ച് അരുളപ്പാട് (ഉൽ. 17:15-22 18:6-15), യാക്കോബിനെ ഇസഹാക്ക് അനുഗ്രഹിക്കുന്നത് (ഉൽ. 27; 28:1-4), യാക്കോബ് ബെഥേലിൽ ഒരു സ്തംഭം (കല്ലുകൊണ്ടുള്ള ബലിപീഠം) സ്ഥാപിക്കുന്നത് (ഉൽ. 28:18-19; 35:14-15) എന്നിവയെല്ലാം രണ്ടു തരത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുറപ്പാട് പുസ്തകത്തിൽ മോശയെ ദൈവം വിളിക്കുന്ന സംഭവം (പുറ 3:1-6:1; 6:2-7:13) മറ്റൊരുദാഹരണമാണ്.

മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഒരേ സംഭവം രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു. മരുഭൂമിയിൽവച്ച് ഇസ്രായേൽ ജനം മന്നായും കാടപ്പക്ഷിയുടെ മാംസവും ഭക്ഷിച്ച ചരിത്രം പുറ 16-ലും സംഖ്യ 11:4-35-ലും, മോശ പാറയിൽ വടികൊണ്ടടിച്ച് ദാഹജലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത് പുറ 17 1-7-ലും സംഖ്യ 20:1-13-ലും, പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ പുറ 20:2-17-ലും നിയ 5:6-21ലും ആശയഭംഗം കൂടാതെ, എന്നാൽ ശൈലി വ്യത്യാസത്തോടെ വിവരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

അബ്രാഹത്തിന്റെയും യാക്കോബിന്റെയും ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഇസഹാക്കിന്റെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇസഹാക്കിനെക്കുറിച്ചു മാത്രം സംസാരിക്കുന്ന ഉൽ 26-ാം അദ്ധ്യായം അബ്രാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനങ്ങളിൽനിന്ന് (ഉൽ. 12:1-20;20) രൂപംകൊണ്ടതാണ്.

ആവർത്തനവിരസവും സങ്കീർണ്ണവും പരസ്പരം പൊരുത്തമില്ലാത്തതും വിശദീകരിക്കാനും വ്യാഖ്യാനിക്കാനും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതുമാണ് ചില ആഖ്യാനങ്ങൾ. നോഹിന്റെ കാലത്തെ ജലപ്രളയ വിവരണത്തിൽ (ഉൽ. 6:5-8:22) പെട്ടകത്തിൽ കയറ്റിയ പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ എണ്ണത്തിലും (ഉൽ. 6:19; 7:2, 8-9) ജലപ്രളയം നീണ്ടുനിന്ന ദിവസങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിലും (ഉൽ. 7:12, 24, 8:6-14) ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുണ്ട്. ഇതേ പൊരുത്തക്കേട് ജോസഫിനെ അടിമയായി വില്ക്കുന്ന സംഭവവിവരണത്തിലും കാണാം. സഹോദരന്മാർ ചേർന്ന് ജോസഫിനെ ഇസ്മായേല്യർക്കും അവർ പിന്നീട്

അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഈജിപ്തുകാരനും വിറ്റുവെന്നാണ് ആദ്യം പറയുന്നത് (ഉൽ. 37:27, 28b; 39:1). പക്ഷേ, സഹോദരന്മാർ ജോസഫിനെ ഒരു പൊട്ടക്കിണറ്റിൽ എറിഞ്ഞുവെന്നും പിന്നീട് പൊക്കിയെടുത്ത് അതുവഴി വന്ന മിദിയാൻകാർക്കു വിറ്റുവെന്നും അവർ അവനെ ഈജിപ്തിലെ കാവൽപ്പടയുടെ നായകനായ പൊത്തിഫറിന് വിറ്റെന്നും ആണ് രണ്ടാമത്തെ ഭാഷ്യം (ഉൽ. 37:28a, 36). ഇവിടെയും മറ്റു ചില ഭാഗങ്ങളിലും തുടർച്ചയായ, ക്രമാനുഗതമായ, ഒരു വിവരണത്തേക്കാളുപരി കുറേ സംഭവങ്ങൾ വെറുതെ കൂട്ടിച്ചേർത്തെഴുതിയെന്ന പ്രതീതിയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം ജനിപ്പിക്കുന്നത്.

ശൈലിയിലും ഘടനയിലും മാത്രമല്ല, ചില പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിലും വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. ദൈവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പദം ഇതിന് ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ്. 'ഉൽപത്തി'യുടെ ആരംഭത്തിൽ സൃഷ്ടിയുടെ ആദ്യവിവരണത്തിൽ 'ദൈവം' (എലോഹിം - Elohim) എന്നും, രണ്ടാമത്തെ വിവരണത്തിൽ 'കർത്താവായ ദൈവം' (യാഹ്വേ എലോഹിം - Yahweh Elohim) എന്നുമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഉൽപ്പത്തി 4-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ 'കർത്താവ്' (യാഹ്വേ - Yahweh) എന്നും 5-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ 'ദൈവം' (എലോഹിം - Elohim) എന്നും കാണുന്നു. ഇവിടെ മുതൽ പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ ദൈവം തന്റെ പേരു സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ ദൈവത്തിനു കൊടുക്കുന്ന പേര് മാറി മാറി വരുന്നു. 'യാഹ്വേ'എന്നാണ് ദൈവത്തിന്റെ പേരെന്ന് ആദ്യം അറിഞ്ഞത് (പുറ. 3:13-15; 6:2-3) മോശയാണ്. പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്തും അതിനു മുമ്പും ദൈവം 'യാഹ്വേ' എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് എന്ന വസ്തുതയ്ക്ക് കടകവിരുദ്ധമാണ് ഈ പ്രസ്താവം (ഉൽ. 15:2, 7, 8; 16:2; 28:13; 4:1, 26).

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ മറ്റനേകം പൊരുത്തക്കേടുകളുണ്ട്. ഉൽ. 28:19 പ്രകാരം യാക്കോബ് പാദാൻ ആരാമിലേക്കു പോകുന്നതിനു മുൻപാണ് ലൂസ് എന്ന സ്ഥലത്തിന് ബേഥേൽ എന്നു പേരുകൊടുത്തത്. എന്നാൽ ഉൽ. 35:14-15-ൽ പറയുന്നത് അനേക വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം, യാക്കോബ് പാദാൻ ആരാമിൽനിന്നു തിരിച്ചുവന്നപ്പോഴാണ് ഈ പേരുമാറ്റം നടന്നതെന്നാണ്. ഉൽ. 32:28 പ്രകാരം, യാക്കോബിന് ഇസ്രായേൽ എന്നു പേരു ലഭിച്ചത് പെനുവേൽ എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചാണ്. എന്നാൽ ആ സംഭവം നടന്നത് ബേഥേലിൽ വെച്ചാണെന്ന് ഉൽ. 35:10-ൽ പറയുന്നു. അബ്രാഹവും അബിമെലേക്കും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സംഭവം അനുസ്മരിക്കുന്ന പേരാണ് ബേർഷബാ (ശപഥത്തിന്റെ കിണർ) എന്ന് ഉൽ 21:31-ലും, ഇസഹാക്കും അബിമെലേക്കും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സംഭവത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് ഈ പേര് എന്ന് ഉൽ. 26:34-ലും കാണുന്നു.

നിയമങ്ങൾക്കും അചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും കാലാനുസൃതമായ മാറ്റവും പുരോഗതിയും ഉണ്ടാകുന്നത് പഞ്ചഗ്രന്ഥം വായിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഇസ്രായേലിലെ തിരുനാളുകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്ക് മാറിവരുന്ന സാമൂഹ്യവും

മതപരവുമായ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട് (പുറ 3:14-19; 34:18, 22-26; ലേവ്യ 23; സംഖ്യ 28:1-30:1, നിയ 16:1-7).

മറ്റനേകം വ്യത്യാസങ്ങളും ആവർത്തനങ്ങളും കാലത്തിന് അനുരൂപമല്ലാത്ത പ്രതിപാദനങ്ങളും, പേരുകൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും പരസ്പര വിരുദ്ധമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പഞ്ചഗ്രന്ഥം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചാൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ രചനാപരമായി പൊരുത്തമില്ലാത്ത ചരിത്രവും സംഭവങ്ങളും കൂടിക്കുഴഞ്ഞു കിടക്കുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടത് ഒരാവശ്യമാണ്. വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും ജീവിതാവസ്ഥകളിലും സാഹചര്യങ്ങളിലും നിന്നുയിർക്കൊണ്ട പാരമ്പര്യങ്ങളും മറ്റനേകം ഘടകങ്ങളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിൽ കാര്യമായ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമായ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നു. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയ്ക്കു പിന്നിൽ മോശയുടെ ശക്തമായ സ്വാധീനമുണ്ടെന്ന് അംഗീകരിക്കാമെങ്കിലും, ഒരേയൊരു വ്യക്തി തനിച്ചെഴുതിയ ഗ്രന്ഥമാണ് അതെന്നു സമ്മതിക്കുക സാധ്യമല്ല.

പഞ്ചഗ്രന്ഥം - ഒരു ശാസ്ത്രീയ പഠനം

മേൽപറഞ്ഞതുപോലുള്ള സൂക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണങ്ങളും പഠനങ്ങളും വിവിധ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും സങ്കൽപ്പങ്ങൾക്കും രൂപം കൊടുത്തു. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനാപരവും സാഹിത്യപരവുമായ ഐക്യത്തെക്കുറിച്ച് പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടായപ്പോഴൊക്കെ യഹൂദരും ക്രിസ്ത്യാനികളും ഒരുപോലെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനാപരമായ ഐക്യവും മോശയുടെ ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വവും ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. ആദിമ സഭാപിതാക്കന്മാരും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരും ഈ പ്രശ്നത്തിൽ ഒരുതരം യാഥാസ്ഥിതിക മനോഭാവമാണു സ്വീകരിച്ചത്.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനാപരമായ ഐക്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തവരിൽ പ്രമുഖർ 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സ്പിനോസ, (Spinoza - 1670), റിച്ചാർഡ് സൈമൺ (Richard Simon - 1678), ജോൺ ക്ലെരിക്കസ് (Clericus - 1685) എന്നിവരത്രേ. പൂർവ്വികരുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളും പിന്നീടു നടത്തിയ സംസ്കരണങ്ങളും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചെടുത്ത അവർ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് അതിസങ്കീർണ്ണമായ സാഹിത്യചരിത്രമാണുള്ളതെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവരുടെ ഈ നിലപാട് വിപ്ലവകരമാണെന്ന് അക്കാലത്ത് പലരും കരുതി. എന്നാൽ ഇന്ന് അവരുടെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു പഠനത്തിനും സ്വീകാര്യമായ ഒരടിസ്ഥാനമാണ്.

17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പണ്ഡിതരുടെ പഠനങ്ങളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും അടിസ്ഥാനപരമായി സാധുവാണ്. പക്ഷേ, അവർ ഉപയോഗിച്ച ശാസ്ത്രീയ സമീപനരീതികൾ തികച്ചും അവികസിതവും അപര്യാപ്തവുമായിരുന്നു. സംഭവ വിവരണങ്ങളിലെ പൊരുത്തമില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ നിരീക്ഷണങ്ങളും പഠനങ്ങളും വളരെ അവ്യക്തമായിരുന്നതുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ തെളിയിക്കാനുള്ള ഒരു മൗലികതത്വം ആവി

ഷ്ക്കരിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. പൊരുത്തക്കേടുകളെങ്ങനെ ഉണ്ടായെന്നോ, അതിന്റെ കാരണങ്ങൾ എന്തെന്നോ വ്യക്തമായി പറയാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു മൗലികതത്വം കണ്ടുപിടിക്കാൻ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും ശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. ഉൽപ്പത്തിയുടെ ആദ്യ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ 'യാഹ്‌വേ' 'എലോഹിം' എന്നീ ദൈവികനാമങ്ങൾ മാറി മാറി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് ബി. വിറ്റർ (B. Witter - 1711) എന്ന പണ്ഡിതൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അതിന്റെ ചുവടു പിടിച്ചുനീങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന് സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടു വിവരണങ്ങൾ വേർതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ ജെ. അസ്ട്രക്ക് (J. Astruc) ഈ തത്വം പഞ്ചഗ്രന്ഥം മുഴുവനിലേയ്ക്കും വ്യാപിപ്പിച്ചു. 'യാഹ്‌വേ' 'എലോഹിം' എന്ന രണ്ടു ദൈവിക നാമങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിൽനിന്ന് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടു പ്രധാന പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങൾ അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈ പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങളെ 'പാരമ്പര്യങ്ങൾ' എന്നാണു വിളിക്കുക. ഐക്കോൺ (Eichhorn - 1780-1783) ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് 'യാഹ്‌വിസ്റ്റ്', 'എലോഹിസ്റ്റ്' എന്നു പേരുകൾ നൽകി.

വിറ്റർ, അസ്ട്രക്ക്, ഐക്കോൺ എന്നിവരുടെ കാലശേഷം പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ ത്വരിതഗതിയിൽ പുരോഗമിച്ചു. സാഹിത്യപരവും രചനാപരവുമായ പൊരുത്തങ്ങളും പൊരുത്തക്കേടുകളും കണ്ടുപിടിക്കാനും വിശകലനം ചെയ്യാനുംവേണ്ടി അതിസൂക്ഷ്മവും കണിശവുമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതോടെ മുൻപത്തെ അവ്യക്ത സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്തു. മൂന്നു തരം സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, അഥവാ സമീപനരീതികളാണ് ആവിർഭവിച്ചത്. ഇവ രേഖാസിദ്ധാന്തം (documentary hypothesis), ശകലസിദ്ധാന്തം (Fragment hypothesis) അനുപൂരക സിദ്ധാന്തം (Supplement hypothesis) എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ഒന്നിലധികം ആധാരരേഖകളും സാഹിത്യകൃതികളും പാരമ്പര്യങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം എഴുതപ്പെട്ടതെന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് രേഖാസിദ്ധാന്തം. ഈ സിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കുന്നവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വതന്ത്രവും ക്രമാനുഗതവും യുക്തിയുക്തവും പൂർണ്ണവുമായ പല വിവരണങ്ങളാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഓരോരോ കാലത്ത് ഗ്രന്ഥം പകർത്തിയെഴുതുകയും പ്രസാധനം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തവർ പലപ്പോഴായി ഈ സ്വതന്ത്രവിവരണങ്ങളെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രധാനാശവുമായി സമന്വയിപ്പിച്ചു.

സ്വതന്ത്രമായ അനേകം സാഹിത്യരചനകളുടെ ഭാഗങ്ങൾ വലിയ അടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലാതെ കൂട്ടിച്ചേർത്തെഴുതപ്പെട്ടതാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന് ശകലസിദ്ധാന്തം പറയുന്നു. വിവിധതരത്തിലുള്ള നിയമസംഹിതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ പഠനം രൂപപ്പെട്ടത്. ഈ നിയമസംഹിതകൾ തുടർച്ചയായിട്ടല്ല എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവ വെറുതേ അടുപ്പിച്ചടുപ്പിച്ച് എഴുതുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും പലതരം നിയമങ്ങളുടെ വളർച്ച മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ സിദ്ധാന്തം സഹായിക്കു

ന്നു. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ വ്യക്തമായ തുടർച്ചയുള്ള സംഭവവിവരണങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കാനും പഠിക്കാനും ഈ സിദ്ധാന്തം സഹായകമല്ല.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് ആദ്യകാലത്ത് ശക്തമായ ഒരു അടിസ്ഥാന രേഖ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പിൽക്കാലത്ത് പല ഉറവിടങ്ങളിലുംനിന്ന് ശേഖരിച്ച വിശദീകരണങ്ങളും മറ്റും കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടുവെന്നുമാണ് അനുപൂരക സിദ്ധാന്തം അവകാശപ്പെടുന്നത്. മറ്റു രണ്ടു സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും വെറുമൊരു സംയോജിതരൂപമാണിത്.

ഈ മൂന്നു സിദ്ധാന്തങ്ങളെയുംകുറിച്ച് ദീർഘനാൾ ചർച്ചകളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും നടന്നെങ്കിലും അവയിലൊന്നുപോലും പണ്ഡിതന്മാർ അതേപടി സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഓരോ സിദ്ധാന്തവും മുറുകെ പിടിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ തമ്മിലുള്ള കടുത്ത വിമർശനങ്ങളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും അവയിലെ ഓരോ അപര്യാപ്തതയും പുറത്തുകൊണ്ടുവരാൻ സഹായകമായി എന്നു മാത്രമല്ല, പൊതുവായ ഒരു തത്വം, ഒരടിസ്ഥാനം, ഉണ്ടാക്കാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. ആദ്യകാലങ്ങളിലേതിൽനിന്ന് കുറെക്കൂടി പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ട രേഖാസിദ്ധാന്തമാണ് ഇന്ന് മിക്ക പഴയനിയമ പണ്ഡിതന്മാരും അംഗീകരിക്കുന്നത്.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആധുനികവും ശാസ്ത്രീയവുമായ പഠനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ രേഖാസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ചരിത്രം അറിയേണ്ടതുണ്ട്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളും ഘടകങ്ങളും വേർതിരിക്കാനുള്ള ആദ്യശ്രമം 'എലോഹിസ്റ്റ്' പാരമ്പര്യത്തിൽത്തന്നെ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉള്ളതായി തെളിയിച്ചു. അവയിലൊന്നിന് 'എലോഹിസ്റ്റ്' എന്നുതന്നെ പേരുകൊടുത്തു. രണ്ടാമത്തേത് 'പുരോഹിത' (Priestly) പാരമ്പര്യം എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്. ആദ്യം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുരാതനമായ അടിസ്ഥാനം അഥവാ സൂക്ഷ്മതന്തു അതാണെന്നു കരുതിയിരുന്നു. അതുവരെ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട മൂന്ന് പാരമ്പര്യങ്ങളും - പുരോഹിത, എലോഹിസ്റ്റ്, യാഹ്‌വിസ്റ്റ്- (P.E.J.) കൂട്ടിയിണക്കി പഞ്ചഗ്രന്ഥം രചിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന നിഗമനത്തിലാണ് പണ്ഡിതന്മാർ എത്തിയത്. 'നിയമാവർത്തനം' (Deuteronomy) എന്ന പേരിൽ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു രചനകൂടി കണ്ടുപിടിച്ചതോടെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിനു പിന്നിലുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങൾ നാലായി. പുരോഹിത പാരമ്പര്യം (P), എലോഹിസ്റ്റ് (E), യാഹ്‌വിസ്റ്റ് (J), നിയമാവർത്തനം (D) എന്നീ ക്രമത്തിലാണെഴുതേണ്ടതെന്നും നിശ്ചയിച്ചു.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ കെ. എച്ച്. ഗ്രാഫ് (K. H. Graf), ജെ. വെൽഹൗസൻ (J. Welhausen) എന്നിവർ ഈ നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളെയും കാലാനുക്രമമായി പുനഃക്രമീകരിച്ചത് ഈ സമീപനങ്ങൾക്ക് നിർണ്ണായകമായ പ്രേരകശക്തിയായി മാറി. J, E, D, P എന്ന ക്രമമാണ് അവർ നിർദ്ദേശിച്ചത്. ഇന്ന് മിക്ക ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാരും അംഗീകരിക്കുന്ന ക്രമം ഇതാണ്. ഏറ്റവും പുരാതനമായ പാരമ്പര്യമെന്ന നിലയ്ക്ക് J ബി.സി. 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമോ 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യമോ

എഴുതിയതാണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ബി. സി. 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് E എഴുതപ്പെട്ടത്. ബി.സി. 7-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ സംഭാവനയാണ് D. ഏറ്റവും പുരാതനമെന്ന് ഒരു കാലത്തു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന P ആണ് ഏറ്റവും ആധുനികമായ പാരമ്പര്യം എന്ന് ഇന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ബി.സി. 6-ഉം 5-ഉം നൂറ്റാണ്ടുകളിലാണ് P എഴുതപ്പെട്ടത്.

ഓരോ പാരമ്പര്യത്തിലുമുള്ള വ്യത്യസ്തതലങ്ങൾ (strands) വേർതിരിച്ചെടുത്ത് J E D P സിദ്ധാന്തം ഒന്നു പരിഷ്ക്കരിക്കാൻ പലരും ശ്രമിച്ചു. തൽഫലമായി ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഒരേയൊരു വ്യക്തിയുടെ രചനയല്ലെന്നും അതിനു പിന്നിൽ ഒന്നിലധികം വ്യക്തികളോ, സംഘങ്ങൾതന്നെയോ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നും മനസ്സിലായി.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ അപഗ്രഥനത്തിന് അടിസ്ഥാനപരമായ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളാണുള്ളത്. വിവരണങ്ങളിലെ പരസ്പരം ചേർച്ചയില്ലാത്ത ഘടകങ്ങളെയും ആവർത്തനങ്ങളെയും അപഗ്രഥിച്ചു വേർതിരിച്ച് പ്രധാനവും ശുദ്ധവും സ്വതന്ത്രവുമായ മൂലഘടകം ഏതെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതാണ് ആദ്യഘട്ടം. പദപ്രയോഗങ്ങൾ, രചനാശൈലി, ചരിത്രപശ്ചാത്തലം, ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ധാരണകൾ എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ മൂലഘടകങ്ങളെ പുനഃക്രമീകരിക്കുന്നതാണ് രണ്ടാം ഘട്ടം. അതിസങ്കീർണ്ണമായ പ്രക്രിയയാണിത്. തന്മൂലം, അപൂർവ്വം ചില വാക്യങ്ങളും ചെറിയ ഖണ്ഡികകളും ഏതു പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണെന്ന് കണിശമായി നിർണ്ണയിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.

നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളെയും സ്വതന്ത്രമായ, തുടർച്ചയായുള്ള വിവരണങ്ങളായി പുനഃക്രമീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഒരു പരിധിവരെയേ വിജയിച്ചുള്ളൂ. ഓരോരുത്തരും മാറി മാറി പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളെയും കൂട്ടിച്ചേർത്തു കൂടുതൽ ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ള ഒരു സംയോജനത്തിനു ശ്രമിച്ചപ്പോൾ തീരെ അപ്രധാനമല്ലാത്ത പല ഘടകങ്ങളും വിട്ടുകളഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്. ഒരു വാക്യമോ, വിവരണങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഭാഗമോ ഇപ്രകാരം വിട്ടു കളഞ്ഞിരിക്കാം. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒരു പാരമ്പര്യം അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റൊരു പാരമ്പര്യത്തിലെ വസ്തുതകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. പലപ്പോഴും, ഇന്നു നമുക്ക് വേർതിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ, ആ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വളരെ ഭംഗിയായി കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതായി കാണാം. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ അനേകം ആവർത്തനങ്ങൾ (doublets) ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു - ഓരോ പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും മൗലികത്വം എപ്പോഴും മാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ അപഗ്രഥനത്തിലും നിരൂപണത്തിലും മാത്രം ഒതുക്കി നിർത്താൻ വയ്യാ. ആധുനിക ശാസ്ത്രീയാന്വേഷണങ്ങൾ മറ്റു പല വഴിക്കും തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

എച്ച്. ഗുങ്കലിന്റെ (H. Gunkel) ചുവടു പിടിച്ച് ചില പണ്ഡിതന്മാർ ഓരോ പാരമ്പര്യത്തിലും അന്തർലീനമായ വ്യത്യസ്തസാഹിത്യഘടക

ങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിച്ചു തുടങ്ങി. ഇവയൊക്കെ എഴുതപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുള്ള അവസ്ഥ എന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. വാചികപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ വളർച്ചയും വികാസവും അന്നത്തെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ അവയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനവും അവർ പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കി. മുഖ്യരചയിതാക്കളിലേക്കും അവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കും തിരിയുന്നതിനെക്കാളുപരി ഓരോ വിവരണത്തിന്റെയും അദ്വിതീയതയിലാണ് അവർ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്. അങ്ങനെ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയ പാരമ്പര്യങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കാനും ക്രോഡീകരിക്കാനുംവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ട രേഖകളാണ് ഈ നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളും എന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി.

മാർട്ടിൻ നോത്തും (Martin Noth) കൂട്ടരും നീങ്ങിയതു മറ്റൊരു വഴിക്കാണ്. പാരമ്പര്യങ്ങളും കാലഗതിയ്ക്കനുസരിച്ച് അവയ്ക്കു സംഭവിക്കുന്ന പരിണാമങ്ങളുമാണ് ഇക്കൂട്ടർ പഠനവിധേയമാക്കിയത്. ലളിതമായ ഏകാത്മക പ്രമേയങ്ങളും വ്യാമിശ്രമായ പ്രമേയങ്ങളും പടിപടിയായി വികാസം പ്രാപിക്കുന്നത് അവർ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പഠിച്ചു. വികാസപരിണാമത്തിന്റെ കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യുകയും, ഈ പരിണാമപ്രക്രിയയെ സഹായിക്കുകയും സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്ത ശക്തികൾ ഏവയെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുകയും ആയിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം.

മേൽപറഞ്ഞ സമീപനങ്ങളെല്ലാം ഒരു പരിധിവരെ ശരിയാണെങ്കിലും അവയെല്ലാം പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ അനേകം ചെറുഘടകങ്ങളായി ചിതറിക്കുന്നുവെന്നാണ് സമകാലീനരായ പല പണ്ഡിതരുടെയും അഭിപ്രായം. പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ച ഒരു കൃതിയുടെ സാഹിത്യമൂല്യവും സ്വഭാവവും നഷ്ടപ്പെടുത്താനേ ഇത്തരം വിഭജനങ്ങൾ ഉപകരിക്കൂ. അതിനാൽ, നിയതമായ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട്, അവസാനത്തെ ആഖ്യാതാവ് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ദൈവശാസ്ത്രം പഠിക്കാനാണ് ഇന്ന് അധികവും ശ്രമിക്കുന്നത്.

മറ്റുപല ശാസ്ത്രീയാന്വേഷണങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പഠനത്തെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ബൈബിൾ ഭാഗങ്ങളിലെ ചരിത്രം അപഗ്രഥിച്ച്, ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തിൽ ബൈബിൾ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനമെന്തെന്ന് അറിയാനുള്ള ശ്രമം നടത്തുന്നു ചരിത്രവിമർശനം (historical criticism). അങ്ങനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ മറ്റു ചരിത്രാന്വേഷണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നു. പുരാവസ്തു ഗവേഷണങ്ങൾ ഈ ചരിത്രപഠനങ്ങളെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി. ബൈബിൾകാലഘട്ടത്തിലെ പല പട്ടണങ്ങളുടെയും ബൈബിൾചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില അവശിഷ്ടങ്ങളുടെയും കണ്ടുപിടുത്തം ബൈബിൾ ഭാഗങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിന് പുതിയ മാനങ്ങൾ നൽകി. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയെ വളരെയേറെ സ്വാധീനിച്ച മദ്ധ്യ പൂർവ്വദേശത്തെ ഭാഷകളുടെയും സാഹിത്യശാഖകളുടെയും പഠനം ഇന്നും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണ - പഠനങ്ങളിൽ പല സമീപ

നങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും പരസ്പര നിഷേധങ്ങളല്ല; അവ പരസ്പരം പൂരകങ്ങളായി വർത്തിച്ചുകൊണ്ട് കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ പഠനങ്ങൾക്കു വഴിതെളിക്കുന്നു.

വളരെ എളിയ തോതിലാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പഠനം ആരംഭിച്ചത്. ആകസ്മികമായി കണ്ടെത്തിയ ചില വസ്തുതകളിൽനിന്നായിരുന്നു തുടക്കം. അവയുടെ അപഗ്രഥനത്തിനായി ആദ്യകാലത്ത് തത്വങ്ങൾക്കും സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും രൂപം നൽകി. പിന്നീട് അവ വളരെ വിപുലവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ശാസ്ത്രീയ പഠനമായി വളർന്നു. പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഉത്തരം കണ്ടെത്തി, ഇനിയും പലതിനും ഉത്തരം കണ്ടെത്താനുമുണ്ട്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും പ്രസക്തിയെയും കുറിച്ചുള്ള അവബോധവും പഠനരീതികളുടെ പുരോഗമനവും കൂടുതൽ പഠനങ്ങൾ നടത്താൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

Eugene A. Laverdiere

02

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ

J, E, D, P - എന്നീ നാല് പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ യാന്ത്രികമായൊരു സംയോജനമല്ല പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിൽ നാം കാണുന്നത്. J-E പാരമ്പര്യങ്ങളാണ് ആദ്യം സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. പരസ്പരം വേർതിരിക്കാൻ പലപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടുളവാക്കുന്ന തരത്തിലായിരുന്നു ഈ സംയോജനം. പിന്നീട് സംയോജിക്കപ്പെട്ടത് D പാരമ്പര്യമാണ്. ഏറ്റവും അവസാനമാണ് P പാരമ്പര്യം J-E-D സമന്വയത്തോട് ചേർക്കപ്പെട്ടത്.

നാലു മുഖ്യ പാരമ്പര്യങ്ങളായി പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ വിഭജിക്കുമ്പോൾ സങ്കീർണ്ണമായൊരു പ്രശ്നത്തെ ലളിതമാക്കുക മാത്രമാണ് നാം ചെയ്യുന്നതെന്നു മറന്നുകൂടാ. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വളർച്ചയെ നിയന്ത്രിച്ച ചരിത്രപ്രക്രിയ നമ്മുടെ ഓർമ്മയിലുണ്ടാവണം. നിയമാവർത്തന – പുരോഹിത പാരമ്പര്യങ്ങളെ D,P എന്ന പേരിൽ വിഭജിച്ച് മാറ്റുമ്പോൾ അവയുടെ രചനയിലുണ്ടായ ഘട്ടം ഘട്ടമായ വളർച്ചയുടെ ചരിത്രം നാം അവഗണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ചിലപ്പോൾ വളരെ പുരാതനമായ ഒരു രചന പിൽക്കാലത്ത് കുറെക്കൂടി പുതിയൊരു രചനയിൽ അർത്ഥഭംഗം വരാതെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട ഭാഗത്തിന് അതിന്റേതായ പ്രാധാന്യം നാം കൊടുക്കാറില്ല, പ്രസ്തുത ഭാഗത്തിന്റെ ഒരംശമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ പരിഗണിക്കാറുള്ളൂ. നാല് പാരമ്പര്യങ്ങളുടെയും സംയോജനം നടത്തിയവരും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരായിരുന്നു. തന്മൂലം, വെറും യാന്ത്രികമായൊരു സംയോജന

മായി അവരുടെ രചനയെ പരിഗണിക്കാൻ പാടില്ല.

കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഈ നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളെയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുമ്പോൾ രചയിതാക്കളുടെയും (writers) ആഖ്യാതാക്കളുടെയും (redactors) ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഉദ്ദേശ ലക്ഷ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ വേർതിതിരിച്ചുള്ള ഒരു പട്ടിക താഴെ കൊടുക്കുന്നു. ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നിലധികം പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള പല അംശങ്ങളും കാണാനുണ്ടെങ്കിലും, അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന് പ്രാമുഖ്യമുണ്ടായിരിക്കും. അതിൽ പ്രാമുഖ്യമുള്ള പാരമ്പര്യമാണ് പട്ടികയിൽ കൊടുക്കുന്നത്. ചില വിവരണങ്ങളിൽ തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ള രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംയോജനം കാണുന്നുണ്ട്. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളും പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തിരിച്ചറിയാൻ വേണ്ടി ആ ഭാഗങ്ങൾക്ക് അടിവര ഇട്ടിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. 'ആദിചരിത്രം', 'പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം', 'ഇസ്രായേൽ ചരിത്രം' എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി ഈ പട്ടിക തരം തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

യാഹ്വിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം (J)

അസാമാന്യ ധിഷണാപാടവമുള്ള പല വ്യക്തികളുടെയും കൃതികൾ കാലത്തെ അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട് എന്നെന്നും മനുഷ്യമനസ്സുകളെ സ്വാധീനിക്കുന്നതായും തലമുറകളെ ആവേശം കൊള്ളിക്കുന്നതായും നമുക്കറിയാം. അത്തരം കൃതികൾ നിരന്തരമായ പഠനങ്ങൾക്കു വിധേയമാണ്.

ഇസ്രായേലിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ആദ്യത്തെ കൃതിയുടെ കഥയും അതുതന്നെ. "യാഹ്വിസ്റ്റ്"എന്നാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേര്. ദാവീദു രാജാവിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന പുരോഹിതനായ അബിയാഥറിന്റെയും കാലത്തു രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത നാഥാൻ പ്രവാചകനാണ് ഈ "യാഹ്വിസ്റ്റ്" എന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ചിലർ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, പണ്ഡിതന്മാരുടെ പഠനങ്ങൾക്ക് ഇതുവരെ ഈ "യാഹ്വിസ്റ്റ്" ആരെന്നു കൃത്യമായി പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഏതായാലും യാഹ്വേയെ തന്റെ കൃതിയിലെ മുഖ്യകഥാപാത്രമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ അജ്ഞാത രചയിതാവിനെ "യാഹ്വിസ്റ്റ്" എന്നു വിളിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തികച്ചും ഉചിതവുമാണ്.

യാഹ്വിസ്റ്റിനെ (J-യെ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിലൂടെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. പണ്ഡിതന്മാർ എക്കാലവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താധാരകളെ സൂക്ഷ്മപരിശോധന നടത്തുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭയെ സഹായിച്ച ചരിത്ര പശ്ചാത്തലത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടിത്തറ പണിതുയർത്തപ്പെട്ടത് യാഹ്വിസ്റ്റിന്റെ രചനയിലാണെങ്കിലും, ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയായി അത് സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇസ്രായേൽ ജനം തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും പരമമായ പ്രകടനമായി ഈ കൃതിയെ അംഗീകരിച്ചതുകൊണ്ട് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ ഈ പാരമ്പര്യം നിസ്തുലമായ പങ്കു വഹിച്ചു. സമഗ്രവും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വകവുമായ അപഗ്രഥനത്തിലൂടെ യാഹ്വിസ്റ്റിന്റെ

രചനകൾ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് വേർതിരിച്ചെടുക്കാനും പുനഃക്രമീക രിക്കാനും കഴിയും.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ ഏറ്റവും പുരാതനമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പാരമ്പര്യമാണ് യാഹ്വിസ്റ്റ്. ദൈവം തന്റെ പേരു മോശയ്ക്കു വെളിപ്പെ ടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനു വളരെ മുൻപുതന്നെ, കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ തുടക്കം മുതൽ തന്നെ, ദൈവത്തെ 'യാഹ്‌വേ' എന്നു വിളിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് ഈ പാരമ്പര്യത്തിന് യാഹ്‌വിസ്റ്റ് എന്ന പേരു കിട്ടിയത്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളൊന്നും ദൈവത്തെ യാഹ്‌വേ എന്നു വിളിക്കുന്നില്ല. ഈ പാരമ്പര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ 'J' എന്ന അക്ഷ രമാണു സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. "Jahweh" എന്ന ജർമ്മൻ പദ ത്തിന്റെ ആദ്യാക്ഷരമാണിത്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില പ്രത്യേക ഭാഗ ങ്ങൾ യാഹ്‌വിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യത്തെക്കാൾ പഴക്കമുള്ളതാണ്. എങ്കിലും, ഇസ്രായേലിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരവും നീതിന്യായ പരിപാലനപരവു മായ ഉദ്ഗ്രഥനം നടത്തുന്ന ഏറ്റവും പുരാതന രചന J-യുടേതാണ്.

'ഉൽപ്പത്തി'യിലെ സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള രണ്ടാമത്തെ വിവരണ ത്തോടെ (ഉൽ 2:4b-25) J-യുടെ രചന തുടങ്ങുന്നു. 'നിയമാവർത്തന'ത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ (34:4–6) മോശയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താ വത്തോടെ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. J-യുടെ രചനയിൽ പകുതി യിലധികം ഭാഗങ്ങൾ 'ഉൽപ്പത്തി'യിലാണു കാണുന്നത്. ബാക്കിയുള്ള തിൽ അധികപങ്കും 'പുറപ്പാടി'ലും 'സംഖ്യ'യിലുമാണ്. 'ലേവ്യർ' പുസ്ത കത്തിൽ J-യുടേതായി ഒറ്റവാക്കുപോലുമില്ല. 'നിയമാവർത്തന'ത്തിൽ, മോശയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതാനും വരികൾ മാത്രമേ J-യുടേ തെന്ന് അവകാശപ്പെടാനുള്ളൂ.

പ്രപഞ്ചോൽപ്പത്തിയെയും, ആദിമകാലങ്ങളെയുംകുറിച്ചുള്ള ഉജ്ജ്വല മായ വിവരണങ്ങൾ J-യുടെ സവിശേഷതയാണ്. ഇതിന് ഏതാണ്ടു സമ മായ വിവരണം പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിൽ കാണാനുള്ളത് പുരോഹിതപാരമ്പര്യ ത്തിന്റെ വിവരണങ്ങൾ മാത്രമാണ് (ഉൽ. 1-11). മറ്റു രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങ ളിലും ആദിചരിത്രം വിഷയമാക്കപ്പെടുന്നതേയില്ല. ഉൽപ്പത്തി 12 മുതൽ 50 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ J, E, Pഎന്നീ മൂന്നു പാരമ്പര്യങ്ങളും പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും J-യുടെ ആഖ്യാനം കൂടുതൽ സജീവവും ശ്രദ്ധേയവുമാണ്. ദൃക്സാക്ഷി വിവര ണംപോലെ ജീവൻ തുടിച്ചു നില്ക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഖ്യാനങ്ങൾക്ക് അനുവാചകമനസ്സുകളിൽ മങ്ങാത്ത ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കാൻ കഴിവുണ്ട്.

J-പാരമ്പര്യം രചിക്കപ്പെട്ട കാലം ഏതെന്നു കൃത്യമായി നിർണ്ണയി ക്കുക വിഷമമാണ്. അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥരചനയിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്ത് നടന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരൊറ്റ സംഭവംപോലും ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടേയില്ല! ഗ്രന്ഥരചനയിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ചരിത്ര പരമായ സമീപനങ്ങളും മനോഭാവവും അപഗ്രഥിച്ചു നോക്കി, ഇസ്രാ യേലിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥരചന നടത്തിയതെന്ന് അനുമാനിക്കാൻ മാത്രമേ നമുക്കു കഴിയൂ.

ഇസ്രായേലിലെ തെക്കൻ ഗോത്രങ്ങൾ യൂദാ എന്ന പേരിൽ ഏകീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും ഇസ്രായേലിൽ രാജഭരണം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും J അംഗീകരിക്കുന്നു. ചിതറിക്കിടന്ന തെക്കൻ ഗോത്രങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി യൂദാ രാജ്യത്തിന് രൂപം കൊടുത്തത് ദാവീദു രാജാവാണ്. തന്മൂലം J-യുടെ കാലം ദാവീദിനു മുൻപല്ല എന്നുറപ്പാണ്. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനം ഒരിടത്തു സ്ഥിരവാസമുറപ്പിക്കുന്നതും ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ടി കൃഷി ചെയ്യുന്നതും വിളവെടുപ്പുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പല തിരുനാളുകളും ആഘോഷിച്ച് യാഹ്‌വേയെ സ്തുതിക്കുന്നതും ആരാധിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വതന്ത്രമായ ഒരു രാജ്യവും ജനത്തെ ഭരിക്കാൻ ഒരു രാജാവും ഉണ്ടാകുന്നതിൽ J-യ്ക്ക് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭാവത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. J-പാരമ്പര്യത്തിന്റെ രചനാകാലം കുറേക്കൂടി കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ മനോഭാവം സഹായിക്കുന്നു. രാജത്വവും രാജഭരണവും ജനഹൃദയങ്ങളിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ ഒരു കാലത്തായിരിക്കണം ഗ്രന്ഥരചന നടന്നത് എന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ബി. സി. 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, സോളമൻ രാജാവിന്റെ ഭരണകാലത്താകാനാണു കൂടുതൽ സാധ്യതയുള്ളത് (ഉദ്ദേശം 970–931 ബി.സി.).

എന്നാൽ, സാമൂഹിക ഐക്യത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള, 'ഇസ്രായേൽ മുഴുവനും' എന്ന പ്രത്യേക പദപ്രയോഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഇസ്രായേലിന്റെ ഐക്യം തകർക്കാൻ മാത്രം ശക്തമായ ഒരു ഭീഷണി എവിടെ നിന്നോ ഉണ്ടായെന്നത്രേ. ബി. സി. 931-ൽ ഇസ്രായേൽ തെക്കും വടക്കും സാമ്രാജ്യങ്ങളായി വേർപിരിഞ്ഞതോടെ ഈ ഭീഷണി പ്രയോഗത്തിൽ വന്നിരിക്കാം. ഇസ്രായേലിന്റെ ഐക്യത്തിനു കാരണമായ ചില ചരിത്രവസ്തുതകൾ വളരെ ശക്തമായ ഭാഷയിൽ J-അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇസ്രായേൽ വീണ്ടും ഒറ്റ സമൂഹമായി, ശക്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രമായി മാറുമെന്ന പ്രതീക്ഷയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്കു വിപരീതമായി, വടക്കൻ സാമ്രാജ്യം ബി. സി. 722-ൽ അസ്സീറിയായുടെ പിടിയിലമർന്നു. ഈ സംഭവത്തിനു മുൻപാണ് J-പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ടത് എന്ന് ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു.

ബി.സി. 931-ൽ നടന്ന ഇസ്രായേലിലെ വിഭജനം ബി. സി. 800 ആയപ്പോഴേക്കും പരസ്പരം യോജിക്കുവാൻ യാതൊരു സാധ്യതയുമില്ലാത്ത വിധം അത്ര ശക്തമായ പിളർപ്പായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തന്മൂലം, ബി. സി. 800-നു മുൻപാണ് J-പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്കു വിഷമമില്ല. ഷെക്കെം തലസ്ഥാനമായി വടക്കൻ സാമ്രാജ്യവും ജെറുസലേം തലസ്ഥാനമായി തെക്കൻ സാമ്രാജ്യവും രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ഭരണത്തിൻ കീഴിൽ നിലനിന്ന കാലത്ത്, ബി. സി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആണ് J-രചിക്കപ്പെട്ടതെന്ന നിഗമനത്തിനാണ് കൂടുതൽ പ്രസക്തി.

മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുതരം തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ J-പാരമ്പര്യം രചിക്കപ്പെട്ടത് ഒരു പ്രത്യേക കാലത്തല്ല എന്നും, സുദീർഘമായ, വർഷങ്ങളോളം നീണ്ടുനിന്ന, ഒരു പ്രക്രിയ അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടെന്നും

പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. രണ്ടോ അതിലധികമോ ഘട്ടങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ട രചനകൾ പിന്നീട് കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കിയതാണ് J-പാരമ്പര്യമെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ പല പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കപ്പെടും. അതിന് ഉപോദ്ബലകമായ ധാരാളം തെളിവുകൾ ഈ പാരമ്പര്യത്തിലുണ്ടെന്ന വസ്തുത ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല. പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാരുടെ കാലംമുതൽ വാമൊഴിയായി (Oral tradition) തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറപ്പെട്ട പാരമ്പര്യ കഥകളെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയതാണ് ആദ്യത്തെ ഘട്ടം. സാമ്രാജ്യ വിഭജനത്തിനു മുൻപ് ഇസ്രായേൽ പ്രശസ്തിയുടെയും പ്രതാപത്തിന്റെയും അത്യുച്ചകോടിയിലെത്തിയ കാലത്തായിരിക്കണം ഈ രചന നടന്നത്. ബി.സി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, ഇസ്രായേൽ തെക്കും വടക്കുമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടശേഷം, പ്രത്യേകിച്ച് വീണ്ടും ഒരേകീകൃതരാഷ്ട്രമായി ഇസ്രായേൽ മാറുമെന്നു പ്രതീക്ഷയുണ്ടായിരുന്ന ആദ്യകാലങ്ങളിൽ, J-യുടെ രചന കൂടുതൽ വികസിതമായി.

J-യുടെ ഈ രചന പല സംശോധനകൾക്കും വിധേയമായിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം; പല പതിപ്പുകളായി പ്രസാധനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടാകാം. പക്ഷേ, ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളും സർഗ്ഗാത്മകമായ സാഹിത്യവും, ഒരുപോലെ സമന്വയിപ്പിച്ച ധിഷണാശാലിയായ ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കൃതിയെന്ന നിലയിൽ ഇന്നും അതിന്റെ മൗലികത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഏതു മതത്തിന്റെയും ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ടതും, പുരാതനവുമായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളോട് കിടപിടിക്കാൻ തക്കവിധം ഭാവനാപരവും ഉൽകൃഷ്ടവുമാണ് J-യുടെ കൃതി.

യൂദാ പ്രവിശ്യയിൽവെച്ചാണ് യാഹ്വിസ്റ്റ് എഴുതിയതെന്ന കാര്യത്തിൽ പണ്ഡിതർക്കു ഭിന്നാഭിപ്രായമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭാവങ്ങളും പ്രത്യേക താല്പര്യങ്ങളും പാണ്ഡിത്യവുമെല്ലാം വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത് സാഹിത്യസൃഷ്ടിയുടെ രംഗവേദി ജറുസലേമും രാജകൊട്ടാരവും ആയിരുന്നുവെന്നാണ്.

പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരിൽനിന്ന് ദൈവികവാഗ്ദാനങ്ങൾ അവകാശമായി ലഭിച്ച ദാവീദിന്റെ രാജവംശത്തോട് യാഹ്വിസ്റ്റിന് വളരെ അനുകൂലമായൊരു നിലപാടാണുള്ളത്. ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങൾ കൈമാറുന്നതിൽ സാറായ്ക്കും റെബേക്കായ്ക്കും അദ്ദേഹം പ്രധാന പങ്കു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ രാജവംശങ്ങളിലെ അമ്മ മഹാറാണിയുടെ പ്രധാന കടമയുടെ ഒരു പ്രതിഫലനമായിരിക്കാം ഇത്. ആദ്യജാതരല്ലാത്ത സേത്തിനും യാക്കോബിനും അനുഗ്രഹങ്ങളും പിൻതുടർച്ചാവകാശവും ലഭിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ J-പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുന്നത് ഒരുപക്ഷേ, സോളമനു ലഭിച്ച പിൻതുടർച്ചാവകാശത്തെ സാധൂകരിക്കാനായിരിക്കാം. ആദിമനുഷ്യന്റെ വാസസ്ഥലമായ ഏദേൻ തോട്ടത്തേക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങൾ അനുവാചകമനസ്സുകളിൽ വരയ്ക്കുന്നത് വളരെ മനോഹരമായി ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു തോട്ടത്തിന്റെ ചിത്രമാണ്. ജറുസലേമിലെ രാജകൊട്ടാരവളപ്പിലെ മനോഹരമായ ഉദ്യാനം മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഏദേൻ തോട്ടത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയതെന്ന് നമുക്ക് ഊഹിക്കാം. അടിസ്ഥാനപരമായ ജീവിത പ്രശ്നങ്ങളോട് അദ്ദേഹത്തി

നുള്ള താല്പര്യവും, പൊതുവായ മനോഭാവവും, പുരാതന മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തെ വിവിധ രാജകൊട്ടാരങ്ങളിൽ വളർന്നു വികസിച്ച വിജ്ഞാനസാഹിത്യ ശാഖകളുമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയെ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിലും പാരമ്പര്യങ്ങളിലും അതീവതാല്പര്യം കാണിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെ "കൊട്ടാരം ചരിത്രകാരൻ" എന്നും പണ്ഡിതർ വിളിക്കാറുണ്ട്.

യാഹ്‌വിസ്റ്റിന് വളരെ നല്ല വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ലഭിച്ചുവെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യവും പക്വതയും സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. രാജകൊട്ടാരത്തിലെ വിദ്യാപീഠത്തിൽ പഠിച്ചതാകാനാണു കൂടുതൽ സാധ്യത. മെസോപ്പൊട്ടേമിയൻ ഇതിഹാസമായ ഗിൽഗാമേഷിലേയും മറ്റും കഥാപാത്രങ്ങളെ മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആദിചരിത്രം വിവരിക്കുന്നത്.

അടിസ്ഥാനപ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും

പുരാതന മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് J-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ നാം വിലയിരുത്തേണ്ടത്. പുരാതന മനുഷ്യൻ ഒരിക്കലും ആധുനിക മനുഷ്യനെപ്പോലെ ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് സംശയിച്ചതേയില്ല. ദൈവാസ്തിത്വത്തിൽ അവൻ അടിയുറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. ദൈവത്തെ കണ്ടെത്താനുള്ള അവന്റെ അന്വേഷണം പല വഴിക്കായിരുന്നു. എങ്ങനെ ദൈവത്തെ കണ്ടെത്താം? എവിടെയാണു ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തുക? ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ മാത്രമേ അവനെ അലട്ടിയുള്ളൂ.

മനുഷ്യൻ നിരന്തരം ദൈവവുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടാണു കഴിയുന്നതെന്ന കാര്യത്തിൽ J-യുടെ സമകാലികർക്ക് ഒട്ടും സംശയമില്ലായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥന ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. വിഷമസന്ധികളിൽ ദൈവത്തെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ഉത്തരം ലഭിക്കുമെന്നവർ വിശ്വസിച്ചു. പ്രശ്നം മറ്റൊന്നായിരുന്നു. ജീവനും സംരക്ഷണവും നൽകുന്നവനും മറ്റെല്ലാ ദൈവങ്ങളെക്കാൾ പരമോന്നതനുമായ ദൈവത്തെ എങ്ങനെ, എന്തുപേരിൽ വിളിക്കും?

സാമൂഹികതലത്തിലും, ഒരു ജനതയുടെ ക്ഷേമവും സുസ്ഥിതിയും അവർക്കു ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഓരോ ദൈവത്തിന്റെയും പ്രത്യേക സംരക്ഷണയിൽക്കഴിയുന്ന ശത്രുരാജ്യങ്ങളെ തോല്പിക്കാൻ പോരുന്ന ശക്തിയും പ്രാബല്യവും തങ്ങൾ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിനുണ്ടോ എന്നവർ ചിന്തിച്ചു.

ദൈവം തന്റെ ജീവൻ മനുഷ്യനുമായി പങ്കുവച്ചു. സൃഷ്ടിയിലൂടെ അതു വെളിവാക്കപ്പെട്ടു. തന്റെ ജനയിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ ഛായയാണു മനുഷ്യനുള്ളത്. എന്നാൽ, മനുഷ്യനിലെ ഈ ഛായ, അഥവാ സാദൃശ്യം എന്തിലാണടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്? ഏതെല്ലാം അർത്ഥത്തിൽ ദൈവം നമ്മുടെ പിതാവാണ്?

മനുഷ്യന്റെ യാതനകളും മരണവും ദൈവകല്പിതങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, തിന്മയുടെ ഉറവിടം എവിടെയാണ്? തിന്മ എങ്ങനെ ഉദ്ഭവിച്ചു? ദൈവ

ങ്ങളുടെ ബാലിശമായ ചാപല്യങ്ങളിൽനിന്നാണോ തിന്മ ഉദ്ഭവിച്ചത്? ദൈവങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടായ ഏതെങ്കിലും കലഹങ്ങളുടെ ഫലമാണോ തിന്മകൾ? ഇത്തരം കലഹങ്ങളിൽ പരാജയമടഞ്ഞ് മനുഷ്യപ്രകൃതി സ്വീകരിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായ ഭ്രഷ്ടദൈവങ്ങളാണോ തിന്മകൾക്കു കാരണക്കാർ? തിന്മകളെല്ലാം ദൈവങ്ങളിൽനിന്ന് ഉദ്ഭവിച്ചതാണെങ്കിൽ, മനുഷ്യന് അവയോടുള്ള മനോഭാവം എന്തായിരുന്നു? അവയെ ഒഴിവാക്കാനോ നിയന്ത്രിക്കാനോവേണ്ടി മനുഷ്യന് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ? അതുമല്ലെങ്കിൽ, മനുഷ്യന്റെ പാപത്തിന്റെ ഫലമാണോ തിന്മകൾ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ എന്താണു പാപം? മനുഷ്യന് ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ പാപം ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയുമോ?

യുദ്ധങ്ങളും കലാപങ്ങളും മൂലം ജീവിതം ദുസ്സഹവും ദുർവ്വഹവുമായപ്പോൾ അന്നത്തെ മനുഷ്യൻ ഇങ്ങനെയെല്ലാം ചിന്തിച്ചു. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്തു വസിച്ചിരുന്ന ഓരോ ജനവിഭാഗവും അവർക്കു കഴിയുന്നതുപോലെ ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു.

യാഹ്വേയിലുള്ള വിശ്വാസം അടിസ്ഥാന പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് J- ഈ പ്രശ്നങ്ങളെ വീക്ഷിച്ചത്. ഇസ്രായേല്യരുടെ അയൽരാജ്യങ്ങളിൽ നിലവിലിരുന്ന ദൈവവിശ്വാസവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ J-യുടെ വീക്ഷണം വളരെ ഉദാത്തമാണ്. ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ദൈവാനുഭവങ്ങളും തന്റേതന്നെ ഉൾക്കാഴ്ചകളും ജീവിതത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും സൃഷ്ടിപരമായി സമന്വയിപ്പിക്കാനുള്ള തന്റെ കഴിവുമാണ് J-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ.

പ്രകൃതിയെയും ചരിത്രത്തെയും, വിശിഷ്യ, ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു മഹൽ ശക്തിയായി J-ദൈവത്തെ കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മോശയ്ക്കു സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തവനും, തന്റെ ജനമായ ഇസ്രായേലിനെ ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ച് വാഗ്ദത്തഭൂമിയായ കാനാൻ ദേശത്തേയ്ക്ക് ആനയിച്ചവനും പിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവവുമായ യാഹ്വേ മാത്രമാണു ദൈവം. അവിടുന്നു മാത്രമാണ് സ്രഷ്ടാവ്. സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തനാണവിടുന്ന്. എങ്കിലും തന്റെ സൃഷ്ടികളിൽനിന്ന് വളരെ അകന്നല്ല അവിടുന്നു നിലകൊണ്ടത്. മനുഷ്യരോടൊത്തു വസിക്കുന്ന സജീവനായ ദൈവത്തെയാണു J- അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവം ഏദേൻ തോട്ടത്തിൽ സവാരി നടത്തി (ഉൽ. 3:8); പുരുഷനും അവന്റെ ഭാര്യയ്ക്കും ഉടുക്കാൻ തോലുകൊണ്ട് വസ്ത്രമുണ്ടാക്കി (ഉൽ. 3:21); നോഹിന്റെ പെട്ടകത്തിന്റെ വാതിൽ അടച്ചു കൊടുത്തു (ഉൽ. 7:16). മനുഷ്യന്റെ പാപങ്ങൾ, വിശിഷ്യ, ദൈവത്തെപ്പോലെ ആകാനുള്ള അത്യാഗ്രഹം, ആയിരുന്നു സർവ്വയാതനകൾക്കും മരണത്തിനും കാരണമായത്. മനുഷ്യൻ എത്രവലിയ പാപിയാണെങ്കിലും യാഹ്വേ അവനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. പ്രതീക്ഷയും രക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയും മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് യാഹ്വേ എപ്പോഴും അവനോടു കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

യാഹ്വിസ്റ്റിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ ഈ രചനയിൽ വളരെയധികം പ്രമേയങ്ങൾ ഇഴചേർന്നു കിടപ്പുണ്ട്. അതിലെ പ്രധാന ഇഴ വേർതിരിച്ചെടു

ത്താൽ ആ പ്രമേയത്തിന്റെ അർത്ഥവും വ്യാപ്തിയും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, ഓരോന്നിന്റെയും പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിൽനിന്നു മാറ്റി നിർത്തിയാൽ അവ നിരർത്ഥകമായി തോന്നും.

J-യുടെ രചനയിൽ മുഖ്യപ്രമേയമായി നിലകൊള്ളുന്നത് പിതാക്കന്മാർക്കു ലഭിച്ച ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങളാണ്. ഈ വാഗ്ദാനങ്ങൾക്ക് രണ്ടു ഭാഗങ്ങളാണുള്ളത് - അബ്രാഹത്തിൽനിന്ന് വലിയൊരു സന്തതി പരമ്പര ഉദ്ഭവിക്കും (ഉൽ. 12:2), കാനാൻ ദേശം മുഴുവൻ അവർക്ക് അവകാശമായി കൊടുക്കും (ഉൽ. 12:7). J-യുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഇസ്രായേൽജനം മുഴുവൻ അബ്രാഹത്തിന്റെ സന്തതികളാണ്. മോശയുടെ നിയമങ്ങളിലും പാരമ്പര്യങ്ങളിലും അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതമാണ് ഇസ്രായേൽ നയിച്ചത്. പിതാക്കന്മാർക്കു ലഭിച്ച ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങൾ അവകാശമായിക്കിട്ടിയ ദാവീദിന്റെ വംശം ഇസ്രായേലിൽ എന്നേയ്ക്കും ഭരണം നടത്തുമെന്ന ചിന്താഗതിയാണ് J-യ്ക്കുള്ളത്.

ആദിചരിത്രം വിവരിക്കുമ്പോൾ പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തെ അവരുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രവുമായി J-ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യന് ദൈവം ജീവൻ കൊടുത്തു, സമാധാനത്തിലും സന്തോഷത്തിലും ജീവിക്കാൻ മനോഹരമായ ഒരു സ്ഥലവും കൊടുത്തു. പക്ഷേ, മനുഷ്യൻ തിന്മയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ആ അഭിശപ്ത നിമിഷത്തിന്റെ അനന്തരഫലം മരണവും ദൈവം കൊടുത്ത സ്ഥലത്തുനിന്നുള്ള ബഹിഷ്ക്കരണവുമായിരുന്നു. തുടർന്നുവരുന്ന ചില വിവരണങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ വീണ്ടും വീണ്ടും പാപം ചെയ്തുവെന്നും ദൈവം എങ്ങനെ അവനെ വീണ്ടും രക്ഷിച്ചുവെന്നും J- വിശദമാക്കുന്നു. തിന്മയുടെ അതിപ്രസരം ദുസ്സഹമായപ്പോൾ ദൈവം അവരെ നശിപ്പിച്ചെങ്കിലും ഭാവിതലമുറയുടെ കാര്യം അവിടുന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തി. ബാബേൽ ഗോപുരത്തിന്റെ കഥ ഒഴികെ മറ്റെല്ലാ സംഭവവിവരണങ്ങളും J-അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് മനുഷ്യൻ രക്ഷപ്രാപിക്കുമെന്ന പ്രമേയത്തോടെയാണ്.

പിതാമഹാന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഓരോ മുഖ്യകഥാപാത്രത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയുടെ ജനനത്തെയും ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണ് ഓരോ വിവരണവും നീങ്ങുന്നത്. പിന്തുടർച്ചാവകാശത്തെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്ന ചില ഭീഷണികൾ നാടകീയമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങളിലേക്ക് ശ്രദ്ധതിരിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. ഇസ്മായേലിനെ ഗർഭത്തിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഹാഗാർ മരുഭൂമിയിലേയ്ക്ക് ഓടിപ്പോയി (ഉൽ. 16:6). ഫറവോ സാറായെ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് ആനയിച്ചു (ഉൽ. 12:10-20). ദൈവകല്പനയനുസരിച്ച് അബ്രാഹം തന്റെ ഏകജാതൻ ഇസഹാക്കിനെ ബലിയർപ്പിക്കാനൊരുങ്ങി (ഉൽ. 22-ലെ J-യുടെ ഭാഗങ്ങൾ). പിൻതുടർച്ചാവകാശം കൈവശമാക്കാൻ യാക്കോബിന്, ഇരട്ടസഹോദരനെങ്കിലും, ആദ്യജാതനായ ഏസാവിനോടു കൗശലം പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവന്നു (ഉൽ. 25:19-34).

പിൻഗാമികളുടെ ജനനത്തിൽ ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക ഇടപെടൽ മൂലമാണ്. സാറായും (ഉൽ. 11:30) റെബേക്കായും (ഉൽ. 25:21) റാഹേലും (ഉൽ. 29:31) വന്ധ്യക

ളായിരുന്നെങ്കിലും ദൈവം അവരുടെ പ്രാർത്ഥന സ്വീകരിച്ച് അവർക്കു സന്താനഭാഗ്യം നൽകി. തന്റെ വാർദ്ധക്യത്തിൽ സാറാ ഇസഹാക്കിനെ പ്രസവിച്ചു (ഉൽ. 21:1-2). റെബേക്കാ ഇരട്ടകളായ യാക്കോബിനും ഏസാവിനും ജന്മം കൊടുത്തു (ഉൽ. 25:24-26). റാഹേൽ ജോസഫിനെ പ്രസവിച്ചു (ഉൽ. 30:24). രൂക്ഷമായ ക്ഷാമം യാക്കോബിന്റെ കുടുംബത്തെ നശിപ്പിക്കുമെന്ന ഘട്ടം വന്നപ്പോഴേയ്ക്കും ജോസഫ് ഈജിപ്തിൽ ഫറവോയുടെ പ്രീതിയും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജോസഫ് തന്റെ പിതാവിനെയും സഹോദരങ്ങളെയും ഈജിപ്തിലേക്കു വിളിച്ചുവരുത്തുകവഴി അബ്രാഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളുടെ, വംശത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം ഉറപ്പുവരുത്തി. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ജോസഫിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലാത്ത പുതിയ ഫറവോ ഭരണമേറ്റപ്പോൾ യാക്കോബിന്റെ സന്തതി പരമ്പര ഈജിപ്തിൽ ഞെരുക്കപ്പെടാനും മർദ്ദിക്കപ്പെടാനും തുടങ്ങി. ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ, ദൈവം എങ്ങനെ മോശയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത്തിലൂടെ തന്റെ ജനതയെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചുവെന്നും, തേനും പാലുമൊഴുകുന്ന വിസ്തൃതവും ഫലഭൂയിഷ്ഠവുമായ ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് അവരെ ആനയിച്ചുവെന്നും J-വിശദമാക്കുന്നു (പുറ. 3:8).

ഭൂമി അവകാശമായി കൊടുക്കുമെന്ന വാഗ്ദാനവും പ്രഥമവാഗ്ദാനത്തോളംതന്നെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു (ഉൽ. 12:7; 13:15; 15:7, 18, 22:17-18). സാറാ മരിച്ച അവസരത്തിൽ ഹെബ്രോണിനടുത്ത് മക്പെലാ (Mach pelah) യിൽ കുടുംബശ്മശാനത്തിനുവേണ്ടി അബ്രാഹം കുറച്ചു സ്ഥലം വാങ്ങിയപ്പോൾ ഈ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടം യാഥാർത്ഥ്യമായി (ഉൽ. 23:11).

മനുഷ്യനെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയിൽനിന്ന് പടിപടിയായി അവൻ അകന്നു പോയപ്പോൾ അവനെ രക്ഷിക്കാനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ശ്രമമായി വേണം ഈ ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങളെ നാം വീക്ഷിക്കാൻ. പാപംമൂലം പുരുഷനും സ്ത്രീയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ അപസ്വരങ്ങളുണ്ടായി. പ്രസവം വേദനാജനകമായി മാറി. വിയർപ്പു ചിന്തി ഭക്ഷണം തേടേണ്ട ഗതികേടു വന്നു. മനുഷ്യൻ എത്രമാത്രം പാപിയാണെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടും അവനെ ഭൂമുഖത്തുനിന്നു തുടച്ചുമാറ്റാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചില്ല. നന്മ ചെയ്യുന്നവർ ചുരുക്കമാണെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു വംശത്തിലൂടെ - ഇസ്രായേൽ വംശത്തിലൂടെ - നൽകപ്പെട്ട രക്ഷയുടെ ഫലങ്ങൾ എല്ലാ ജനതയും അനുഭവിക്കും. സകല ജനത്തിനും രക്ഷ ഉറപ്പു വരുത്താൻവേണ്ടി ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളിലും ദൈവം അവരോടൊപ്പം നിന്നു. അവരുടെ നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി ആ വംശത്തിന് ധാരാളം സന്തതിപരമ്പരകളെയും അവരുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിന് ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു ഭൂപ്രദേശവും നൽകി. അങ്ങനെ, അബ്രാഹത്തോടും ഇസഹാക്കിനോടും യാക്കോബിനോടും ദൈവം ചെയ്ത വാഗ്ദാനം പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടു.

എലോഹിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം (E)

ഇസ്രായേലിന്റെ പൗരാണികവും പാരമ്പര്യസിദ്ധവുമായ വിജ്ഞാ

നത്തെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായും സാഹിത്യപരമായും യാഹ്‌വിസ്റ്റ് സമ ന്വയിപ്പിച്ചെങ്കിലും അതിന്റെ വളർച്ചയെ അദ്ദേഹം ഒരു തരത്തിലും തട ഞ്ഞില്ല. മാറിവരുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഈ പാരമ്പര്യ ങ്ങളെല്ലാം വളർന്നു വികസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇസ്രായേല്യർ എവിടെ യെല്ലാം ഒന്നിച്ചു കൂടിയോ അവിടെയെല്ലാം അബ്രാഹത്തിന്റെയും ഇസ ഹാക്കിന്റെയും യാക്കോബിന്റെയും കഥകൾ ആവർത്തിച്ചു പറയപ്പെട്ടു. എല്ലാം മറന്ന് അതുകേട്ടിരുന്ന ജനം തങ്ങളുടെ മോചകനും നേതാവു മായ മോശയുടെ കഥകൾ കേട്ട് ആവേശഭരിതമായി.

രാഷ്ട്രീയവും മതപരവുമായ ചില സംഭവ വികാസങ്ങൾ ഈ കഥ കൾക്ക് പുതിയൊരു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കി. ജറുസലേം കൊട്ടാരത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കും പ്രതാപത്തിനും മങ്ങലേറ്റു. ഇസ്രായേൽ തെക്കും വടക്കും സാമ്രാജ്യങ്ങളായി പിളർന്നു. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഇസ്രായേലിനെ ക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങളെ വേണ്ടവിധം പ്രകടമാക്കാൻ യാഹ്‌വിസ്റ്റിന്റെ ദേശീയവീക്ഷണം അപര്യാപ്തമാണെന്നുവന്നു. തന്മൂലം, കേൾവി ക്കാർക്കു കൂടുതൽ അർത്ഥവത്തായി തോന്നത്തക്കവിധം പാരമ്പര്യക ഥകളിൽ യുക്തമായ അനുരൂപീകരണങ്ങൾ നടത്തി, മാറിക്കൊണ്ടിരി ക്കുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികളെയും ചരിത്രഗതികളെയും സൂക്ഷ്മമായി മന സ്സിലാക്കി, എഴുതാൻ കഴിവുള്ള ഒരാളെ ഇസ്രായേലിന് ആവശ്യമായി വന്നു. അദ്ദേഹമാണ് എലോഹിസ്റ്റ് (E).

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടം എഴുതിയ ആളിനെയാണ് എലോ ഹിസ്റ്റ് എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോഴെല്ലാം 'എലോഹിം' എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചന 'എലോഹിസ്റ്റു പാരമ്പര്യം' എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. പുറ 3:14-15-ൽ ദൈവം മോശയ്ക്ക് സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുവരെയുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ 'യാഹ്‌വേ' എന്ന ദൈവികനാമം E- കരുതലോടെ ഒഴിവാക്കി. അതിനു ശേഷം അദ്ദേഹം 'യാഹ്‌വേ' എന്നും 'എലോഹിം' എന്നും ദൈവത്തെ വിളിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിലെ 'എലോഹിം' എന്ന പ്രയോഗം J-പാരമ്പ ര്യത്തിൽനിന്ന് E-പാരമ്പര്യത്തെ വേർതിരിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു. എന്നാൽ തുടക്കം മുതൽ തന്നെ 'യാഹ്‌വേ' എന്ന പേര് ഉപയോഗിച്ച പുരോഹിത പാരമ്പര്യത്തെ അത്ര എളുപ്പം വേർതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. E-യും P-യും വേർതിരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, രണ്ടു വ്യത്യസ്ത പാരമ്പര്യ ങ്ങളാണെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതിനു മുമ്പ്, പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പഠനം ആരം ഭിച്ച കാലത്താണ് രണ്ടാമത്തെ പാരമ്പര്യത്തിന് എലോഹിസ്റ്റ് എന്ന പേരു കിട്ടിയത്. E-യും P-യും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കേണ്ട ആവശ്യം വന്നപ്പോൾ ഇപ്പോൾ നമ്മൾ പഠനവിധേയമാക്കുന്ന ഭാഗത്തിന് എലോഹിസ്റ്റ് എന്ന പേര് നിലനിർത്തി. കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, ദൈവം തന്റെ പേരു വെളി പ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതുവരെ ദൈവത്തെ എലോഹിം എന്നു വിളിക്കുന്ന രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് എലോഹിസ്റ്റ്.

യാഹ്‌വിസ്റ്റിനെപ്പോലെ തന്നെ എലോഹിസ്റ്റും ആരാണെന്നു നമുക്ക റിവില്ല. ബെഥേൽ ദേവാലയത്തിലെ ഒരു പുരോഹിതനായിരുന്നു അദ്ദേ

ഹമെന്ന് ചില പണ്ഡിതന്മാർ അവകാശപ്പെടുന്നു. E-യ്ക്ക് ബെഥേലിനെക്കുറിച്ചുള്ള താൽപര്യം പൗരോഹിത്യപരം എന്നതിനെക്കാൾ പ്രവാചകപരമായതുകൊണ്ട് ആ അഭിപ്രായത്തിനു വലിയ പ്രസക്തിയില്ല.

അബ്രാഹത്തിന്റെ ചരിത്രം മുതൽ (ഉൽ. 15) മോശയുടെ മരണം (നിയ. 34) വരെയുള്ള E-യുടെ വിവരണങ്ങൾ J-യുടേതിനു സമാന്തരമാണ്. J-യുടേതുപോലെ തന്നെ E-യുടേയും വിവരണങ്ങളിൽ മിക്കവാറും പകുതിയിലധികവും കാണുന്നത് ഉൽപ്പത്തിയിലും പുറപ്പാടിലുമാണ്. 'ലേവ്യർ' പുസ്തകത്തിൽ E-യുടേതായി ഒറ്റവാക്കുപോലുമില്ലെങ്കിലും 'സംഖ്യ'യിൽ കുറേ ഭാഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് അവകാശപ്പെടാനുണ്ട്. 'നിയമാവർത്തന' ത്തിലെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയാണ്.

ഉൽപ്പത്തി 15-ാം അദ്ധ്യായത്തോടെയാണ് E-രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യവിവരണം അവിടെയല്ല തുടങ്ങുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. "കുറേക്കാലങ്ങൾക്കുശേഷം ഇതു സംഭവിച്ചു...." എന്നു പറഞ്ഞാണ് അദ്ദേഹം തുടങ്ങുന്നത്. ആ വാചകത്തിനു മുൻപ് ഏതോ സംഭവം അദ്ദേഹം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. അതല്ലാതെ, യാതൊരു മുഖവുരയും കൂടാതെ, ആരെന്നുപോലും സൂചിപ്പിക്കാതെ അബ്രാഹത്തെ പൊടുന്നനേ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ന്യായം കാണുന്നില്ല. J-യെപ്പോലെ E-യും ഒരു ആദിമ ചരിത്ര വിവരണം എഴുതിയെന്നതിന് യാതൊരു തെളിവുമില്ല. മേൽപറഞ്ഞ സംശയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു നിഗമനത്തിനു സാധ്യതയുണ്ടെന്നു മാത്രം.

J-ഉപയോഗിച്ച അതേ പഴയ ചട്ടക്കൂടുതന്നെയാണ് E-യും ഉപയോഗിച്ചത്. സ്വന്തമായി പലതും അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. "കർത്താവിന്റെ യുദ്ധങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥ"ത്തിൽ (സംഖ്യ 21:14-15) നിന്ന് അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതൊരുപക്ഷേ, പുരാതന യുദ്ധഗീതികളുടെ സമാഹാരമായിരിക്കാം. സംഖ്യ 21:17-18-ൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള "കിണറിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഗാനം" ഇസ്രായേല്യരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ മരുഭൂമിയിലോ സമതലത്തിലോ കിണർകുഴിക്കുന്ന ജോലിക്കിടയിൽ പാടാറുണ്ടായിരുന്ന പഴയൊരു ഗാനമായിരുന്നു. സംഖ്യ 21:27-30-ൽ കാണുന്ന വിജയകീർത്തനം യഥാർത്ഥത്തിൽ അമോര്യർ രചിച്ചതാണ്. ഉടമ്പടിയുടെ പുസ്തകം (പുറ. 20:22-23:19) രൂപപ്പെട്ടുവന്നതിന്റെ പിന്നിൽ സുദീർഘമായൊരു ചരിത്രമുണ്ട്. പക്ഷേ, മോശയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു നീങ്ങിയ ഈ രൂപീകരണത്തെപ്പറ്റി E-ഒന്നും എഴുതുന്നില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹമത് തന്റെ രചനയിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് പുതിയൊരു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കി. 'ഉടമ്പടിയുടെ പുസ്തകം' പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതിന്റെ കാരണക്കാരൻ എലോഹിസ്റ്റ് ആണ്.

വടക്കൻ ഇസ്രായേലിലാണ് E പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ടത്. വടക്കൻ ഇസ്രായേലിലെ ബെഥേലിലെയും, വിശിഷ്യാ മനാസ്സേയുടെ തലസ്ഥാനനഗരവും എഫ്രേമിന്റെ മതകേന്ദ്രവുമായ ഷിക്കമിലെയും പുരാതന ദേവാലയങ്ങളിലാണ് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്. ഈ ദേവാലയ

വുമായി അഭേദ്യബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന യാക്കോബിനും ജോസഫിനും അദ്ദേഹം വളരെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു. മോശ തന്റെ മരണത്തിനു മുൻപ് ജനത്തിനു നൽകിയ ആശീർവ്വാദത്തിൽ (നിയ 33) അബ്രാഹത്തിനെയും ഇസഹാക്കിനെയും അപേക്ഷിച്ച്, യാക്കോബിനും ജോസഫിനും വ്യക്തമായ പ്രാമുഖ്യം നല്കുന്നുണ്ട്. അബ്രാഹം ഹെബ്രോണിൽ ജീവിച്ച കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള 'യൂദാകഥ'കളൊന്നും E പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ, വടക്കൻ ഇസ്രായേലിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട പൂർവ്വികരായ റാഹേൽ, ദെബോറാ, ജോസഫ്, ജോഷ്വാ, എലെയാസർ എന്നിവരുടെ ശവകുടീരങ്ങളെപ്പറ്റി E മാത്രമേ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൂ. (ഉൽ 35:8, 19-20). വടക്കൻ ഇസ്രായേലിലെ പ്രവാചകനായിരുന്ന ഹോസിയായിലും, നിയമാവർത്തനപ്പുസ്തകത്തിലും E പ്രകടമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 'നിയമാവർത്തനം' അതിന്റെ പ്രാരംഭരൂപത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടത് വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലാണ്. ജെറോബോവാം ഒന്നാമന്റെ കാലത്ത് വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ, മോശയുടെ നിയമങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു മതനവീകരണം നടന്നു. മോശയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് E-ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. തെക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ബേർഷെബായിലെ ദേവാലയത്തിന് E വളരെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ സ്ഥലം വടക്കൻ ഗോത്രങ്ങൾക്ക് അപരിചിതമായിരുന്നില്ല. (ആമോസ് 5:15; 8:14 കാണുക).

ഇസ്രായേലിനു മുഴുവനും പൊതുവായ പുരാതന പാരമ്പര്യങ്ങളെ ആധാരമാക്കി J-യും E-യും എഴുതിയതുകൊണ്ട് അവരുടെ രചനകൾക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായി സാമ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ പരസ്പരം ഭിന്നിച്ചു നിന്ന തെക്കും വടക്കും സാമ്രാജ്യങ്ങളിലാണ് ഈ പഴയ പാരമ്പര്യങ്ങൾ വികാസം പ്രാപിച്ചതും എഴുതപ്പെട്ടതും. തന്മൂലം രണ്ടുപേരുടെയും കൃതികളിൽ വളരെയധികം വൈവിധ്യങ്ങൾ കടന്നുകൂടി.

E-യുടെ രചനയിലുടനീളം ദൃശ്യമാകുന്ന പ്രവാചകന്റെ സമീപനരീതിയിൽനിന്ന്, സോളമന്റെ മരണത്തിനും ഇസ്രായേലിന്റെ വിഭജനത്തിനും ശേഷമാണ് E-യുടെ രചനാകാലമെന്ന് ഊഹിക്കാം. കൽദായരുടെ ഊർ ആണ് അബ്രാഹത്തിന്റെ ജന്മദേശമെന്ന് (ഉൽ. 15:7) E- പറയുന്നു. മെസൊപ്പൊട്ടേമിയാ പ്രദേശത്ത് കൽദായർ ആദ്യം കടന്നു വരുന്നത് ബി. സി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. തന്മൂലം, E-യുടെ രചനാകാലം ബി. സി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുൻപാകാൻ സാധ്യതയില്ല. വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലാണ് E-രചിക്കപ്പെട്ടത്. ബി. സി. 722-ൽ വടക്കൻ ഇസ്രായേലിന്റെ തലസ്ഥാനമായ സമറിയായുടെ പതനത്തോടെ ആ രാജ്യവും അവസാനിച്ചു. എന്നാൽ, ആഭ്യന്തരകലാപങ്ങളോ, പുറത്തുനിന്നുള്ള യുദ്ധഭീഷണികളോ ഒന്നുമില്ലാതെ, സമാധാനപരമായ അന്തരീക്ഷം നിലനിന്ന കാലത്താണ് E-രചിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് വ്യക്തമാണ്. ജെറോബോവാം-രണ്ടാമന്റെ (ബി. സി. 785-744) ഭരണകാലത്താണ് രാജ്യം പ്രതാപ ഐശ്വര്യങ്ങളുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയത്. E-യുടെ രചന നടന്നത് ഈ കാലത്താകാനാണു കൂടുതൽ സാധ്യത.

അടിസ്ഥാന പ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും

E-യുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രമേയം ഉടമ്പടിയാണ്. വടക്കൻ സാമ്രാ

ജ്യത്തിലെ ഷെക്കെമിലെയും ബെഥേലിലേയും ദേവാലയങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ട്, ആരാധനയ്ക്കായി ഒരിടത്ത് ഒന്നിച്ചു കൂടുന്ന ഈശ്വരവിശ്വാസികളുടെ ഒരു കൂട്ടമായി ഇസ്രായേലിനെ E-കണ്ടു. ഷെക്കെമിൽ വെച്ചുനടന്ന ഉടമ്പടി നവീകരണ കർമ്മങ്ങളിലൂടെ (ജോഷ്വാ 24) ഇസ്രായേൽ ഗോത്രങ്ങളുടെ മതൈക്യബോധം പ്രകടമായി. പുറപ്പാടിനിടയ്ക്ക് സീനായ് മലയിൽവെച്ചു മുദ്രവയ്ക്കപ്പെട്ട ഉടമ്പടിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉടമ്പടി നവീകരണം നടത്തിയത്.

ഷെക്കെമിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്ന ദൈവജനത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയും അവരുടെ ഉടമ്പടി നവീകരണ കർമ്മവുമാണ് ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വിചിന്തനങ്ങൾക്ക് E-യെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. പിതാക്കന്മാരുടെയും ഇസ്രായേലിന്റെയും പാരമ്പര്യകഥകൾ E- തെരഞ്ഞെടുത്തത് തദനുസൃതമാണ്. ഉടമ്പടിക്ക് പ്രാഥമിക സ്ഥാനമൊന്നും J-കൽപ്പിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, യാഹ്വേയും ഇസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനടിസ്ഥാനം ഉടമ്പടിയാണെന്ന പ്രമേയത്തിന് E- പരമപ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തമായ വീക്ഷണങ്ങളുള്ള D. P. പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഈ പ്രമേയം വികസിപ്പിച്ച്, ദൈവവും ദൈവജനവും തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടി ബന്ധത്തിന്റെ ചരിത്രമാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്നു വരുത്തി.

ഷെക്കെമിലെ ഉടമ്പടിയുടെ അവസരത്തിൽ ദൈവത്തെ സാക്ഷി നിർത്തി വടക്കൻ ഗോത്രങ്ങൾ ഒരു കരാർ മുദ്ര വെച്ചിരുന്നു. ബി. സി. രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ ഉടമ്പടിയുടെ മാതൃകയാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചത്. ഹിത്യരുടെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന ഹററൂസാസിന്റെ (Hattusas) നാശാവശിഷ്ടങ്ങൾക്കിടയിൽ നടത്തിയ പര്യവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ഹിത്യരുടെ ഉടമ്പടികളെക്കുറിച്ച് വളരെയധികം വിവരങ്ങൾ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

ഇസ്രായേലും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ചിത്രീകരിക്കാൻ 'ഉടമ്പടി' ഒരു മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചുവെന്നതാണ് E-യുടെ പ്രത്യേകത. വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ഗോത്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തെ ഒരു ഉടമ്പടി സഖ്യമായി കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഇസ്രായേലും ദൈവവും തമ്മിലും ഗോത്രങ്ങൾ തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന് ഒരു ദൈവശാസ്ത്രപരമായ അടിസ്ഥാനതത്വം ലഭ്യമാകത്തക്ക വിധത്തിൽ ഹിത്യരുടെ ഉടമ്പടി ക്രമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനാശയങ്ങളും രൂപവും ഭാവവുമെല്ലാം അദ്ദേഹം മാറ്റിയെടുത്തു. E-യെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, യാഹ്വേയെ സാക്ഷി നിർത്തി ചെയ്യുന്ന ഉടമ്പടിപ്രകാരമുള്ള പരസ്പര ഐക്യം മാത്രമല്ല ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനുള്ളത്. ഇസ്രായേൽ ജനം മുഴുവൻ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ഉടമ്പടി വഴി യാഹ്വേയ്ക്ക് തങ്ങളെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ്. യാഹ്വേ സാക്ഷി മാത്രമല്ല, ഉടമ്പടിയിലെ ഒരു കക്ഷികൂടിയാണ്.

ഹിത്യരുടെ ഉടമ്പടികൾ രണ്ടു വിധത്തിലുണ്ട്. തുല്യശക്തിയുള്ള രണ്ടു കക്ഷികൾ തമ്മിലുള്ളതും (Parity treaty) മേൽക്കോയ്മയുള്ള കക്ഷിയും ആശ്രിതനായ കക്ഷിയും (vassal) തമ്മിലുള്ളതും (suzerainty treaty). ഇതിൽ രണ്ടാമത്തേതാണ് സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ മാതൃകയായി E-സ്വീക

രിക്കുന്നത്. ഉടമ്പടിയുടെ രൂപഘടന മിക്കവാറും ഒന്നുതന്നെയാണ്.

1. ഉടമ്പടി മുൻപോട്ടു വയ്ക്കുന്ന രാജാവിന്റെ (കക്ഷി) പേരും, സ്ഥാനമാനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രസ്താവന (ഉപക്രമം, മുഖവുര).
2. കരാറിലേർപ്പെടുന്ന രണ്ടു കക്ഷികളും തമ്മിലുള്ള പൂർവ്വകാലബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സംക്ഷിപ്ത ചരിത്രം.
3. ഉടമ്പടി നിലനിർത്താൻവേണ്ടി ആശ്രിതനായ കക്ഷി പാലിക്കേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ (ബാദ്ധ്യതകൾ, കടമകൾ).
4. ദൈവങ്ങളെ സാക്ഷിയായി വിളിക്കുന്നു. ഉടമ്പടിയുടെ പവിത്രത സൂചിപ്പിക്കാനാണിത്.
5. ആശ്രിതനായ കക്ഷിയോ മറ്റേ കക്ഷിയോ കരാർ ലംഘിച്ചാലുള്ള ശിക്ഷകളും ശാപങ്ങളും.
6. ഉടമ്പടി പാലിക്കുന്നിടത്തോളം ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ.
7. ഇടയ്ക്കിടെ വായിക്കാനുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഉടമ്പടിയുടെ എഴുതപ്പെട്ട രേഖകൾ ദേവാലയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു.

അതീന്ദ്രിയനും, പരമോന്നതനും, സർവ്വശക്തനുമായ ദൈവവും ഇസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ചിത്രീകരിക്കുവാൻ, ആശ്രിതോടമ്പടി (zuzerainty treaty) യാണ് ഉത്തമ മാതൃക. ഉടമ്പടിയിലെ രണ്ടു കക്ഷികൾക്കും അവകാശങ്ങളും കടമകളുമുണ്ട്. എന്നാൽ മേൽക്കോയ്മയുള്ള കക്ഷി സ്വന്ത ഇഷ്ടപ്രകാരം, സ്വതന്ത്ര മനസ്സോടെയാണ് കരാറിലേർപ്പെടുന്നത്.

ഇസ്രായേലിനു തുടർച്ചയായി സംഭവിച്ച പാളിച്ചകളെയും വീഴ്ചകളെയും കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്ന E-തന്റെ രചനയിൽ മാനുഷിക വ്യാപാരങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നവനായി ദൈവത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യന് അടുത്തറിയാനും അനുഭവിക്കാനും കഴിയാത്തവിധം അത്ര അകലത്തിലാണു ദൈവം. അവിടുന്ന് ഭൂമിയിലേക്കിറങ്ങി വന്ന് മനുഷ്യനുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നില്ല, തന്റെ വാസസ്ഥലമായ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെയും ദർശനങ്ങളിലൂടെ തന്റെ സന്ദേശവാഹകരിലൂടെയും മാത്രം മനുഷ്യനെ സമീപിക്കുന്നു (ഉൽ. 20:36; 28:12; 31:11). ജനത്തിനു ദൈവവുമായി നേരിട്ട് ബന്ധമൊന്നുമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ മുൻപിൽ മുഖാഭിമുഖം നിന്നു സംസാരിക്കാൻ മോശയ്ക്കു മാത്രമേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. പുരാതന പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതും, J- പറയുന്നതുമായ മറ്റ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടലുകളും ഇടപാടുകളും E-പൂർണ്ണമായി ഒഴിവാക്കി. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ സമീപിച്ചത് ഭയബഹുമാനങ്ങളോടെയാണ് (പുറ 3:6); സ്നേഹത്തോടെയോ സൗഹൃദത്തോടെയോ അല്ല.

ഉടമ്പടിയുടെ മാതൃകയാണ് E-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്. ആമുഖവും കക്ഷികളുടെ പൂർവ്വകാല ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്രവും ഉടമ്പടിയും നിബന്ധനകളും ഒന്നിച്ച് പത്തു പ്രമാണങ്ങളിൽ E-അവതരിപ്പിക്കുന്നു. (പുറ. 20:1-17). "നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവ്" (ആമുഖം); "അടിമത്തത്തിന്റെ ഭവനമായ ഈജിപ്തിൽനിന്ന് നിന്നെ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നവൻ" (പൂർവ്വകാലബന്ധവും ചരിത്രവും). "ഞാനല്ലാതെ മറ്റു ദേവന്മാർ നിനക്കുണ്ടാകരുത്" (നിബന്ധനകൾ). E-യുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ

എല്ലാ നിയമങ്ങളും ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളാണ്. പത്തു പ്രമാണ ങ്ങളുടെയും നിബന്ധനകളുടെയും വിശദീകരണമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് 'ഉട മ്പടിയുടെ നിയമപുസ്തം' (code of the covenant) E അവതരിപ്പിക്കുന്ന ത്. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തെ പല നിയമാവലികളിലും, പ്രത്യേകിച്ച്, ബാബിലോണിലെ ഹമുറാബി (Hammurabi 1792-1750 ബി.സി.) യുടെ നിയമാവലിയിലും, സമാനമായ നിബന്ധനകൾ കാണാനുണ്ട്.

ഉടമ്പടിയുടെ ഒരു കക്ഷി യാഹ്‌വേ ആയതുകൊണ്ട് ദൈവത്തെ സാക്ഷിയായി വിളിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതിനുപകരമായി E അവത രിപ്പിക്കുന്നത് ഇസ്രായേലിലെ പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ഉട മ്പടിയുടെ സമയത്ത് സീനായിൽ ഓരോ സ്തംഭങ്ങൾ ഉയർത്തിയതാണ് (പുറ. 24:3–8). ഈ സ്തംഭങ്ങൾ ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ഉടമ്പടിയോ ടുള്ള പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയ്ക്ക് സാക്ഷി നില്ക്കുന്നുവെന്ന ചിന്താഗതി യാണ് E-യ്ക്കു ള്ളത്. ഷെക്കെമിലെ ഗോത്ര സമ്മേളനാവസരത്തിലെ ഉടമ്പടിയുടെയും എഴുതപ്പെട്ട ഒരു രൂപമുണ്ടായിരുന്നതായി ചിന്തിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. അതിൽ സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ പരാമർശമുണ്ടായിരുന്നിരി ക്കാം. E-അതിനെ 'മോശ എഴുതിയ ഉടമ്പടി ഗ്രന്ഥം' എന്നു ചിത്രീക രിച്ചു (പുറ. 24:4, 7).

ഇസ്രായേലിന്റെ പാരമ്പര്യകഥകളെല്ലാം തന്റെ രചനയിൽ സമന്വയി പ്പിക്കുന്നതിനുള്ള എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും ഉടമ്പടി E-യ്ക്കു ഉണ്ടാക്കി ക്കൊടുത്തു. ഉടമ്പടിയിലെ ഒരു കക്ഷിയായ ഇസ്രായേല്യരോടും അവ രുടെ പിതാക്കന്മാരോടുമുള്ള യാഹ്‌വേയുടെ പൂർവ്വകാലബന്ധങ്ങളാണ് ഈ പാരമ്പര്യകഥകളുടെ ഉള്ളടക്കം. മനുഷ്യന്റെ വിശ്വസ്തതയ്ക്കും അവിശ്വസ്തതയ്ക്കും ദൈവം കൊടുക്കുന്ന പ്രത്യുത്തരങ്ങളാണ് ചരി ത്രത്തിലെ എല്ലാം സംഭവവികാസങ്ങളും. ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെയോ ദൈവശിക്ഷയുടെയോ വ്യക്തമായ പ്രകടനങ്ങളാണവ. വിശ്വസ്തനായ മനുഷ്യന് ദൈവാനുഗ്രഹവും അവിശ്വസ്തന് ശിക്ഷാവിധിയുമാണു പ്രതി സമ്മാനം. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ധർമ്മനിഷ്ഠ (വിശ്വസ്തത), പാപം (അവിശ്വസ്തത), രക്ഷ (അനുഗ്രഹം), തിന്മ (ശിക്ഷാവിധി, ശാപം) എന്നീ വിഷയങ്ങൾ ഉടമ്പടിയുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി E- അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

E-യെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തേനും പാലും ഒഴുകുന്ന ഒരു നാട് എന്ന തിനെക്കാളുപരി, നിഷ്കാസനം ചെയ്യപ്പെട്ടവരുടെ ദേശമാണു കാനാൻ. സീനായ് മലയടിവാരത്തിൽവെച്ച് കാളക്കുട്ടിയുടെ വിഗ്രഹമുണ്ടാക്കി ആരാ ധിക്കുകവഴി ഇസ്രായേൽജനം ഉടമ്പടി ലംഘിച്ചപ്പോൾ മോശയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥം ദൈവം തിരസ്ക്കരിച്ചു. തന്റെ വാസസ്ഥലമായ മലയുടെ അടി വാരത്തുനിന്ന് അവരെ ആട്ടിപ്പായിച്ചു; താൻ പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് ജനത്തെ നയിക്കാൻ അവിടുന്നു മോശയോടു കല്പിച്ചു (പുറ. 32:34).

ദൈവത്തിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്ന അവസ്ഥയും ഇസ്രാ യേലിന് രക്ഷ അവശ്യാവശ്യകമാണെന്ന ബോദ്ധ്യവും E-യ്ക്കുണ്ട്. പശ്ചാ ത്തപിക്കുകയും പ്രായശ്ചിത്തമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് അത്യാവ ശ്യമാണെന്ന് പ്രവാചകന്മാരെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

സമൂലമായൊരു മാനസികപരിവർത്തനം വഴി ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്നതിലൂടെ ഇസ്രായേലിന് ഒരിക്കൽകൂടി ദൈവാനുഗ്രഹം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം അവരെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യം (D)

ഒരു ജനതയുടെ സാംസ്കാരിക വളർച്ചയും അവരുടെ ചരിത്രപുരോഗതിയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണ് അവരുടെ സർഗ്ഗാത്മ സാഹിത്യ സൃഷ്ടികൾ. പ്രപഞ്ചത്തെയും തന്നെത്തന്നെയും മനസ്സിലാക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണപ്രക്രിയയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ജ്ഞാനികൾക്കും (യോഗികൾ) കവികൾക്കും പ്രവാചകന്മാർക്കും ചരിത്രകാരന്മാർക്കും കഴിയും. വിശ്വാസം ഈ പ്രക്രിയയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ മാനം നൽകുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ, J-യും E-യും ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭങ്ങളിലേയ്ക്ക് ചൂഴ്ന്നിറങ്ങി. യോഗിയുടെ വിജ്ഞാനത്തോടെയും, പ്രവാചകന്റെ ധാർമ്മിക ചിന്തകളോടെയും, ഇതിഹാസത്തിന്റെ മട്ടും മാതിരിയുമുള്ള സാഹിത്യവിവരണങ്ങൾക്ക് അവർ രൂപം കൊടുത്തു. ഒരേയൊരു ചോദ്യമാണ് അവരുടെ അന്വേഷണത്തെ നയിച്ചതും നിയന്ത്രിച്ചതും. ആരാണ് ഇസ്രായേൽ? ഇസ്രായേലിന്റെ സുദീർഘമായ മതവിശ്വാസചരിത്രവും മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശങ്ങളുടെ സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക നേട്ടങ്ങളും പുതിയൊരു മത-ചരിത്ര-ഉദ്ഗ്രഥനത്തിന് അവസരമായി; ഒപ്പം ശക്തമായ പ്രേരണയും.

ഇസ്രായേലിലെ ദേവാലയങ്ങളിലെ ആരാധനക്രമങ്ങളുടെയും ആഘോഷങ്ങളുടെയും പരിഷ്കരണത്തിനു വഴി തെളിച്ചത് ഇതേ സാഹിത്യചരിത്രവും വിശ്വാസവും ഇസ്രായേൽ ആരെന്ന ചോദ്യവുമാണ്. ഈ ആരാധനക്രമങ്ങളുടെയും ആഘോഷങ്ങളുടെയും ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ J-യുടെയും E-യുടെയും ചില വിവരണങ്ങളിലൂടെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. ആരാധനക്രമങ്ങൾ സുദീർഘവും സങ്കീർണ്ണവുമായ വികാസപരിണാമങ്ങൾക്കു വിധേയമായത് ഷെക്കെമിലെ ദേവാലയത്തിന്റെ തണലിലാണ്. അന്നുവരെയുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തെ അതു സാരമായി സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല, അതു പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റൊരിടത്തു ആവുകയും ചെയ്തു. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആരാധനക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ പാരമ്പര്യത്തെ നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യം (D) എന്നു വിളിക്കുന്നു. D പാരമ്പര്യത്തിന് പല വിധത്തിലും E - പാരമ്പര്യവുമായി സാമ്യമുണ്ടെങ്കിലും, ആരാധനക്രമപരമായ സാഹചര്യങ്ങളും, സ്വയം കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ ചുവടുവയ്പും, രചനയിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന സർഗ്ഗാത്മകതയും ധിഷിണാപാടവവും D- യെ ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയായി വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ 'നിയമാവർത്തന' ത്തിൽ മാത്രമേ D - പാരമ്പര്യം കാണാനുള്ളൂ. കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, പ്രധാന ഭാഗമായ അദ്ധ്യായം 4:44 മുതൽ 28:69 വരെയും (ഇതിൽ 27-ാം അദ്ധ്യായം പിന്നീട് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതാണ്). 29-30 അദ്ധ്യായങ്ങളും മാത്രമേ D -യുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുള്ളൂ. 4 മുതൽ 28 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളാണ് (27-ാം

അദ്ധ്യായം ഒഴികെ) ആദ്യം എഴുതപ്പെട്ടതെന്നും മിക്കവാറും അധികം താമസിയാതെതന്നെ 29-30 അദ്ധ്യായങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർക്കപ്പെട്ടുവെന്നു മാണ് അഭിജ്ഞമതം. ഈ ആദ്യകാല രചനയെ ചില പണ്ഡിതന്മാർ ആദിനിയമാവർത്തനം (proto deuteronomy) എന്നും വിളിക്കാറുണ്ട്.

ജോഷ്വാ മുതൽ 2 രാജാക്കന്മാർവരെയുള്ള പുസ്തകങ്ങളിലെ നിയമാവർത്തന ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്താതെ ഇതു മാറ്റി നിർത്തേണ്ടതുണ്ട്. ആദ്യകാലത്തെ ചരിത്രരചനയ്ക്ക് ആമുഖമായി പില്ക്കാലത്ത് നിയമാവർത്തന പുസ്തകംതന്നെ വിപുലമാക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ രൂപപ്പെട്ടതാണ് ഇന്നു നമുക്ക് ലഭ്യമായ 'നിയമാവർത്തനം'. നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിനു പുറമേ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതും D യുടേതെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്നതും ആയ ഭാഗങ്ങളൊന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ D യുടെ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമല്ല. അവയെല്ലാം D യെ J യും E യുമായി സംയോജിപ്പിച്ച ആഖ്യാതാവിന്റെ വകയാണ്.

D പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കർത്താവ് ആരാണെന്നു നമുക്കറിവില്ല. ഷെക്കെം ദേവാലയത്തിലെ ഒരു ലേവായ പുരോഹിതനായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

J യും E യും തരുന്നതിനേക്കാൾ വളരെക്കുറച്ചു ചരിത്രവിവരണങ്ങളേ D നൽകുന്നുള്ളൂ. എലോഹിസ്റ്റ് ഒരു പരിധിവരെ യാഹ്വിസ്റ്റിന്റെ വിവരണങ്ങൾക്ക് സമാന്തരമായാണു രചന നടത്തിയത്. J-യെപ്പോലെ അബ്രാഹം മുതലുള്ള പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം E-യും എഴുതുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അവിടെയും E- പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത് മോശയെന്ന വ്യക്തിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൗത്യത്തിനുമാണ്. പിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ച് D പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും (6:10) J യുടേതിനും E യുടേതിനും സാദൃശ്യമായ വിവരങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നില്ല. മോശയുടെ ജനനവും ദൈവവിളിയും ദൈവനാമം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും ഉൾപ്പെടെയുള്ള സർവ്വ പൂർവ്വചരിത്രവും D വിട്ടുകളഞ്ഞു. ഹോറെബിലെ സംഭവവുമായി അഭേദ്യബന്ധമുള്ള പരാമർശങ്ങൾ മാത്രമേ മോശയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ളൂ (5:23-31; 9:7-21; 10:1-11). ദൈവം ഇസ്രായേല്യരെ ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതും (7:8) പത്തു മഹാമാരികളും (7:15); ദൈവം ഫറവോയോട് വർത്തിച്ച വിധവും (6:22; 7:19) പുറപ്പാടും (6:23) മരുഭൂമിയിലെ അലഞ്ഞുതിരിയലും (8:2-4) ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ D അവതരിപ്പിക്കുന്നു (29:2-6 കാണുക).

D യുടെ രചനയിലും മുഖ്യകഥാപാത്രം മോശയാണ്. അക്കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ 'പുറപ്പാടി'ലെ പല വിവരണങ്ങൾക്കും സമാനമായവ D-യിലും കാണാം. സംക്ഷിപ്തവിവരണങ്ങളിലും ദീർഘമായ വിവരണങ്ങളിലും മാത്രമല്ല, പത്തുപ്രമാണങ്ങൾ, ന്യായപ്രമാണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിയമാവലികളിലും 'പുറപ്പാടു'മായുള്ള ഈ സമാനത D നിലനിർത്തുന്നു.

ഉടമ്പടിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയമസംഹിതയുടെ അമ്പതു ശതമാനത്തോളം (ഏകദേശം ഇരുപതു ഭാഗങ്ങൾ) D സ്വന്തമായെടുത്ത്, വികസിപ്പിച്ച്, വിശദീകരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമസംഹിതയിൽ ഉൾപ്പെടു

ത്തി.

സ്വന്തമായി പല വിഷയങ്ങളും അദ്ദേഹം രചനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. വിശിഷ്യാ സാർവ്വത്രികമായി അന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നിയമങ്ങളും അവയുടെ വകഭേദങ്ങളും, അക്കാഡിയൻ, ഉഗാറ്റിക്ക്, ഈജിപ്ഷ്യൻ, നിയമങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനങ്ങളും D-യിൽ വളരെ പ്രകടമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് 25:13-16-ലെ അളവിലെ കൃത്രിമത്വത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നത് ഈജിപ്തുകാരുടെ 'അമെൻ ഓപെത്' ന്റെ വിജ്ഞാനം 16-ന്റെയും 19:14-ൽ അതിർത്തിക്കല്ലുകൾ മാറ്റുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം അമെൻ എം ഓപെതിന്റെ വിജ്ഞാനം 6-ന്റെയും സമാന നിയമമാണ്. ഇസ്രായേലിന്റെ നൈയാമിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സുദീർഘവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ചരിത്രത്തിന്റെ അവസാനമാണ് നിയമാവർത്തനത്തിലെ നിയമസംഹിതയെന്നു പറയാം.

ലഭ്യമായ പല തെളിവുകളും സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, D പാരമ്പര്യം വിരചിതമായത് വടക്കൻ ഇസ്രായേലിൽ, കുറേക്കൂടി കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ഷെക്കെമിലെ ദേവാലയത്തിലാണെന്നത്രേ. ഈ ദേവാലയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കുറേക്കൂടി മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട E പാരമ്പര്യവുമായി D പാരമ്പര്യത്തിനുള്ള സാധർമ്മ്യം പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. E-യും D-യും പാരമ്പര്യങ്ങൾ 'ഹോറെബ്' മല എന്നാണു പറയുന്നത്, സീനായ്മല എന്നല്ല. D-യുടെ 'പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ' (5:2-21) E-യുടെ 'പത്തു പ്രമാണങ്ങ'ളുമായി സ്വഭാവൈക്യം പുലർത്തുന്നു (പുറ 20:1-17). D-യുടെ നിയമസംഹിത (12-26)യിൽ E-യുടെ 'ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധന'കളുടെ (പുറ 20:12-23:19) സ്വാധീനം വളരെയുണ്ട്. ഏലോഹിസ്റ്റിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വികസിത രൂപമെന്ന നിലയ്ക്ക് D-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ അംഗീകരിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം കൂടുതൽ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഉടമ്പടിയെയും ഉടമ്പടിക്കു മാദ്ധ്യസ്ഥം വഹിച്ച മോശയുടെ പങ്കിനെയും ദൈവത്തിന്റെ അപരിമേയതയെയുംകുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളിൽ ഇതു തികച്ചും വാസ്തവമാണ്.

പിന്നീട് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട 27-ാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ കർത്താവ് ആദിനിയമാവർത്തനത്തിൽ ഷെക്കെമുമായുള്ള ബന്ധം അംഗീകരിച്ചു. ജോർദ്ദാൻ നദിയുടെ അക്കരെ കടക്കുമ്പോൾ ഉടമ്പടിയുടെ നവീകരണം നടത്തണമെന്നും ദഹനബലികളും സമാധാനബലികളും അർപ്പിക്കണമെന്നും ഏബാൽ മലയിൽ വലിയ ശിലകൾ സ്ഥാപിച്ച് കുമ്മായം പൂശി അവയിൽ നിയമങ്ങൾ എഴുതണമെന്നും മോശ കൽപ്പിച്ചു (27:2-8). ഏബാൽ മലയും ഗരിസിം മലയും ഒന്നാണെന്ന് പണ്ഡിതർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. പുറപ്പാടിന്റെ അവസാനത്തിൽ ജോർദ്ദാന്റെ അക്കരെവെച്ചു നടത്തിയ ഉടമ്പടി നവീകരണവും പിൽക്കാലത്ത് ഷെക്കെമിൽവെച്ചു നടത്തിയ നവീകരണവും തമ്മിൽ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഷെക്കെമിനു പുറമേ മറ്റെവിടെയെങ്കിലുമാണ് D എഴുതപ്പെട്ടതെന്ന് പറയാൻ വയ്യാ. സാധ്യതയുള്ള മറ്റൊരു സ്ഥലം ജറുസലേമാണ്. അങ്ങനെ ചിന്തിച്ചാൽ പ്രാദേശിക ദേവാലയങ്ങളിലെ ലേവ്യ പുരോഹിതന്മാർക്ക് നിയ 18:6-8-ൽ അനുവദിക്കുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ ജറുസലേ

മിലെ പുരോഹിതന്മാർ എന്തുകൊണ്ട് നിഷേധിച്ചുവെന്നതിന് ഒരു വിശദീകരണം കൊടുക്കാൻ നമുക്കു കഴിയില്ല (2 രാജാ. 23:9 കാണുക). ജറുസലേമിൽനിന്ന് വളരെ അകലെ, വടക്ക് ഷെക്കെമിലെ ദേവാലയത്തിലാണ് D എഴുതപ്പെട്ടതെന്ന് ഇതെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഏലോഹിസ്റ്റിന്റേതിനേക്കാൾ കുറച്ചുകൂടി പുരോഗതി പ്രാപിച്ച ഒരു ചരിത്രപശ്ചാത്തലമാണ് D-യുടേത്. D-യിൽ കാണുന്ന ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വിചിന്തനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ E-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിനുണ്ടായ വളർച്ചയും വികാസവും പുതിയ ഉദ്ഗ്രഥനവുമാണെന്നു പറയാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളും നിയമാവർത്തന നിയമസംഹിതയും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ ആദ്യത്തേതിന്റെ ആവർത്തനവും വികസിത രൂപവുമാണ് രണ്ടാമത്തേതെന്ന് മനസ്സിലാകും. സാബത്ത് വർഷത്തിൽ (ഓരോ 7-ാം വർഷം) നിലം വിതയ്ക്കാതെ ദരിദ്രർക്കുവേണ്ടി ഒഴിച്ചിടണമെന്ന നിയമ (പുറ 23:1-11)ത്തിന് അനുബന്ധം പോലെ, ആ വർഷം കടങ്ങൾ ഇളവു ചെയ്യണമെന്ന നിയമവും D കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അടിമകളെ വിൽക്കുകയും വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതിനെയും അവരുടെ സേവന കാലാവധിയെയും സംബന്ധിച്ച നിയമ (പുറ 21:2-11)ങ്ങളോടൊപ്പം, സ്വതന്ത്രനാക്കപ്പെട്ട ഒരുവനെ വീണ്ടും അടിമയാക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്നും, ദാസിയോട് അനുവർത്തിക്കേണ്ട രീതിയെന്തെന്നും പറയുന്നു (നിയ 15:12-18). ഇത്തരം കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളും ഭേദഗതികളും സൂചിപ്പിക്കുന്നത് പുരാതന കാർഷിക സമ്പദ് വ്യവസ്ഥിതിയിലെത്തിയ ഒരു സാമൂഹ്യ മാറ്റത്തെയാണ്. ഒരേയൊരു ദേവാലയവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ആരാധന കേന്ദ്രീകരിക്കാനുള്ള D-യുടെ ചിന്തയുടെ പരിണിതഫലമായി ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളിൽ പലതും ഇത്തരം ഭേദഗതികൾക്കു വിധേയമായി.

E പാരമ്പര്യവുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ വെറുമൊരു വികസിത സാഹിത്യരൂപവുമായി D-യെ വ്യാഖ്യാനിക്കുക സാധ്യമല്ല. E പാരമ്പര്യത്തിന് സമാന്തരമായി വികാസം പ്രാപിച്ച മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളും D ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. (വ്യത്യസ്തസ്വഭാവമുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവയെ പൂർണ്ണമായി സംയോജിപ്പിക്കാനും D-യ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല). സീനായ് ഉടമ്പടിയെ കേന്ദ്രബിന്ദുവാക്കി രചിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രവാചക ദൈവശാസ്ത്രമാണ് ഏലോഹിസ്റ്റിന്റേത്. എന്നാൽ, ഉടമ്പടി നവീകരണ വേളയിൽ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള ഒരു ആരാധനക്രമ സംബന്ധിയായ കൃതിയാണ് D-യുടേത്.

സമറിയായുടെ പതനത്തിനു (722 ബി. സി.) ശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണു D വിരചിതമായതെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. യൂദയാ രാജാവായിരുന്ന ഹെസെക്കിയായുടെ മതനവീകരണ പരിപാടികൾക്കു ശേഷമായിരിക്കാനാണു കൂടുതൽ സാധ്യത (2 ദിന 30:1-12). അസ്സീറിയൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ബലക്ഷയം മുതലെടുത്തുകൊണ്ട് ഹെസെക്കിയ തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വടക്കു ഭാഗത്തേയ്ക്കും വ്യാപിപ്പിച്ചു. ഇക്കാലത്തു തന്നെ ആയിരിക്കണം യൂദായിലും വടക്കു ഭാഗത്തുമുള്ള പ്രാദേശിക ദേവാലയങ്ങളും ബലിപീഠങ്ങളുമെല്ലാം അദ്ദേഹം തകർത്തത് (2 രാജാ 18:4, 2 ദിന 31:1). അന്യദേവന്മാർക്കു ബലിയർപ്പിക്കാനുള്ള പ്രവണതയെ

ചെറുക്കാൻവേണ്ടി പ്രാദേശിക ദേവാലയങ്ങൾക്കു പകരം ഒരൊറ്റ കേന്ദ്ര ദേവാലയം മതിയെന്ന് D നിർബന്ധം പിടിച്ചു.

അങ്ങനെ നോക്കിയാൽ D എഴുതപ്പെട്ടത് ബി. സി. 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമോ, 7-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യമോ ആയിരിക്കണം. D-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രപ്രകാരം കേന്ദ്രദേവാലയം ഷെക്കെമല്ല, ജറുസലെമാണ്. D പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ അവസാന ഘട്ടങ്ങളിലോ അതുമല്ലെങ്കിൽ ഈ പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ട അതേ കാലഘട്ടത്തിലോ ആയിരിക്കാം കേന്ദ്രീകൃത ദേവാലയത്തിന്റെ ആശയം ഉടലെടുത്ത്.

അടിസ്ഥാന പ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും

D-യുടെ സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും അപഗ്രഥിച്ചപ്പോൾ അതിലെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒരേകദേശരൂപം നമുക്കു ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മൂന്നു പ്രമേയങ്ങളാണ് D പ്രധാനമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. 1)ഉടമ്പടിയും, നിയമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ആ ഉടമ്പടിയോടുള്ള വിശ്വസ്തത നവീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും. എലോഹിസ്റ്റും ഈ പ്രമേയത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. 2)ഉടമ്പടിയോടുള്ള വിശ്വസ്തതയും, പ്രത്യുത്തരവും, നിയമങ്ങളുടെ അനുസരണവും പ്രകടമാകുന്നത് ആരാധനയിലാണ്. 3)ഉടമ്പടി ഇന്നാണ് ഇപ്പോഴാണ്. എന്നോ കഴിഞ്ഞുപോയ ഒരു സംഭവമല്ലത്. ദൈവം ചെയ്ത ഉടമ്പടി ഭൂതവർത്തമാനഭാവി കാലങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. സീനായ് മലയിൽവെച്ചു മുദ്ര വയ്ക്കപ്പെട്ട ഉടമ്പടിയോട് വിശ്വസ്തത പുലർത്താനുള്ള ആഹ്വാനം E ആവർത്തിച്ചു നടത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇസ്രായേല്യരുടെ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ നിമിഷത്തിലും ദൈവം മുൻപോട്ടു വയ്ക്കുന്ന ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തരായിരിക്കാനുള്ള ആഹ്വാനമാണ് D-യുടെ വാക്കുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നത്. സീനായ് ഉടമ്പടി വഴി യാഹ്വേയും അവിടുത്തെ ജനവും തമ്മിൽ എക്കാലവും നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു ബന്ധമാണു സ്ഥാപിതമായത്. തന്മൂലം ഇസ്രായേൽ പ്രത്യുത്തരം നൽകേണ്ടത് സീനായ് ഉടമ്പടിയ്ക്കല്ല; പ്രത്യുത ദൈവം ഇന്നു ചെയ്യുന്ന ഉടമ്പടിയ്ക്കാണ്.

സീനായ് ഉടമ്പടി പഴയൊരു സംഭവമായി ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ഓർമ്മകളിൽ മാത്രം തങ്ങി നിന്നിരുന്ന കാലത്ത് എല്ലാക്കാര്യങ്ങൾക്കും അവർ ഗോത്രങ്ങളുടെ സംഘടിത ശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചുപോന്നു. ആ പഴയ ചട്ടക്കൂട്ടിൽനിന്ന് ഉടമ്പടിയെ പുറത്തെടുത്ത് ഇന്നു സംഭവിക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി D അവതരിപ്പിച്ചു. അതുവഴി ചരിത്രത്തിന്റെ 'ഈ നിമിഷത്തിൽ' സ്വയാവിഷ്ക്കാരത്തിനുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ മുഖ്യമാദ്ധ്യമമായി ഉടമ്പടിയെ D പുനരാവിഷ്ക്കരിച്ചു.

സ്വന്ത ഇഷ്ടപ്രകാരമാണ് യാഹ്വേ ഇസ്രായേലിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. ദൈവമക്കളെന്ന സ്ഥാനം ഇസ്രായേലിനു കിട്ടിയ സൗജന്യം മാത്രമാണ്. സാവൂളിന്റെയോ ദാവീദിന്റെയോ വംശത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പായിരുന്നില്ല അത്. പ്രത്യുത, ഭൂമുഖത്തു നിവസിച്ചിരുന്ന എല്ലാ ജനതകളിലുംനിന്ന് തന്റെ സ്വന്തം ജനമാകേണ്ടതിന് ഒരു വലിയ സമൂഹത്തെയാണ് ദൈവം തെരഞ്ഞെടുത്തത് (7:6). ഇസ്രായേലിന്റെ

യോഗ്യതയോ അവരുടെ എണ്ണമോ ഒന്നുംതന്നെ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങളായിരുന്നില്ല (7:7). അവരെ സ്നേഹിക്കുകയും പിതാക്കന്മാരോടു ചെയ്ത ശപഥം പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് ദൈവം അവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തത് (7:8-12).

ആ ജനത്തോടു ദൈവത്തിനുള്ള സ്നേഹം പ്രകടമാക്കാൻ വേണ്ടി ചെയ്ത ഉടമ്പടിയിലാണ് തിരഞ്ഞെടുപ്പ് മൂർത്തഭാവം കൈക്കൊണ്ടത്. ദൈവം കല്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച്, അനുസരിക്കുകവഴി അവർക്കു ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹം പ്രകടമാക്കാൻ ദൈവം ഇസ്രായേലിനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു (6:4-5). ദൈവിക നിയമങ്ങൾ ജീവന്റെ ഉറവകളായി പരിണമിക്കണമെങ്കിൽ അവയെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തണം. ഇസ്രായേലിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഈ നിയമങ്ങൾ എഴുതിവെയ്ക്കണം (6:6; 30:11-14).

“ഇസ്രായേലേ കേൾക്കുക” എന്ന പ്രയോഗം D യിൽ അങ്ങിങ്ങ് ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അറിയിക്കുവാനുള്ള മാദ്ധ്യമം ദൈവവചനങ്ങളാണ്. അവ ശ്രവിക്കുവാൻ D ഇസ്രായേലിനെ വിളിക്കുന്നു. ദൈവവചനത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ പ്രമേയം വളർന്നു വികസിച്ച് അനുഭവജ്ഞാനത്തിന് അതീതമായ ദൈവസ്വഭാവത്തിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ മുഖത്തു നോക്കാൻ ജനം ഭയപ്പെട്ടുവെന്ന് ഏലോഹിസ്റ്റ് പറഞ്ഞു. ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം കേൾക്കാൻപോലും ജനം ഭയപ്പെട്ടുവെന്നാണ് D പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഇത്തരം ഭയപ്പാടുകൾ ഇസ്രായേലിനെ ദൈവത്തിൽനിന്ന് അകറ്റി നിർത്താൻവേണ്ടി ആയിരുന്നില്ല. ഇസ്രായേലിന് ഈ ഭയത്തെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയും. കാരണം, ദൈവത്തിനു മനുഷ്യനോടു സംസാരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും, ആ മനുഷ്യൻ വീണ്ടും ജീവനോടെയിരിക്കുമെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട് (5:24-26; 18; 16).

യാഹ്വിസ്റ്റിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ വസിക്കുകയും മാനുഷിക ചേതനയ്ക്കനുസൃതം പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് അർത്ഥം വരുന്ന അനേകം പ്രയോഗങ്ങൾ (anthropomorphism) D ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ മുഖം, അവിടുത്തെ കരങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഇത്തരം പദപ്രയോഗങ്ങൾ ദൈവവുമായി മനുഷ്യന് എന്തെങ്കിലും സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കാനോ, അത്തരം ചിന്താഗതികൾ മനസ്സിലുണർത്താനോ വേണ്ടിയല്ല. ദൈവസാന്നിദ്ധ്യവും അവിടുത്തെ ശക്തിയും പ്രതാപവും സൂചിപ്പിക്കുന്ന കാൽപ്പനിക ചിത്രീകരണങ്ങൾ മാത്രമാണവ. ഇസ്രായേലിന്റെ ദൈവം മറ്റു ദേവന്മാരിൽനിന്നും വിഭിന്നനാണ് (12:29-31). ആ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിമകൾ ഉണ്ടാക്കരുത് - അതിന് ഏതു രൂപമായാലും (5:8). വാഗ്ദാനപേടകം അവിടുത്തെ സിംഹാസനമല്ല; അവിടുത്തെ വചനങ്ങൾ, അഥവാ നിയമങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലം മാത്രമാണത് (10:3-5).

ദൈവത്തിന്റെ വചനം ഭൂമിയിൽ കേൾക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവിടുത്തെ സ്വരം മുഴങ്ങുന്നതു സ്വർഗ്ഗത്തിലാണ് (4:36). തന്റെ വാസസ്ഥലമായ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ദൈവം സംസാരിക്കുന്നത് ഇസ്രായേൽ കേൾക്കുന്നു (1 രാജാ 8:30). ദേവാലയത്തിൽ സന്നി

ഹിതമായിരിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ നാമം മാത്രമാണ് (1 രാജാ 8:18-21).

ഇസ്രായേലിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് D- യ്ക്ക് പുതിയൊരു കാഴ്ചപ്പാടുകൂടിയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അബ്രാഹത്തിൽനിന്നുദ്ഭവിച്ച് ദാവീദിനു അവകാശമായി ലഭിച്ച ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ പങ്കുപറ്റുന്ന ഒരു വംശമായി J ഇസ്രായേലിനെ ചിത്രീകരിച്ചു. E-യുടെ വീക്ഷണത്തിൽ, പന്ത്രണ്ടുഗോത്രങ്ങളായി തിരിഞ്ഞ ഇസ്രായേൽ ഒരു കേന്ദ്രദേവാലയത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി ഒരു ജനമാകുന്നു. ഇതിൽനിന്നു വിഭിന്നമാണ് D-യുടെ വീക്ഷണം. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനം ഇപ്പോൾ ഒരു വ്യവസ്ഥാപിത സമൂഹം അഥവാ (qahal-ecclesia-) സഭ ആയിരിക്കുന്നു. ഈ സുസംഘടിത സമൂഹത്തിൽ ന്യായാധിപന്മാരും (17:9) രാജാവും (17:14-20) പുരോഹിതന്മാരും (17:8-13) പ്രവാചകനും (18:13-22) ഉണ്ട്. ഇവർക്കെല്ലാം അവരവരുടേതായ പ്രത്യേക കടമകളുമുണ്ട്. ഈ സമൂഹത്തിന്റെ സുപ്രധാനവും അദ്വിതീയവുമായ ആരാധനാകേന്ദ്രം ജറുസലെമായിരുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ നാശത്തിനുശേഷം ഐക്യബോധവും അനന്യതയും നഷ്ടപ്പെടാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ അവരെ സഹായിച്ചത് തങ്ങൾ ഒരു സഭ (qahal) ആണെന്ന വീക്ഷണമാണ്.

പുരോഹിത പാരമ്പര്യം (P)

പുരാതന വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ദേവാലയങ്ങൾ ഇസ്രായേലിന്റെ മതസാഹിത്യ പുരോഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വ്യക്തമായ പങ്കു വഹിച്ചു. ഈ ദേവാലയങ്ങൾ പുരാതനമായ പാരമ്പര്യങ്ങളെല്ലാം സംരക്ഷിക്കുകയും കാലാനുസൃതമായി സ്വന്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. മാറിവരുന്ന ചരിത്രഗതിക്കനുസരിച്ച് അവയ്ക്കു പുതിയ അർത്ഥം കൊടുക്കുകയും, അതുവഴി ഇസ്രായേലിന്റെ വ്യക്തിത്വം സജീവമായി കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ വികാസപരിണാമങ്ങൾക്കും സാഹിത്യോദ്ഗ്രഥനത്തിനും വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ലേവായ പുരോഹിതന്മാർ വഹിച്ച പങ്കു പ്രസ്താവ്യമത്രേ. പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് ഏകദേശരൂപം കൊടുത്തത് അവരാണ്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഷെക്കെം ദേവാലയത്തിന്റെ സ്വാധീനം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. D-യുടെ കാര്യത്തിൽ ഈ സ്വാധീനം വളരെ പ്രകടമായിരുന്നുതാനും. ദേവാലയ ശുശ്രൂഷകരായ ലേവായ പുരോഹിതന്മാരാണ് D കൂടുതൽ കൈകാര്യം ചെയ്തതെന്ന വസ്തുത മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്വാധീനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു.

ഷെക്കെമിൽനിന്നു ദൃഷ്ടി തിരിച്ച D ജറുസലെമിലെ കേന്ദ്രീകൃതാരാധനയിലേക്കാണു നോക്കുന്നത്. ഇസ്രായേൽ ജനം മുഴുവനും, ഒരിക്കൽ ദാവീദിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന ജറുസലേമിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി ആവേശമുൾക്കൊണ്ടു. ഇസ്രായേലിന്റെ ആദ്യത്തെ ദൈവശാസ്ത്രം ഉയിർകൊണ്ടത് അവിടെയാണല്ലോ.

വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ മതസാഹിത്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഊർജ്ജിതമായി നടന്നപ്പോൾ ജറുസലേം നിദ്രാവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല. തെക്കൻ ദേവാലയവും പുരാതന പാരമ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവിടെയും, മാറിവന്ന പരിതഃസ്ഥിതികൾക്ക

നുസരിച്ചുള്ള വളർച്ചയും അനുരൂപീകരണവും നടന്നു. ബാബിലോണിന്റെ ആക്രമണഫലമായുണ്ടായ പുതിയ ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഇസ്രായേലിന്റെ വിശ്വാസം ക്രമപ്പെടുത്തി പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായി വന്നു. ഈ ആവശ്യം സാധിതമാക്കാൻവേണ്ടി ജറുസലേമിലെ പുരോഹിതന്മാർ അവതരിപ്പിച്ച പ്രമാണരേഖയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ നാലാമത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ പുരോഹിത പാരമ്പര്യം.

'ഉൽപ്പത്തി'യിലെ "ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു" എന്ന പ്രഥമ വാക്യത്തോടെ P പാരമ്പര്യം പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു. പല സ്വതന്ത്ര വിവരണങ്ങളും വളരെയധികം അനുബന്ധ വാക്യങ്ങളും ഒട്ടേറെ നിയമ സമാഹാരങ്ങളുമാണ് P-യുടെ വിഷയങ്ങൾ. P പാരമ്പര്യത്തിലെ ഒറ്റ ബ്ലോക്കായി നിൽക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗങ്ങൾ പുറപ്പാടിലെ അവസാനത്തെ ആറ് അദ്ധ്യായങ്ങളും (35-40) ലേവ്യരുടെ പുസ്തകം മുഴുവനും (1-27) സംഖ്യയിലെ ആദ്യത്തെ പത്ത് അദ്ധ്യായങ്ങളും (1:1-10:28) ആണ്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളിലും P-യുടെ സ്പർശമേറ്റിട്ടുണ്ട്. ഉൽപത്തി ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിലെ സൃഷ്ടി മുതൽ നിയമാവർത്തനം അവസാന അദ്ധ്യായത്തിലെ മോശയുടെ മരണം (നിയ 34:7-9) വരെ P-യുടെ സംഭാവനകൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് തിരിച്ചറിയാൻ എളുപ്പം P പാരമ്പര്യമാണ്. ആരാധനക്രമങ്ങളെയും പുരോഹിതന്മാരെയും സംബന്ധിക്കുന്ന സുസ്ഥാപിത നിയമങ്ങളും, ബലിവസ്തുവിനും ബലിയർപ്പകനും അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട പരിശുദ്ധിക്ക് കൊടുക്കുന്ന പ്രാധാന്യവും അടിസ്ഥാനപരമായ യാഥാസ്ഥിതിക മനോഭാവവും മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്ന് P-യെ വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നു. വംശാവലിയുടെയും സംഖ്യകളുടെയും വ്യാപകമായ ഉപയോഗവും ഒരു പ്രത്യേക ശൈലിയിലുള്ള ചില സവിശേഷ പദപ്രയോഗങ്ങളും ദൈവത്തിൽ മാനുഷിക സ്വഭാവരൂപങ്ങളാരോപിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഭാഷ പൂർണ്ണമായി ഒഴിവാക്കുന്നതും എല്ലാം P-യുടെ രചയിതാവ് പുരോഹിതനാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

P-യ്ക്ക് J-E-D പാരമ്പര്യങ്ങളുമായി സാമ്യമുണ്ടെന്നത് അനിഷേധ്യമായ വസ്തുതയാണ്. J-യെപ്പോലെ P-യും പ്രപഞ്ചോൽപത്തിവരെ പിറകോട്ടു പോവുകയും ആദിചരിത്രവിവരണത്തോടെ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. J-E പാരമ്പര്യങ്ങളെപ്പോലെ P-യും പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. E D പാരമ്പര്യങ്ങളെപ്പോലെ P-യും നിയമസംഹിത വളരെ വിശദമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (ലേവ്യർ 17-26). ചരിത്രപരവും നൈയാമികവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സുദീർഘമായ വികാസപരിണാമങ്ങൾ P പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിന്നിലുണ്ട്. ആദ്യകാല ദൈവശാസ്ത്രമാണ് ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിന്നിൽ നിലകൊള്ളുന്നത്.

J-E-D പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്ന് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വ്യത്യാസം

P-യ്ക്കുണ്ട്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തോടു ബന്ധമില്ലാതെ, ഒരു സ്വതന്ത്രപാരമ്പര്യമായി, അഥവാ ഘടകമായി ഉടലെടുത്തതല്ല P പാരമ്പര്യം. പൂർണ്ണമായി എഴുതപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ P-യുടെ ചില ഭാഗങ്ങളെങ്കിലും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തമായൊരു ശൈലിയും സവിശേഷതകളും പ്രകടമാക്കുന്ന 'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമങ്ങൾ' (ലേവ്യ 17-26) ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. ചരിത്രസംഭവങ്ങളും നിയമസംഹിതകളും അപഗ്രഥിച്ച്, സംയോജിപ്പിച്ച് എഴുതിയതാണ് P. മിക്കവാറും J-E-D യിലെ അപൂർണ്ണതകൾ പരിഹരിച്ച് പുനഃപ്രസാധനം ചെയ്യാനുള്ള ഉദ്യമത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം P രചന.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് P മാത്രം കൊടുക്കുന്ന ആമുഖ വിവരണം ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാൻ സാദ്ധ്യതയില്ലാത്തതും, J-E-D പാരമ്പര്യങ്ങളിലെ പല വിവരണങ്ങൾക്കും ആമുഖമായും പൂരകമായും നിലകൊള്ളുന്നതുമായ P-യുടെ പല ഭാഗങ്ങളും തിരുകിക്കയറ്റിയ മട്ടിൽ കാണാനുണ്ട്. ഇതും മേല്പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് ഇപ്പോഴുള്ള സാഹിത്യപൂർണ്ണതയ്ക്ക് കാരണമായ സ്ഥിരമായൊരു കാലാനുക്രമവത്ക്കരണമാണ് P-യുടെ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന.

ഈ സൂചനയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, P പാരമ്പര്യം എഴുതിയത് ഒരു വ്യക്തി തനിച്ചല്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. മതപരവും സാഹിത്യപരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്ന ഒരു പുരോഹിത സംഘത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് P. എല്ലാ സംഘടിതശ്രമങ്ങളുടെയും പിന്നിൽ ഒരു നേതാവുള്ളതുപോലെ, ഇവിടെയും ഏതെങ്കിലുമൊരു മഹദ്വ്യക്തി നിയന്ത്രണവും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും കൊടുത്തിരിക്കാം. P-യിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളും വ്യാപകമായ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും അതിസൂക്ഷ്മമായ സാഹിത്യഘടനയും മറ്റും ഇത്തരമൊരു നേതൃത്വത്തിന്റെ സ്വാധീനം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

D പാരമ്പര്യത്തിനുശേഷമാണ് P വിരചിതമായതെന്ന കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും സംശയമില്ല. D-യെപ്പോലെ ഉടമ്പടിയുടെയും നിയമത്തിന്റെയും പ്രാധാന്യം P ശരി വയ്ക്കുന്നു. ജറുസലെമിലെ കേന്ദ്രീകൃതാരാധനയുടെ കാര്യത്തിലും P-യ്ക്ക് ഭിന്നാഭിപ്രായമില്ല. P-യുടെ രചനാ കാലത്തിനു മുമ്പ് രാജഭരണം അവസാനിച്ചിരുന്നു; പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും എങ്ങും കാണാനില്ലായിരുന്നു. ലേവായർ വെറും ദേവാലയ ശുശ്രൂഷികളായി തരം താണിരുന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ ജീവിതത്തിൽ മുഖ്യ പങ്കുവഹിച്ചത് എന്നും പുരോഹിതന്മാരാണ്. രാജഭരണവും പ്രവാചക പ്രവർത്തനവും അവസാനിച്ചപ്പോൾ ആ ചുമതലയും കൂടി പുരോഹിതന്മാർ വഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ജറുസലെമിന്റെ പതനത്തിനു (587 ബി.സി.) ശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണിത്. ഇസ്രായേലിലെ കരുത്തരായ മനുഷ്യരും വിലപിടിപ്പുള്ള വസ്തുക്കളും അങ്ങു ദൂരെ ബാബിലോണിലേയ്ക്കു കൊണ്ടു പോകപ്പെട്ടു. സ്വതന്ത്രമായ ജീവിതവും എല്ലാ മോഹങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ട് അടിമകളായ ഇസ്രായേൽ ജനം തങ്ങളുടെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും അവരുടെ എല്ലാമെല്ലാമായ മതത്തിലും ആരാധനക്രമങ്ങളിലും കേന്ദ്രീകരിച്ചു.

P-യുടെ ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളും ചില നിയമഭാഗങ്ങളും വളരെക്കാലം കൊണ്ടാണെഴുതപ്പെട്ടത്. പ്രവാസത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തുടങ്ങി ജറുസലെം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതുവരെയുള്ള (515 ബി. സി.) കാലമാണത്. P-യുടെ രചന നടക്കുമ്പോൾ ബാബിലോണിലെ പരിതഃസ്ഥിതികളുമായി പ്രവാസികൾ ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആദിചരിത്രം എഴുതിയപ്പോൾ പുരാതന ബാബിലോണിയൻ ചിന്തകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും P കടമെടുത്തു. അക്കാലത്തു ശാന്തമായൊരു അന്തരീക്ഷമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന് അവ്യക്തമായ സൂചനകളുണ്ട്. 539 ബി. സി. യിൽ പേർഷ്യൻ രാജാവായ സൈറസ് ബാബിലോൺ ആക്രമിച്ചു കീഴ്പ്പെടുത്തി. ബാബിലോണിയൻ ഭരണകാലത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ സുഖവും സന്തോഷവും ഇസ്രായേൽ ജനം അനുഭവിച്ചത് പേർഷ്യൻ ഭരണകാലത്താണ്. ഒരു വ്യത്യസ്ത പ്രമാണം എഴുതുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ആയിരിക്കാം P എഴുതിത്തുടങ്ങിയത്. രചന പുരോഗമിച്ചു വന്നപ്പോൾ ഈ ഉദ്ദേശ്യം കുറെക്കൂടി വിപുലമായി. J-E-D പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംയോജിതരൂപം പുനഃപ്രസാധനം ചെയ്യുന്ന പുരോഹിതന്മാർക്ക് P-യുടെ രചന വളരെ സഹായകമാവുകയും ചെയ്തു.

P-യിലെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ പ്രവാസത്തിനു മുമ്പ് എഴുതിയതാണ്. 'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമ'ങ്ങളിലെ (ലേവ്യ 17-26) പ്രധാനാംശങ്ങൾ ഒരുപക്ഷേ, മതകേന്ദ്രീകരണത്തെ സംബന്ധിച്ച നിയമാവർത്തന നിയമങ്ങൾക്ക് പുരോഹിതന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയ പുതിയ പതിപ്പായിരിക്കാം. അതിലെ പല നിയമങ്ങളും അതിപുരാതനത്വം അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആദിനിയമാവർത്തനത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തത്തിനും, ജോസിയാ രാജാവിന്റെ മതനവീകരണത്തിനുംശേഷം ബി. സി. 7-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലായിരിക്കാം ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ഇസ്രായേൽ സമൂഹത്തിന്റെ പല രാഷ്ട്രീയ വശങ്ങളും D ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു. എന്നാൽ 'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമങ്ങൾ' ഇസ്രായേലിനെ വീക്ഷിച്ചത് ജറുസലേം ദേവാലയത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഒരു ആരാധനാസമൂഹം എന്ന നിലയ്ക്കു മാത്രമാണ്. നെബോപൊലാസ്സറിന്റെയും, നെബുക്കദ്നേസ്സറിന്റെയും ആക്രമണത്തിൽ നിനിവേയും (612 ബി.സി.) കാർകെമിഷും (605) തകർന്നപ്പോഴും, ബാബിലോണിയൻ സൈന്യം ജറുസലേമിലേക്കു തിരിഞ്ഞപ്പോഴും, ഇസ്രായേലിനെ ധൈര്യവും ശക്തിയും പകർന്ന് അണിനിരത്തിയത് ഈ 'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമ'ങ്ങളായിരുന്നു. മറ്റു പല ഭാഗങ്ങളും പ്രവാസകാലത്ത് നിയമസംഹിതയോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു.

ബാബിലോണിൽനിന്നു തിരിച്ച് ജറുസലെമിൽ വന്നപ്പോൾ പുരോഹിതന്മാർക്ക് നേരിടേണ്ടിവന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച് P-യിൽ സൂചനയുണ്ട്. പേർഷ്യൻ രാജാവിനാൽ നിയുക്തനായ എസ്രാ, ഏകദേശം പൂർത്തിയായ പഞ്ചഗ്രന്ഥം ജറുസലെമിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അദ്ദേഹം ജറുസലെമിൽ ഒരു നവീകരണം നടത്തി (നെഹ 8-9). തദ്ഫലമായി P പാരമ്പര്യവും പഞ്ചഗ്രന്ഥവും ബി. സി. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ ജറുസലെമിൽവെച്ച് പൂർത്തിയാക്കപ്പെട്ടു.

അടിസ്ഥാന പ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും

J-E-D പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കുശേഷം ദൈവശാസ്ത്രത്തിലുണ്ടായ വ്യക്തമായ പുരോഗതി P പാരമ്പര്യം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചരിത്രത്തെ മോശയെന്ന വ്യക്തിയിലും, നിയമത്തിലും കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത് J പാരമ്പര്യത്തിൽ അപൂർവ്വമായേ കാണാനുള്ളൂ. E തന്റെ മതചരിത്രാഖ്യാനത്തിൽ അതിനു കുറേക്കൂടി പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു. D-യുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ അതിനു പരമപ്രാധാന്യം ലഭിച്ചെങ്കിലും ഇസ്രായേലിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രവുമായി അതിന് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാതെ പോയി. എന്നാൽ P പാരമ്പര്യത്തിൽ ചരിത്രത്തിന് ചിട്ടയുള്ള, വ്യാപകമായ അർത്ഥമുള്ള ഒരു ദൈവശാസ്ത്രമാണു നാം കാണുക.

ചരിത്രത്തെ വിവിധഘട്ടങ്ങളായി വേർതിരിക്കുന്ന രീതി ആരംഭിച്ചത് എലോഹിസ്റ്റാണ്. P-യുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ആ വിഭജനം ഒന്നുകൂടി വികസിപ്പിച്ച് ചരിത്രത്തെ നാലു പ്രധാനകാലഘട്ടങ്ങളായി തിരിച്ചു. അതിൽ രണ്ടെണ്ണം ആദിമഘട്ടങ്ങളാണ്. ആദ്യത്തേത് ഒഴികെ മറ്റു മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളും ഓരോ ദൈവിക ഉടമ്പടികൊണ്ട് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടം സൃഷ്ടിയിൽ തുടങ്ങി ജലപ്രളയത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ മുഖ്യ ചരിത്രപുരുഷൻ ആദമാണ്. ആദിയിൽ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തോടും പ്രപഞ്ചത്തോടും തന്നോടുതന്നെയും സമാധാനത്തിൽ വർത്തിച്ചു. അവൻ സംതൃപ്തനായിരുന്നു; ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ പങ്കാളിയാകാൻ അവന് വിളി ലഭിച്ചിരുന്നു. സാബത്തുദിനാചരണമായിരുന്നു ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടയാളം.

ഈ പ്രാരംഭദശയെ 'സൃഷ്ടിയുടെ ഉടമ്പടി' എന്നു ചില പണ്ഡിതന്മാർ വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. P-യുടെ കർത്താക്കൾ ഉടമ്പടിയെന്ന പദം മനഃപൂർവ്വം ഒഴിവാക്കി. ഉടമ്പടി എന്ന വാക്കു സൂചിപ്പിക്കുന്നത് കരാറിലേർപ്പെടുന്ന വ്യക്തികൾ ഒരിക്കൽ ബന്ധം വേർപെടുത്തി പിരിഞ്ഞെന്നും അവർ പിന്നീടു ശത്രുതയിൽക്കഴിഞ്ഞെന്നുമാണ്. മുൻപ് ഇല്ലാത്ത ഐക്യവും ദൃഢബന്ധവുമാണ് ഉടമ്പഴിവഴി സ്ഥാപിക്കുന്നത്. സൃഷ്ടവസ്തുക്കളെല്ലാം നന്മനിറഞ്ഞവ ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് ഉടമ്പടിയുടെ ആവശ്യമേ ഉദിക്കുന്നില്ല.

മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെപ്പോലെയാകാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ദൈവത്തെക്കാൾ ഒരുപടി താഴ്ന്ന മനുഷ്യാവസ്ഥ അവൻ അംഗീകരിച്ചില്ല. ദൈവത്തോടു വിധേയത്വം പുലർത്താൻ അവൻ വിസമ്മതിച്ചു; ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധവും വിച്ഛേദിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ തിന്മയും, അതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളുമാണ് ഉടമ്പടി സ്ഥാപിക്കാൻ കാരണമായത്.

ചരിത്രത്തിന്റെ രണ്ടാംഘട്ടം തുടങ്ങിയത് ജലപ്രളയത്തിനുശഷം ദൈവം നോഹയുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്നതുമുതലാണ്. ഇനിയൊരിക്കലും ഭൂമുഖത്തുനിന്നു മനുഷ്യനെ തുടച്ചു മാറ്റുകയില്ലെന്ന് ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനപ്രകാരം മനുഷ്യജീവനെ മാനിക്കാൻ മനുഷ്യനും ബാദ്ധ്യസ്ഥനായി. ഈ ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ മുഖ്യ

മായും ആഹാരക്രമത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ജലപ്രളയത്തിനു മുമ്പ് മനുഷ്യൻ സസ്യഭുക്കായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മുതൽ അവന് ജീവനുള്ള എല്ലാറ്റിന്റെയും, നടക്കുന്നതും പറക്കുന്നതും ഇഴയുന്നതും നീന്തുന്നതുമായ ജീവികളുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കാം. പക്ഷേ, ജീവനോടുകൂടിയ, അതായത് രക്തത്തോടുകൂടിയ, മാംസം മാത്രം ഭക്ഷിക്കാൻ അനുവാദമില്ല (ഉൽ. 9:3-4). ഈ ഉടമ്പടിയുടെ അടയാളം മഴവില്ലായിരുന്നു (ഉൽ. 9:16b)

ദൈവം അബ്രാഹവുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്നതോടെ ചരിത്രത്തിന്റെ മൂന്നാംഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളിൽ ദൈവത്തെ എലോഹിം എന്നു വിളിച്ച മനുഷ്യൻ ഇപ്പോൾ മുതൽ ഏൽ-ഷദ്ദായി (El-shaddai) എന്നു വിളിച്ചു തുടങ്ങി. അബ്രാഹത്തെ വലിയൊരു ജനതയുടെ പിതാവാക്കുമെന്ന് ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹവും സന്തതികളും പരിച്ഛേദനം നടത്തണമെന്ന് ദൈവം അനുശാസിച്ചു. പരിച്ഛേദനമാണ് ഈ ഉടമ്പടിയുടെ അടയാളം.

ചരിത്രത്തിലെ നാലാമത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ ഘട്ടം തുടങ്ങുന്നത് സീനായ് മലയിൽവെച്ച് അബ്രാഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളുമായി ദൈവം ചെയ്യുന്ന ഉടമ്പടിയോടെയാണ്. ഈ ഉടമ്പടി ഒരു വ്യക്തിയോടല്ല, ഒരു ജനതയോടാണ്. യാഹ്വേ അവരുടെ ദൈവമായിരിക്കും; ഇസ്രായേൽ അവിടുത്തെ വിശുദ്ധജനവും. ഈ ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ നിയമങ്ങളായിരുന്നു. ഇസ്രായേല്യർ ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയാൽ താൻ അവരുടെ മദ്ധ്യേ വസിക്കുമെന്നും അവരുടെ വഴികാട്ടിയായിരിയ്ക്കുമെന്നും ദൈവം ഉറപ്പു കൊടുത്തു. ഇസ്രായേൽ സമൂഹത്തിന്റെ ആരാധനകളും ബലികളുമായിരുന്നു ഈ ഉടമ്പടിയുടെ അടയാളം.

P-യ്ക്ക് അതീന്ദ്രിയവും, അനുഭവജ്ഞാനാതീതവുമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ് ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ളത്. ദൈവം നേരിട്ടൊരിക്കലും സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല എന്നും, തന്റെ മഹത്വത്തിലൂടെ (Kabod) മാത്രമേ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുള്ളുവെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചു. ഈ 'മഹത്വം' പോലും ഇസ്രായേൽക്കാരിൽ നിന്നു മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മോശയ്ക്കുമാത്രമേ ആ മഹത്വം ദർശിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. കൂടാരവും പിന്നീട് ദേവാലയവും യാഹ്വേയുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളായിരുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം ഇടയ്ക്കിടെ വെളിപ്പെടുത്താനുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇവ രണ്ടും.

ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ കാഴ്ചപ്പാട് ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ഒരു വ്യത്യസ്തബന്ധം അനിവാര്യമാക്കി. സാധാരണ ഇസ്രായേൽക്കാരന് നേരിട്ട് ദൈവത്തെ സമീപിക്കാൻ കഴിയില്ല. തന്മൂലം, മദ്ധ്യവർത്തികളായി പുരോഹിതന്മാരുടെ സേവനം ആവശ്യമായിവന്നു.

ദൈവാരാധനയാണ് ഏറ്റവും വലിയ നിയമം. ഈ വിശ്വാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഇസ്രായേലിന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും കരുപ്പിടിച്ചത്. ആരാധനക്രമങ്ങളും അവയുടെ വിശദാംശങ്ങളുമാണ് അവരുടെ ജീവിതത്തെ നയിച്ചത്. P-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രധാന പ്രമേയം ഇതാണ്. നിയമങ്ങളെല്ലാം അനുസരിച്ചുകൊണ്ട്, ഇസ്രായേൽ ഉടമ്പടിയുടെ

നിബന്ധനകളും വാഗ്ദാനങ്ങളും പൂർത്തീകരിക്കുകയും ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ അവിശ്വസ്തത കാണിച്ചാൽ ബലിയർപ്പണംവഴി പരിഹാരം ചെയ്യാൻ അവസരമുണ്ട്. അവർ വിശ്വസ്തരായി തുടർന്നാൽ അവരുടെ ചരിത്രത്തിൽ ദൈവാനുഗ്രഹം സമൃദ്ധമായി ലഭിക്കുന്നു, ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം അനുഭവിക്കാനും കഴിയുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിൽ യാഹ്‌വേ, ചരിത്രത്തിൽ ഇടപെട്ടിരുന്നു. ഈ ഇടപെടൽ ഇനിയും തുടരുമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചു. ഈ വിശ്വാസവും ദൈവം തങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ വസിച്ച് നല്ലൊരു ഭാവിയിലേക്കു കൈപിടിച്ചു നടത്തുമെന്നുള്ള വിശ്വാസവുമാണ് ആരാധനാജീവിതത്തിലൂടെ നിയമങ്ങളനുസരിക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

ഉപസംഹാരം

സുദീർഘമായ കൈമാറ്റപ്രക്രിയകൾക്കുശേഷമാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം നമ്മുടെ കയ്യിലെത്തിയത്. കുറച്ചുകാലം മുൻപുവരെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും, ഹീബ്രുബൈബിളിന്റെയും ഏറ്റവും പഴയ കയ്യെഴുത്തുപ്രതി നാഷ്പപ്പീറസ് (nash papyrus) ആയിരുന്നു. ഇതിൽ നിയമാവർത്തനത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ (നിയ 5:6-18, 6:4-5). ബി. സി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിലേതാണ് ഈ പപ്പീറസ് എന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. 1947-നു ശേഷം, പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റു പല കയ്യെഴുത്തു പ്രതികളും ചാവുകടലിനു സമീപമുള്ള ഖുമ്റാനിൽനിന്നു കണ്ടെടുത്തു. ബി. സി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം മുതൽ എ.ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിവരെയുള്ള കാലത്ത് എഴുതപ്പെട്ടവയാണ് അതെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഹീബ്രു ബൈബിളിൽനിന്ന് ആദ്യമായി ഗ്രീക്കിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടതും പഞ്ചഗ്രന്ഥമാണ്. ബി. സി. മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ അലക്സാൻഡ്രിയായിലെ യഹൂദരാണ് ഈ തർജ്ജിമ നടത്തിയത്. പിൽക്കാലത്ത് അത് ബൈബിളിലെ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളോടൊപ്പം ചേർക്കപ്പെട്ടു. പുതിയ നിയമഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉപയോഗിച്ച 'നിയമം' ഈ തർജ്ജമയാണ്.

J-E-D-യിൽ P പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സംയോജനത്തോടെ പഞ്ചഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയായി. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താക്കൾ ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ച ചോദ്യങ്ങൾ എക്കാലത്തും പ്രസക്തമാണ്. ഓരോ തലമുറയും അവരവരുടെ വഴിക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ആരും പഞ്ചഗ്രന്ഥം തിരുത്തിയെഴുതാൻ തുനിഞ്ഞില്ല. ഇന്നും നമ്മൾ ഉത്തരം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ഒരു ജനമെന്ന നിലയ്ക്കു നമ്മൾ ആരാണ്? ദൈവം ആരാണ്? ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എങ്ങനെയാണു പരിരക്ഷിക്കേണ്ടത്? തിന്മയുടെ ഉറവിടം എവിടെയാണ്? ഇവയ്ക്കെല്ലാം ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കാൻവേണ്ട എല്ലാ മാർഗ്ഗരേഖകളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കും.

Eugene A. Laverdiere

03

പ്രപഞ്ച സൃഷ്ടി

പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തോടെയാണ് ബൈബിൾ ആരംഭിക്കുന്നത്. ഇത് പുരോഹിത രചന (P) യുടെ ഭാഗമാണെന്ന് പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സംഭവങ്ങൾ അതേപടി ക്രമമായി അവതരിപ്പിക്കുകയല്ല, പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചു സ്രഷ്ടാവിനെ പ്രകീർത്തിക്കുകയാണ് വി. ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്യുന്നത്. ഇത് ഒരു സംഭവവിവരണമല്ല, മനോഹരമായൊരു കാവ്യമാണ്. സങ്കീ. 104; ജോബ് 37-38 എന്നീ ബൈബിൾ ഭാഗങ്ങളോട് ഈ കീർത്തനത്തിനു സാമ്യമുണ്ട്.

ഘടന : ഏഴു ദിവസം എന്ന ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുക്കിയാണ് സൃഷ്ടിയുടെ വിവരണം നല്കിയിരിക്കുന്നത്. വിവരണത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും (1,1) അവസാനത്തിലും (2,4) ഏതാണ്ട് ഒരേ വാക്യവും ആശയവും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് അവയ്ക്കു മധ്യേയുള്ള വിവരണത്തെ ഒന്നായി കാണണം എന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

1, 1. "ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു".
2, 4 "ഇതാണ് ആകാശത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും ഉൽപത്തി ചരിത്രം".
മൂന്നു ദിവസം വീതമുള്ള രണ്ടു ഭാഗമായി തിരിച്ചാണ് സൃഷ്ടികർമ്മം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. രണ്ടും സമാന്തരമായി നില കൊള്ളുന്നു.
ആദിയിൽ: രൂപരഹിതം - ശൂന്യം
1-ാം ദിവസം: വെളിച്ചം 4-ാംദിവസം: ആകാശ ഗോളങ്ങൾ
2-ാം ദിവസം: ആകാശം, ജലം 5-ാം ദിവസം: പക്ഷികൾ,

ജലജീവികൾ
3-ാം ദിവസം: ഭൂമി, സസ്യങ്ങൾ 6-ാം ദിവസം: മൃഗങ്ങൾ, മനുഷ്യർ
7-ാം ദിവസം: വിശ്രമം

രണ്ടു ഭാഗത്തെയും പ്രവൃത്തികൾ തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ട്. ഒന്നാം ദിവസം സൃഷ്ടിച്ച പ്രകാശവും നാലാം ദിവസം സൃഷ്ടിച്ച ആകാശഗോളങ്ങളും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം ദിവസം ആകാശവിതാനമുണ്ടാക്കി ജലത്തെ രണ്ടായി തിരിച്ചു. അഞ്ചാം ദിവസമാകട്ടെ ആകാശത്തിൽ പറക്കുന്ന പക്ഷികളെയും ജലത്തിൽ ചരിക്കുന്ന ജീവികളെയും സൃഷ്ടിച്ചു. മൂന്നാം ദിവസത്തെ സൃഷ്ടിയായ കരയും സസ്യങ്ങളും ആറാം ദിവസത്തെ സൃഷ്ടികളായ മൃഗങ്ങളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും വാസസ്ഥലവും ആഹാരവുമാണ്. ഇതിനും പുറമേ, മൂന്നും ആറും ദിവസങ്ങളിൽ രണ്ടു സൃഷ്ടികർമ്മങ്ങൾ നടന്നതായി വിവരിക്കുന്നു. ഓരോന്നിനും ശേഷം 'നന്നായിരിക്കുന്നു' എന്ന അവലോകനവും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഓരോ ദിവസത്തെയും സൃഷ്ടികർമ്മം അവതരിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരേ വിവരണക്രമം അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു.

1. വിജ്ഞാപനം : ദൈവം അരുളിച്ചെയ്തു.
2. കല്പന : ഉണ്ടാകട്ടെ
3. പ്രസ്താവന : ഉണ്ടായി
4. അവലോകനം : നല്ലതെന്നു ദൈവം കണ്ടു
5. കാലസൂചന : സന്ധ്യയായി - പ്രഭാതമായി

ആറുതവണ ഒരേ ഘടന ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് വിവരണത്തെ കവിതാരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്.

1,1-2 ആമുഖം: പ്രപഞ്ച സൃഷ്ടിയുടെ വിവരണത്തിന്റെ ആമുഖമാണ് ആദ്യത്തെ രണ്ടു വാക്യങ്ങൾ. ഒന്നാം വാക്യം ഒരു വലിയ പ്രഖ്യാപനമാണ്. 'ആകാശവും ഭൂമിയും' എന്ന പ്രയോഗം സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചം ആകസ്മികമായി താനേ ഉണ്ടായതല്ല, ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിന് ആരംഭമുണ്ടെങ്കിലും സ്രഷ്ടാവിന് ആരംഭമില്ല എന്ന് 'ആദിയിൽ' എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. "ആദിയിൽ വചനമുണ്ടായിരുന്നു" (യോഹ 1, 1) എന്ന സുവിശേഷകന്റെ പ്രഖ്യാപനം ശ്രദ്ധിക്കുക. 'ഏലോഹിം' എന്ന പദമാണ് 'ദൈവം' എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നത്. സൃഷ്ടികർമ്മം ദൈവത്തിന്റെ മാത്രം പ്രവൃത്തിയത്രേ.

പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുള്ള അവസ്ഥയെ വിഭാവനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് രണ്ടാം വാക്യം. രൂപമില്ലായ്മ, ശൂന്യത, ആഴം, അന്ധകാരം ഇവയെല്ലാം ഇല്ലായ്മയുടെ പ്രതീകങ്ങളാണ്. എങ്ങും ജലം നിറഞ്ഞ് അന്ധകാരം മുറ്റി നില്ക്കുന്ന ഒരു ചിത്രമാണ് വിശുദ്ധഗ്രന്ഥകാരൻ വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ചൈതന്യം സൃഷ്ടികർമ്മത്തിലുള്ള ദൈവാത്മാവിന്റെ

പ്രവർത്തനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു: സങ്കീ. 104, 30; ദാനി 7,2.

വിചിന്തനം: ദൈവത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രമായ തീരുമാനത്തിന്റെ ഫലമാണ് സൃഷ്ടികർമ്മം. ദൈവം താങ്ങിനിർത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ശൂന്യാവസ്ഥയിലേക്കു പിന്തിരിയും. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭം മുതലേ പ്രവർത്തനനിരതമായിരുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് പുതിയ സൃഷ്ടികർമ്മവും നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. യേശുവിന്റെ ജനനത്തിലും (ലൂക്കാ 1,35) സഭയുടെ ഉദ്ഭവത്തിലും (അപ്പ 2, 3-5) മനുഷ്യമക്കൾ ദൈവമക്കളായി ജനിക്കുന്നതിലും (യോഹ. 3,5) പ്രവർത്തിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവുതന്നെയാണു സൃഷ്ടികർമ്മത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കുന്നത്.

ഒന്നാം ദിവസം - പ്രകാശം (1,3-5): 'ഉണ്ടാകട്ടെ' എന്ന ദൈവത്തിന്റെ കൽപന ശൂന്യതയിൽനിന്നു സൃഷ്ടികർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ദൈവവചനത്തിന്റെ ശക്തി ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നു. ദൈവം പറയുന്നത് സംഭവിക്കുന്നു എന്ന് ഇസ്രായേൽ ജനം അനേകം തവണ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞതാണ് (ഏശയ്യാ 55,10-11) പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലേതുപോലെ ക്ലേശപൂർണ്ണമായ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെയോ സംഘട്ടനത്തിന്റെയോ ഫലമല്ല സൃഷ്ടി; ദൈവം അനായാസമായി സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണ് പ്രകാശം എന്ന പ്രഖ്യാപനം പ്രകാശത്തെ ദൈവമായോ ദൈവത്തിന്റെ ഗുണമായോ കരുതിയിരുന്ന പ്രാചീന മതവിശ്വാസങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നു. പ്രകാശത്തെയും അന്ധകാരത്തെയും വേർതിരിക്കുന്നതിലൂടെ പകലും രാത്രിയും ഉണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ കാലഗണന സാദ്ധ്യമാകുന്നു. രണ്ടിനും പേരു നൽകുമ്പോൾ ദൈവമാണ് കാലത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിന്റെയും നാഥൻ എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. പേരു നൽകുന്നത് സെമിറ്റിക് ചിന്താഗതിയനുസരിച്ച് അധികാരത്തിന്റെയും ഉടമസ്ഥാവകാശത്തിന്റെയും അടയാളമാണ്.

പ്രകാശത്തിന്റെ അഭാവത്തെയാണ് നാം അന്ധകാരമായി കരുതുക. എന്നാൽ പ്രാചീനകാലത്ത് അന്ധകാരം അതിൽ തന്നെ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രകാശത്തിൽനിന്നു വേർതിരിച്ച് അന്ധകാരത്തെ രാത്രിയിൽ ഒതുക്കിനിർത്തുന്നതായാണ് സങ്കൽപം. പ്രാചീനമനുഷ്യരിൽ രാത്രി ഭയം ജനിപ്പിച്ചിരുന്നു. കാരണം സൃഷ്ടിക്കു മുമ്പുള്ള ശൂന്യാവസ്ഥയിലേക്കു പ്രപഞ്ചം പിൻതിരിയുന്നതുപോലെയാണ് രാത്രിയുടെ വരവിനെ അവർ കണ്ടിരുന്നത്. എന്നും ആവർത്തിക്കുന്ന പ്രകാശത്തിന്റെയും അന്ധകാരത്തിന്റെയും വരവ് ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തെയും നിരന്തരമായ പരിപാലനയേയും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. പകലും രാത്രിയും ദൈവത്തിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുന്നു.

നല്ലതെന്നു ദൈവം കണ്ടു: നമുക്ക് ഉപകാരപ്രദമായതിനെയാണ് നാം പൊതുവേ നല്ലതെന്നു വിളിക്കുക. എന്നാൽ ഇവിടെ ദൈവത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചവിധത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് 'നല്ലത്' എന്ന വിലയിരുത്തലിന്റെ മാനദണ്ഡം.

അത് പൂർണ്ണതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ അവലോകനം ഓരോ സൃഷ്ടി കർമ്മത്തിനുശേഷവും ആവർത്തിക്കുന്നതിലൂടെ പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളെല്ലാം അതിൽ തന്നെ നല്ലതാണെന്ന് വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

സന്ധ്യയായി-പ്രഭാതമായി-ഒന്നാം ദിവസം: സൂര്യാസ്തമയം മുതൽ സൂര്യാസ്തമയം വരെയാണ് യഹൂദർ ദിവസത്തെ കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. സൂര്യനുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പേ എങ്ങനെ പകലും രാത്രിയും ഉണ്ടായി എന്ന ചോദ്യം വിശുദ്ധഗ്രന്ഥകാരൻ ഉന്നയിക്കുന്നില്ല. പ്രകാശത്തിന്റെ ഉറവിടം സൂര്യനല്ല എന്നു വ്യക്തമാക്കുകയാണ് പകലിനെ സൂര്യനിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നത്. സൂര്യനെ ദൈവമായി ആരാധിച്ചിരുന്ന മതങ്ങളുമായുള്ള ഒരു വിവാദവും ഈ വിവരണത്തിനു പിന്നിൽ കാണാം.

ഇവിടെ ദിവസം എന്നതുകൊണ്ട് 24 മണിക്കൂറിന്റെ ഒരു ദിവസമല്ല, സുദീർഘമായൊരു കാലഘട്ടം, അഥവാ 'ഒരു യുഗം' ആണ് വിവക്ഷിക്കുന്നത് എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ട്. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് ദിവസം എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചത് എന്നു കരുതാൻ മതിയായ ന്യായമില്ല. ആറു ദിവസത്തെ സൃഷ്ടിയും ഏഴാം ദിവസത്തെ വിശ്രമവും സാബത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എടുത്തു കാട്ടുന്നതാണ്.

എന്നാൽ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻമാർ ഉദ്ദേശിച്ചതിനെക്കാൾ ആഴമേറിയ അർത്ഥം അവരുടെ വാക്കുകൾക്കുണ്ടാകാം എന്ന് അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ 'യുഗം' എന്ന വ്യാഖ്യാനവും സാധ്യമാണെന്നു കാണാം. "ആയിരം വൽസരം അങ്ങയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ ഇന്നലെ പോലെയും രാത്രിയിലെ ഒരു യാമം പോലെയും മാത്രമാണ്"(സങ്കീ. 90:4). "കർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു ദിവസം ആയിരം വർഷങ്ങൾ പോലെയും ആയിരം വർഷം ഒരു ദിവസം പോലെയുമാണ്" (2 പത്രോ. 3:8) എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവനകൾ ശ്രദ്ധേയമത്രേ. സൃഷ്ടികർമ്മം 24 മണിക്കൂർ വീതം ദീർഘിക്കുന്ന ആറു ദിവസം കൊണ്ടു പൂർത്തിയായതല്ല, അനേക കോടി വർഷങ്ങളിലൂടെ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയാണ് എന്ന ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിഗമനവും ബൈബിളിന്റെ വിവരണവും തമ്മിൽ പൊരുത്തക്കേടില്ല എന്നും ഈ വ്യാഖ്യാനം തെളിയിക്കുന്നു.

വിചിന്തനം: 'അന്ധകാരത്തിൽനിന്നു പ്രകാശത്തിലേക്കു നയിക്കണമേ' എന്ന ഭാരതീയ ഋഷികളുടെ പ്രാർത്ഥന ഇന്നും നാം ആവർത്തിക്കുന്നു. അന്ധകാരം ശൂന്യതയേയും നിരാശയേയും, അജ്ഞതയേയും അടിമത്തത്തേയുമൊക്കെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രകാശമാകട്ടെ സന്തോഷവും, പ്രത്യാശയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. അന്ധകാരാവൃതമായ ശൂന്യാവസ്ഥയിലേക്ക് ദൈവം പ്രകാശം ചൊരിഞ്ഞതുപോലെ നിരാശ നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിലേക്ക് അവിടുന്ന് പ്രത്യാശ ചൊരിയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വചനമാണ് പ്രകാശം നൽകുന്നത് (സങ്കീ 119:105). 'ഞാൻ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമാകുന്നു' (യോഹ 8:12) എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ യേശു പ്രകാശത്തിനു

പുതിയൊരർത്ഥം നൽകുകയായിരുന്നു.

രണ്ടാം ദിവസം - ആകാശവിതാനം (1:6-8): പ്രപഞ്ചസംവിധാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് പ്രാചീന മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ നിലവിലിരുന്ന സങ്കൽപത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം ഈ വിവരണത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ. ഭൂമിക്കു മുകളിൽ കമഴ്ത്തിവച്ചിരിക്കുന്ന ഭീമാകാരമായൊരു കോപ്പപോലെയാണ് ആകാശം കരുതപ്പെട്ടിരുന്നത്. മുകളിലുള്ള ജലമാണു വിതാനത്തിന്റെ വാതായനങ്ങളിലൂടെ മഴയായി വീഴുന്നത് (ലൂക്ക 4:25). നോഹയുടെ കാലത്ത് ഈ വിതാനം പിളരുകയും താഴെയും മുകളിലുമുള്ള ജലം വീണ്ടും സംയോജിച്ചു ഭൂമിയെ പ്രളയജലത്തിൽ മുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി കാണാം. അന്ധകാരമെന്നതുപോലെതന്നെ പ്രളയജലവും പ്രപഞ്ചത്തിന് നിരന്തരഭീഷണിയായി നിലകൊള്ളുന്നു.

മൂന്നാം ദിവസം - കരയും കടലും സസ്യങ്ങളും (1:9-13): രണ്ടാം ദിവസത്തെ വിഭജനപ്രക്രിയ പൂർത്തിയാക്കുകയാണ് ദൈവം ആദ്യം ചെയ്യുന്നത്. വിതാനത്തിനു താഴെയുള്ള ജലത്തെ ഒരിടത്ത് ഒതുക്കി, ജലത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടന്ന കര പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു. പ്രളയ ജലത്തിൽ നിന്നു ഭൂമിയെ മോചിപ്പിക്കുന്ന വിമോചനപ്രവൃത്തിയാണിത്. ജലത്തിനു മുകളിൽ അദ്ഭുതകരമായി ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുന്ന അതിവിശാലമായൊരു പലക പോലെയാണ് മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തെ പ്രാചീനർ ഭൂമിയെ കണ്ടിരുന്നത്. ചുറ്റിലും ഒതുക്കി നിർത്തിയിരിക്കുന്ന പ്രളയജലമാണ് സമുദ്രം ദൈവം കൽപിച്ച അതിരുകൾ അത് അനുസരിക്കുന്നു (സങ്കീ. 104:9; ജറെ 5:22).

'ഭൂമി മുളപ്പിക്കുന്നു' എന്നു പറയുമ്പോൾ ഭൂമിയുടെ ഫലപുഷ്ടി ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ് എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭൂമിയാണ് മുളപ്പിക്കുന്നതെങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ കൽപനയനുസരിച്ച് അത് ചെയ്യുന്നതിനാൽ ദൈവം തന്നെയാണ് സസ്യലോകത്തിന്റെയും നാഥൻ. ആറാം ദിവസത്തെ സൃഷ്ടിയിൽ ഇവ മൃഗങ്ങൾക്കും മനുഷ്യർക്കും ആഹാരമായി ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു (1:29-30).

വിചിന്തനം: പ്രളയജലത്തിനുമധ്യേ ദൈവം നിർമ്മിച്ച ഒരു കൂടാരം പോലെയാണ് വിശുദ്ധഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രപഞ്ചത്തെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ വലയം ചെയ്തു സംരക്ഷിക്കുന്ന ദൈവപരിപാലനയുടെ അടയാളമാണിത്. സൂര്യന്റെ മാരകമായ രശ്മികളെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്ന അന്തരീക്ഷ വായുമണ്ഡലത്തെക്കുറിച്ച് (ozone sphere) നമുക്ക് ഇന്ന് അറിവു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്തരീക്ഷത്തിലെ താപനില ഉയരുകയും ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലെ മഞ്ഞുമലകൾ ഉരുകി ഭൂമിയുടെ നല്ലൊരു ഭാഗം ജലത്തിനടിയിലാവുകയും ചെയ്യാനുള്ള സാധ്യതകളെക്കുറിച്ച് ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നുണ്ട്. പ്രാചീനവിശ്വാസവും ആധുനികശാസ്ത്രവും ഫലത്തിൽ ഒന്നുതന്നെയാണ് പഠിപ്പിക്കുക. ഭൂമിയിൽ ജീവൻ വളർന്നു വികസിക്കാൻ വേണ്ട പരിസ്ഥിതി നിരന്തരമായ ഭീഷണിയെ നേരിടുന്നുണ്ട്. ആകാശവിതാനം ഭേദിച്ചു പ്രള

യജലമോ, സംരക്ഷണവലയം ഭേദിച്ച് മാരകരശ്മികളോ ഭൂമിയിൽ പതിക്കാം. ദൈവികപരിപാലനയുടെ വൈഭവം എത്രയെന്ന് ഈ അപകടാവസ്ഥ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

നാലാം ദിവസം - ആകാശഗോളങ്ങൾ (1:14-19): ഒന്നാം ദിവസത്തെ സൃഷ്ടിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് നാലാം ദിവസത്തെ സൃഷ്ടി. ആകാശഗോളങ്ങളെ ദൈവങ്ങളായി ആരാധിച്ചിരുന്ന ലോകത്തിൽ തികച്ചും വിപ്ലവകരമായൊരു വിശ്വാസമാണ് വി.ഗ്രന്ഥകാരൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ എന്ന പേരുകൾ പോലും പറയാതെ വലിയ ദീപം, ചെറിയ ദീപം എന്നു വർണ്ണിക്കുന്നതിലൂടെ അവയൊന്നും ദൈവമല്ലെന്നും ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികൾ മാത്രമാണെന്നും ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ആകാശഗോളങ്ങളെ അലങ്കാരങ്ങളായും കാലം അറിയിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളായും ഇവിടെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. പഞ്ചാംഗത്തിന്റെയും ഘടികാരത്തിന്റെയും സ്ഥാനമേ അവയ്ക്കുള്ളൂ.

വിചിന്തനം: ആകാശഗോളങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ഭാവിയെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ദൈവങ്ങളാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന പ്രാചീനർ നിരന്തരമായ ഭീതിയിലാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. ഈ ഭയത്തിൽ നിന്നു മോചനം നൽകുന്നതാണ് ഇവിടെ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുന്ന വിശ്വാസം. മനുഷ്യർ ദൈവങ്ങളുടെ കരങ്ങളിലെ കളിപ്പാട്ടങ്ങളല്ല. എന്നാൽ ആകാശഗോളങ്ങളുടെ നില മനുഷ്യജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു എന്ന അന്ധവിശ്വാസം പലരിലും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. വാരഫലവും മുഹൂർത്തവും നോക്കി തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുമ്പോൾ വിഗ്രഹാരാധനയിലേക്കു വഴുതി വീഴുകയാണെന്ന് ഓർക്കണം. ദൈവവചനം നൽകുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം ആസ്വദിക്കാൻ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചേ മതിയാവൂ.

അഞ്ചാം ദിവസം - ജലജീവികൾ, പക്ഷികൾ (1:20-23): സസ്യലോകത്തിനു ജീവനുള്ളതായി പ്രാചീനർ കരുതിയിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ജീവജാലങ്ങളുടെ സൃഷ്ടി അഞ്ചാം ദിവസം തുടങ്ങുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആകാശത്തെ രണ്ടു തട്ടായിട്ടാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. മുകളിൽ വിരിച്ചുനിർത്തിയിരിക്കുന്ന വിതാനം. അവിടെയാണ് ആകാശഗോളങ്ങളുടെ സ്ഥാനം. അവയ്ക്കു താഴെ, ഭൂമിക്കു മുകളിലുള്ള അന്തരീക്ഷമാണ് താഴത്തെ തട്ട്. അതാണ് പക്ഷികളുടെ വിഹാരരംഗം. രണ്ടു തട്ടുകൾക്കും അവയ്ക്കു മുകളിലുള്ള ജലത്തിനും മുകളിലാണ് മൂന്നാമത്തെ തട്ട്. അത് ദൈവത്തിന്റെ ഭവനമാണ്. ഇതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് വി. പൗലോസ് മൂന്നാം സ്വർഗ്ഗം എന്നു പറയുന്നത്. (2 കോറി 12:2). അഞ്ചാം ദിവസത്തെ സൃഷ്ടികർമ്മം രണ്ടാം ദിവസത്തേതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ജലജീവികൾക്കും പക്ഷികൾക്കും പ്രത്യുൽപാദനശക്തി നൽകിക്കൊണ്ട് ദൈവം അവയെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ജീവൻ നൽകാനുള്ള കഴിവ് ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക ദാനമാണ്. എല്ലാത്തരം ജീവജാലങ്ങളെയും സംരക്ഷിക്കാനും നിലനിർത്താനും ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്ന് ഈ

പ്രസ്താവന വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ആറാം ദിവസം - മൃഗങ്ങൾ, മനുഷ്യർ (1:24-30): മൂന്നാം ദിവസമെന്നതുപോലെ ആറാം ദിവസവും രണ്ടു സൃഷ്ടി കർമ്മങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആദ്യമായി ജന്തുക്കളെയാണ് സൃഷ്ടിക്കുക. രണ്ടാമത്തെ പ്രവൃത്തി മനുഷ്യസൃഷ്ടിയാണ്. സൃഷ്ടികർമ്മത്തിന്റെ മകുടമായിട്ടാണ് അവസാനത്തെ സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ ആലോചന, മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം, ലക്ഷ്യം എന്നിവ ഈ വിവരണത്തെ മറ്റു സൃഷ്ടികളുടെ വിവരണങ്ങളിൽ നിന്നു വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നു.

"നമുക്ക് നമ്മുടെ": ഏകദൈവം എന്തുകൊണ്ട് ബഹുവചനം ഉപയോഗിക്കുന്നു? ഇത് പൂജകബഹുവചനമായി കരുതുന്നവരുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ ആലോചനാസഭയെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ സൂചന (ജോബ് 1:6; 2:1; 1 രാജാ 22:19-21) എന്നു മറ്റു ചിലർ കരുതുന്നു. ദൈവത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഏലോഹിം എന്ന പദം ബഹുവചനമായതിനാൽ അതിനോട് അനുരൂപപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി ഇവിടെയും ബഹുവചനം ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്ന് വേറേ ചിലർ കരുതുന്നു. ദൈവം തന്നോടു തന്നെ ആലോചിച്ചു എന്ന വ്യാഖ്യാനമാണ് കൂടുതൽ സ്വീകാര്യം. ദൈവം ആലോചിച്ചു തീരുമാനിച്ചാണ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നതു മനുഷ്യനു ദൈവം നല്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തെ എടുത്തു കാട്ടുന്നു. പുതിയ നിയമത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യംഗ്യമായ ഒരു സൂചനയും ഈ പദപ്രയോഗത്തിലുണ്ടാകാം.

ഛായ - സാദൃശ്യം: മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെയും മനുഷ്യനു ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ് ഈ പദങ്ങൾ. ഛായ എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന 'സെലെം' എന്ന ഹീബ്രുവാക്കിന് പ്രതിമ, പ്രതിരൂപം എന്നാണ് അർത്ഥം. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് ആദ്യത്തെ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ചിന്ത അതിരു കടന്ന് മനുഷ്യനെ മറ്റൊരു ദൈവമായി കാണാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് സാദൃശ്യം എന്ന പദം കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. 'ദ്മൂത്' എന്നാണ് ഇതിന്റെ ഹീബ്രുമൂലം. സാമ്യമുള്ളത്, ഏകദേശരൂപം എന്നൊക്കെയാണ് ഈ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. ചിന്തിക്കാനും സ്വതന്ത്രമായി തീരുമാനം എടുക്കാനും സ്നേഹിക്കാനും ഉള്ള കഴിവും ശാരീരികതയും ചേർന്നതാണ് ഈ പ്രതിഛായ. പൂർണ്ണമായ മനുഷ്യവ്യക്തിയാണ് ദൈവഛായയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. "ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു" (1 യോഹ. 4,8) എന്ന പുതിയനിയമ പഠനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സ്നേഹിക്കാനുള്ള കഴിവിലാണ് മനുഷ്യനിലെ ദൈവഛായ ഏറ്റം പ്രകടമാവുന്നത് എന്ന് കരുതാനാവും.

വിചിന്തനം: ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിഛായയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് മനുഷ്യമഹത്വത്തിന്റെ നിദാനം. ദൈവവുമായി വ്യക്തിപരമായ ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ അവനു കഴിയും. ഓരോ വ്യക്തിയും

ദൈവത്തിനു വിലപ്പെട്ടവനാണ്, മഹത്വമുള്ളവനാണ് (സങ്കീ. 8; ഏശ. 43,4). മനുഷ്യനെ ജാതിയുടെയും വർഗ്ഗത്തിന്റെയും തൊഴിലിന്റെയും മറ്റും പേരിൽ ഉയർന്നവരും താണവരും ആയി തരംതിരിക്കുന്നതും ചിലരെ അവജ്ഞയോടെ വീക്ഷിക്കുന്നതും ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതിക്കു വിരുദ്ധ മാണ്. മനുഷ്യനെ അവഹേളിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തെ അവഹേളിക്കുന്നു. (മത്താ. 25,45).

പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുകയും പൂർണ്ണമായി ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന പിതാവ്, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്ന മൂന്നു വ്യക്തികളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ് ദൈവം. ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനു ഷ്യൻ കൂട്ടായ്മയിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരസ്പരം അംഗീകരി ക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും പങ്കുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്ത്, ഒരു കുടും ബമായി, കൂട്ടായ്മയായി വളരുക എന്നത് മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച ദൈവി കപദ്ധതിയാണ്.

ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആദിമ നുഷ്യൻ വരാനിരിക്കുന്ന യേശുക്രിസ്തു എന്ന പൂർണ്ണ മനുഷ്യന്റെ മുന്നോ ടിയും പ്രതീകവുമാണ്. യേശുവിലാണ് ദൈവിക പ്രതിഛായ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത് (കൊളോ 1:15). നാമെല്ലാം യേശു വിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്കു വളരാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ് (എഫേ 4:13).

ആധിപത്യം: ദൈവഛായയിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചതിന്റെ ലക്ഷ്യം മനുഷ്യന് ഭൂമിയുടെയും അതിലെ സകല ജീവജാലങ്ങളുടെയുംമേൽ ആധിപത്യം ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നതാണ്. സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ ക്രിയാ ത്മകമായി പങ്കുചേരാൻ മനുഷ്യൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവൻ ഭൂമി യിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി വർത്തിക്കണം.

വിചിന്തനം: എല്ലാ പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളും മനുഷ്യന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ സൃഷ്ടിവസ്തുക്കൾ ഒന്നിന്റെയും അടിമയാ യിരിക്കരുത്, അവ ഒന്നിനെയും ആരാധിക്കയുമരുത്. സൃഷ്ടിയുടെ മകു ടമായ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവൻ ആരാധനയും സ്തുതിയും ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ച രഹസ്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചറിയാനും പ്രപഞ്ചത്തെ ഏവർക്കും ഉപയുക്തമാംവിധം ക്രമീകരിക്കാനും മനുഷ്യന് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ആധിപത്യം സ്വേച്ഛാധിപത്യമാകരുത്. ദൈവ ത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അവിടുത്തെ ഹിതമനുസരിച്ചാവണം ഭൂമിയുടെമേൽ ഭരണം നടത്തുന്നത്. സ്വാർത്ഥ മോഹങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി പ്രകൃതി നിയമങ്ങളെയും ദൈവി കപദ്ധതിയെയും മാനിക്കാതെ പ്രപഞ്ചത്തെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നവർ നാശ മാണു വരുത്തിവയ്ക്കുക. നിരന്തരം വികസിക്കുന്ന മരുഭൂമിയും അനു ദിനം വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജല-വായു-ഭൂമി മലിനീകരണവും അതുപോലുള്ള മറ്റു വിനകളും ഉത്തരവാദിത്വരഹിതമായ മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമത്രേ.

സ്ത്രീയും പുരുഷനും: ആദാം എന്ന പദമാണ് മനുഷ്യൻ എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ പേര് എന്നതിലുപരി "മനുഷ്യൻ"എന്ന പൊതു സ്വഭാവത്തെ ഈ വാക്കു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സ്ത്രീയും പുരുഷനും അടങ്ങുന്ന മനുഷ്യൻ സമൂഹജീവിയാണ്. ഈ സമൂഹത്തിലാണ് ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിഛായ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്.

വിചിന്തനം: സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഒരുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിഛായ വഹിക്കുന്നു. സ്ത്രീകളെ താഴ്ന്നവരായി കരുതുകയും ചൂഷണം ചെയ്യുകയും വ്യാപാരവസ്തുവാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സംസ്കാരം ദൈവിക പദ്ധതിക്കു വിരുദ്ധമാണ്. ഗർഭസ്ഥശിശു സ്ത്രീയാണെന്നറിഞ്ഞാൽ കൊന്നുകളയുന്ന സംസ്കാരം പൈശാചികമത്രേ.

സന്താനപുഷ്ടി: മനുഷ്യനെ സ്ത്രീയും പുരുഷനുമായി സൃഷ്ടിച്ചതിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം അവർ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ജന്മം നല്കുക എന്നതാണെന്ന് തുടർന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ രണ്ടാം വിവരണത്തിൽ പരസ്പരം ഇണയും തുണയുമായി വർത്തിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ലൈംഗികവ്യത്യാസം എന്ന് എടുത്തു കാട്ടുന്നുണ്ട് (ഉൽപ 2:18). ദാമ്പത്യബന്ധത്തിന്റെ ഏറ്റം പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് പ്രത്യുല്പാദനവും സഖിത്വവും. ലൈംഗികത ദൈവനിശ്ചിതവും വിശുദ്ധവുമാണെന്ന് ഈ രണ്ടു വിവരണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ജന്മം നൽകാനുള്ള കഴിവ് ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ്, സന്താനപുഷ്ടി ദൈവാനുഗ്രഹമാണ്.

വിചിന്തനം: മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ പെരുകുകയല്ല, വിവേകവും ബുദ്ധിയുമുള്ള മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ സന്താനങ്ങൾക്കു ജന്മം നൽകി മനുഷ്യോചിതമായി വളർത്തുകയാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്ന ദൗത്യം. ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണമായ കുടുംബസംവിധാനമാണ് ദൈവം മനുഷ്യനെ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ കൃത്രിമ കുടുംബാസൂത്രണ സംവിധാനങ്ങളെ സഭ എതിർക്കുന്നു. ഗർഭഛിദ്രമാകട്ടെ, കൊല്ലരുത് എന്ന ദൈവപ്രമാണത്തിന്റെ ലംഘനമാണ്.

ഭക്ഷണം: തന്റെ സൃഷ്ടികൾക്കെല്ലാം ജീവനും നിലനില്പും സുസ്ഥിതിയും ദൈവം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നു. കായ്കനികളും ധാന്യങ്ങളും മനുഷ്യനു ഭക്ഷണമായി നല്കുന്നു. മൃഗങ്ങൾക്കാവട്ടെ, പുല്ലും ഇലകളും. ആരും ആരെയും ദ്രോഹിക്കുകയോ വധിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ സമാധാനത്തിലും സമൃദ്ധിയിലും കഴിയണം. ആവശ്യമായവ ആർക്കും കിട്ടാതെ വരരുത് എന്നത് ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതിയാണ്. ആരംഭത്തിൽ മനുഷ്യൻ സസ്യഭുക്കായിരുന്നെന്നും പിന്നീടാണ് മാംസം ഭക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയതെന്നും ഈ വിവരണം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പാപത്തിനധീനനായി ദൈവത്തിൽ നിന്നകന്നുപോയ മനുഷ്യനാണ് കൊന്നു തിന്നാൻ തുടങ്ങിയത് (ഉൽപ 9:2-3). ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു മാറ്റം വരുമെന്നും വീണ്ടും മനുഷ്യനും മൃഗങ്ങളും സസ്യഭുക്കുകളും സമാധാനപ്രിയരും ആകുമെന്നും ദൈവം പ്രവാചകന്മാരിലൂടെ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. (ഏശ 65:25).

വിചിന്തനം: മനുഷ്യനും മൃഗങ്ങൾക്കും ആഹാരത്തിനാവശ്യമായത് ഭൂമിയിൽനിന്നു ലഭിക്കാൻ ദൈവം സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷം ഭൂമിയും അതിലെ വിഭവങ്ങളും കൈയടക്കി സകലവിധ സുഖഭോഗങ്ങളും അനുഭവിക്കുകയും ഭൂരിപക്ഷത്തെ ദാരിദ്ര്യത്തിലും പട്ടിണിയിലും ആഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തിക സംവിധാനം ദൈവികപദ്ധതിക്കു വിരുദ്ധമാണ്. കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ ആവശ്യത്തിനാഹാരം കിട്ടാതെ വിഷമിക്കുമ്പോൾ ലോകകമ്പോളത്തിൽ ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ വില ഉയർത്താൻ വേണ്ടി ഉൽപാദനം നിയന്ത്രിക്കുകയും ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അന്താരാഷ്ട്ര വിപണന നയവും നിയമങ്ങളും പാപകരമാണ്, അയല്ക്കാരൻ പട്ടിണികൊണ്ടു മരിക്കുമ്പോൾ വിരുന്നാഘോഷിക്കുന്നതു പോലെ (ലൂക്ക 16:22). ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം മുതലായ അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങൾ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും നിറവേറ്റാൻ ഉതകുന്ന ദേശീയ-അന്തർദ്ദേശീയ സംവിധാനങ്ങൾക്കു രൂപം നൽകാൻ മനുഷ്യന് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. “അയൽക്കാരന്റെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം തടയുന്നവൻ അവനെ കൊല്ലുകയാണ്” (പ്രഭാ. 34:22).

“വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു” “നല്ലതെന്ന് ദൈവം കണ്ടു” എന്ന് ആറു തവണ ആവർത്തിച്ചതിനുശേഷം “വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു” എന്ന് ഏഴാം തവണ പറയുന്നു. താൻ സൃഷ്ടിച്ചതെല്ലാം നല്ലതാണെന്നും സൃഷ്ടികൾ എല്ലാം താൻ ആഗ്രഹിച്ചവിധത്തിൽ പൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു എന്നും ദൈവം തന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയാണ്. “ഏഴ്” പൂർണ്ണതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സംഖ്യയായതിനാൽ ഏഴുപ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കുന്നതിലൂടെ ഈ ആശയം അനിഷേധ്യമാംവിധം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. തനിക്കു ചുറ്റും നടമാടുന്ന തിന്മകൾ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയല്ല എന്ന വിശ്വാസം പുരോഹിത രചയിതാവ് ഇതിലൂടെ ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു. തിന്മയുടെ ഉദ്ഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തിന്റെ ആമുഖമാണ് ഇതെന്നും ഓർക്കുക.

ഏഴാം ദിവസം - വിശ്രമം 2:1-4: വ്യത്യസ്തങ്ങളായ എട്ടു സൃഷ്ടികർമ്മങ്ങൾ ആറുദിവസത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുക്കി വിവരിച്ചത് ഏഴാം ദിവസത്തെ വിശ്രമത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എടുത്തുകാട്ടാൻ വേണ്ടിയാണ്. തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി ദൈവം ഏഴാം ദിവസം വിശ്രമിച്ചതുപോലെ അധ്വാനിക്കുന്നവരെല്ലാം ഏഴാം ദിവസം വിശ്രമിക്കണം എന്ന് വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് ദൈവത്തിന്റെ വിശ്രമത്തിൽ, അഥവാ നിത്യഭാഗ്യത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നതിന്റെ മുന്നാസ്വാദനമാണ്. പത്തു പ്രമാണങ്ങളിൽ ഒന്നായി സാബത്താചരണത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യം എത്രയെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. (പുറ 20:8-11).

വിചിന്തനം: അധ്വാനിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ മൗലികാവകാശമാണ് വിശ്രമം. മനുഷ്യൻ അധ്വാനത്തിന് അടിമയാകരുത് (യോഹ. 6: 27). എന്നാൽ, വിശ്രമം നിഷ്ക്രിയത്വമല്ല. “ദൈവം ഏഴാം ദിവസത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു

വിശുദ്ധമാക്കി" എന്ന പ്രഖ്യാപനം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക. ദൈവത്തിനു വേണ്ടി മാറ്റി വയ്ക്കപ്പെട്ടതാണ് വിശുദ്ധം. ആത്മീയ കാര്യങ്ങളിൽ സവിശേഷമായി ശ്രദ്ധിക്കാനും അനുദിനജീവിതത്തിൽ ദൈവികസാന്നിധ്യത്തെ പ്രത്യേകമാംവിധം അനുസ്മരിക്കാനുംവേണ്ടിയാണ് ഏഴാം ദിവസം മാറ്റിവച്ചിരിക്കുന്നത്. യഹൂദർ ആഴ്ചയുടെ ഏഴാം ദിവസം സാബത്താചരിക്കുമ്പോൾ ക്രൈസ്തവർ ആഴ്ചയുടെ ഒന്നാം ദിവസമാണ് വിശുദ്ധമായി ആചരിക്കുന്നത്. യേശുവിന്റെ ഉത്ഥാനത്തിലൂടെ പുതിയ സൃഷ്ടി നടത്തുകയും നിത്യജീവനിൽ നമുക്കു പങ്കാളിത്തം നല്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഓർമ്മയാണ് ഞായറാഴ്ച അനുസ്മരിക്കുന്നത്. കർത്താവിന്റെ ദിവസം നന്മ ചെയ്യേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി യേശുനാഥൻ പ്രത്യേകം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏഴാം ദിവസത്തെ വിശ്രമം എന്നത് ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ്. സൃഷ്ടികർമ്മം ഇനിയും പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും സംജാതമാകുന്നതുവരെ ദൈവം തന്റെ പ്രവൃത്തി തുടരുന്നു (യോഹ 5:17). അതിൽ പങ്കുചേരാൻ മനുഷ്യൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉദ്ഭവം ബൈബിളിന്റെയും ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും വീക്ഷണങ്ങൾ

ബൈബിൾ വരച്ചുകാട്ടുന്ന പ്രപഞ്ചചിത്രം ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രീയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ല. അതിവിശാലമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഒരു ചെറുമണൽത്തരി മാത്രമാണ് ഭൂമി എന്ന് ശാസ്ത്രകാരന്മാർ ആധികാരികമായി തെളിവുകൾ നിരത്തി സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. സൂര്യനിൽ നിന്നു പൊട്ടിത്തെറിച്ച് സാവധാനം തണുത്തുറഞ്ഞ ഒരു ചെറുകണിക മാത്രമാണ് നാം പാർക്കുന്ന ഭൂമി. സെക്കന്റിൽ മൂന്നു ലക്ഷം കിലോമീറ്റർ സഞ്ചരിക്കുന്ന പ്രകാശകിരണത്തിന് ഭൂമിയിൽനിന്ന് ചന്ദ്രനിലെത്താൻ ഒരു സെക്കന്റു സമയം മതി, പ്രകാശം സൂര്യനിൽനിന്നു ഭൂമിയിലെത്താൻ ഏകദേശം 8 മിനിറ്റു വേണം.

സ്വയം തിരിയുകയും സൂര്യനു പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഗോളമാണ് ഭൂമി. ഇതുപോലെ അനേകം ഗോളങ്ങൾ സൂര്യനു ചുറ്റും കറങ്ങുന്നുണ്ട്. ചിലതു ഭൂമിയേക്കാൾ ചെറുതാണ്. മറ്റു ചിലത് അനേകായിരം മടങ്ങ് വലുതുമാണ്. സൂര്യനു ചുറ്റും തിരിയുന്ന ഗ്രഹങ്ങളും അവയുടെ ഉപഗ്രഹങ്ങളും കൂടി സൗരയൂഥം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. സൂര്യനിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പ്രകാശ കിരണം സൗരയൂഥത്തിന്റെ ഏറ്റം അകലെയുള്ള പ്ലൂട്ടോയിൽ എത്താൻ ഏഴു മണിക്കൂർ എടുക്കും.

കോടിക്കണക്കിന് സൗരയൂഥങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്ന താരാപഥത്തെ ക്ഷീരപഥം (Galaxy) എന്നു വിളിക്കുന്നു. ക്ഷീരപഥത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തുനിന്ന് മറ്റേ അറ്റത്ത് എത്താൻ പ്രകാശകിരണത്തിന് മൂന്നുലക്ഷം വർഷങ്ങൾ വേണം. ഇപ്പോഴും നാം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ എത്തിയ

തേയുള്ളൂ.

ചുരുങ്ങിയത് അഞ്ചു കോടി ക്ഷീരപഥങ്ങളെങ്കിലും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഈ പ്രപഞ്ചമെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കരുതുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ വലിയൊരു പൊട്ടിത്തെറിയുടെ ഫലമായി ചിന്നിച്ചിതറുകയും നിരന്തരം കറങ്ങിക്കറങ്ങി അകന്നുപോവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭീമാകാരങ്ങളായ ധൂളീപടലം പോലെയാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഏതാണ്ട് രണ്ടായിരം കോടി വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പായിരിക്കണം ഈ ആദിമസ്ഫോടനം നടന്നതെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കരുതുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന് ആരംഭമുണ്ടെന്നും അതിനാൽത്തന്നെ അവസാനം ഉണ്ടാകുമെന്നും ശാസ്ത്രംതന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഘടനയെയും വിസ്തൃതിയെയുംകുറിച്ചെന്നതുപോലെതന്നെ ജീവജാലങ്ങളുടെ ഉദ്ഭവത്തെയും പ്രായത്തെയുംകുറിച്ചും ബൈബിളും ശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പൊരുത്തക്കേടുണ്ട്. ജീവജാലങ്ങളെല്ലാം ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽ ആരംഭം മുതലേ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നും രണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ അവയെല്ലാം ഉണ്ടായെന്നും ബൈബിളിൽ കാണുന്നു. ബൈബിളിന്റെ വിവരണം മൊത്തമായി എടുത്താൽ ഭൂമിക്ക് ഇപ്പോൾ ഏകദേശം 6000 വർഷമേ പ്രായമുള്ളൂ. ഇതിൽനിന്നു തികച്ചും വിഭിന്നമാണ് ശാസ്ത്രം നല്കുന്ന അറിവ്. തിളച്ചുരുകുന്ന സൂര്യഗോളത്തിൽനിന്ന് പൊട്ടിത്തെറിച്ച ഭൂമി അനേക കോടി വർഷങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് തണുത്തുറഞ്ഞത്. ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലത്തിൽ ചൂടു നിലനില്ക്കുമ്പോൾതന്നെ, ഏകദേശം 200 കോടി വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, ജീവന്റെ ആദ്യകണിക പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതായി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കരുതുന്നു. വളർന്നു വികസിക്കാനുള്ള ശക്തി തന്നിൽത്തന്നെ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ ആദ്യജീവി സാവകാശം പെരുകി, പുതിയ രൂപങ്ങളിലും ഭാവങ്ങളിലും ജീവികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. നിരന്തരമായ പരിണാമപ്രക്രിയയിലൂടെ വളർന്നു വികസിച്ച് ഏകദേശം 30 ലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനോടു സാമ്യമുള്ള ആദ്യമനുഷ്യനുണ്ടായി. അഗ്നി ഉപയോഗിക്കുകയും ആയുധമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന "ജാവാ മനുഷ്യൻ" എന്നറിയപ്പെടുന്ന വർഗ്ഗം ഏതാണ്ട് പത്ത് ലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. മരിച്ചവരെ അടക്കുകയും ഗുഹകളിൽ പടം വരയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ട് ഏകദേശം എഴുപതിനായിരം വർഷമായി. പതിനായിരം വർഷം വരെ പഴക്കമുള്ള പുരാതന സംസ്കാരങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ശാസ്ത്രം നല്കുന്ന ഈ അറിവും ബൈബിൾ വിവരിക്കുന്ന ആറു ദിവസത്തെ സൃഷ്ടിയും ഭൂമിയെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള പ്രപഞ്ചഘടനയും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമോ? ഇല്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. എന്നാൽ രണ്ടും രണ്ടു മേഖലകളിലാണ് വർത്തിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. നിരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ കണ്ടെത്തുന്ന സത്യമാണ് ശാസ്ത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ബൈബിളാകട്ടെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉദ്ഭവത്തെയും ലക്ഷ്യത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള ഒരു വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനമാണ്. പ്രപഞ്ചം

എന്നുണ്ടായെന്നോ അതിന്റെ ഘടന എന്തെന്നോ വിവരിക്കുകയല്ല, ഇതു ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഏറ്റു പറയുകയാണ് ബൈബിൾ ചെയ്യുന്നത്. അന്നു നിലവിലിരുന്ന പ്രപഞ്ചദർശനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥകാരൻ സൃഷ്ടികർമ്മം വിവരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനു ഗ്രഹിക്കാൻ പറ്റുന്ന വിധത്തിലാണ് ദൈവം വെളിപാടു നല്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചഘടനയെക്കുറിച്ചു ശാസ്ത്രീയമായ കാഴ്ചപ്പാടു ലഭിച്ച ഇന്നും നാം സൂര്യോദയത്തെയും അസ്തമയത്തെയുംകുറിച്ച് പറയാറുണ്ടല്ലൊ.

ജീവജാലങ്ങളെയെല്ലാം ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന ബൈബിളിന്റെ പഠനത്തിനു വിരുദ്ധമല്ല, അനേക കോടി വർഷങ്ങൾ നീണ്ടു നിന്ന പരിണാമപ്രക്രിയയിലൂടെയാണ് അവ ഉണ്ടായത് എന്ന ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിഗമനം. സ്രഷ്ടാവും ജീവന്റെ നാഥനുമായ ദൈവമാണ് വളർന്നു വികസിക്കാനുള്ള ശക്തി പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചത്. ആരംഭത്തിൽതന്നെ എല്ലാം പൂർണ്ണമായി സൃഷ്ടിച്ചതിനുശേഷം ദൈവം വിശ്രമിക്കുകയല്ല, സൃഷ്ടികർമ്മം ഇന്നും തുടരുകയാണ്. ഏഴാം ദിവസത്തെ വിശ്രമം എന്നത് ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ്. സാബത്ത് വിശ്രമത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും നിത്യാനന്ദത്തിലേക്ക് മനുഷ്യൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന സത്യവും ഇതിലൂടെ ഊന്നിപ്പറയുന്നു. സൃഷ്ടികർമ്മം ഇനിയും പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും സംജാതമാകുന്നതുവരെ ദൈവം തന്റെ പ്രവൃത്തി തുടരുന്നു (യോഹ 5, 17). അതിൽ പങ്കുചേരാൻ മനുഷ്യൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ചോൽപത്തി: ബൈബിളിലും പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും

പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബൈബിളിലെ വിവരണത്തിന് മധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തു പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഇതിഹാസങ്ങളോടു സാമ്യമുണ്ട്. എനുമാ എലിഷ് എന്ന ബാബിലോണിയൻ ഇതിഹാസം ഒരുദാഹരണമാണ്. മുകളിൽ ആകാശവും താഴെ ഭൂമിയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പ് ആദിപിതാവായ അപ്സുവും (Apsu) ആദിമാതാവായ തിയാമത്തും (Tiamat) തങ്ങളുടെ ജലങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ചേർത്ത് ഒറ്റ ജലസഞ്ചയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധജലവും ഉപ്പുവെള്ളവുമാണ് ആദിമാതാപിതാക്കന്മാരായി ഇവിടെ ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ സമ്മിശ്രണത്തിൽനിന്ന് അനേകം ദേവന്മാർ ഉണ്ടായി. അവരുടെ നിരന്തരമായ ബഹളം ആദിമാതാപിതാക്കൾക്ക് അസഹ്യമായിത്തീർന്നപ്പോൾ പിതാവായ അപ്സു ശല്യക്കാരായ മക്കളെ കൊന്നുകളയാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇതറിഞ്ഞ ദേവന്മാർ ദുഃഖത്തിലാണ്ടു. എന്നാൽ മഹാജ്ഞാനിയായ എയാ (Ea) സൂത്രത്തിൽ അപ്സുവിനെ വധിച്ചു. ക്രുദ്ധയായ തിയാമത് ദേവന്മാരെ ഒന്നടങ്കം നശിപ്പിക്കാൻ സന്നാഹങ്ങൾഒരുക്കി. പക്ഷെ മർദുക്ക് അവളെ രണ്ടായി വെട്ടിമുറിച്ച് മുകൾ ഭാഗംകൊണ്ട് ആകാശവും കീഴ്ഭാഗം കൊണ്ട് ഭൂമിയും

സൃഷ്ടിച്ചു.

ഈജിപ്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന സൃഷ്ടിയുടെ വിവരണം ഇതിലും ലളിതമാണ്. പുരാതന സമുദ്രത്തിനു മധ്യത്തിൽ ഒരു ചെറിയ കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ കുന്നിൽ ഇരുന്ന് അത്തും (Atum) ദേവൻ മറ്റു ദേവന്മാരെ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇവിടെ ആകാശവും ഭൂമിയും എല്ലാം ദൈവങ്ങളാണ്. 'അത്തും'സൂര്യനാണ്. ഫെനീഷ്യക്കാരുടെ വിശ്വാസം മറ്റൊന്നായിരുന്നു. കുഴഞ്ഞ ചേറുപോലുള്ള സമുദ്രമധ്യത്തിൽ മോത്ത് (Mot) ദേവൻ ജനിച്ചു. സകല ജീവജാലങ്ങളെയും തന്നിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വലിയൊരു മുട്ട (ബ്രഹ്മാണ്ഡം) ആയിരുന്നു മോത്ത്. ഈ മുട്ട രണ്ടായി മുറിഞ്ഞ് മുകൾഭാഗം ആകാശവും കീഴ്ഭാഗം ഭൂമിയുമായി.

ബൈബിളിലെ വിവരണത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഇതിഹാസങ്ങളുമായി ചില സാമ്യങ്ങൾ കാണാം. ആരംഭത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ജലവും ജലത്തെ വിഭജിച്ചു നടത്തുന്ന സൃഷ്ടികർമ്മവും ഈ സാമ്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഏറെയാണ്. ഇതിഹാസങ്ങളിൽ ദേവന്മാരെല്ലാം ജലത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നു. പരസ്പരം കലഹിക്കുന്നു, വധിക്കുന്നു. ബൈബിളിലാകട്ടെ അനാദിയായ ദൈവം അനായാസമായി സകലതും തന്റെ വചനംകൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ദൈവം ഏകനാണ്, പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തനും പ്രപഞ്ചത്തിന് അതീതനുമാണ്. ദൈവിക വെളിപാടും മാനുഷിക ഭാവനയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇവിടെ ദൃശ്യമാകുന്നു.

ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

04

പുറപ്പാടുഗ്രന്ഥം

ബൈബിളിലെ രണ്ടാമത്തെ പുസ്തകം പുറപ്പാട്എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഹീബ്രു ബൈബിളിൽ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വാക്കുകളായ എല്ലേ ഷ്മോത്ത്(ഇതാണ് പേരുകൾ) ആണ് പുസ്തകത്തിന്റെ പേരായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ബൈബിൾ ഗ്രീക്കിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തവർ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനായി എക്സോദോസ് (Exodos) എന്ന പേരുപയോഗിച്ചു. പുറത്തേക്കു പോകൽ എന്നാണ് ഈ പേരിന്റെ അർത്ഥം. ഇസ്രായേൽ ജനം ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു മോചിതരായതിന്റെ ചരിത്രം വിവരിക്കുന്നതിനാൽ പുസ്തകത്തിന് ഈ പേര് കൂടുതൽ അനുയോജ്യമാണ്.

മോചിതരായവർ മരുഭൂമിയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്ത് സീനായ്മലയുടെ അടിവാരത്തിൽ എത്തുകയും അവിടെവച്ച് ഒരു ഉടമ്പടിയിലൂടെ ദൈവജനമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത സംഭവമാണ് പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിന്റെ കേന്ദ്രം. തങ്ങൾ ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമാണെന്നും ദൈവവുമായുള്ള ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും അവരെ നിരന്തരം അനുസരിപ്പിക്കുന്ന ഉടമ്പടിയുടെ പേടകത്തിന്റെയും സാക്ഷ്യകൂടാരത്തിന്റെയും വിവരങ്ങളാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗത്തുള്ളത്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങ

ളിലെ മുഖ്യ കഥാപാത്രം മോശ ആയതിനാലും കർത്താവു തന്നെ മോശയോട് ഇവ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ എഴുതാൻ കൽപിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാലും (പുറ 17, 14) മോശതന്നെയാണ് ഈ പുസ്തകം മുഴുവൻ എഴുതിയതെന്ന് പൊതുവേ കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽ നടന്ന ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ഈ പുസ്തകം ഒരാളുടെ രചനയല്ല, അനേകം ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ഇതിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വാചികവും ലിഖിതവുമായി നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ വിശ്വാസ പൈതൃകമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളത്. ഇതിന്റെ തുടക്കം മോശയിൽ നിന്നാണ് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ചില വിവരങ്ങളും നിയമങ്ങളും മോശതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയതായി ന്യായമായും അനുമാനിക്കാം. എന്നാൽ ഇന്നു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ പുസ്തകം അന്തിമമായി പ്രസാധനം ചെയ്യപ്പെട്ടത് ബാബിലോൺ പ്രവാസത്തിനുശേഷം, ബി.സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് എന്നു പൊതുവെ കരുതപ്പെടുന്നു. ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിൽ കണ്ട JEP എന്ന മൂന്നു പാരമ്പര്യങ്ങളും പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലും ഉണ്ട്. അതിനു പുറമേ നിയമാവർത്തന (D) പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സ്വാധീനവും ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ദൃശ്യമാണ്.

ചരിത്രസംഭവം

ഇസ്രായേലിനെ ഒരു ജനതയാക്കി മാറ്റിയ പുറപ്പാടു സംഭവത്തെയോ അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മഹാമാരികളെയോ കുറിച്ച് ഈജിപ്തിലെ ചരിത്രരേഖകളിൽ യാതൊരു പരാമർശവും ഇതുവരെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം ഈ വിവരണങ്ങൾ വെറും കെട്ടുകഥകളാണെന്നു കരുതാനാവില്ല. രാജ്യത്തിന്റെ മഹത്വവും രാജാക്കന്മാരുടെ വിജയങ്ങളും പ്രഘോഷിക്കാനായി എഴുതപ്പെടുന്ന ചരിത്രരേഖകളിൽ രാജാവിനും രാജ്യത്തിനും അപമാനകരമായ സംഭവങ്ങൾ കാണാതിരിക്കുക തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണല്ലോ.

ഈജിപ്തിലെ ചരിത്രരേഖകൾ ഇസ്രായേൽ ജനത്തെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതിനു സമാനമായ നഗരനിർമ്മാണത്തിനു വേണ്ടി നടന്ന അടിമവേലയെക്കുറിച്ച് ആ രേഖകളിൽ വ്യക്തമായ തെളിവുകളുണ്ട്. ഹബീറു എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗം ഇപ്രകാരം അടിമവേല ചെയ്തിരുന്നു. ഇസ്രായേൽക്കാർ ഹബീറുക്കളുടെ ഗണത്തിൽപ്പെടും എന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു (തീർത്ഥാടനം 3,പേജ് 7). അടിമകൾ ഒറ്റയ്ക്കും കൂട്ടമായും ഒളിച്ചോടുകയും പട്ടാളം അവരെ തേടിപ്പിടിച്ചു തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതായും രേഖകളുണ്ട്. ഈജിപ്തിൽ നിന്ന് ഒളിച്ചോടുന്നവർ നേരേ സീനായ്മരുഭൂമിയിലേക്കാണ് പോവുക. ഇപ്രകാരം പലായനം ചെയ്ത ഒരുകൂട്ടം അടിമകളായിരിക്കണം പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലെ ഇസ്രായേൽജനം.

പുറപ്പാടുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മഹാമാരികളിൽ പലതും ഈജിപ്തിൽ

നൈൽ നദിയിലെ വെള്ളപ്പൊക്കവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സാധാരണ സംഭവങ്ങളാണ്. അവയുടെ അസാധാരണമായ കാഠിന്യവും സമയവും ഇസ്രായേലിന്റെ മോചനത്തിനു കാരണമായതിനാൽ അവ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക പരിപാലനയുടെ അടയാളമായി ഇസ്രായേൽക്കാർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു.

ബി.സി. 1700-1550 കാലഘട്ടത്തിൽ ഈജിപ്തു ഭരിച്ച ഹിക്സോസ് രാജവംശത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം അവാരിസ് നഗരമായിരുന്നു. വിദേശികളായ ഹിക്സോസിനെ തുരുത്തിയതിനുശേഷം തുടങ്ങിയ 18-ാം രാജവംശം (1570-1310) അവാരിസിൽ നിന്ന് ഏകദേശം 800 കിലോമീറ്റർ തെക്കുള്ള തെബെസാണ് തലസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചത്. 19-ാം രാജവംശം (1310-1200) തലസ്ഥാനം വീണ്ടും നൈൽനദീതടത്തിലേക്കു മാറ്റി. ഈ രാജവംശത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ സേത്തോസ് ഒന്നാമൻ (1309-1290) ഈ നഗരത്തിന്റെ പണി ആരംഭിച്ചു. മകൻ റാമ്സേസ് രണ്ടാമൻ (1290-1224) നഗരനിർമ്മാണം പൂർത്തിയാക്കി, റാമ്സേസ് എന്ന പേരു നൽകി. പിത്തോം, റാമ്സേസ് എന്ന നഗരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കഠിനമായ അടിമവേല ചെയ്യാൻ ഇസ്രായേൽ നിർബന്ധിതരായി എന്ന പരാമർശം (പുറ 1, 11) ഈ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുക. റാമ്സേസ് രണ്ടാമന്റെ മരണത്തിനു ശേഷം രാജാവായ മെർണെഫാത്ത് (1224-1214) തന്റെ വിജയങ്ങളുടെ പട്ടിക രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു ശിലാഫലകത്തിൽ ഇസ്രായേലിനെ തോൽപ്പിച്ചതായി അവകാശപ്പെടുന്നു. ബി.സി. 1220ൽ പലസ്തീനായിൽ വച്ച് ഫറവോ ഇസ്രായേലിനെ തേൽപ്പിച്ചെങ്കിൽ അതിനു മുമ്പേ അവർ ഈജിപ്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് പലസ്തീനായിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തു എന്ന് അനുമാനിക്കാം. അതിനാൽ റാമ്സേസ് രണ്ടാമന്റെ ഭരണകാലത്ത്, 1270-1250 കാലഘട്ടത്തിലായിരിക്കണം പുറപ്പാടു സംഭവം നടന്നത്. പുറ 12, 40-41ൽ നല്കിയിരിക്കുന്ന കാലസൂചനയും ഈ നിഗമനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. ഈജിപ്തിൽ വാസമുറപ്പിച്ചതിന്റെ 430-ാം വർഷമാണ് ഇസ്രായേൽക്കാർ പുറപ്പെട്ടത്. ബി.സി. 1700ൽ ഭരണമാരംഭിച്ച ഹിക്സോസ് രാജവംശത്തിന്റെ തുടക്കത്തിലായിരിക്കണം യാക്കോബും കുടുംബവും ഈജിപ്തിലേക്കു കുടിയേറിയത്.

പുറപ്പാട് ഒരു ചരിത്രസംഭവമാണെങ്കിലും അതുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ബൈബിളിൽ വിവരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അതേപടി സംഭവിച്ചതാകണം എന്നില്ല. നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ വാമൊഴിയായി കൈമാറിവന്ന വിവരണങ്ങളിൽ പല വിശദീകരണങ്ങളും അതിശയോക്തികളും കലർന്നിട്ടുണ്ടാവാം. വിവരണങ്ങളിലെ വിശദാംശങ്ങളേക്കാൾ അവയിലൂടെ വെളിപ്പെടുന്ന ജനതയുടെ വിശ്വാസമാണ് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്. ദൈവം തങ്ങളെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച് ഉടമ്പടിയിലൂടെ തന്റെ സ്വന്തം ജനതയാക്കി മാറ്റി എന്ന അടിസ്ഥാന വിശ്വാസമാണ് ഈ വിവരണങ്ങളിൽ ഉടനീളം തുടിച്ചു നിൽക്കുന്നത്. ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തോടു വിശ്വസ്തത

പാലിക്കാൻ ഈ വിശ്വാസം അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. മറ്റ് ഏത് ബൈബിൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും എന്നതുപോലെ പുറപ്പാട് പുസ്തകത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന സാഹിത്യരൂപങ്ങളും രചനാശൈലികളും കണക്കിലെടുത്താലേ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന രക്ഷാസന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാനാവൂ.

സാഹിത്യരൂപം

സംഭവങ്ങൾ യഥാതഥം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ദൃക്സാക്ഷി വിവരണമോ, ആധുനിക ചരിത്രകാരന്റെ നിഷ്കർഷതയോടെ രചിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രമോ അല്ല, വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രമാണ് പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലുള്ളത്. തങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുകയും സ്വന്തമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അത്ഭുതകരമായി പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്ത ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുകയും ആ വിശ്വാസം പിൻതലമുറകൾക്കു കൈമാറുകയുമാണ് ഗ്രന്ഥരചനയുടെ ലക്ഷ്യം. അതിനാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്ത്, പില്ക്കാലത്ത് വിശദീകരണങ്ങളിലൂടെ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടത് എന്ത് എന്നു കൃത്യമായി വേർതിരിച്ചു കാണുക എളുപ്പമല്ല, വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് അവശ്യവും അല്ല. പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ വിവിധങ്ങളായ സാഹിത്യരൂപങ്ങൾ ദൃശ്യമാണ്. ധീരനായ നേതാവിന്റെ കീഴിൽ ഒരു ജനം അനേകം അദ്ഭുതങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടെ, അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് വിടുതൽ നേടി, കടൽ കടന്ന് സ്വതന്ത്രരാകുന്നതിന്റെ വിവരണത്തിന് ഇതിഹാസത്തിന്റെ (EPIC) സ്വഭാവമുണ്ട്. ശിശുവധം, മോശയുടെ രക്ഷപ്പെടൽ, ഈജിപ്തിനെ ബാധിച്ച മഹാമാരികൾ മുതലായവയുടെ വിവരണങ്ങളിൽ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ (Legend) ലാഞ്ഛന കാണാം. പെസഹായുടെ വിവരണത്തിന് ആരാധനാക്രമത്തിന്റെയും (Liturgy) ഉടമ്പടിയുടെ വിവരണങ്ങൾക്ക് നിയമസംഹിതയുടേയും (Legal Code) സാഹിത്യരൂപമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിനു പുറമേ നാടകത്തിന്റെയും (Drama) കീർത്തനങ്ങളുടെയും (hymn) ശൈലിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളും പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലുണ്ട്. വൈവിധ്യമാർന്ന ഈ സാഹിത്യരൂപങ്ങൾ എല്ലാം പുറപ്പാടു സംഭവത്തിലൂടെ ലഭിച്ച അടിസ്ഥാനപരമായ ദൈവാനുഭവം അനുവാചകർക്ക് അനുഭവവേദ്യമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു. അതിനാൽ വിവരണങ്ങളുടെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കാതെ അവയിലൂടെ ലഭ്യമാകുന്ന സന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാനും അനുഭവം സ്വന്തമാക്കാനും ശ്രമിക്കണം.

പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ സംഭവമാണ് പുറപ്പാട്. കഠിനമായ മർദ്ദനത്തിനിരയായി കഴിഞ്ഞ ഒരുപറ്റം അടിമകൾ ഒരു സ്വതന്ത്രജനതയായിത്തീർന്ന വിമോചനത്തിന്റെ ഇതിഹാസമാണത്. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും തങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ അവബോധം രൂപം പ്രാപിച്ചത് ഈ സംഭവത്തിലൂടെയായിരുന്നു. മർദ്ദിതരുടെ നിലവിളി കേൾക്കുകയും അടിമകളെ മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യാഹ്‌വേയാണ് ദൈവം എന്ന് അവർ ഗ്രഹിച്ചതും ദൈവ

ത്താൽ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമാണ് തങ്ങൾ എന്ന ആത്മാവബോധം അവരിൽ അങ്കുരിച്ചതും ഈ സംഭവത്തിനുള്ള ഒരുക്കമായിരുന്നു. വാഗ്ദത്തഭൂമി കൈയ്യടക്കുന്നതു മുതലുള്ള സംഭവപരമ്പരകൾ ഇതിന്റെ തുടർച്ചയും പൂർത്തീകരണവുമത്രേ. ഈജിപ്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനവും സീനായ് ഉടമ്പടിയുമാണ് ഈ സംഭവത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മുഹൂർത്തങ്ങൾ.

ഈജിപ്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തിലൂടെ പ്രകടമായ വിമോചകനായ ദൈവത്തിന്റെ കരുണാർദ്രവും പാവങ്ങളോടുള്ള പക്ഷപാതപരവുമായ സ്നേഹവും സീനായ് ഉടമ്പടിയിലൂടെ നല്കപ്പെട്ട നിയമങ്ങളും ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ആധ്യാത്മികതയുടെ അടിത്തറയായിരുന്നു. ഒരു ജനതയെന്നനിലയിലുള്ള അവരുടെ അസ്തിത്വം കെട്ടിപ്പെടുത്തത് ഈ അടിത്തറയിന്മേലാണ്. പഴയ നിയമത്തിലുടനീളം പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ സ്വാധീനം ദൃശ്യമാണ്. ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണങ്ങൾ എഴുതിയ കൽപലകകൾ ഉള്ളടക്കം ചെയ്തിരുന്ന സാക്ഷ്യപേടകം തങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേയുള്ള ദൈവിക സാന്നിദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ച് അവരെ നിരന്തരം അനുസ്മരിപ്പിച്ചു; ദൈവിക പ്രമാണങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കാനുള്ള തങ്ങളുടെ ബാദ്ധ്യതയെക്കുറിച്ച് അവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി. അടിമത്തത്തിന്റെ ഭവനമായ ഈജിപ്തിൽ നിന്നു നിന്നെ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്ന ഞാനാണ് നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവ്. ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരു ദൈവം നിനക്കുണ്ടാകരുത് (പുറ 20, 2) എന്ന ഒന്നാം പ്രമാണം ഇസ്രായേലിന്റെ വ്യക്തിത്വവും വ്യതിരക്തതയും എന്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. പെസഹാ, പന്തക്കുസ്താ, കൂടാരത്തിരുന്നാൾ, എന്നീ മഹോത്സവങ്ങൾ പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ സജീവസ്മരണ തലമുറകളിലൂടെ അവരിൽ നിലനിർത്തി. പണ്ടെങ്ങോ നടന്ന ഒരു സംഭവമായിട്ടല്ല ഇന്നും എന്നും നിറവേറുന്ന ഒരു സജീവയാഥാർത്ഥ്യമായിട്ടാണ് പുറപ്പാടു സംഭവത്തെ ഈ തിരുന്നാളുകളിലൂടെ അവർ ആഘോഷിച്ചത്.

ഉത്സവാഘോഷങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല അനുദിനജീവിതത്തിലും പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ ഓർമ്മ നിറഞ്ഞു നിന്നു. പ്രാർത്ഥനകളിലൂടെയും കീർത്തനങ്ങളിലൂടെയും പുറപ്പാടു നയിച്ച വിമോചകനായ ദൈവത്തെ അവർ നിരന്തരം പാടിപ്പുകഴ്ത്തി. 78, 81, 105, 114, 135, 136 മുതലായ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ പ്രകീർത്തനങ്ങളാണ്. വ്യക്തിയോ, സമൂഹമോ, ജനം മുഴുവനുമോ പീഡനങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും നേരിടുമ്പോൾ പുറപ്പാടു സംഭവത്തിലേക്കാണ് തിരിഞ്ഞു നോക്കുക. അവർ പഴയ കാര്യങ്ങളെ, കർത്താവിന്റെ ദാസനായ മോശയുടെ നാളുകളെ അനുസ്മരിച്ചു.... (ഏശ 63, 11-13). അപകടത്തിൽ നിന്നു രക്ഷയും ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു മോചനവും ലഭിക്കുമ്പോൾ പുറപ്പാടിനെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് അവർ കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കും (യൂദി 16, 2-3).

നേതാക്കന്മാരും ജനവും അധർമ്മത്തിൽ ചരിക്കുമ്പോൾ പ്രവാചകന്മാരിലൂടെ പുറപ്പാടു സംഭവത്തെയും ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണങ്ങളെയും കുറിച്ച് ദൈവം അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കും. ശക്തമായ ശകാരവും

തീക്ഷ്ണമായ ഉപദേശവും അനുതാപത്തിനായുള്ള നിരന്തരമായ ആഹ്വാനങ്ങളും പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് നല്കുക (ആമോ 2, 10; ഹോസി 2, 14-15; 11, 1; ജറെ 2, 1-13; എസെ 16). ദൈവം തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചെയ്ത വലിയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ അവിടുത്തോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്താൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കും. അടിമകൾക്കു വിടുതൽ നല്കിയവനെ ആരാധിക്കുന്നവർ അടിമകളെ മോചിപ്പിക്കാനും ഭൂമിയിൽ നീതിയും സാഹോദര്യവും പുലർത്താനും വേണ്ടി നിലകൊള്ളണം.

തങ്ങളുടെ അവിശ്വസ്തത നിമിത്തം സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെട്ട് വാഗ്ദത്തഭൂമിയിൽ നിന്നകലെ പ്രവാസികളായി കഴിയേണ്ടി വന്ന ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന് ഭാസുരമായ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് പ്രതീക്ഷകൾ നല്കിയ പ്രവാചകന്മാരും പുറപ്പാടു സംഭവത്തിലേക്കാണ് ശ്രദ്ധ തിരിച്ചത്. ബാബിലോണിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തെ ഒരു രണ്ടാം പുറപ്പാടായി അവർ കണ്ടു. മരുഭൂമിയിൽ കർത്താവിനു വഴിയൊരുക്കുവിൻ.... ഇതാ ദൈവമായ കർത്താവ് ശക്തിയോടെ വരുന്നു.... ഇടയനെപ്പോലെ അവിടുന്ന് ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ.... നയിക്കുന്നു (ഏശ 40, 3-11). ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് പിതാക്കന്മാരെ മോചിപ്പിച്ച ദൈവം ബാബിലോണിലെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു തന്റെ ജനത്തെ വീണ്ടും മോചിപ്പിച്ച് വാഗ്ദത്തഭൂമിയിലേക്കു നയിക്കും (ഏശ 43, 1-7; 48, 20-21; 49, 9-13; 52, 2-6).

പുതിയ നിയമത്തിലും പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ സ്വാധീനം നിർണ്ണായകമാണ്. പെസഹായും പുതിയ ഉടമ്പടിയും പുറപ്പാടിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലല്ലാതെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല. യേശുവിന്റെ മരണത്തെയും ഉത്ഥാനത്തേയും ഒരു പുറപ്പാടായിട്ടാണ് സുവിശേഷകന്മാർ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് (ലൂക്കാ 9,31; യോഹ 13,1). മാമ്മോദീസയെയും ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ നേരിടുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളെയും (1 കൊറി 10,1-13) വ്യക്തികളുടെ മരണത്തേയും (2 പത്രോ 1,14-15) പുറപ്പാടിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് വിശദീകരിക്കുക.

പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസക്തി

വിമോചകനായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക പരിപാലനയാൽ ധീരനും നിസ്വാർത്ഥനുമായ മോശയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ, ഒരു പറ്റം അടിമകൾ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി ഒരു ജനതയായിത്തീർന്ന സംഭവം വിവരിക്കുന്ന പുറപ്പാടു പുസ്തകം എന്നത്തേക്കാളേറെ ഈ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മേഖലകളിൽ അടിമത്തം അനുഭവിക്കുന്ന ജനപദങ്ങൾക്ക് മോശ നയിച്ച പുറപ്പാട് വലിയ പ്രത്യാശയും പ്രചോദനവും നല്കുന്നു. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിനു ശേഷം ലത്തീൻ അമേരിക്കയിൽ പ്രചാരത്തിൽ വന്ന വിമോചനദൈവശാസ്ത്രം (liberation theology), അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലും ആഫ്രിക്കയിലും ശക്തിയാർജ്ജിച്ച കറുത്തവരുടെ ദൈവശാസ്ത്രം (Black theology), ഭാരതത്തിൽ മുളപൊട്ടുന്ന ദലിതരുടെ ദൈവശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിവിധങ്ങളായ ദൈവശാസ്ത്ര

ചിന്താധാരകളും അവയുടെ ഉറവിടങ്ങളും വിളനിലങ്ങളുമായ വിമോച നപ്രസ്ഥാനങ്ങളും മുഖ്യമായും പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ നിന്നാണ് പ്രചോദനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.

ഈ ചിന്താധാരകളും വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ചിലപ്പോഴൊക്കെ പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തെ ഭൗതികമാത്രവും അക്രമാസക്തവുമായ വിമോ ചനസമരങ്ങളുടെ മാതൃകയും മാർഗ്ഗരേഖയുമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കാറുണ്ട് എന്നതും ശ്രദ്ധേയമത്രെ. ദീർഘമായ ഒരു യാത്രയുടെ തുടക്കം മാത്ര മാണ് പുറപ്പാട് എന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. ദൈവത്തെ ആരാ ധിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമായി വളരാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇസ്രായേൽ ജനം അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു വിമോചിതരായത്. യേശുവിന്റെ പെസഹാരഹ സ്യത്തിലൂടെ സംലഭ്യമായ സമഗ്രവിമോചനത്തിന്റെ തുടക്കവും മുന്നോ ടിയുമാണ് ഈജിപ്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനം. മനുഷ്യനെ അടിമയാക്കുന്ന സകലവിധ തിന്മകളിലും നിന്നുള്ള സമ്പൂർണ്ണ മോചനത്തിലൂടെ മാത്രമേ പുറപ്പാടു പൂർത്തിയാകൂ.

വിഭജനം

പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തെ രണ്ടു ഭാഗമായി തിരിക്കാം. 1-15 അധ്യായ ങ്ങൾ ഈജിപ്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തേയും 15-40 അദ്ധ്യായങ്ങൾ സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇസ്രായേൽ സമൂഹം ദൈവ ജനമായി രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതിനേയും വിവരിക്കുന്നു.

ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

05

പുറപ്പാടു സംഭവം

ബൈബിളിലെ രണ്ടാമത്തെ പുസ്തകം പുറപ്പാട്എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഹീബ്രു ബൈബിളിൽ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വാക്കുകളായ എല്ലേ ഷ്മോത്ത്(ഇതാണ് പേരുകൾ) ആണ് പുസ്തകത്തിന്റെ പേരായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ബൈബിൾ ഗ്രീക്കിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തവർ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനായി എക്സോദോസ് (Exodos) എന്ന പേരുപയോഗിച്ചു. പുറത്തേക്കു പോകൽ എന്നാണ് ഈ പേരിന്റെ അർത്ഥം. ഇസ്രായേൽ ജനം ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിതരായതിന്റെ ചരിത്രം വിവരിക്കുന്നതിനാൽ പുസ്തകത്തിന് ഈ പേര് കൂടുതൽ അനുയോജ്യമാണ്.

മോചിതരായവർ മരുഭൂമിയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്ത് സീനായ്മലയുടെ അടിവാരത്തിൽ എത്തുകയും അവിടെവച്ച് ഒരു ഉടമ്പടിയിലൂടെ ദൈവജനമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത സംഭവമാണ് പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിന്റെ കേന്ദ്രം. തങ്ങൾ ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമാണെന്നും ദൈവവുമായുള്ള ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും അവരെ നിരന്തരം അനുസരിപ്പിക്കുന്ന ഉടമ്പടിയുടെ പേടകത്തിന്റെയും സാക്ഷ്യകൂടാരത്തിന്റെയും വിവരണങ്ങളാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗത്തുള്ളത്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളിലെ മുഖ്യ കഥാപാത്രം മോശ ആയതിനാലും കർത്താവുതന്നെ മോശയോട് ഇവ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ എഴുതാൻ കൽപി

ച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാലും (പുറ 17, 14) മോശതന്നെയാണ് ഈ പുസ്തകം മുഴുവൻ എഴുതിയതെന്ന് പൊതുവേ കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽ നടന്ന ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ഈ പുസ്തകം ഒരാളുടെ രചനയല്ല, അനേകം ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ഇതിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വാചികവും ലിഖിതവുമായി നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ വിശ്വാസ പൈതൃകമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളത്. ഇതിന്റെ തുടക്കം മോശയിൽനിന്നാണ് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ചില വിവരങ്ങളും നിയമങ്ങളും മോശതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയതായി ന്യായമായും അനുമാനിക്കാം. എന്നാൽ ഇന്നു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ പുസ്തകം അന്തിമമായി പ്രസാധനം ചെയ്യപ്പെട്ടത് ബാബിലോൺ പ്രവാസത്തിനുശേഷം, ബി.സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് എന്നു പൊതുവേ കരുതപ്പെടുന്നു. ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിൽ കണ്ട JEP എന്ന മൂന്നു പാരമ്പര്യങ്ങളും പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലും ഉണ്ട്. അതിനു പുറമേ നിയമാവർത്തന (D) പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സ്വാധീനവും ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ദൃശ്യമാണ്.

ചരിത്രസംഭവം

ഇസ്രായേലിനെ ഒരു ജനതയാക്കി മാറ്റിയ പുറപ്പാടു സംഭവത്തെയോ അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മഹാമാരികളെയോകുറിച്ച് ഈജിപ്തിലെ ചരിത്രരേഖകളിൽ യാതൊരു പരാമർശവും ഇതുവരെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം ഈ വിവരണങ്ങൾ വെറും കെട്ടുകഥകളാണെന്നു കരുതാനാവില്ല. രാജ്യത്തിന്റെ മഹത്വവും രാജാക്കന്മാരുടെ വിജയങ്ങളും പ്രഘോഷിക്കാനായി എഴുതപ്പെടുന്ന ചരിത്രരേഖകളിൽ രാജാവിനും രാജ്യത്തിനും അപമാനകരമായ സംഭവങ്ങൾ കാണാതിരിക്കുക തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണല്ലോ.

ഈജിപ്തിലെ ചരിത്രരേഖകൾ ഇസ്രായേൽ ജനത്തെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതിനു സമാനമായ നഗരനിർമ്മാണത്തിനുവേണ്ടി നടന്ന അടിമവേലയെക്കുറിച്ച് ആ രേഖകളിൽ വ്യക്തമായ തെളിവുകളുണ്ട്. ഹബീറു എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗം ഇപ്രകാരം അടിമവേല ചെയ്തിരുന്നു. ഇസ്രായേൽക്കാർ ഹബീറുക്കളുടെ ഗണത്തിൽപ്പെടും എന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അടിമകൾ ഒറ്റയ്ക്കും കൂട്ടമായും ഒളിച്ചോടുകയും പട്ടാളം അവരെ തേടിപ്പിടിച്ചു തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതായും രേഖകളുണ്ട്. ഈജിപ്തിൽനിന്ന് ഒളിച്ചോടുന്നവർ നേരേ സീനായ്മരുഭൂമിയിലേക്കാണ് പോവുക. ഇപ്രകാരം പലായനം ചെയ്ത ഒരുകൂട്ടം അടിമകളായിരിക്കണം പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലെ ഇസ്രായേൽജനം.

പുറപ്പാടുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മഹാമാരികളിൽ പലതും ഈജിപ്തിൽ നൈൽ നദിയിലെ വെള്ളപ്പൊക്കവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സാധാരണ സംഭവങ്ങളാണ്. അവയുടെ അസാധാരണമായ കാഠിന്യവും സമയവും ഇസ്രായേലിന്റെ മോചനത്തിനു കാരണമായതിനാൽ അവ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക പരിപാലനയുടെ അടയാളമായി ഇസ്രായേൽക്കാർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു.

ബി.സി. 1700-1550 കാലഘട്ടത്തിൽ ഈജിപ്തു ഭരിച്ച ഹിക്സോസ് രാജവംശത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം അവാരിസ് നഗരമായിരുന്നു. വിദേശികളായ ഹിക്സോസിനെ തുരുത്തിയതിനുശേഷം തുടങ്ങിയ 18-ാം രാജവംശം (1570-1310) അവാരിസിൽനിന്ന് ഏകദേശം 800 കിലോമീറ്റർ തെക്കുള്ള തെബെസാണ് തലസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചത്. 19-ാം രാജവംശം (1310-1200) തലസ്ഥാനം വീണ്ടും നൈൽനദീതടത്തിലേക്കു മാറ്റി. ഈ രാജവംശത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ സേത്തോസ് ഒന്നാമൻ (1309-1290) ഈ നഗരത്തിന്റെ പണി ആരംഭിച്ചു. മകൻ റാമ്സേസ് രണ്ടാമൻ (1290-1224) നഗരനിർമ്മാണം പൂർത്തിയാക്കി, റാമ്സേസ് എന്ന പേരു നൽകി. പിത്തോം, റാമ്സേസ് എന്ന നഗരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കഠിനമായ അടിമവേല ചെയ്യാൻ ഇസ്രായേൽ നിർബന്ധിതരായി എന്ന പരാമർശം (പുറ 1, 11) ഈ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുക. റാമ്സേസ് രണ്ടാമന്റെ മരണത്തിനുശേഷം രാജാവായ മെർണെഫാത്ത് (1224-1214) തന്റെ വിജയങ്ങളുടെ പട്ടിക രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു ശിലാഫലകത്തിൽ ഇസ്രായേലിനെ തോൽപ്പിച്ചതായി അവകാശപ്പെടുന്നു. ബി. സി. 1220ൽ പലസ്തീനായിൽവച്ച് ഫറവോ ഇസ്രായേലിനെ തോൽപ്പിച്ചെങ്കിൽ അതിനുമുമ്പേ അവർ ഈജിപ്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് പലസ്തീനായിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തു എന്ന് അനുമാനിക്കാം. അതിനാൽ റാമ്സേസ് രണ്ടാമന്റെ ഭരണകാലത്ത്, 1270-1250 കാലഘട്ടത്തിലായിരിക്കണം പുറപ്പാടു സംഭവം നടന്നത്. പുറ 12, 40-41ൽ നല്കിയിരിക്കുന്ന കാലസൂചനയും ഈ നിഗമനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. ഈജിപ്തിൽ വാസമുറപ്പിച്ചതിന്റെ 430-ാം വർഷമാണ് ഇസ്രായേൽക്കാർ പുറപ്പെട്ടത്. ബി.സി. 1700ൽ ഭരണമാരംഭിച്ച ഹിക്സോസ് രാജവംശത്തിന്റെ തുടക്കത്തിലായിരിക്കണം യാക്കോബും കുടുംബവും ഈജിപ്തിലേക്കു കുടിയേറിയത്.

പുറപ്പാട് ഒരു ചരിത്രസംഭവമാണെങ്കിലും അതുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ബൈബിളിൽ വിവരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അതേപടി സംഭവിച്ചതാകണം എന്നില്ല. നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ വാമൊഴിയായി കൈമാറിവന്ന വിവരണങ്ങളിൽ പല വിശദീകരണങ്ങളും അതിശയോക്തികളും കലർന്നിട്ടുണ്ടാവാം. വിവരണങ്ങളിലെ വിശദാംശങ്ങളേക്കാൾ അവയിലൂടെ വെളിപ്പെടുന്ന ജനതയുടെ വിശ്വാസമാണ് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്. ദൈവം തങ്ങളെ അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിച്ച് ഉടമ്പടിയിലൂടെ തന്റെ സ്വന്തം ജനതയാക്കി മാറ്റി എന്ന അടിസ്ഥാന വിശ്വാസമാണ് ഈ വിവരണങ്ങളിൽ ഉടനീളം തുടിച്ചു നിൽക്കുന്നത്. ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തോടു വിശ്വസ്തത പാലിക്കാൻ ഈ വിശ്വാസം അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. മറ്റ് ഏത് ബൈബിൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും എന്നതുപോലെ പുറപ്പാട് പുസ്തകത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന സാഹിത്യരൂപങ്ങളും രചനാശൈലികളും കണക്കിലെടുത്താലേ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന രക്ഷാസന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാനാവൂ.

സാഹിത്യരൂപം

സംഭവങ്ങൾ യഥാതഥം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ദൃക്സാക്ഷി വിവരണമോ, ആധുനിക ചരിത്രകാരന്റെ നിഷ്കർഷതയോടെ രചിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രമോ അല്ല, വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ട ചരി

ത്രമാണ് പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലുള്ളത്. തങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുകയും സ്വന്തമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അത്ഭുതകരമായി പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്ത ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുകയും ആ വിശ്വാസം പിൻതലമുറകൾക്കു കൈമാറുകയുമാണ് ഗ്രന്ഥരചനയുടെ ലക്ഷ്യം. അതിനാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്ത്, പില്ക്കാലത്ത് വിശദീകരണങ്ങളിലൂടെ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടത് എന്ത് എന്നു കൃത്യമായി വേർതിരിച്ചു കാണുക എളുപ്പമല്ല, വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് അവശ്യവും അല്ല. പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ വിവിധങ്ങളായ സാഹിത്യരൂപങ്ങൾ ദൃശ്യമാണ്. ധീരനായ നേതാവിന്റെ കീഴിൽ ഒരു ജനം അനേകം അദ്ഭുതങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടെ, അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് വിടുതൽ നേടി, കടൽ കടന്ന് സ്വതന്ത്രരാകുന്നതിന്റെ വിവരണത്തിന് ഇതിഹാസത്തിന്റെ (EPIC) സ്വഭാവമുണ്ട്. ശിശുവധം, മോശയുടെ രക്ഷപ്പെടൽ, ഈജിപ്തിനെ ബാധിച്ച മഹാമാരികൾ മുതലായവയുടെ വിവരണങ്ങളിൽ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ (Legend) ലാഞ്ഛന കാണാം. പെസഹായുടെ വിവരണത്തിന് ആരാധനാക്രമത്തിന്റെയും (Liturgy) ഉടമ്പടിയുടെ വിവരണങ്ങൾക്ക് നിയമസംഹിതയുടേയും (Legal Code) സാഹിത്യരൂപമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിനു പുറമേ നാടകത്തിന്റെയും (Drama) കീർത്തനങ്ങളുടെയും (hymn) ശൈലിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളും പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലുണ്ട്. വൈവിധ്യമാർന്ന ഈ സാഹിത്യരൂപങ്ങൾ എല്ലാം പുറപ്പാടു സംഭവത്തിലൂടെ ലഭിച്ച അടിസ്ഥാനപരമായ ദൈവാനുഭവം അനുവാചകർക്ക് അനുഭവവേദ്യമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു. അതിനാൽ വിവരണങ്ങളുടെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കാതെ അവയിലൂടെ ലഭ്യമാകുന്ന സന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാനും അനുഭവം സ്വന്തമാക്കാനും ശ്രമിക്കണം.

പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ സംഭവമാണ് പുറപ്പാട്. കഠിനമായ മർദ്ദനത്തിനിരയായി കഴിഞ്ഞ ഒരുപറ്റം അടിമകൾ ഒരു സ്വതന്ത്രജനതയായിത്തീർന്ന വിമോചനത്തിന്റെ ഇതിഹാസമാണത്. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും തങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ അവബോധം രൂപം പ്രാപിച്ചത് ഈ സംഭവത്തിലൂടെയായിരുന്നു. മർദ്ദിതരുടെ നിലവിളി കേൾക്കുകയും അടിമകളെ മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യാഹ്‌വേയാണ് ദൈവം എന്ന് അവർ ഗ്രഹിച്ചതും ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമാണ് തങ്ങൾ എന്ന ആത്മാവബോധം അവരിൽ അങ്കുരിച്ചതും ഈ സംഭവത്തിനുള്ള ഒരുക്കമായിരുന്നു. വാഗ്ദത്തഭൂമി കൈയ്യടക്കുന്നതു മുതലുള്ള സംഭവപരമ്പരകൾ ഇതിന്റെ തുടർച്ചയും പൂർത്തീകരണവുമത്രേ. ഈജിപ്തിൽനിന്നുള്ള മോചനവും സീനായ് ഉടമ്പടിയുമാണ് ഈ സംഭവത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മുഹൂർത്തങ്ങൾ.

ഈജിപ്തിൽനിന്നുള്ള മോചനത്തിലൂടെ പ്രകടമായ വിമോചകനായ ദൈവത്തിന്റെ കരുണാർദ്രവും പാവങ്ങളോടുള്ള പക്ഷപാതപരവുമായ സ്നേഹവും സീനായ് ഉടമ്പടിയിലൂടെ നല്കപ്പെട്ട നിയമങ്ങളും ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ആധ്യാത്മികതയുടെ അടിത്തറയായിരുന്നു. ഒരു ജന

തയെന്നനിലയിലുള്ള അവരുടെ അസ്തിത്വം കെട്ടിപ്പെടുത്തത് ഈ അടിത്തറയിന്മേലാണ്. പഴയനിയമത്തിലുടനീളം പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ സ്വാധീനം ദൃശ്യമാണ്. ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണങ്ങൾ എഴുതിയ കൽപലകകൾ ഉള്ളടക്കം ചെയ്തിരുന്ന സാക്ഷ്യപേടകം തങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേയുള്ള ദൈവിക സാന്നിദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ച് അവരെ നിരന്തരം അനുസ്മരിപ്പിച്ചു; ദൈവിക പ്രമാണങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കാനുള്ള തങ്ങളുടെ ബാദ്ധ്യതയെക്കുറിച്ച് അവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി. അടിമത്തത്തിന്റെ ഭവനമായ ഈജിപ്തിൽനിന്നു നിന്നെ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്ന ഞാനാണ് നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവ്. ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരു ദൈവം നിനക്കുണ്ടാകരുത് (പുറ 20, 2) എന്ന ഒന്നാം പ്രമാണം ഇസ്രായേലിന്റെ വ്യക്തിത്വവും വ്യതിരക്തതയും എന്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. പെസഹാ, പന്തക്കുസ്താ, കൂടാരത്തിരുന്നാൾ, എന്നീ മഹോത്സവങ്ങൾ പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ സജീവസ്മരണ തലമുറകളിലൂടെ അവരിൽ നിലനിർത്തി. പണ്ടെങ്ങോ നടന്ന ഒരു സംഭവമായിട്ടല്ല ഇന്നും എന്നും നിറവേറുന്ന ഒരു സജീവ യാഥാർത്ഥ്യമായിട്ടാണ് പുറപ്പാടു സംഭവത്തെ ഈ തിരുന്നാളുകളിലൂടെ അവർ ആഘോഷിച്ചത്.

ഉത്സവാഘോഷങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല അനുദിനജീവിതത്തിലും പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ ഓർമ്മ നിറഞ്ഞു നിന്നു. പ്രാർത്ഥനകളിലൂടെയും കീർത്തനങ്ങളിലൂടെയും പുറപ്പാടു നയിച്ച വിമോചകനായ ദൈവത്തെ അവർ നിരന്തരം പാടിപ്പുകഴ്ത്തി. 78, 81, 105, 114, 135, 136 മുതലായ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ പ്രകീർത്തനങ്ങളാണ്. വ്യക്തിയോ, സമൂഹമോ, ജനം മുഴുവനുമോ പീഡനങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും നേരിടുമ്പോൾ പുറപ്പാടു സംഭവത്തിലേക്കാണ് തിരിഞ്ഞു നോക്കുക. അവർ പഴയ കാര്യങ്ങളെ, കർത്താവിന്റെ ദാസനായ മോശയുടെ നാളുകളെ അനുസ്മരിച്ചു.... (ഏശ 63, 11-13). അപകടത്തിൽനിന്നു രക്ഷയും ശത്രുക്കളിൽനിന്നു മോചനവും ലഭിക്കുമ്പോൾ പുറപ്പാടിനെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് അവർ കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കും (യൂദി 16, 2-3).

നേതാക്കന്മാരും ജനവും അധർമ്മത്തിൽ ചരിക്കുമ്പോൾ പ്രവാചകന്മാരിലൂടെ പുറപ്പാടു സംഭവത്തെയും ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണങ്ങളെയും കുറിച്ച് ദൈവം അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കും. ശക്തമായ ശകാരവും തീക്ഷ്ണമായ ഉപദേശവും അനുതാപത്തിനായുള്ള നിരന്തരമായ ആഹ്വാനങ്ങളും പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് നല്കുക (ആമോ 2, 10; ഹോസി 2, 14-15; 11, 1; ജറെ 2, 1-13; എസെ 16). ദൈവം തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത വലിയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ അവിടുത്തോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്താൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കും. അടിമകൾക്കു വിടുതൽ നല്കിയവനെ ആരാധിക്കുന്നവർ അടിമകളെ മോചിപ്പിക്കാനും ഭൂമിയിൽ നീതിയും സാഹോദര്യവും പുലർത്താനുംവേണ്ടി നിലകൊള്ളണം.

തങ്ങളുടെ അവിശ്വസ്തത നിമിത്തം സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെട്ട് വാഗ്ദത്തഭൂമിയിൽ നിന്നകലെ പ്രവാസികളായി കഴിയേണ്ടി വന്ന ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന് ഭാസുരമായ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് പ്രതീക്ഷകൾ നല്കിയ പ്രവാചകന്മാരും പുറപ്പാടു സംഭവത്തിലേക്കാണ് ശ്രദ്ധ തിരിച്ചത്. ബാബിലോണിൽനിന്നുള്ള മോചനത്തെ ഒരു രണ്ടാം പുറപ്പാടായി അവർ കണ്ടു.

മരുഭൂമിയിൽ കർത്താവിനു വഴിയൊരുക്കുവിൻ.... ഇതാ ദൈവമായ കർത്താവ് ശക്തിയോടെ വരുന്നു.... ഇടയനെപ്പോലെ അവിടുന്ന് ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ.... നയിക്കുന്നു (ഏശ 40, 3-11). ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് പിതാക്കന്മാരെ മോചിപ്പിച്ച ദൈവം ബാബിലോണിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു തന്റെ ജനത്തെ വീണ്ടും മോചിപ്പിച്ച് വാഗ്ദത്തഭൂമിയിലേക്കു നയിക്കും (ഏശ 43, 1-7; 48, 20-21; 49, 9-13; 52, 2-6).

പുതിയനിയമത്തിലും പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ സ്വാധീനം നിർണ്ണായകമാണ്. പെസഹായും പുതിയ ഉടമ്പടിയും പുറപ്പാടിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലല്ലാതെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല. യേശുവിന്റെ മരണത്തെയും ഉത്ഥാനത്തേയും ഒരു പുറപ്പാടായിട്ടാണ് സുവിശേഷകന്മാർ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് (ലൂക്കാ 9,31; യോഹ 13,1). മാമ്മോദീസയെയും ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ നേരിടുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളെയും (1 കൊറി 10,1-13) വ്യക്തികളുടെ മരണത്തെയും (2 പത്രോ 1,14-15) പുറപ്പാടിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് വിശദീകരിക്കുക.

പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസക്തി

വിമോചകനായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക പരിപാലനയാൽ ധീരനും നിസ്വാർത്ഥനുമായ മോശയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ, ഒരു പറ്റം അടിമകൾ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി ഒരു ജനതയായിത്തീർന്ന സംഭവം വിവരിക്കുന്ന പുറപ്പാടു പുസ്തകം എന്നത്തേക്കാളേറെ ഈ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മേഖലകളിൽ അടിമത്തം അനുഭവിക്കുന്ന ജനപദങ്ങൾക്ക് മോശ നയിച്ച പുറപ്പാട് വലിയ പ്രത്യാശയും പ്രചോദനവും നല്കുന്നു. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിനുശേഷം ലാറ്റിൻ അമേരിക്കയിൽ പ്രചാരത്തിൽ വന്ന വിമോചനദൈവശാസ്ത്രം (liberation theology), അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലും ആഫ്രിക്കയിലും ശക്തിയാർജ്ജിച്ച കറുത്തവരുടെ ദൈവശാസ്ത്രം (Black theology), ഭാരതത്തിൽ മുളപൊട്ടുന്ന ദലിതരുടെ ദൈവശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിവിധങ്ങളായ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താധാരകളും അവയുടെ ഉറവിടങ്ങളും വിളനിലങ്ങളുമായ വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും മുഖ്യമായും പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽനിന്നാണ് പ്രചോദനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.

ഈ ചിന്താധാരകളും വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ചിലപ്പോഴൊക്കെ പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തെ ഭൗതികമാത്രവും അക്രമാസക്തവുമായ വിമോചനസമരങ്ങളുടെ മാതൃകയും മാർഗ്ഗരേഖയുമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കാറുണ്ട് എന്നതും ശ്രദ്ധേയമത്രേ. ദീർഘമായ ഒരു യാത്രയുടെ തുടക്കം മാത്രമാണ് പുറപ്പാട് എന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമായി വളരാൻവേണ്ടിയാണ് ഇസ്രായേൽ ജനം അടിമത്തത്തിൽനിന്നു വിമോചിതരായത്. യേശുവിന്റെ പെസഹാരഹസ്യത്തിലൂടെ സംലഭ്യമായ സമഗ്രവിമോചനത്തിന്റെ തുടക്കവും മുന്നോടിയുമാണ് ഈജിപ്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനം. മനുഷ്യനെ അടിമയാക്കുന്ന സകലവിധ തിന്മകളിലുംനിന്നുള്ള സമ്പൂർണ്ണ മോചനത്തിലൂടെ മാത്രമേ പുറപ്പാടു പൂർത്തിയാകൂ.

വിഭജനം

പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തെ രണ്ടു ഭാഗമായി തിരിക്കാം. 1-15 അധ്യായങ്ങൾ ഈജിപ്തിൽനിന്നുള്ള മോചനത്തെയും 15-40 അദ്ധ്യായങ്ങൾ സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇസ്രായേൽ സമൂഹം ദൈവജനമായി രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതിനെയും വിവരിക്കുന്നു.

ഉടമ്പടിയും നിയമങ്ങളും

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ എന്നല്ല, പഴയനിയമത്തിന്റെ തന്നെ കേന്ദ്രമാണ് സീനായ് ഉടമ്പടി. പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലെ 22 അദ്ധ്യായങ്ങളും ലേവ്യപുസ്തകത്തിലെ 27 അദ്ധ്യായങ്ങളും ഈ ഉടമ്പടിയെക്കുറിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.അബ്രാഹം,ഇസഹാക്ക്, യാക്കോബ് എന്നീ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാർക്കു ദൈവം നല്കിയ വാഗ്ദാനങ്ങളും അവരുമായി ചെയ്ത ഉടമ്പടികളും സീനായ് ഉടമ്പടിയിലേക്കു നയിക്കുന്നതായിരുന്നു. നിയമാവർത്തനഗ്രന്ഥം മുഴുവൻതന്നെ സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ വിശദീകരണമായിട്ടാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജോഷ്വായുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഷെക്കെമിൽവെച്ച് പുതുക്കിയത് സീനായ് ഉടമ്പടി തന്നെയാണ്. ജനത്തെ മാനസാന്തരത്തിനു ക്ഷണിച്ച പ്രവാചകന്മാർ ഉടമ്പടിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കുറ്റാരോപണങ്ങളും ശിക്ഷയുടെ മുന്നറിയിപ്പുകളും അവതരിപ്പിച്ചത്. ജറെമിയാ, എസെക്കിയേൽ തുടങ്ങിയ പ്രവാചകന്മാർ പുതിയ ഉടമ്പടിയെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചപ്പോഴും ലംഘിക്കപ്പെട്ട സീനായ് ഉടമ്പടി അവരുടെ പ്രസംഗത്തിന്റെയും വാഗ്ദാനങ്ങളുടെയും പശ്ചാത്തലമായി നിലകൊണ്ടു. ഉടമ്പടിയോടുള്ള അവിശ്വസ്തത ബാബിലോൺ പ്രവാസത്തിനു കാരണമായി വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടു. പ്രവാസത്തിൽനിന്നു മടങ്ങിവന്ന് സമൂലമായ മതനവീകരണത്തിനു നേതൃത്വം നൽകിയ എസ്രാ, നെഹെമിയാ തുടങ്ങിയ നിയമപണ്ഡിതന്മാരും പുരോഹിതന്മാരും സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളാണ് നവീകരണത്തിന്റെ രൂപരേഖയായി അവതരിപ്പിച്ചത്.

നോഹയുമായി ചെയ്ത ഉടമ്പടി (ഉൽപ 9,8-10) സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. അതുവഴി യാതൊരു നിബന്ധനയുമില്ലാതെ ദൈവം സൗജന്യമായി തന്റെ സംരക്ഷണം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അബ്രാഹവുമായി ചെയ്ത ഉടമ്പടിയിൽ (ഉൽപ 15, 1-21; 17, 1-14) ഒരു വ്യക്തി മാത്രമാണ് പങ്കാളിയായി നില്ക്കുന്നത്. ഛേദനാചാരം മാത്രമായിരുന്നു അതിന്റെ നിബന്ധന. സീനായ് ഉടമ്പടിയിലാകട്ടെ ഒരു ജനം മുഴുവൻ പങ്കുചേരുന്നു. വ്യക്തമായ നിബന്ധനകളും അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ഉടമ്പടികളെല്ലാം യേശുവിൽ പൂർത്തിയാകാനിരുന്ന പുതിയ ഉടമ്പടിയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങളായിരുന്നു.

ഈജിപ്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട് മരുഭൂമിയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്ത് സീനായ്മലയുടെ അടുത്തെത്തിയ വിമോചിതരായ അടിമകൾ മലയുടെ അടിവാരത്ത് കൂടാരമടിച്ചു. അവിടെവച്ച് അതിശക്തവും ഭയാനകവുമായ പ്രതിഭാസങ്ങളിലൂടെ ദൈവം അവർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും തന്റെ പദ്ധതി വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഉടമ്പടിയിലൂടെ തന്റെ ജനമായി അവരെ സ്വീകരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരെ സംബന്ധിച്ച ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതി. അതിനുവേണ്ടിയാണ് അവരെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചു

കൊണ്ടുവന്നത്. എന്നാൽ ആ പദ്ധതി സ്വീകരിക്കുകയോ തിരസ്ക്കരിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ അവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. സ്വീകരിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത ജനം ഏറ്റു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളിലായി ദൈവം തന്റെ നിബന്ധനകൾ അവതരിപ്പിച്ചു. ആ നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ദൈവം അവരുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്തു. ബലിപീഠത്തിന്മേലും ജനത്തിന്മേലും ബലിമൃഗത്തിന്റെ രക്തം തളിച്ചുകൊണ്ട് ഉടമ്പടി ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെല്ലാം സീനായ്മലയുടെ അടിവാരത്തുവച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതല്ല. പലതും കാനാൻദേശത്തു വാസമുറപ്പിച്ചതിനുശേഷം രൂപം പ്രാപിച്ചവയാണ്. പല നിയമങ്ങളും ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജനതകളുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നവയുമാണ്. ഏതു കാലത്തു രൂപപ്പെട്ടവയാണെങ്കിലും അവയെല്ലാം സീനായ് മലയിൽവച്ചു വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവഹിതത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായിട്ടാണ് ഇസ്രായേൽക്കാർ കരുതിയത്. അതിനാൽ അവരുടെ നിയമങ്ങൾ മുഴുവൻ മോശവഴി ദൈവം നല്കിയ ഉടമ്പടിയുടെ നിയമങ്ങളായിരുന്നു.

ഉടമ്പടി

ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ വിശദീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ്, രണ്ടു ഘട്ടമായി ദൈവജനത്തെ ഒരുക്കുന്നതിന്റെ വിവരണമാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അവരുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്യാനുള്ള തന്റെ താല്പര്യവും ഉടമ്പടിയുടെ ചില പ്രത്യേകതകളും ആദ്യമേ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ജനം സമ്മതം നല്കിക്കഴിയുമ്പോൾ തന്റെ മഹത്വവും വിശുദ്ധിയും അതിശക്തമായ പ്രതിഭാസങ്ങളിലൂടെ അവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ആരുമായാണ് തങ്ങൾ ഉടമ്പടിയിൽ ഏർപ്പെടാൻ പോകുന്നതെന്നു ജനത്തെ വ്യക്തമായി ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതിശക്തമായ ദൈവാനുഭവത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഉടമ്പടി ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

പല പാരമ്പര്യങ്ങളിൽപ്പെട്ട വിവരണങ്ങൾ കൂട്ടി യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ വിരസവും അർത്ഥശൂന്യവുമെന്നു തോന്നാവുന്ന അനേകം ആവർത്തനങ്ങൾ ഇവിടെ കാണാം. മോശ മലയിലേക്കു കയറുകയും മലയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതും ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകൾ ജനത്തോടും ജനത്തിന്റെ മറുപടി ദൈവത്തോടും പലതവണ ആവർത്തിക്കുന്നതും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. സംഭവങ്ങളുടെ ക്രമാനുഗതമായ ഒരു വിവരണമല്ല, വിശ്വാസത്താൽ പ്രചോദിതവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ വിചിന്തനവും വിശകലനവുമാണ് ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

a. പശ്ചാത്തലം 19, 1-2 (P): യാത്രയുടെ കാലത്തെയും യാത്രാമധ്യേ വിശ്രമിച്ച താവളങ്ങളെയുംകുറിച്ചുള്ള കൃത്യമായ സൂചനകൾ പുരോഹിതഗ്രന്ഥകാരന്റേതാണ്. ഇസ്രായേൽ ജനം റഫിദിമിൽ എത്തിയതായി 17, 1ൽ പറഞ്ഞതിന്റെ തുടർച്ച ഇവിടെ കാണാം. സീനായ് ഉപദ്വീപിന്റെ തെക്കെഅറ്റത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന, ഏകദേശം 2300 മീറ്റർ ഉയരമുള്ള ജേബെൽ മൂസാ (മോശയുടെ മല)യാണ് ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്ന സീനായ് മല എന്ന് പൊതുവേ കരുതപ്പെടുന്നു. മോശയ്ക്കു വിളി ലഭിച്ചത് ഈ മലയിൽ വച്ചായിരുന്നു (പുറ 3,1). വിമോചിതരായ ജനം മല

യിൽവച്ചു ദൈവത്തെ ആരാധിക്കും എന്ന അടയാളമാണ് വിളിയുടെ അവസരത്തിൽ ദൈവം മോശയ്ക്കു നല്കിയത് (പുറ 3,12). സീനായ്മലയുടെ അടിവാരത്തിൽ ജനം പാളയമടിച്ചതോടെ ദൈവം നല്കിയ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം പൂർത്തിയായി. ഇവിടെ വച്ചുണ്ടായ ദൈവാനുഭവം ഇസ്രായേലിന്റെ സമൂഹമനസ്സിൽ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നു. ദേശം മുഴുവൻ വലിയൊരു പ്രതിസന്ധിയെ നേരിട്ടപ്പോൾ ദൈവികസാന്നിധ്യം തേടി ഏലിയാ പ്രവാചകൻ ഈ മലയിലേക്കാണ് പ്രയാണം ചെയ്തത് (1 രാജ 19, 8–13).

b. ഉടമ്പടിയുടെ അവതരണം 19,3–8: പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിനു പിന്നിലുള്ള നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പ്രത്യേക സ്രോതസ്സിൽനിന്നാണ് ഈ വിവരണം എടുത്തിട്ടുള്ളത് എന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. ഉടമ്പടിയിൽ പങ്കുചേരാൻ ദൈവം ജനത്തെ ക്ഷണിക്കുകയും ജനം ക്ഷണം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഈ വാക്യങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഉടമ്പടിയുടെ പൊതുവായ സ്വഭാവം മാത്രമേ ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. ദൈവത്തിനും ജനത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള മധ്യവർത്തി എന്ന നിലയിൽ മോശയ്ക്കു വലിയ പ്രാധാന്യം നല്കിയിരിക്കുന്നു.

കർത്താവ് സീനായ് മലയിൽ വസിക്കുന്നു എന്ന പ്രതീതിയാണ് ഈ വിവരണത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നത്. ഈജിപ്തിലും മരുഭൂമിയിലും അവിടുന്ന് സന്നിഹിതനാണെങ്കിലും അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യം പ്രത്യേകമാം വിധം ജനത്തിന് അനുഭവവേദ്യമായ സ്ഥലമാണ് സീനായ് മല. ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുക എന്ന ആദ്യദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കിയതിനുശേഷം മലയിലേക്കു കയറിചെല്ലുന്ന മോശയെ ദൈവം പുതിയൊരു ദൗത്യം ഏല്പിക്കുന്നു. ഇതുവരെ നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും വിശദീകരിച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ട് ജനത്തെ രക്ഷാചരിത്രത്തിന്റെ അടുത്ത പടിയിലേക്കു കൈപിടിച്ചു നടത്തുക എന്നതാണ് ഈ പുതിയ ദൗത്യം. മോശ മലയിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു എന്നും കർത്താവു മലയിൽനിന്നു മോശയെ വിളിച്ചു എന്നും ഉള്ള 3-ാം വാക്യത്തിലെ പ്രസ്താവനകൾ പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളായി കരുതേണ്ടതില്ല. കർത്താവിന്റെ മലയിലേക്കു കയറിച്ചെല്ലാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം മോശയ്ക്കു കർത്താവു നല്കിയിരിക്കുന്ന പ്രത്യേക സ്ഥാനത്തിന്റെ തെളിവാണ്. ദൈവത്തിന്റെ വക്താവായി ജനത്തിന്റെ അടുക്കലേക്ക് അയയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ മോശയുടെ പ്രവാചക ദൗത്യം വ്യക്തമാകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെ അർത്ഥം വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അവിടുത്തെ തിരുഹിതം ജനത്തെ അറിയിക്കുകയുമാണ് പ്രവാചകന്റെ കടമ. "യാക്കോബിന്റെ ഭവനത്തോടു പറയുക, ഇസ്രായേലിനെ അറിയിക്കുക" എന്ന സമാന്തരവാചകങ്ങൾക്ക് ഒരേ അർത്ഥമാണുള്ളത്.

ദൈവം മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്ന ഉടമ്പടിയുടെ ഏകദേശരൂപമാണ് 4–6 വാക്യങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നത്. ഇത് മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. 1.കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങളുടെ അനുസ്മരണം. 2. ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള വാഗ്ദാനം. 3.വാഗ്ദാനപൂർത്തീകരണത്തിനാവശ്യമായ നിബന്ധന.

1. **അനുസ്മരണം:** 4-ാം വാക്യത്തിൽ ഇസ്രായേൽക്കാർക്കുണ്ടായ

വിമോചനാനുഭവത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള യാത്രയിലേക്കു ശ്രദ്ധ തിരിക്കുന്ന മനോഹരമായൊരു പ്രതീകമാണ് കഴുകന്റെ ചിറകുകൾ. അത് വേഗതയെയും സുരക്ഷിതത്വത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നിയ 32, 11 ൽ വിവരിക്കുന്ന തള്ളക്കഴുകന്റെ ചിത്രം ഇതു കൂടുതൽ വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. ഉയർന്ന പാറയിടുക്കിലോ വലിയ മരത്തിന്റെ കൊമ്പിലോ ആണ് കഴുകൻ കൂടു കൂട്ടുക. തൂവൽ മുളച്ചെങ്കിലും ചിറകുകൾക്ക് ശക്തിയോ പറക്കാൻ ധൈര്യമോ ഇല്ലാതെ കൂട്ടിൽ ഇരിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു മുകളിൽ തന്റെ വലിയ ചിറകു വിരിച്ച് തള്ള പലവട്ടം പറന്നു കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ കൂട്ടിൽ നിന്നു പറന്നുയരാൻ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ശക്തിയില്ല. കൂടിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം വിട്ടിറങ്ങാൻ ധൈര്യവുമില്ല. അതിനാൽ തള്ളതന്നെ കൂടു കൊത്തിപ്പൊളിക്കുന്നു. കൂടിന്റെ കമ്പുകളിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെ ബലമായി താഴേക്കു തള്ളിയിടുന്നു. അഗാധമായ ഗർത്തത്തിലേക്കു കല്ലുപോലെ വീഴുന്ന കുഞ്ഞിനെ താഴേക്കു കുതിച്ചെത്തിയ തള്ള തന്റെ ശക്തമായ വലിയ ചിറകുകളിൽ താങ്ങിയെടുത്ത് കൂട്ടിലേക്കു കൊണ്ടു പോകുന്നു. ഈ പരിശീലനപരിപാടി പലതവണ ആവർത്തിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ തന്റെ കുഞ്ഞിച്ചിറകുകൾ വീശി പറക്കാൻ കുഞ്ഞു പഠിക്കുന്നു. അടിമത്തം നല്കിയിരുന്ന സുരക്ഷിതത്വത്തിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വിശാലവിഹായസിലേക്കു പറന്നുയരാൻ ദൈവം ഇസ്രായേലിനെ പരിശീലിപ്പിച്ച കാലഘട്ടമായിരുന്നു മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള യാത്ര എന്ന് ഈ പ്രതീകത്തിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അത് ഇസ്രായേലിന്റെ ശൈശവമായിരുന്നു. അവിടെ വച്ചു നേരിട്ട പ്രലോഭനങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും വളർച്ചയിലേക്കു നയിക്കുന്നവയായിരുന്നു.

'എന്റെയടുക്കലേക്കു കൊണ്ടു വന്നു': ഇതുവരെ നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും കൂടുതൽ വിശദമാക്കുന്നതാണ് ഈ വാക്യശകലം. പുറപ്പാടും മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള യാത്രയും ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു നയിക്കുന്ന പ്രയാണമായിരുന്നു. ദൈവംതന്നെയാണ് അവരെ തന്റെയടുക്കലേക്കു കൊണ്ടുവന്നത്. കർത്താവു ചെയ്ത വലിയ കാര്യങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചതിനുശേഷം ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ച വാഗ്ദാനത്തിലേക്ക് ശ്രദ്ധ തിരിക്കുന്നു.

2. വാഗ്ദാനം: ലോകജനതകൾക്കു മധ്യേ ഇസ്രായേലിനു നല്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രത്യേക സ്ഥാനവും ദൗത്യവുമാണ് 5-6 വാക്യങ്ങളിൽ ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദാനമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മൂന്നു വിശേഷണങ്ങളിലൂടെ ഈ വാഗ്ദാനം വിശദമാക്കുന്നു. സ്വന്തം ജനം, പുരോഹിതരാജ്യം, വിശുദ്ധജനം.

സ്വന്തം ജനം: "എല്ലാ ജനതകളിലുംനിന്ന് എനിക്കുള്ള പ്രത്യേക സമ്പാദ്യം ആയിരിക്കും നിങ്ങൾ" എന്നാണ് ഹീബ്രുമൂലം. ഏറ്റം പ്രിയപ്പെട്ട എന്റെ സ്വന്തം ജനം എന്ന വിവർത്തനം ഒരു വിശദീകരണമാണ്. "സെഗുല്ലാ" എന്ന ഹീബ്രുവാക്കാണ് ഇവിടെ വിശദീകരണവിഷയമാകുന്നത്. ഇടയന്മാരുടെ ജീവിതപശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്ന് ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാനാവും. ഗോത്രത്തിന്റെ മുഴുവൻ ആടുകളെ മേയ്ക്കുന്ന ഇടയന്മാർ അവയിൽനിന്ന് തങ്ങളുടെ സ്വന്തമായവയെ

"സെഗുല്ലാ" എന്നു വിളിക്കും. ആട്ടിൻകൂട്ടത്തിൽനിന്ന് പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയോടെ പോറ്റി വളർത്തുന്ന ആടുകളെ സൂചിപ്പിക്കാനും ഈ പദം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. "വലിയ വില കൊടുത്തു വാങ്ങിയത്" എന്ന അർത്ഥവും ഈ പദത്തിനുണ്ട്. ഈ ധ്വനികളാണ് "എനിക്ക് ഏറ്റം പ്രിയപ്പെട്ട എന്റെ സ്വന്തം ജനം" എന്ന വിവർത്തനത്തിലൂടെ വിശദീകരിക്കുന്നത്.

ഇസ്രായേലിനെ പ്രത്യേകമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോഴും ദൈവം ഇതരജനതകളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ അവഗണിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. 'കാരണം ഭൂമി മുഴുവൻ എന്റേതാണ്" എന്ന പ്രസ്താവന ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സ്വഭാവം വിശദമാക്കുന്നു. ലോകജനതകൾ എല്ലാം ദൈവത്തിന്റേതാണ്. അവരിൽനിന്ന് ഒരു ജനതയെ പ്രത്യേകമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യമുണ്ട്. ആ ലക്ഷ്യമാണ് അടുത്ത രണ്ടു വിശേഷണങ്ങളിലൂടെ വിശദമാക്കുന്നത്.

പുരോഹിതരാജ്യം: ഈ വിശേഷണത്തെ രണ്ടു വിധത്തിൽ വിശദീകരിക്കാം. 1.പുരോഹിതന്മാരാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന രാജ്യം. 2. പുരോഹിത ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്ന രാജ്യം. രാജ്യം എന്നതുകൊണ്ട് ഏകീകൃതഭരണത്തിൻ കീഴിലുള്ള ജനത എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ആദ്യത്തെ വിശദീകരണം സ്വീകരിക്കുന്നവർ ഇസ്രായേലിലെ പുരോഹിതനേതൃത്വത്തിനും അവർ അർപ്പിക്കുന്ന ദൈവികശുശ്രൂഷയ്ക്കും പ്രാധാന്യം നല്കുന്നു. അഭിഷിക്തമായ പുരോഹിത നേതാക്കന്മാരിലൂടെ, ബലിയർപ്പണം വഴി ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്ന ഒരു ജനമായിരിക്കും ഇസ്രായേൽ എന്ന് ഇക്കൂട്ടർ കരുതുന്നു. പ്രവാസത്തിനുശേഷം ഇസ്രായേൽ ഇപ്രകാരമൊരു ജനതയായി തീർന്നു. എന്നാൽ ചുരുക്കം ചില നേതാക്കന്മാർ മാത്രമല്ല ഇസ്രായേൽ ജനം മുഴുവനുമാണ് പുരോഹിത ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന രണ്ടാമത്തെ വിശദീകരണത്തിന് സാഹചര്യത്തിൽനിന്ന് കൂടുതൽ സാധുത ലഭിക്കുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് 1 പത്രോ 2,5ൽ പുരോഹിതജനം എന്നു ക്രിസ്തുസഭയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

ദൈവത്തിനും ജനത്തിനും ഇടയിൽ മധ്യസ്ഥനായിരിക്കുക എന്നതാണ് പുരോഹിതന്റെ ദൗത്യം. ജനത്തിന്റെ ആരാധനയും പ്രാർത്ഥനയും ബലികളും ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുക, ദൈവഹിതം ജനത്തെ പഠിപ്പിക്കുക എന്ന രണ്ടു മുഖ്യ കർത്തവ്യങ്ങളാണ് ഈ മാധ്യസ്ഥ്യത്തിലുള്ളത്. ലോകജനതകളുടെ മുഴുവൻ മധ്യസ്ഥരായി ഇസ്രായേൽ ജനം ഒന്നടങ്കം ദൈവസന്നിധിയിൽ നില്ക്കണം. അവരുടെ ആരാധനയും പ്രാർത്ഥനയും ബലികളും എല്ലാം എല്ലാ ജനതകൾക്കുംവേണ്ടി ആയിരിക്കണം. ലോകജനതകളെ മുഴുവൻ സ്വീകാര്യമായ ബലിവസ്തുവായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കണം. ദൈവഹിതം അറിയാനും അതു സ്വജീവിതത്തിൽ അനുവർത്തിക്കാനും ലോകജനതകളെ അറിയിക്കാനുമുള്ള കടമ ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനു മുഴുവനുമുണ്ട്. ദൈവത്തെ അറിയുകയാണ് യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനം. ആ ജ്ഞാനം പകർന്നു കൊടുക്കലാണ് പുരോഹിതധർമ്മം എന്ന (ഹോസി 4,6) പഠനം ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമത്രേ.

വിശുദ്ധ ജനം: ദൈവത്തിനായി പ്രത്യേകം മാറ്റി വയ്ക്കപ്പെട്ടതിനെ

യാണ് "വിശുദ്ധം" എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ സ്ഥലങ്ങളെയും വസ്തുക്കളെയും വിശുദ്ധം എന്നു വിളിക്കാറുണ്ട്. പുരോഹിതരാജ്യം എന്നതുപോലെ ഈ വിശേഷണവും ഒരു വിളിയും ദൗത്യവും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവം ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ ഇതരജനതകളിൽനിന്നു വേർതിരിച്ച് തന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി മാറ്റി വച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ വിശുദ്ധിക്ക് തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ അവർ സാക്ഷ്യം വഹിക്കണം. ദൈവം വിശുദ്ധനായതിനാൽ അവിടുത്തെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ വിശുദ്ധരായിരിക്കണം എന്ന കല്പന ലേവ്യപുസ്തകത്തിലെ ഒരു പ്രധാന പ്രമേയമാണ് (ലേവ്യ 19, 2). വിശുദ്ധ ജനമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരാണ് തങ്ങൾ എന്ന ഇസ്രായേലിന്റെ ദൗത്യബോധം നിയമാവർത്തന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനേകം തവണ ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട് (നിയ 7, 6; 14, 2. 21; 26, 19).

3. നിബന്ധന: ഇതുവരെ അവർക്കുവേണ്ടി സൗജന്യമായി ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളും ഇനിയും ചെയ്യാൻ പോകുന്ന മഹത്തായ കാര്യങ്ങളും ചുരുക്കമായി അവതരിപ്പിച്ചതിനുശേഷം അവയുടെ സാക്ഷാൽക്കാരത്തിന് ഒരു നിബന്ധന വയ്ക്കുന്നു. "എന്റെ വാക്കു കേൾക്കുകയും ഉടമ്പടി പാലിക്കുകയും" എന്ന സമാന്തരവാക്യങ്ങളിൽ ഈ നിബന്ധന എന്താണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. "അനുസരിക്കുക" എന്നാണ് "വാക്കു കേൾക്കുക" എന്നതിന് അർത്ഥം. "ഉടമ്പടി പാലിക്കുക" എന്ന് ഈ വിധേയത്വത്തെ വീണ്ടും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളായി പിന്നീട് അറിയിക്കുന്ന കല്പനകളെ കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് (പുറ 20, 1).

ഇസ്രായേൽജനവുമായി ദൈവം സ്ഥാപിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന പ്രത്യേക ബന്ധത്തെയാണ് "ഉടമ്പടി" എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് സൗജന്യമായ ദാനമാണ് "ഉടമ്പടി. ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക യോഗ്യതയെ പരിഗണിച്ചല്ല അവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും അവരുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്യാൻ ദൈവം തീരുമാനിച്ചതും. അവർക്കു നല്കാൻ പോകുന്ന പ്രത്യേകസ്ഥാനവും അവരെ ഏല്പിക്കാൻ പോകുന്ന ദൗത്യവും ഒരു വിധത്തിലും അവർക്ക് അർഹതപ്പെട്ടതല്ല. അതു ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാണ്. എന്നാൽ സ്വതന്ത്രമനസ്സോടെ അവർ അതു സ്വീകരിക്കണം.

ജനത്തിന്റെ മറുപടി: കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ ജനത്തെയും ജനത്തിന്റെ മറുപടി കർത്താവിനെയും മോശ അറിയിക്കുന്നതായി 7-8 വാക്യങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഏതാണ്ട് ഇതേ വാക്കുകൾതന്നെ ഉടമ്പടി സ്ഥാപനത്തിനു തൊട്ടു മുമ്പ് 24, 3ൽ വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ശ്രേഷ്ഠന്മാരും ജനവും ഒന്നടങ്കം കർത്താവിനോടു പരിപൂർണ്ണ വിധേയത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. നിരുപാധികമായ അനുസരണമാണ് അവർ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്.

C. ദൈവദർശനം 19, 9-25 (JE) സീനായ്മലയിൽവെച്ച് ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനുണ്ടായ ദൈവാനുഭവം അടുത്തതായി വിവരിക്കുന്നു. ഉടനെ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന പ്രത്യക്ഷീകരണത്തിന്റെ സ്വഭാവവും

ലക്ഷ്യവും ചുരുക്കമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന 9-ാം വാക്യം മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. 1. ദൈവം മലയിൽ ഇറങ്ങിവരും. സീനായ്മല ദൈവത്തിന്റെ ഭവനമല്ല, പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനായി തിരഞ്ഞെടുത്ത സ്ഥലം മാത്രമാണ്. അനന്തവും അഗ്രാഹ്യവുമാംവിധം സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തനും ഉന്നതനുമാണ് ദൈവം. മേഘം അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. 2. ജനം ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം കേൾക്കണം. 3. മോശയെ വിശ്വസിക്കണം. ദൈവം നേരിട്ടല്ല, മോശ വഴിയാണ് ജനത്തോടു സംസാരിക്കുന്നത്. ജനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തന്റെ പ്രവാചകനായി ദൈവംതന്നെ മോശയെ അംഗീകരിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു. പ്രവാചകവചനത്തെ ദൈവവചനമായി സ്വീകരിച്ച് അനുസരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഈ വാക്യത്തിൽ ഊന്നിപ്പറയുന്നു.

10-15 വാക്യങ്ങൾ ദൈവദർശനത്തിനാവശ്യമായ ഒരുക്കത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നു. മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണ് പ്രത്യേകമായി എടുത്തു പറയുന്നത്. 1. മലയെ സമീപിക്കരുത്. 2.വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കണം. 3.ലൈംഗികവൃത്തിയിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കണം. മലയെ സമീപിക്കരുത് എന്ന കല്പന ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധിക്ക് ഊന്നൽ നൽകുന്നു. കർത്താവ് ഇറങ്ങി വരുന്നതിനാൽ വിശുദ്ധ സ്ഥലമായിത്തീരുന്ന മലയെ സമീപിക്കുന്നവർ വധിക്കപ്പെടണം എന്ന കല്പന, ലാഘവബുദ്ധിയോടെ ആരും ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു കടന്നു ചെല്ലരുത് എന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു (ഹീബ്രു 12, 18-22). ദൈവം മലയിൽ ഇറങ്ങി വരുന്നത് മനുഷ്യനോടുള്ള അവിടുത്തെ സാമീപ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ സമീപസ്ഥനായിരിക്കുമ്പോഴും ദൈവം എല്ലാറ്റിനും അതീതനും സൃഷ്ടികളിൽനിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തനും ആണെന്ന് ഈ കല്പന അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ലൈംഗികവേഴ്ച അതിൽത്തന്നെ പാപമോ നിഷിദ്ധമോ ആയതിനാലല്ല, ദൈവസന്നിധിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ പോകുന്നവർ ഏകാഗ്രചിത്തരായി, വലിയ ആദരവോടെ, ദൈവത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കണം എന്ന് അനുസ്മരിപ്പിക്കാനാണ് അതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് (1 സാമു 21:4; 1 കോറി 7:5).

മൂന്നാം ദിവസം എന്ന പ്രയോഗം ദൈവം മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങി വന്ന് അതിനെ പുതിയ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന സമയത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. (ഹോസി 6:2; ലൂക്കാ 13:32-33; മത്താ 16:21). സീനായ്മലയിൽ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരണം ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തെ നിർണ്ണായകമായി സ്വാധീനിക്കുന്നതായിരിക്കും. 13-ാം വാക്യത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാഹളധ്വനി ഉത്സവാഘോഷത്തിനും ബലിയർപ്പണത്തിനുമായി വിശുദ്ധ സമ്മേളനം വിളിച്ചു കൂട്ടുന്ന കൊമ്പുവിളിയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

16-19 വാക്യങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരണം വിവരിക്കുന്നു. അതിശക്തമായ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത പ്രതിഭാസങ്ങൾ ഈ വിവരണത്തിൽ ദൃശ്യമാണ്. ഇടിമുഴക്കവും മേഘവും മിന്നൽപിണരും ഒരു കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്നു. കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ ശീൽക്കാരമാണ് കാഹളധ്വനിയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. അഗ്നിയും പുകയും ഭൂമികുലുക്കവുമാകട്ടെ, അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രത്തെയാണ് അനു

സ്മരിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യനിൽ ഭയവും പരിഭ്രാന്തിയും ജനിപ്പിക്കുന്ന ഈ പ്രതിഭാസങ്ങൾ ഉച്ചസ്ഥായിയിൽ എത്തുമ്പോൾ സംഭീതരായ ജനം മോശയുടെ പിന്നിൽ മലയടിവാരത്തു നിലയുറപ്പിക്കുന്നു. ദൈവാരാധനയ്ക്കായി സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ ചിത്രമാണ് ഇവിടെ തെളിയുന്നത്. ദൈവത്തെ കാണാൻ ജനം കാത്തു നിന്നെങ്കിലും അവർ കാണുന്നത് പുകയുന്ന അഗ്നിപർവ്വതം മാത്രമാണ്. ദൈവം അദൃശ്യനായിത്തന്നെ കഴിയുന്നു. ദൈവത്തെ കാണാനാവില്ല, അവിടുത്തെ ശബ്ദം കേൾക്കാൻ മാത്രമേ കഴിയൂ എന്ന് 19-ാം വാക്യത്തിലെ വിവരണം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പിന്നീട് സീനായ്സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ഇക്കാര്യം എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട് (നിയ 4:11-12).

20-25 വാക്യങ്ങൾ ദൈവസന്നിധിയിൽ നില്ക്കുന്നവർക്ക് ആവശ്യമായ വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് വീണ്ടും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. പുരോഹിതന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം സീനായ് സംഭവത്തിന്റെ കാലത്തിനു നിരക്കുന്നതല്ല. പുരോഹിതസംവിധാനം പിന്നീടാണ് ഉണ്ടായത്. അഹറോനെ മല കയറാൻ അനുവദിക്കുന്നത് മോശയോടൊപ്പം അയാൾക്കും പ്രാധാന്യം നല്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. എന്നാൽ മറ്റു വിവരണങ്ങളിലെല്ലാം മോശ മാത്രമാണ് മധ്യസ്ഥനായി വർത്തിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അഹറോനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ പരാമർശം പില്ക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർത്തതായി കരുതപ്പെടുന്നു.

വിചിന്തനം: ഫറവോയുടെ ദാസ്യത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ച്, ഇസ്രായേലിനെ ദൈവം സ്വന്തം ജനവും പുരോഹിതരാജ്യവുമായി ഉയർത്തി. ഭൗതികശക്തികളെ സേവിക്കുന്നവർ അവയുടെ അടിമകളായിത്തീരുന്നു. ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരാകട്ടെ മഹത്വമണിയുന്നു. പാപത്തിന്റെ ദാസ്യത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ച് ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു മനുഷ്യനെ ഉയർത്തിയ യേശുക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച ഉടമ്പടിയുടെ നാന്ദിയും പ്രതീകവുമായിരുന്നു സീനായ് ഉടമ്പടി.

കഴുകന്റെ ചിറകുകളിലെന്നപോലെ ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ നയിച്ച ദൈവം എല്ലാ മനുഷ്യരേയും ഇന്നും കാത്തുപാലിക്കുകയും തന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു സംവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ദൈവമക്കളായിത്തീരാനും അവിടുത്തെ തിരുസന്നിധിയിൽ നിരന്തരം വസിക്കാനും നമ്മുടെ സ്വതന്ത്രമായ തീരുമാനവും സഹകരണവും ആവശ്യമാണ്. ഭാവിയെ മുഴുവൻ മുന്നിൽ കാണാതെ ദൈവകരങ്ങളിൽ സ്വയം സമർപ്പിക്കാൻ നാം സന്നദ്ധരാകണം. നമുക്കു നന്മയായതു മാത്രമേ ദൈവം നമ്മിൽനിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്ന വിശ്വാസം ഇതിനാവശ്യമാണ്. ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു കടന്നുവരുന്നവർക്ക് ആവശ്യമായ വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തിന് ഇന്നു വലിയ പ്രസക്തിയുണ്ട്. ബാഹ്യമായ ആചാരങ്ങളെക്കാൾ ആന്തരികമായ വിശുദ്ധിക്കും മനോഭാവത്തിനുമാണ് പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടത്. ഭയവും പരിഭ്രാന്തിയുമല്ല, നന്ദിയും സ്നേഹവും വിനയാന്വിതമായ ആദരവുമാണ് ദൈവികസാന്നിധ്യം നമ്മിൽ ഉളവാക്കേണ്ടത് (റോമാ 8, 15; 1 യോഹ 4, 18).

ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

06

സീനായ് ഉടമ്പടിയും പത്തു കല്പനകളും

ഹീബ്രുഭാഷയിലെ ബറിത് (Berith) എന്ന വാക്കാണ് മലയാളത്തിൽ ഉടമ്പടി എന്ന് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ബാറാ (Bara=ഒന്നിച്ച് ഭക്ഷിക്കുക) എന്ന ഹീബ്രു പദത്തിന്റെയും ബിറീതു (Biritu=ബന്ധിക്കുക) എന്ന അക്കാദിയൻ പദത്തിന്റെയും സമ്മിശ്രരൂപമാണ് ഇതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ ഗ്രീക്കുരൂപം *ഡിയാത്തക്കേ* (Diatheke) എന്നാണ്. 'ഉടമ്പടി'ക്കു സമാനമായി ബൈബിളിൽ മറ്റു പല പദങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാ. സഖ്യം (ജോഷ്വ 9:6-16; ന്യായാ 2:2; 2 സാമു 3:12), ഒത്തുതീർപ്പ് (2 രാജാ 11:4; ജോബ് 41: 4), വാക്കുകൊടുക്കൽ (സങ്കീ 55:20), ബന്ധം (ആമോ 1:9), സന്ധി (1 രാജാ 5:12).

മധ്യപൗരസ്ത്യ ഉടമ്പടികൾ: വ്യക്തികളും ദേശങ്ങളും ഗോത്രങ്ങളും പുരാതനകാലം മുതൽതന്നെ പല തരത്തിലുള്ള ഉടമ്പടികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ഹിത്യരാജാവായ ഹത്തുസിൽസ് III-ാംമനും ഈജിപ്തിലെ ഫറവോയായിരുന്ന റംസേസ് II-ാംമനുമാണ് ഹിത്യ ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കിയത്. ഈ ഉടമ്പടിക്ക് അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

1. ഇരുകക്ഷികളുടെയും പേരുകൾ
2. ഇരുകക്ഷികളും തമ്മിൽ മുൻകാലത്തുണ്ടായ ബന്ധചരിത്രം.
3. ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥകൾ.
4. ദൈവിക സാക്ഷികളുടെ പട്ടിക.

5. ഉടമ്പടി പാലിച്ചാലുള്ള നേട്ടങ്ങളും ലംഘിച്ചാലുള്ള ഭവിഷ്യത്തുകളും.

ഉടമ്പടിയോടനുബന്ധിച്ച് മൃഗബലി നടത്തുന്ന പതിവും സർവ്വ സാധാരണമായിരുന്നു. ഉടമ്പടി ലംഘിക്കുന്നവൻ മൃഗത്തെപ്പോലെ വധിക്കപ്പെടും എന്നായിരുന്നു ഇതിന്റെ സൂചന. ഉടമ്പടിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവർ തുല്യരാകണമെന്നില്ല. അധിപനും ആശ്രിതനും ഉടമ്പടിയിൽ പങ്കുചേരുന്നത് സാധാരണമായിരുന്നു . ബൈബിളിൽ കാണുന്ന പല ഉടമ്പടികളും ഇത്തരത്തിലുള്ളവയായിരുന്നു (ഉദാ:ജോഷ്വ 5;1 സാമു 11:1-2; ഉൽപ 14).

പലതരത്തിലുള്ള ഉടമ്പടികളെക്കുറിച്ച് പഴയനിയമത്തിൽ പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. ദാവീദും ജോനാഥനും (1 സാമു 18:3-4), ദാവീദും അബ്നേറും (2 സാമു 3:12-21), സോളമനും ഷെമേയിയും (1 രാജാ 2:42-46), സോളമനും ഹിരാമും (1 രാജാ 5:12) തമ്മിലുണ്ടായ ഉടമ്പടികൾ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ഉടമ്പടിയോടനുബന്ധിച്ച് പല അനുഷ്ഠാനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. സത്യപ്രതിജ്ഞ (ഉൽപ 24:2-3,9, 41), പന്തിഭോജനം (ഉൽപ 26:28-30), വസ്ത്രം കൈമാറൽ (1 സാമു 13:4), മൃഗബലി (ഉൽപ 15:9-21; ജറെ 34:18-20) എന്നിവയായിരുന്നു പ്രധാനപ്പെട്ടവ.

എന്നാൽ, വി. ഗ്രന്ഥം അതീവ പ്രാധാന്യത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്, ദൈവം തന്റെ ജനവുമായി നടത്തുന്ന ഉടമ്പടികളെയാണ്. ഈ ഉടമ്പടികൾക്കു മുൻകൈ എടുക്കുന്നത് ദൈവമാണ്. നോഹയുമായും (ഉൽപ 9:8-17) അബ്രാഹവുമായും (ഉൽപ 15:17) കാലാന്തരത്തിൽ അബ്രാഹത്തിന്റെ പിൻതലമുറക്കാരായ ഇസ്രായേൽ ജനവുമായും (പുറ 19-24) ദൈവം ഉടമ്പടി ചെയ്തു. ദാവീദുമായും അവിടുന്ന് ഉടമ്പടി ബന്ധത്തിലേർപ്പെടുന്നുണ്ട് (2 സാമു 7; 1 രാജാ 8:17).

ദൈവവും ഇസ്രായേലും തമ്മിൽ നടന്ന ഉടമ്പടി ഹിത്യരുടെ ഉടമ്പടിയുടെ ഘടനയിലുള്ളതായിരുന്നു. ഉദാ: ജോഷ്വ 24.

1. ആമുഖം. ഇരുകക്ഷികളെയും പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു (വാ.1).
2. ദൈവവും ഇസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള ഗതകാലബന്ധത്തിന്റെ ചരിത്രം (വാ.2-13).
3. ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥകൾ (വാ.14).
4. സാക്ഷികൾ (വാ. 22,27).
5. അനുഗ്രഹവും ശാപവും (വാ.19,20,25)
6. ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥകൾ എഴുതി സൂക്ഷിക്കണം എന്ന നിർദ്ദേശം (വാ.26).

ദൈവവുമായി ചെയ്ത ഉടമ്പടി ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തെ അടിമുടി സ്വാധീനിച്ചു. ജനം ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥകൾ ലംഘിച്ചപ്പോൾ ദൈവം മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. അതും അവഗണിച്ചപ്പോൾ അവിടുന്ന് അവരെ ശിക്ഷിച്ചു (1 സാമു 4:4-11; 2:27-36; 3:11-14). തുടർന്നുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രം, ഉടമ്പടി പാലിക്കുന്നതിൽ അവർ വരുത്തിയ വീഴ്ചകളുടെയും അതിന് ദൈവം നല്കിയ ശിക്ഷകളുടെയും രേഖയാണ്. ഏറ്റവും വലിയ ശിക്ഷയായിരുന്നു പ്രവാസം.

പ്രവാസാനന്തര കാലത്ത് പ്രവാചകന്മാരിലൂടെ ഒരു പുതിയ ഉടമ്പ

ടിയെക്കുറിച്ച് ദൈവം ജനത്തെ അറിയിച്ചു (ജറെ 31:31-34; ഏശ 42:9) ഈ പുതിയ ഉടമ്പടി നിത്യമായിരിക്കും (എസെ 34:25; 37:26; ഏശ 55:3; ജറെ 32:37-40). ഇതുവഴി ഇസ്രായേൽ ജനം മുഖേന എല്ലാ ജനതകളും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടും.

ഉടമ്പടി എന്നപദം പ്രവാചക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതീകാത്മകമായും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (ജറെ 33:20,25; മലാ 2:14; ഹോസി 2:18).

പഴയനിയമ ഉടമ്പടികൾ പുതിയനിയമത്തിലുടനീളം പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് (ലൂക്കാ 1:72; അപ്പ 3:25; ഗലാ 3:25;7:8; ഗലാ 3:15,17; 2 കോറി 3:14). പഴയനിയമ ഉടമ്പടിക്ക് യേശു പുതിയ വ്യാഖ്യാനം നല്കി (ലൂക്കാ 22:20; 1 കോറി 11:25; മത്താ 26:28; മർക്കോ 14:24). പുതിയ ഉടമ്പടി ഉറപ്പിക്കാൻ മൃഗബലിക്കു പകരം സ്വന്തം ശരീരവും രക്തവുമാണ് അവിടുന്ന് ബലിയായി അർപ്പിച്ചത് (ലൂക്കാ 22:20; മത്താ 26:28; മർക്കോ 14:24). ജറെ 31:31-34 ന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ യേശുവിന്റെ രക്ഷാകരപ്രവർത്തനം മുഴുവൻ പുതിയ ഉടമ്പടിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതായിരുന്നു എന്ന് പൗലോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. (റോമാ 11:27; 1 കോറി 11:25; 2 കോറി 3:1-6; എഫേ 2:12). 2കോറി 3:14-18 ൽ പഴയതും പുതിയതുമായ ഉടമ്പടിയുടെ വ്യത്യാസം പൗലോസ് എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. ഹെബ്രായലേഖന കർത്താവും പൗലോസിന്റെ ആശയങ്ങളെ പിന്താങ്ങുന്നുണ്ട് (8:8; 10:16 ff; 9:1ff; 12:24ff etc.) യേശു പുതിയ ഉടമ്പടിയുടെ മധ്യസ്ഥനാണ് (ഹെബ്രാ 9:15).

പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ

ദൈവനിഷേധത്തിലേക്കും സഹോദരവധത്തിലേക്കും നയിച്ച മനുഷ്യന്റെ അഹങ്കാരവും സ്വാർത്ഥതയുംമൂലം തകർന്ന ബന്ധങ്ങളെ വീണ്ടും കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ച് സഹോദരങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയായ സമൂഹത്തിനു രൂപം കൊടുക്കാൻ ദൈവം വിഭാവനം ചെയ്ത രക്ഷാകരപദ്ധതിയിലെ ഒരു നിർണ്ണായക മുഹൂർത്തമാണ് സീനായ് ഉടമ്പടി. നിയമങ്ങളുടെ രണ്ടു പട്ടികകൾ സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ ഭാഗമായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ആദ്യത്തേത് പത്തു കല്പനകൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു (പുറ 34, 28; നിയ 4, 13; 10, 4). “പത്തു വാക്കുകൾ” എന്നാണ് ഹീബ്രുമൂലം. ദൈവം തന്റെ വിരൽകൊണ്ട് രണ്ടു കല്പലകകളുടെ ഇരുവശത്തും എഴുതി മോശയ്ക്കു നല്കിയതാണ് ഈ പ്രമാണങ്ങൾ എന്നു പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ പല തവണ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് (പുറ 31,18; 32,15; 34,1) ഈ നിയമങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം എടുത്തു കാട്ടുന്നു. മനുഷ്യന് ദൈവത്തോടും സഹജീവികളോടും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ബന്ധങ്ങളെ സമഗ്രമായി നിർവചിക്കുന്ന പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിലും പുതിയനിയമത്തിലും ഒരുപോലെ സുപ്രധാനങ്ങളാണ്. മാനവസമൂഹത്തിനു മുഴുവനും സ്വാതന്ത്ര്യവും സാഹോദര്യവും ഉറപ്പു വരുത്തുന്ന അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളാണിവ.

ഭയാനകമായ ഒരു ദൈവദർശനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിലും സീനായ് സംഭവവുമായി ഇതിനുള്ള ബന്ധം കൃത്രിമമാണെന്ന് അടുത്തു പരിശോധിച്ചാൽ കാണാനാ

വും. പുറ 19, 25ൽ മോശ മലയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങി വന്ന് ജനത്തോടു സംസാരിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 20, 18ൽ മലയുടെ മുന്നിൽ ഭയന്നു നില്ക്കുന്ന ജനത്തിന്റെ ചിത്രം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു ഇവയ്ക്കു മധ്യേ തിരുകി വച്ചതുപോലെയാണ് പത്തു പ്രമാണങ്ങളുടെ പട്ടിക പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. പ്രമാണങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ EP രചയിതാക്കളുടെ സ്വാധീനം കാണാം. പല പാരമ്പര്യങ്ങൾ കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ച അന്തിമപ്രസാധകനാണ് വിവരണങ്ങളെ ഈ ക്രമത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

പത്തു പ്രമാണങ്ങളുടെ രണ്ടു പട്ടികകൾ ബൈബിളിലുണ്ട് (പുറ 20, 1-17; നിയ 5, 6-21). രണ്ടും തമ്മിൽ കാതലായ ഐക്യമുണ്ടെങ്കിലും ചുരുക്കം ചില വ്യത്യാസങ്ങളും കാണാം. സാബത്താചരണത്തിനു നല്കുന്ന വിശദീകരണമാണ് ഒരു വ്യത്യാസം. അന്യന്റെ വസ്തുക്കളെ ആഗ്രഹിക്കരുത് എന്ന പ്രമാണത്തിൽ വിലക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ക്രമത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ പ്രധാന വ്യത്യാസം ദൃശ്യമാകുന്നു. ഇന്നു ബൈബിളിൽ കാണുന്ന ക്രമത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പേ സ്വതന്ത്രമായി നിലനിന്ന ഒരു പട്ടികയായിരുന്നു പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ എന്ന് ഈ വ്യത്യാസങ്ങളിൽ നിന്ന് അനുമാനിക്കാം. പ്രമാണങ്ങളിൽ ചിലത് ഒറ്റ വാക്യത്തിലുള്ള കല്പനയോ വിലക്കോ ആയി അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ മറ്റു ചിലതിന് ദീർഘമായ വിശദീകരണങ്ങൾ നല്കിയിരിക്കുന്നു. ആരംഭത്തിൽ എല്ലാ പ്രമാണങ്ങളും നിരുപാധികമായ കല്പനകളായിരുന്നെന്നും വിശദീകരണങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പില്ക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണെന്നും പൊതുവേ കരുതപ്പെടുന്നു.

ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കും ബി. സി. രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ മെസൊപ്പൊട്ടാമിയായിൽ നിലവിലിരുന്ന പല നിയമസംഹിതകളോടും സാമ്യമുണ്ട്. ഹമ്മുറാബിയുടെ നിയമസംഹിത, എഷ്നുന്നായുടെ നിയമസംഹിത (Code of Eshnunna), ഹിത്യരുടെ നിയമസംഹിത (Hittite Code) എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള വ്യവഹാരങ്ങളാണ് ഇവയിലെല്ലാം പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നത്. നിയമദാതാവായ രാജാവിന്റെ കല്പനകളായിട്ടാണ് ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളെ മാത്രമല്ല, ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയും പരാമർശിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ തീരുമാനമല്ല, വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവഹിതമാണ് പത്തു പ്രമാണങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം.

നിയമങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലും മെസൊപ്പൊട്ടാമിയൻ നിയമസംഹിതകളും പത്തു പ്രമാണങ്ങളും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. "ഇന്ന സാഹചര്യമുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ ഇപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കണം" എന്ന അവതരണരീതിയാണ് ആദ്യത്തെ നിയമസംഹിതകളിൽ എല്ലാം ഉള്ളത്. ഇതിനെ വ്യവസ്ഥാബദ്ധമായ, അഥവാ സോപാധികമായ നിയമങ്ങൾ (Conditional law) എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള അവതരണരീതിയാണ് ബൈബിളിലെ മിക്ക നിയമങ്ങൾക്കും ഉള്ളത്. എന്നാൽ പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ യാതൊരു വ്യവസ്ഥയുമില്ലാത്ത കല്പനകളാണ്. ഏതു സാഹചര്യത്തിലും എക്കാലവും സാധുതയുള്ള നിയമങ്ങളാണിവ. ഇതിനെ

നിരുപാധിക കല്പനകൾ (Apodictic laws) എന്നു വിളിക്കുന്നു.

പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ എന്നു ബൈബിളിൽ പലതവണ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രമാണങ്ങളെ പത്തായി വിഭജിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന മൂന്നു വിഭജനരീതിയകൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

പ്രമാണം	യഹൂദർ	പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുസഭകൾ	കത്തോലിക്കർ
1	പുറ 20, 2	20, 2-3	20, 2-6
2	20, 3-6	20, 4-6	20, 7
3	20, 7	20, 7	20, 8-11
4	20, 8-11	20, 8-11	20, 12
5	20, 12	20, 12	20, 13
6	20, 13	20, 13	20, 14
7	20, 14	20, 14	20, 15
8	20, 15	20, 15	20, 16
9	20, 16	20, 16	20, 17a
10	20, 17	20, 17	20, 17b

റബ്ബിമാരുടെ പാരമ്പര്യം അനുസരിച്ചാണ് യഹൂദർ ഈ വിഭജനരീതി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. യഹൂദചിന്തകനായ ഫിലോയും ചരിത്രകാരനായ ഫ്ളാവിയൂസ് ജോസേഫൂസും ഗ്രീക്ക് സഭാപിതാക്കന്മാരും സ്വീകരിച്ച വിഭജനരീതി മിക്ക പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു സഭകളും പിന്തുടരുന്നു. വി. അഗസ്റ്റിൻ തുടങ്ങി ലത്തീൻസഭ പിതാക്കന്മാർ എടുത്ത നിലപാടാണ് കത്തോലിക്കാസഭയും ലൂഥറൻസഭയും പ്രമാണങ്ങളുടെ വിഭജനക്രമത്തിൽ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതനുസരിച്ച് യഹൂദരും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരും ഒന്നും രണ്ടും പ്രമാണങ്ങളായി എണ്ണുന്നവയെ കത്തോലിക്കർ ഒന്നാം പ്രമാണമായി കരുതുന്നു. ആദ്യത്തെ കൂട്ടർ പത്താം പ്രമാണമായി കരുതുന്നവയെ രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർ 9, 10 പ്രമാണങ്ങളായി പരിഗണിക്കുന്നു. വിഭജനത്തിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ ഓരോ പ്രമാണവും ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ എടുത്തു കാട്ടുന്നതാണ്.

ഒന്നാം പ്രമാണം 20,2-6

ദൈവം അരുളിച്ചെയ്ത വചനങ്ങളാണിവ എന്ന ഒന്നാം വാക്യം പ്രമാണങ്ങളുടെ പട്ടികയ്ക്ക് ഒരു ശീർഷകമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വചനമായിരിക്കണം ദൈവജനത്തിന് മാർഗ്ഗദീപമായി നില്ക്കുന്നത് (സങ്കീ. 119,105). തുടർന്ന് അവതരിപ്പിക്കുന്ന നിയമസംഹിതകളെല്ലാം ഈ അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളുടെ വിശദീകരണങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉൾപ്പിരിവുകളുമാണ്. അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് താൻ

മോചിപ്പിച്ച തന്റെ ജനം സ്വതന്ത്രരായി തുടരാൻ ആവശ്യമായ അടിസ്ഥാന ജീവിതനിയമങ്ങളാണ് ഇവിടെ ദൈവം നല്കുന്നത്. അടിമകളുടെ നിർബന്ധിത സേവനമല്ല, സ്വതന്ത്രരുടെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ ശുശ്രൂഷയാണ് അവിടുത്തേക്ക് ആവശ്യം.

നീ, നിന്നെ, നിന്റെ, നിനക്ക് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഏകവചനപ്രയോഗങ്ങൾ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ മുഴുവൻ ഒറ്റ വ്യക്തിയെന്ന നിലയിലാണ് ഈ പ്രമാണങ്ങൾ കാണുന്നത്. മാത്രമല്ല, ഓരോ വ്യക്തിയെയും ദൈവം നേരിട്ട് അഭിസംബോധന ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. വ്യക്തിത്വമോ വ്യക്തിപരമായ ഉത്തരവാദിത്വമോ ഇല്ലാത്ത ഒരു ഭരണസംവിധാനമില്ല, ഓരോ മനുഷ്യനേയും പേരുചൊല്ലി വിളിച്ച്, ഞാൻ - നീ എന്ന ദൃഢമായ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്ന വ്യക്തിയാണ് ദൈവം.

യാഹ്വേയെ മാത്രമേ ദൈവമായി ആരാധിക്കാവൂ എന്ന കല്പനയുടെ വിശദീകരണമാണ് ബഹുദൈവാരാധനയും വിഗ്രഹാരാധനയും വിലക്കുന്നതിലൂടെ നല്കുന്നത്. അന്യജനതകൾ അനേകം ദൈവങ്ങളെ ആരാധിച്ചിരുന്നു. ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി അവർ ഓരോ ദൈവങ്ങളെ സമീപിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇസ്രായേലിനെ തിരഞ്ഞെടുത്ത ദൈവമായ യാഹ്വേ അസഹിഷ്ണുവായ ദൈവമാണ്. തന്നോടൊപ്പം മറ്റു ദൈവങ്ങളെ ആരാധിക്കാൻ അവിടുന്ന് അനുവദിക്കുകയില്ല. ദൈവം ഒരുവനേയുള്ളൂ. ദൈവങ്ങളായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റെല്ലാം മിഥ്യയും മനുഷ്യസങ്കല്പവും മാത്രമാണ്. അവയെ ആരാധിക്കുന്നവർ അവയ്ക്ക് അടിമകളായി തീരുന്നു. അതിനാൽ ഒന്നാം പ്രമാണവും മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്.

വിഗ്രഹനിർമ്മാണത്തെയും ആരാധനയെയും വിലക്കുന്ന കല്പന രണ്ടാം പ്രമാണമായി യഹൂദരും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുസഭകളും കരുതുന്നു. കത്തോലിക്കരാകട്ടെ ഒന്നാം പ്രമാണത്തിന്റെ വിശദീകരണമായിട്ടാണ് ഇതിനെ കാണുന്നത്. യാഹ്വേ മാത്രമാണ് ദൈവം, മറ്റു ദൈവങ്ങളെ ആരാധിക്കരുത് എന്നകല്പനയുടെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ വിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കരുത്, ആരാധിക്കരുത് എന്ന വിലക്കിലൂടെ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ആരാധനയ്ക്കായി വിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കരുത് എന്നാണ് ചുരുക്കത്തിൽ ഈ കല്പനയുടെ അർത്ഥം. അതിനാൽ ഇത് ഒന്നാം പ്രമാണത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.

ആരാധിക്കാനല്ലാതെ പ്രതിമകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത് ഈ പ്രമാണത്തിലൂടെ മുടക്കുന്നില്ല എന്നു കാണാം. കൃപാസനത്തിന്മേൽ കെരൂബുകളുടെ പ്രതിമകൾ സ്ഥാപിക്കാനും (പുറ 25, 18-21) മരുഭൂമിയിൽ വച്ചു പിച്ചള സർപ്പത്തെ ഉണ്ടാക്കാനും (സംഖ്യ 21, 8-9) മോശയ്ക്കു കർത്താവുതന്നെ നല്കിയ കല്പനകളിൽനിന്നും ഇതു വ്യക്തമാണ്. പഴയ നിയമത്തിൽ അദൃശ്യനായി സ്ഥിതി ചെയ്യുകയും വചനത്തിലൂടെ മാത്രം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത ദൈവം കാലത്തിന്റെ

പൂർണ്ണതയിൽ, യേശുക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു (കൊളോ 1, 15; ഫിലി 2. 7). ദൃശ്യനായി അവതരിച്ചവന്റെ പ്രതിമയോ ഛായാചിത്രമോ ഉണ്ടാക്കുന്നത് ഒന്നാം പ്രമാണത്തിന്റെ ലംഘനമാവുകയില്ല. പ്രതിമകളും ഛായാചിത്രങ്ങളും പ്രതീകങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നകാര്യം വിസ്മരിച്ച്, അവയെ ആരാധിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ തീർച്ചയായും അതു പ്രമാണലംഘനമാകും. ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റെന്തിനെയെങ്കിലും പ്രതിഷ്ഠിച്ചാൽ അത് വിഗ്രഹാരാധനയാകും. ധനം, അധികാരം പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ, സ്ഥാനമാനങ്ങൾ തുടങ്ങി അനേകം വിഗ്രഹങ്ങൾ ഇന്നു മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ധനമോഹത്തെ വിഗ്രഹാരാധനയായി ബൈബിൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നത് ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമത്രേ (കൊളോ 3, 5 എഫേ 5, 5; മത്താ 6, 24).

മൂന്നും നാലും തലമുറകൾവരെ ശിക്ഷിക്കും എന്ന താക്കീത് ദൈവത്തിന്റെ പ്രതികാര ബുദ്ധിയല്ല, രക്ഷിക്കാനുള്ള തീരുമാനമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ദൈവകൽപന ധിക്കരിക്കുന്നവർ എന്നാണ് എന്നെ വെറുക്കുന്നവർഎന്ന വിശേഷണം കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. താൻ ചെയ്ത തിന്മകൾ വേഗം മറക്കാൻ മനുഷ്യൻ ശ്രമിച്ചെന്നു വരും. എന്നാൽ അതു പരിഹരിക്കുന്നതുവരെ അവനു സ്വസ്ഥതയുണ്ടാവുകയില്ല. മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ സത്യവും നീതിയും സാഹോദര്യവും നിലനില്ക്കണം എന്ന ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമായ തീരുമാനം നിഷേധാത്മകരൂപത്തിൽ ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നു. അനുതാപത്തിലേക്കും പാപപരിഹാരത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നതാണ് ഈ ശിക്ഷ.

രണ്ടാം പ്രമാണം 20:7

നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിന്റെ നാമം എന്ന പ്രയോഗം ഇസ്രായേലും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള വ്യക്തിബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയും ദൈവത്തിനു നൽകേണ്ട ആദരവും ബഹുമാനവുമാണ് ഈ കല്പന ഉന്നം വയ്ക്കുന്നത്. അങ്ങയുടെ നാമം പൂജിതമാകണമേഎന്ന കർതൃപ്രാർത്ഥനയിൽ യേശുനാഥൻ ഈ പ്രമാണത്തിന്റെ അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. ദൈവത്തോടുള്ള ആദരവിനു നിരക്കാത്ത സകല സംസാരവും ഈ പ്രമാണത്തിലൂടെ വിലക്കുന്നു. അഞ്ചുകാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. 1.ആണയിടൽ. പറയുന്ന കാര്യത്തിന്റെ സത്യം സ്ഥാപിക്കാൻവേണ്ടി ദൈവനാമത്തിൽ ആണയിടരുത്. കള്ളം സ്ഥാപിക്കാൻ കർത്താവിന്റെ നാമം ഉപയോഗിക്കരുത് എന്നാണ് മുഖ്യമായും ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ അതു മാത്രമല്ല, ആണയിടുകയേ അരുത് എന്ന് യേശു പഠിപ്പിച്ചു (മത്താ 5:33-37). സ്വാർത്ഥ താൽപര്യങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാനായി ദൈവത്തിന്റെ നാമം പ്രയോഗിക്കരുത്. 2.ദൈവനാമത്തിന്റെ മാന്ത്രികമായ ഉപയോഗം. പ്രകൃത്യാതീത ശക്തികളുടെ പേര് അറിയാമെങ്കിൽ അവയെ തങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ രീതിയിൽ സ്വാധീനിക്കാം എന്ന് ബഹുദൈവാരാധകരായ പൗരാണികർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. തന്റെ ഇഷ്ടം അനുസരിച്ച് ദൈവം പ്രവർത്തിക്കും എന്ന

അന്ധവിശ്വാസമാണ് ഈ ചിന്താഗതിയിൽ നിഴലിക്കുന്നത്. നാമോച്ചാരണത്തിലൂടെ ദൈവികശക്തിയെ സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗിക്കാൻ ശ്രമിക്കരുത്. 3.ദൈവമല്ലാത്തതിന് ദൈവനാമം നൽകരുത്. ഒന്നാം പ്രമാണത്തിന്റെ ഒരു വിശദീകരണം തന്നെയാണിത്. 4. ദൈവദൂഷണം പറയരുത്. ദൈവത്തെ ശപിക്കുന്നതും ദൈവഭക്തരെ അവരുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിൽ പരിഹസിക്കുന്നതും ദൈവദൂഷണമാണ്. സമ്പത്തും സമൃദ്ധിയുമുണ്ടാകുമ്പോൾ, ഇനി എനിക്കൊരാപത്തും വരാനില്ല എന്നു കരുതി ദൈവത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നതും ദൈവദൂഷണം തന്നെ. 5.ഇവയ്ക്കു പുറമേ ആവശ്യമായ ആദരവോ ചിന്തയോ കൂടാതെ അശ്രദ്ധമായും ലാഘവബുദ്ധിയോടെയും ദൈവനാമം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെയും ഈ പ്രമാണം വിലക്കുന്നു.

മൂന്നാം പ്രമാണം 20:8-11

ആഴ്ചയുടെ ഏഴാം ദിവസമാണ് സാബത്ത് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. 'ശാബത്ത' എന്ന ഹീബ്രുവാക്കിന് വർജ്ജിക്കുക, അവസാനിപ്പിക്കുക, നിർത്തുക എന്നൊക്കെയാണ് അർത്ഥം. സാബത്താചരണത്തെ സംബന്ധിച്ച മൂന്നാം പ്രമാണം രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. 1. എല്ലാ അധ്വാനങ്ങളിലും നിന്നു വിരമിച്ച് വിശ്രമിക്കണം. 2.ദൈവാരാധനയ്ക്കായി ആ ദിവസം മാറ്റി വയ്ക്കണം. സൃഷ്ടി കർമ്മം പൂർത്തിയാക്കി ദൈവം വിശ്രമിച്ചതിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി (ഉൽപ 2:2-4) സാബത്താചരിക്കണം എന്ന കൽപന ഈ ദിവസത്തെ ദൈവത്തിന്റെ വിശ്രമത്തിൽ പങ്കുചേരുന്ന അവസരമായി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിലെ പത്തു പ്രമാണങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ ഈജിപ്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് (നിയ 5:12-15) അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ മൗലികാവകാശമായി സാബത്താചരണത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. ജോലികളിൽനിന്നെല്ലാം വിരമിച്ച് വിശ്രമിക്കുക എന്നതായിരുന്നു സാബത്താചരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

പെസഹാ, പന്തക്കുസ്താ, കൂടാരത്തിരുന്നാൾ എന്നീ മൂന്നു പ്രധാന ഉത്സവങ്ങൾ എന്നതുപോലെ സാബത്താചരണവും കാനാൻകാരിൽ നിന്നു കടമെടുത്തതാണെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. ആഴ്ചയുടെ ഏഴാം ദിവസം ദുർദ്ദേവതയുടെ ദിവസമായി കാനാൻകാർ കരുതിയിരുന്നു. അന്നു ചെയ്യുന്ന യാതൊരു ജോലിയും വിജയിക്കുകയില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, വിപരീത ഫലം ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ അവർ എല്ലാ ജോലികളും നിർത്തിവയ്ക്കും. ജോലികളിൽ നിന്നു വിരമിക്കുന്നതിനാലാണ് ഏഴാം ദിവസത്തിന് 'ശാബത്ത്' എന്ന പേരുണ്ടായത്. ആഴ്ചയുടെ ഏഴാം ദിവസത്തെ ശനിയാഴ്ച എന്നാണല്ലോ നാം വിളിക്കുക. ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന പരാജയങ്ങളെയും നഷ്ടങ്ങളെയും സൂചിപ്പിക്കാൻ ശനി,ശനിദശ മുതലായ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുക ഇന്നും സാധാരണമാണല്ലോ. 'ശാബത്തി'നെ കുറിച്ച് കാനാൻകാരുടെ ഇടയിൽ നിലവിലിരുന്ന വിശ്വാസം ശനിയെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ നാട്ടിലും പ്രാബല്യത്തിലിരിക്കുന്നു എന്ന് ഇതിൽ നിന്നും കാണാം.

പരാജയകാരണമാകുന്ന ദുർദ്ദേവതയുടെ ദിവസം എന്ന നിലയിൽ നിന്ന് കർത്താവിന്റെ വിശ്രമദിനമായി സാബത്ത് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. ഭയത്തിന്റെയും നിഷ്ക്രിയത്വത്തിന്റെയുമല്ല, ആഹ്ലാദത്തിന്റെയും ദൈവാരാധനയുടെയും ദിവസമായി പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ സാബത്തിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. കർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിൽ വിശ്രമിക്കാനും അവിടുത്തെ സ്തുതിക്കാനുമുള്ള അവസരമാണ് സാബത്ത്. അത് നിത്യജീവിതത്തിന്റെ മുന്നാസ്വാദനവുമാണ് (ഹെബ്രാ 4:4-10). ബാബിലോൺ പ്രവാസത്തിനു ശേഷം യഹൂദർ സാബത്തിൽ ജോലി ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിന് വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകി. സാബത്തിൽ വിലക്കപ്പെട്ട ജോലികളുടെ പട്ടികയുണ്ടാക്കുകയും നിർബന്ധപൂർവ്വം നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു. പുതിയനിയമകാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും സാബത്താചരണം മനുഷ്യനു വിശ്രമം നൽകുന്ന ആഹ്ലാദപ്രദമായ ദിവസം എന്നതിനേക്കാൾ താങ്ങാനാവാത്ത ഒരു ചുമടായിത്തീർന്നു. ഇതിനെതിരേ യേശു ശക്തമായി പ്രതികരിച്ചത് സുവിശേഷങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (മർക്കോ 2:23 - 3:6).

പഴയ നിയമത്തിലെ സാബത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് യേശുനാഥൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ആഴ്ചയുടെ ആദ്യദിവസം ക്രൈസ്തവർ വിശുദ്ധമായി ആചരിക്കുന്നു. ജോലിയിൽ നിന്നു വിരമിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ കർത്താവിന്റെ രക്ഷാകരപ്രവൃത്തികൾ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവജനം ഒന്നടങ്കം ദേവാലയത്തിൽ സമ്മേളിച്ച് വിശുദ്ധ കുർബാനയിലൂടെ അവിടുത്തേക്ക് ആരാധനയർപ്പിക്കുന്നതിനും കാരുണ്യപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനും ക്രൈസ്തവർ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു.

വിചിന്തനം: അദ്ധ്വാനം മനുഷ്യന് ആവശ്യമാണെന്നും എന്നാൽ മനുഷ്യൻ അദ്ധ്വാനത്തിന് അടിമയാകരുതെന്നും ഈ പ്രമാണം കൽപിക്കുന്നു. വിശ്രമിക്കാനും ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കായി സമയം മാറ്റി വയ്ക്കാനും എല്ലാമനുഷ്യർക്കും കടമയുണ്ട്. ആഴ്ചയിൽ ഒരു ദിവസം അതിനായി പ്രത്യേകം മാറ്റിവയ്ക്കുന്നതിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും മഹത്വവും ദൈവം തന്നെ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. മാറിവന്നിരിക്കുന്ന ആധുനികമനുഷ്യന്റെ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിലും സാബത്താചരണത്തിനു പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കർത്താവിന്റെ ദിവസം (Dies Domenica) എന്നാണ് ക്രൈസ്തവർ ഞായറാഴ്ചയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

നാലാം പ്രമാണം 20,12-13

ദൈവത്തോടും (1-3) സഹജീവികളോടും (5-10) ഉള്ള ബന്ധത്തെ നിർവചിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾക്കു മധ്യേയാണ് മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള കടമയെ സംബന്ധിച്ച നാലാം പ്രമാണം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രതിഫലം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന ഏക പ്രമാണമാണിത്. മാതാപിതാക്കന്മാരെ ബഹുമാനിക്കാത്തവൻ അവരിലൂടെ ലഭിച്ച ജീവന് അർഹനല്ല (പുറ 21, 17; ലേവ്യ 20, 9; സുഭാ 20, 20; 30, 17; പ്രഭാ 3, 16).

ബഹുമാനിക്കുകഎന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന 'കാബെദ്' എന്ന ഹീബ്രുവാക്കിന് ഭാരമുള്ളതായിരിക്കുകഎന്നാണ് മൂലാർത്ഥം. അധികാ

രത്തെ അംഗീകരിക്കുക എന്ന് ഇതിന് അർത്ഥമുണ്ട്. ആദിമ ഇസ്രായേൽ സമൂഹത്തിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർക്ക് മരണംവരെ കുടുംബത്തിൽ അധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. കുട്ടികൾ മാത്രമല്ല, കുട്ടികളുള്ളവരും തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അധികാരം അംഗീകരിക്കാനും അവർക്കാവശ്യമായതെല്ലാം സ്നേഹപൂർവ്വം നൽകാനും കടപ്പെട്ടിരുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരെ, പ്രത്യേകിച്ചും വൃദ്ധരും രോഗികളുമായവരെ, ഭാരവും ശല്യവുമായി കരുതി അവഗണിക്കാനുള്ള പ്രവണത ഏറിവരുന്ന ആധുനിക സമൂഹത്തിൽ നാലാം പ്രമാണത്തിന് എന്നത്തേക്കാളേറെ പ്രസക്തിയുണ്ട്.

5-10 പ്രമാണങ്ങൾ 20,14-17

ഇതുവരെ കണ്ട പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, അടുത്ത ആറു പ്രമാണങ്ങൾ യാതൊരു വിശദീകരണവും ന്യായീകരണവും നല്കാത്ത നിരുപാധികമായ കല്പനകളാണ്. അരുത്എന്ന നിഷേധരൂപത്തിലുള്ള വിലക്കുകളായിട്ടാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും സ്ഥലകാലങ്ങൾക്ക് അതീതമായി സകല മനുഷ്യർക്കും സംരക്ഷണവും സുരക്ഷിതത്വവും പ്രാദാനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പ്രമാണങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. മറ്റു നാലു കല്പനകളിലെന്നതുപോലെ ഇവിടെയും നീഎന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ട് കല്പനകൾ നല്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ കല്പനകളെല്ലാം സ്വാഭാവികനിയമങ്ങൾ (Natural laws) ആയി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

മനുഷ്യജീവനു സംരക്ഷണം നല്കുന്നതാണ് അഞ്ചാം പ്രമാണം. നീ കൊല്ലരുത് എന്ന കല്പനയുടെ മൂലത്തിന് നീ കൊലപാതകം ചെയ്യരുത് എന്നാണ് അർത്ഥം. കുറ്റവാളികൾക്ക് നൽകുന്ന വധശിക്ഷയോ ന്യായമായ യുദ്ധത്തിൽ നടക്കുന്ന കൊലയോ ഈ പ്രമാണത്താൽ വിലക്കുന്നില്ല എന്ന് മറ്റു നിയമങ്ങളിൽനിന്നു കാണാം. വ്യക്തിവിദ്വേഷം, പ്രതികാരബുദ്ധി, സ്വാർത്ഥലാഭം മുതലായവയുടെ പേരിലുള്ള കൊലപാതകമാണ് ഇവിടെ വിലക്കുന്നത്. ഭ്രൂണഹത്യ, കാരുണ്യവധം എന്നിവ മാത്രമല്ല, കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്തു കൊടുക്കാത്തതിനാൽ അയൽക്കാരൻ മരിക്കാൻ ഇടയാകുന്നതും ഈ പ്രമാണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുന്നു.

നീ വ്യഭിചാരം ചെയ്യരുത് എന്ന ആറാം പ്രമാണം ദാമ്പത്യവിശ്വസ്തതയും ലൈംഗികശുദ്ധിയും കാത്തു പാലിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ജന്മം നല്കുന്നതിലൂടെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ പങ്കുചേരാനും പരസ്പരം ഇണയും തുണയുമായി വർത്തിക്കാനും വേണ്ടിയാണ് ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്ത്രീയും പുരുഷനുമായി സൃഷ്ടിച്ചത് (ഉൽപ 1:28; 2:18-24). ഒരു പുരുഷനെയും ഒരു സ്ത്രീയെയും തമ്മിൽ മരണംവരെ അഭേദ്യമാംവിധം ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന വിവാഹത്തിലൂടെ സംജാതമാകുന്ന കുടുംബത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിലാണ് മനുഷ്യജീവൻ നാമ്പെടുക്കുന്നതും വളർന്നു വികസിക്കുന്നതും. കുടുംബത്തിന്റെ ഭദ്രതയ്ക്കു തുരങ്കം വയ്ക്കുന്ന വ്യഭിചാരം മനുഷ്യജീവനെതിരേയുള്ള പാപമാണ്. അതു

സ്രഷ്ടാവിന്റെ പദ്ധതിക്കു വിരുദ്ധവുമാണ്. അതിനാൽ ഭർത്താവിന്റെയോ ഭാര്യയുടെയോ അവകാശത്തിന്മേലുള്ള കടന്നാക്രമണം മാത്രമല്ല, വിവാഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധിക്കു നിരക്കാത്ത സകല ലൈംഗികവേഴ്ചകളും ഈ പ്രമാണത്താൽ വിലക്കുന്നു. ഇതിന്റെ വിവിധ വശങ്ങൾ പിന്നീട് അനേകം നിയമങ്ങളിലൂടെ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട് (ലേവ്യ 18). ബാഹ്യമായ പ്രവൃത്തികൾ മാത്രമല്ല, അശുദ്ധമായ ആഗ്രഹങ്ങളും തീരുമാനങ്ങളുംപോലും പാപമാണെന്ന് യേശു പഠിപ്പിച്ചു (മത്താ 5:27-30).

നീ മോഷ്ടിക്കരുത് എന്ന ഏഴാം പ്രമാണം ജീവന്റെ സംരക്ഷണത്തിന് ആവശ്യമായ ഭൗതികവസ്തുക്കളുടെ സംലഭ്യത എല്ലാവർക്കും ഉറപ്പു വരുത്തുന്നു. അപരന്റെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങളെ മാനിക്കാൻ എല്ലാവർക്കും കടമയുണ്ട്. മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ നിലനില്പിനും ഇതത്യാവശ്യമാണ്. എന്നാൽ പരിധിയില്ലാത്ത സ്വത്തു സമ്പാദനത്തെ ഈ പ്രമാണം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഭൂമിയും അതിലെ സകല വിഭവങ്ങളും കർത്താവിന്റേതാണ് (ലേവ്യ 25:23). മനുഷ്യർ ഭൂമിയുടെ ഉടമകളല്ല, സൂക്ഷിപ്പുകാർ മാത്രമാണ്. മനുഷ്യോചിതമായ ജീവിതത്തിന് ആവശ്യമായവ ആർക്കും നിഷേധിക്കപ്പെടരുത് എന്നതാണ് ഈ പ്രമാണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അർഹമല്ലാത്തത്, അത് പണമോ ജോലിയോ സ്ഥലമോ എന്തുമാകട്ടെ, സ്വന്തമാക്കുന്നതും മോഷണമത്രേ. ഈ പ്രമാണത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഹീബ്രുപദത്തിന് മനുഷ്യനെ മോഷ്ടിക്കരുത് എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. അടിമയാക്കി വയ്ക്കുന്നതിനെയും, വില്ക്കുന്നതിനെയും, സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി കാര്യം നേടുന്നതിനു വേണ്ടി മനുഷ്യനെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെയും ഇവിടെ വിലക്കുന്നു.

നീതിന്യായ കോടതിയിലെ വിചാരണയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് എട്ടാം പ്രമാണം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കോടതിയിൽ അസത്യം പറയുന്നതും സത്യം മറച്ചു വയ്ക്കുന്നതും ഈ പ്രമാണത്തിലൂടെ വിലക്കുന്നു. എല്ലാവർക്കും നീതി ലഭ്യമാക്കുക എന്നതാണ് ഈ പ്രമാണം ഉന്നം വയ്ക്കുന്നത്. കോടതിയിൽ നല്കുന്ന സാക്ഷ്യത്തിന് ജീവന്മരണ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. അത് എപ്രകാരം ദുരുപയോഗിക്കപ്പെടാം എന്ന് നാബോത്തിന്റെ കഥ (1രാജാ 21) വ്യക്തമാക്കുന്നു. രണ്ടുപേരുടെ സാക്ഷ്യത്തിന്മേലല്ലാതെ വധശിക്ഷ നടപ്പാക്കരുതെന്നു നിയമം (സംഖ്യ 35, 30; നിയ 19, 15) സാക്ഷ്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എടുത്തു കാട്ടുന്നു. വ്യാജസാക്ഷ്യം നല്കുന്നവന് കൊടുക്കേണ്ട ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായ നിയമമുണ്ട് (നിയ 19, 18-19). കള്ളസാക്ഷ്യം സമൂഹത്തിലെ വലിയൊരു തിന്മയായി പ്രവാചകന്മാർ എടുത്തു കാട്ടുന്നു (ആമോ 5, 10-11; 6,12). വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ എട്ടാം പ്രമാണം എല്ലാ അപവാദങ്ങളെയും ദുഷ്പ്രചരണങ്ങളെയും വിലക്കുന്നു.

ഒമ്പതും പത്തും പ്രമാണങ്ങൾ ഒരുമിച്ചാണ് ഈ പട്ടികയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഭാര്യ, മൃഗങ്ങൾ, വസ്തുക്കൾ, എല്ലാം ഒരേ ശീർഷകത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിലെ

പത്തു പ്രമാണങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ അയല്ക്കാരന്റെ ഭാര്യയെ മോഹിക്കരുത്(നിയ 5, 20) എന്ന് പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇവയെ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിഭജനമാണ് കത്തോലിക്കാസഭ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മോഹിക്കരുത് എന്ന കല്പന വെറും ഒരു ആഗ്രഹത്തെയല്ല, പ്രവൃത്തിയിലേക്കു നയിക്കുന്ന തീരുമാനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആറും ഏഴും പ്രമാണങ്ങളിൽ വിലക്കിയ പ്രവൃത്തികൾ അവയുടെ ഉറവിടത്തിൽതന്നെ ഇവിടെ വിലക്കുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ ഭദ്രതയും ന്യായമായ സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെ സംരക്ഷണവും ഈ പ്രമാണങ്ങളിലൂടെ ഉറപ്പു വരുത്തുന്നു. അർഹമല്ലാത്തതു സ്വന്തമാക്കാനുള്ള ദുരാഗ്രഹത്തെ തുടക്കത്തിൽ തന്നെ തടയാൻ ഈ പ്രമാണങ്ങളിലൂടെ അനുശാസിക്കുന്നു.

വിചിന്തനം: വിലക്കുകളുടെ ഒരു പട്ടിക മാത്രമായി പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ നിലനില്പ്പിനും വളർച്ചയ്ക്കും അവശ്യം ആവശ്യമായ അടിസ്ഥാനനിയമങ്ങളാണ് ഇവ. ഇതു വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവഹിതമാണ്. ഈ പ്രമാണങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നത് വ്യക്തികൾക്കും മനുഷ്യസമൂഹത്തിനു തന്നെയും ആത്മഹത്യാപരമായിരിക്കും എന്ന് ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഡോ. ജോസഫ് പാംപ്ലാനി

07

ലേവ്യരുടെ പുസ്തകം

ബൈബിളിലെ മൂന്നാമത്തെ പുസ്തകം ലേവ്യർ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ലേവീഗോത്രജരായ പുരോഹിതന്മാർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുമായ നിയമങ്ങളും ആചാരക്രമങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഈ പേരു സഹായിക്കും. പഴയ നിയമം ഗ്രീക്കു ഭാഷയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തവർ 'ലേവ്യരെ സംബന്ധിക്കുന്നവ' എന്നർത്ഥമുള്ള ലെവിത്തിക്കോൺ (Leviticon) എന്ന പേരു നൽകി. ലത്തീനിൽ ഇതിനെ ലെവിത്തിക്കൂസ് (Leviticus) എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷിലും ഇതേ പേരു തന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. എന്നാൽ മൂലഭാഷയായ ഹീബ്രുവിൽ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യവാക്കായ 'വയ്യിഖ്റാ' എന്ന പദം പുസ്തകത്തിന്റെ പേരായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. 'അവൻ വിളിച്ചു' എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. വിശുദ്ധിയിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ് തങ്ങൾ എന്ന് അനുസ്മരിപ്പിക്കാനും, ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് വിശുദ്ധരായി ജീവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കാനും ഈ പേര് കൂടുതൽ പര്യാപ്തമാണ്.

2. ഗ്രന്ഥ കർത്താവ് - കാലം

സീനായ് മലയുടെ അടിവാരത്തു സ്ഥാപിച്ച സാക്ഷ്യ

കൂടാരത്തിൽ വച്ച് ദൈവം മോശയ്ക്ക് ഈ നിയമങ്ങൾ മുഴുവൻ വെളിപ്പെടുത്തി എന്ന പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലാണ് പുസ്തകം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ''കർത്താവ് മോശയോട് അരുളിച്ചെയ്തു'' എന്ന പ്രസ്താവന ഒരു പല്ലവി പോലെ ഓരോ അധ്യായത്തിന്റെയും ആരംഭത്തിൽ ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഇസ്രായേലിന്റെ നിയമം മുഴുവൻ മോശ വഴി ദൈവം നൽകിയതാണ് എന്ന വിശ്വാസം ഈ പദപ്രയോഗത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ലേവ്യ പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെല്ലാം അതേ പടി മോശ തന്നെ എഴുതിയതാണ് എന്ന് ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ ഉടമ്പടിയുടെ നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചു കണ്ട കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെയും പ്രസക്തമാണ്.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ഒന്നായ പുരോഹിതപാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ടതാണ് ലേവ്യപുസ്തകം. ബി.സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ഇതിന്റെ രചന പൂർത്തിയായത് എന്ന് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അനേകം നിയമസംഹിതകളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് ഈ പുസ്തകം. നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ, വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ രൂപപ്പെട്ട നിയമങ്ങൾ ഇവിടെ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

മരുഭൂമിയിലെ കൂടാരം, സോളമന്റെ ദേവാലയം, ജോസിയാ രാജാവിന്റെ മതനവീകരണം, ബാബിലോൺ പ്രവാസം, പുതിയ ദേവാലയത്തിലെ ശുശ്രൂഷകൾ എന്നിവയുടെയെല്ലാം സ്വാധീനം ഈ നിയമസംഹിതകളിൽ കാണാം. പ്രവാസികളോടു പ്രസംഗിച്ച പുരോഹിതനും പ്രവാചകനുമായ എസെക്കിയേലും, പ്രവാസത്തിനുശേഷം ഇസ്രായേലിൽ മതനവീകരണത്തിനു നേതൃത്വം നൽകിയ എസ്രാ, നെഹമിയാ മുതലായവരും അവരുടെ ശിഷ്യഗണവും ലേവ്യപുസ്തകത്തിന്റെ രചനയിൽ നിർണ്ണായകമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

3. പ്രാധാന്യവും പ്രസക്തിയും

നിയമം, പ്രവാചകന്മാർ, ലിഖിതങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ യഹൂദർ ബൈബിളിനെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിയമം അഥവാ "തോറാ" എന്നു വിളിക്കുന്ന പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിനാണ് അവർ ഏറ്റം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കേന്ദ്രമാണ് നിയമപുസ്തകമായ ലേവ്യർ. അതിനാൽ ബൈബിളിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പുസ്തകമായി ലേവ്യ പുസ്തകം കരുതപ്പെടുന്നു. ദൈവം തങ്ങൾക്കു നൽകിയ ഏറ്റം വലിയ ദാനമായിട്ടാണ് യഹൂദർ നിയമത്തെ പരിഗണിക്കുന്നത്. ദൈവകൃപയാൽ നിലനിൽക്കാനും അവിടുത്തെ പ്രീതിക്കർഹരാകാനും എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് നിയമം പഠിപ്പിക്കുന്നു. "ഞാൻ ഇന്നു നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന നിയമസംഹിതയിലേതുപോലെ നീതിയുക്തമായ നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും മറ്റേത് ശ്രേഷ്ഠജനതയ്ക്കാണുള്ളത്? (നിയ 4,8) എന്ന മോശയുടെ ചോദ്യം നിയമത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ''കർത്താവ് ഇസ്രായേൽ ജനവുമായി മോശ വഴി ഉറപ്പിച്ച ഉടമ്പടിയുടെ നിയമ

ങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളും" (ലേവ്യ 26, 46) എന്ന ഉപസംഹാരം ലേവ്യ പുസ്തകത്തിന്റെ സ്വഭാവവും പ്രാധാന്യവും എടുത്തുകാട്ടുന്നു.

യഹൂദർക്ക് ഏറ്റം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് ലേവ്യ പുസ്തകമെങ്കിലും പുതിയ നിയമത്തിൽ അതിന് എന്തു പ്രസക്തിയുണ്ട് എന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. ബലിയർപ്പണത്തെയും പൗരോഹിത്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾ വരാനിരുന്നവയുടെ പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നു എന്ന് ഹെബ്രായർക്കുള്ള ലേഖനം പഠിപ്പിക്കുന്നു (ഹെബ്രാ 9). വി. പൗലോസ് നിയമത്തെയും കൃപയെയും രണ്ടു തട്ടുകളിൽ വച്ചു വിശകലനം ചെയ്തതിനുശേഷം നിയമാനുഷ്ഠാനം വഴിയല്ല, യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം വഴി കൃപയാലാണ് രക്ഷ ലഭിക്കുന്നത് എന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്നു (എഫേ 2,8-9).റോമാക്കാർക്കും ഗലാത്തിയാക്കാർക്കും എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽ നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിലുള്ള അതിരുകടന്ന ആത്മാഭിമാനത്തിനെതിരേ ശക്തമായ താക്കീതുകൾ നൽകുന്നുണ്ട്. ലേവ്യ പുസ്തകവും അതിലെ നിയമങ്ങളും കാലഹരണപ്പെട്ടുപോയി എന്ന് ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം അനുമാനിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?

"നിയമത്തെയോ പ്രവാചകന്മാരെയോ അസാധുവാക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നതെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കരുത്. അസാധുവാക്കാനല്ല, പൂർത്തിയാക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നത്" (മത്താ 5,17) എന്ന യേശുവിന്റെ പ്രഖ്യാപനം ലേവ്യപുസ്തകത്തെ സംബന്ധിച്ചു പ്രസക്തമാണ്. ആ പുസ്തകത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ യേശുവും ശിഷ്യന്മാരും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു (ലൂക്കാ 2,4. 21-24); മർക്കോ 1,44; യോഹ 2,13; 7, 10; 12, 1; അപ്പ 21, 16).

യേശുവിന്റെയും അപ്പസ്തോലന്മാരുടെയും ജീവിതത്തിൽ മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തുസഭയുടെ വിശ്വാസത്തിലും ജീവിതവീക്ഷണത്തിലും ആചാരങ്ങളിലും ലേവ്യപുസ്തകത്തിന്റെ സ്വാധീനം നിർണ്ണായകമാണ്. അനുഷ്ഠാനവിധികളുടെ വിശദാംശങ്ങളിൽ തങ്ങിനിൽക്കാതെ,പുസ്തകത്തിന്റെ പൊതുവായ ചൈതന്യവും ലക്ഷ്യവും ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാലേ ഈ സ്വാധീനം കണ്ടെത്താൻ കഴിയൂ. "വിശുദ്ധരായിരിക്കുവിൻ"എന്ന് അനേകം തവണ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ആഹ്വാനം എന്നും എല്ലാവർക്കും പ്രസക്തമാണ്. വിശുദ്ധിയിലേക്കുള്ള വിളിയാണ് ലേവ്യപുസ്തകത്തിന്റെ മുഖ്യ സന്ദേശം. ഭക്ഷണം, വസ്ത്രധാരണം, ശാരീരികശുദ്ധി മുതലായ ബാഹ്യകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുമ്പോഴും ദൈവത്തോടും സഹജീവികളോടുമുള്ള ബന്ധത്തിൽ അവശ്യം പാലിക്കേണ്ട മനോഭാവത്തിന് ലേവ്യ പുസ്തകം ഊന്നൽ നൽകുന്നുണ്ട്.

ദൈവാരാധനയ്ക്കായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദൈവജനമാണ് സഭ എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിലും സഭയുടെ ആരാധനക്രമം, കൂദാശകൾ, തിരുനാളുകൾ, വിവിധ ജീവിതാന്തസ്സുകൾ തുടങ്ങി എല്ലാ മേഖലകളിലും ലേവ്യപുസ്തകത്തിലെ നിയമങ്ങളുടെ സ്വാധീനം അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നു. "നിന്നെപ്പോലെ തന്നെ നിന്റെ അയൽക്കാരനെയും

സ്നേഹിക്കുക" (മത്താ 22, 39) എന്ന കല്പന ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് (ലേവ്യ 19, 18) യേശുനാഥൻ തന്നെ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സനാതന പ്രാധാന്യം എടുത്തുകാട്ടുന്നു.

ബലിയർപ്പണം, ഭക്ഷണം, ശാരീരികശുദ്ധി തുടങ്ങിയവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പല നിയമങ്ങൾക്കും ഇന്ന് പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്ന ദൈവാരാധനയും ജീവിതവിശുദ്ധിയും ഒരിക്കലും അപ്രസക്തമായിത്തീരുന്നില്ല. പരിശുദ്ധനായ ദൈവത്തെ ആരാധിക്കാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനം വിശുദ്ധരായിരിക്കണം എന്ന ലേവ്യപുസ്തകത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രമേയത്തിന് എന്നും വലിയ പ്രസക്തിയുണ്ട്. ബാഹ്യമായ ആചാരങ്ങളെയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച വിശദമായ നിയമങ്ങൾ ജീവിതവിശുദ്ധിയുടെ ആവശ്യകതയെയാണ് ഊന്നിപ്പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഈ നിയമങ്ങൾ പലപ്പോഴും ബാഹ്യമാത്രവും അനുഷ്ഠാനപ്രധാനവുമായ മതജീവിതത്തിന് പ്രേരകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽത്തന്നെ പ്രവാചകന്മാരും (ഏശ 1, 11-20; ജറെ 7,21-23; ആമോ 5,21-24; ഹോസി 6,6) യേശുവും (മത്താ 12, 7; 23, 23-26) ഇപ്രകാരമുള്ള നിയമവ്യാഖ്യാനത്തിനെതിരെ ശക്തമായ താക്കീതുകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നു എന്നത് യഥാർത്ഥനിയമത്തിന്റെ സാധുതയെ ഇല്ലാതാക്കുന്നില്ലല്ലോ.

സർവ്വസൃഷ്ടികൾക്കും അതീതനും അവയിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തനും എന്നാൽ, എല്ലാറ്റിനും അസ്തിത്വവും ജീവനും നൽകുന്നവനുമാണ് ദൈവം.പരിശുദ്ധൻ എന്ന വിശേഷണം കൊണ്ട് ഇതാണ് അർത്ഥമാക്കുക. ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമേറിയ അവബോധം വിശ്വാസികളിൽ ഉളവാക്കുകയാണ് ലേവ്യപുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷ്യം. പരിശുദ്ധനായ ദൈവത്തോടു രമ്യതയിലെത്താൻ പാപിയായ മനുഷ്യനെ സഹായിക്കുകയാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുടെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശ്യം. ബലിയർപ്പണങ്ങളും ശുദ്ധീകരണകർമ്മങ്ങളും എല്ലാം ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. അറിവില്ലായ്മയും അശ്രദ്ധയും മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന വീഴ്ചകൾക്കാണ് ഇവിടെ ബലിയർപ്പണങ്ങളും നേർച്ചകാഴ്ചകളും വഴി പരിഹാരം അനുഷ്ഠിക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഉടമ്പടിയിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവമഹത്വത്തിനു വിരുദ്ധമായി മനഃപൂർവ്വം ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങൾക്ക് ഇവ പരിഹാരമാവുകയില്ല.

ലേവ്യപുസ്തകത്തിലെ ബലിയർപ്പണങ്ങളും പരിഹാരക്കാഴ്ചകളും എല്ലാം യേശുവിൽ പൂർത്തിയാകാനിരുന്ന ഏകബലിയുടെ മുന്നോടികളും പ്രതീകങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു. ആണ്ടുതോറും പരിഹാരബലിയർപ്പിക്കുന്ന പഴയനിയമത്തിലെ പ്രധാന പുരോഹിതൻ, ഒരിക്കൽ മാത്രം അർപ്പിച്ച ആത്മബലിയിലൂടെ ലോകത്തിന്റെ പാപങ്ങൾക്കു മുഴുവൻ പരിഹാരമനുഷ്ഠിച്ച സാക്ഷാൽ പ്രധാന പുരോഹിതനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതീകമായിരുന്നു. ലേവ്യപുസ്തകത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന അനേകം ബലികളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ

ഇന്നു നാം ആചരിക്കുന്ന ബലിയും വിരുന്നുമായ വിശുദ്ധ കുർബാന യുടെ അർത്ഥവും പുതുമയും ഗ്രഹിക്കാൻ കൂടുതൽ എളുപ്പമുണ്ട്.

പുരോഹിതന്മാർക്ക് ആവശ്യമായ വിശുദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ച നിയ മങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജകീയ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കുകാരായ സകല വിശ്വാസികൾക്കും ബാധകമാണ്. മാനുഷികബന്ധങ്ങളിൽ നിലനിൽ ക്കേണ്ട വിശുദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾക്ക് ഒരു കാലത്തും പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ജീവനെ മാനിക്കുക, ദാമ്പത്യ ജീവിതത്തിന്റെ ഭദ്രത കാത്തു സൂക്ഷിക്കുക, ദരിദ്രർക്കു പ്രത്യേക സംരക്ഷണം നൽകുക, സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ നീതി ഉറപ്പുവരുത്തുക മുതലായവയെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള നിയമ ങ്ങൾക്ക് ഇന്നും വലിയ പ്രസക്തിയുണ്ട്. "നിങ്ങളുടെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവ് പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും പരിപൂർണ്ണ രായിരിക്കുവിൻ" (മത്താ 5, 48) എന്ന യേശുവിന്റെ വാക്കുകളിൽ ലേവ്യപുസ്തകത്തിന്റെ മുഴുവൻ സന്ദേശവും പ്രസക്തിയും സംഗ്ര ഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

4. ഘടന

ലേവ്യപുസ്തകം രണ്ടു ഭാഗമായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു 1-16 അധ്യായ ങ്ങൾ അടങ്ങുന്ന ആദ്യഭാഗം മുഖ്യമായും ദൈവ-മനുഷ്യബന്ധത്തെ ക്രമീകരിക്കുന്ന നിയമങ്ങളാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. 17-27 അധ്യായ

ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

08

യഹൂദരുടെ തിരുനാളുകളും ബലികളും

ഒരു സമുദായത്തിന്റെയോ ദേശത്തിന്റെയോ പൊതുവായ ആഘോഷദിനങ്ങളെയാണ് വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ തിരുനാളുകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഹീബ്രുഭാഷയിലെ *മൊവെദ്* (Moed), *ഹാഗ്* (Hag)എന്നീ പദങ്ങളാണ് മലയാളത്തിൽ 'തിരുനാളുകൾ' എന്ന് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

തിരുനാളുകൾ

ഇസ്രായേൽ ഒരു ജനതയായി രൂപപ്പെടുന്ന ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ തിരുനാളിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം കണ്ടെത്താനാവും. മരുഭൂമിയിൽപോയി തിരുനാൾ ആഘോഷിക്കുവാനായി യഹൂദജനത്തെ വിട്ടുതരണമെന്നാണ് മോശ ഫറവോയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടത് (പുറ 5:1ff).പുറപ്പാട് സംഭവത്തിനുശേഷം തിരുനാളുകൾ ഇസ്രായേൽക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉത്സവദിനങ്ങളായിരുന്നു. ഷീലോയിൽ ആചരിച്ചിരുന്ന വാർഷികത്തിരുനാളിൽ യുവതികൾ നൃത്തം ചെയ്തിരുന്നു (ന്യായ 21:21). സാമുവലിന്റെ പിതാവായ എൽക്കാനാ വർഷംതോറും ഈ തിരുനാളിൽ സംബന്ധി

ച്ചിരുന്നു (1 സാമു 1:3ff). കർത്താവിന്റെ ആലയം ജറുസലേമിൽ പണിയപ്പെട്ടതിനുശേഷം ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ തിരുനാളുകൾ ദേവാലയം കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഗാനങ്ങളും ആർപ്പുവിളികളുമായാണ് തിരുനാളാഘോഷത്തിനായി ജനം ദേവാലയത്തിലേക്ക് എത്തിയിരുന്നത് (സങ്കീ 42:4). തിരുനാളുകളോടനുബന്ധിച്ച് മദ്യപാനവും മറ്റ് അനാചാരങ്ങളും കാലക്രമത്തിൽ വളർന്നുവന്നു (cfr. 1 സാമു 1:13-15). തിരുനാളുകളെ ദുരുപയോഗിക്കുന്നതിനെതിരേ പ്രവാചകന്മാർ രൂക്ഷമായി വിമർശിക്കുന്നത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് (ആമോ 8:56; ഏശ 12:18).

പഴയനിയമത്തിലെ തിരുനാളുകൾ

ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ തിരുനാളുകളെ പൊതുവേ നാലായി തരംതിരിക്കാം.(1) ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ ആഘോഷിക്കുന്നത് (2) മാസത്തിലൊരിക്കൽ ആഘോഷിക്കുന്നത്(3) വർഷത്തിലൊരിക്കൽ ആഘോഷിക്കുന്നത് (4) പ്രത്യേക അവസരങ്ങളിൽ ആഘോഷിക്കുന്നത്.

I. ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ ആഘോഷിക്കുന്നത് - സാബത്ത്

സാബത്ത് എന്ന വാക്കിന് വിശ്രമം എന്നാണർത്ഥം. സൃഷ്ടികർമ്മം പൂർത്തിയാക്കി ഏഴാംദിവസം ദൈവം വിശ്രമിച്ചതിനെ അനുസ്മരിക്കാനാണ് സാബത്താചരിച്ചിരുന്നത് (cfr. ഉൽപ 2:1-3). എന്നാൽ പുറപ്പാട് സംഭവം നടക്കുന്നതുവരെ ഇസ്രായേൽക്കാർ സാബത്താചരിച്ചിരുന്നില്ല (cfr. പുറ 16:23f).തിരുനാളുകളുടെ ഗണത്തിലാണ് ലേവ്യരുടെ പുസ്തകം സാബത്തിനെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് (ലേവ്യ 23:1-11). കാലക്രമത്തിൽ ഇസ്രായേലിനെ ദൈവം ഈജിപ്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചതിന്റെ അനുസ്മരണം എന്ന നിലയിലും സാബത്താചരിച്ചു തുടങ്ങി (നിയ 5:12 -15). ഇസ്രായേലും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ അടയാളമായിരുന്നു സാബത്ത്. (പുറ 31:17; എസെ 20:12,20).

II. മാസത്തിലൊരിക്കൽ ആഘോഷിക്കുന്നത് - അമാവാസി

മാസാരംഭത്തിലാണ് ഈ തിരുനാൾ കൊണ്ടാടിയിരുന്നത്. അന്നേദിവസം പ്രത്യേകബലികളും കാഴ്ചകളും സമർപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട് (സംഖ്യ 28:11-15; എസ്രാ 3:5). അമാവാസി ദിനത്തിൽ ജനങ്ങൾ കാഹളങ്ങൾ മുഴക്കിയിരുന്നു (സംഖ്യ 10:10; സങ്കീ 81:3). ദാവീദിന്റെ കാലത്ത് ലേവ്യരുടെ ജോലി നിർണ്ണയിച്ചപ്പോൾ അമാവാസി ദിനത്തിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാൻ പ്രത്യേകം ലേവായരെ നിയമിച്ചിരുന്നു (1 ദിന 23:31). നിയമത്തിൽ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അമാവാസിനാളിൽ യഹൂദർ സാധാരണയായി ജോലി ചെയ്തിരുന്നില്ല (ആമോ 8:5). കാലാന്തരത്തിൽ അമാവാസിയാഘോഷത്തിലും അനാചാരങ്ങൾ കടന്നുകൂടി. ഏശയ്യാ ഇതിനെതിരേ ആഞ്ഞടിക്കുന്നുണ്ട് (ഏശ 1:13,14). പ്രവാസത്തെത്തുടർന്ന് അമാവാസി ആഘോഷം താത്കാലികമായി നിന്നുപോയെങ്കിലും ഇത് പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു (നെഹെ 10:33). എസെക്കിയേലിന്റെ ദേവാലയ ദർശനത്തിലും (എസെ 45:17) പുതിയ ആകാശത്തെയും പുതിയ ഭൂമി

യെയുംപറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഏശയ്യായുടെ ദർശനത്തിലും (ഏശ 66:22 -23) ഈ തിരുനാളിനെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. പൗലോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ അമാവാസിയും സാബത്തുമൊക്കെ വരാനിരുന്ന നന്മ യുടെ നിഴലുകൾ മാത്രമായിരുന്നു (കൊളോ 2:16).

III. വാർഷികത്തിരുനാളുകൾ

യഹൂദരുടെ ഉത്സവദിനങ്ങളായിട്ടാണ് വാർഷികത്തിരുനാളുകൾ പരി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. വാർഷികത്തിരുനാളുകളെ കർത്താവിന്റെ തിരു നാളുകൾ എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത് (cfr. പുറ 12:14; ലേവ്യ 23 :39,41). ഈ തിരുനാൾ ദിനങ്ങളിൽ പ്രത്യേകബലികളും കാഴ്ചകളും കർത്താ വിന് സമർപ്പിക്കണമെന്ന് നിയമമുണ്ടായിരുന്നു. ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ഇടയിൽ നിലവിലിരുന്ന വാർഷികത്തിരുനാളുകൾ ചുവടെചേർക്കുന്നു.

i)പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിലെ തിരുനാളുകൾ

1. **പെസഹാതിരുനാൾ :-** ഈജിപ്തിനുമേൽ ദൈവം അയച്ച പത്താ മത്തെ ബാധയിൽനിന്ന് ഇസ്രായേൽ ഭവനങ്ങൾ രക്ഷപ്പെട്ടത് വാതിൽപ്പ ടിയിന്മേൽ തളിച്ചിരുന്ന കുഞ്ഞാടിന്റെ രക്തം മൂലമാണ് (പുറ 12). ദൈവം ഇസ്രായേലിനെ അത്ഭുതകരമായി രക്ഷിച്ച പ്രസ്തുതദിനത്തിന്റെ ഓർമ്മ വർഷംതോറും കൊണ്ടാടണമെന്ന് നിയമമുണ്ടായിരുന്നു (പുറ 12:14). സീനായ് മലയുടെ അടിവാരത്തിൽ കൂടാരമടിച്ചിരുന്നപ്പോഴാണ് ഇസ്രാ യേൽക്കാർ രണ്ടാമത്തെ പെസഹാ ആചരിച്ചത് (സംഖ്യ 9:1-5).

അബീബ് (നിയ 16:1) എന്നും നീസാൻ (നെഹെ 2: 1 എസ്തേ 3:7) എന്നും അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒന്നാം മാസമാണ് പെസഹാ ആചരിച്ചിരുന്ന ത്. പ്രസ്തുത മാസത്തിന്റെ 14-ാം ദിവസം വൈകുന്നേരമാണ് പെസഹാ ഭക്ഷണം (ലേവ്യ 23:5). പെസഹാ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള കുഞ്ഞാടിനെ നാലു ദിവസം മുമ്പുതന്നെ (പത്താം തീയതി) തെരഞ്ഞെടുക്കണമായിരുന്നു (പുറ 12:3). പതിനാലാം തീയതി സൂര്യാസ്തമയസമയത്താണ് കുഞ്ഞാ ടിനെ ബലിയർപ്പിക്കേണ്ടത്. കുഞ്ഞാടിന്റെരക്തം വീടിന്റെ വാതിൽപ്പടി യിന്മേലും കട്ടിളക്കാലിന്മേലും തളിക്കണം (പുറ 12:7,22). കുഞ്ഞാടിനെ കൊല്ലുമ്പോൾ അതിന്റെ അസ്ഥികൾ ഒടിക്കരുതെന്ന് നിയമമുണ്ടായിരു ന്നു (പുറ 12:46). അതിന്റെ മാംസം വേവിച്ച് (പുറ 12:9; 2 ദിന 35:13; നിയ 16:7). കയ്പുള്ള ഇലകളും പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പവും കൂട്ടി ഭക്ഷിക്കണം (പുറ 12:8). ഭവനത്തിലുള്ള പരിച്ഛേദിതരായ എല്ലാ അംഗങ്ങളോടുമൊത്ത് തിടുക്കത്തിലാണ് പെസഹാ ഭക്ഷിക്കേണ്ടത് (പുറ 12:11).

പെസഹാ ഭക്ഷണത്തിന്റെ പിറ്റേന്നാണ് *പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ* തിരുനാൾ ആരംഭിക്കുന്നത്. ഏഴുദിവസം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ഈ തിരു നാൾക്കാലത്ത് (haghamasot) പുളിപ്പില്ലാത്ത മാവുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഭക്ഷണം മാത്രമാണ് യഹൂദർ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നത് (പുറ 34:18,19; ലേവ്യ 23:6). ഈ ഏഴുദിവസങ്ങളെ “പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാൾ ദിവസങ്ങൾ” എന്നാണ് പുതിയ നിയമത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നത് (ലൂക്കാ

22:1). പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാളിലെ ഒന്നാംദിവസവും ഏഴാം ദിവസവും എല്ലാവിധത്തിലുള്ള ദാസ്യവേലകളും നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാൾ അടക്കമുള്ള ദിനങ്ങളെ പെസഹാ എന്നുവിളിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ ആദിമകാലത്ത് പെസഹാത്തിരുനാളും പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാളും വ്യത്യസ്ത തിരുനാളുകളായിട്ടാണ് ആഘോഷിച്ചിരുന്നത്.

ഈ രണ്ടു തിരുനാളുകളും വ്യത്യസ്ത പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്നായി ഇസ്രായേൽക്കാർ കടമെടുത്ത ആഘോഷങ്ങളാണെന്നു വാദിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുണ്ട്. 'പെസഹാ' എന്നത് നാടോടികളായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ആട്ടിടയന്മാരുടെ ഇടയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ആഘോഷമായിരുന്നത്രേ. ഈ ഇടയന്മാർ ഒരു മേച്ചിൽപ്പുറംവിട്ട് മറ്റൊന്നിലേക്കു പോകുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരു കുഞ്ഞാടിനെക്കൊന്ന് ആഘോഷപൂർവ്വം ഭക്ഷിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ആഘോഷത്തെ പെസഹാ എന്നാണ് അവർ വിളിച്ചിരുന്നത്. പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാളാകട്ടെ, കാനാന്യകർഷകരുടെയിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു ആഘോഷമായിരുന്നു. *മാസോത്ത്* (പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം എന്നർത്ഥം) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ ഉത്സവം ബാർളിയുടെ വിളവെടുപ്പോടനുബന്ധിച്ചാണ് ആഘോഷിച്ചിരുന്നത്. ഈ രണ്ടു തിരുനാളുകളെ ഇസ്രായേൽക്കാർ രക്ഷാകരമായ അർത്ഥം നൽകി സംയോജിപ്പിച്ചതാണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. രാജഭരണത്തിന്റെ കാലംവരെ ഇവ രണ്ടും വ്യത്യസ്തതിരുനാളുകളായാണ് ആചരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഹെസെക്കിയ, ജോസിയാ എന്നീ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് വിപുലമായ ആഘോഷങ്ങളോടുകൂടിയാണു പെസഹാ ആചരിച്ചിരുന്നത് (2രാജാ 23:21-23; 2ദിന 30:1ff; 35:1-99).

പെസഹാത്തിരുനാളിനോടനുബന്ധിച്ച് യഹൂദർ ജറുസലേം ദേവാലയത്തിലേക്കു തീർത്ഥാടനം നടത്തിയിരുന്നു. പുതിയനിയമകാലത്ത്, പെസഹായോടനുബന്ധിച്ച് നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ള യഹൂദർ ജറുസലേമിലെത്തിയിരുന്നു (യോഹ 12:20; Josephus, War VI.ix.3). പെസഹാത്തിരുനാളോടനുബന്ധിച്ച് യേശുവും ജറുസലേമിൽ പോയിരുന്നു (ലൂക്കാ 2:42; യോഹ 2:13; 6:4). ശിഷ്യന്മാരോടൊത്ത് യേശു കഴിച്ച അന്ത്യത്താഴം സമാന്തരസുവിശേഷകന്മാരുടെ വീക്ഷണമനുസരിച്ച് പെസഹാ ഭക്ഷണമായിരുന്നു. യേശു മരിച്ചത് പെസഹാക്കാലത്താണ് (യോഹ 13:1). പത്രോസിന്റെ കാരാഗൃഹവാസവും അത്ഭുതകരമായ രക്ഷപ്പെടലും പെസഹാക്കാലത്തായിരുന്നു (അപ്പ 12:3). യേശുവിനെ പെസഹാക്കുഞ്ഞാടായിട്ടാണ് പൗലോസ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത് (1 കോറി 5:7).

2. **പന്തക്കുസ്താ തിരുനാൾ:-** വിളവെടുപ്പ് തിരുനാൾ (പുറ 23:16) ആഴ്ചകളുടെ തിരുനാൾ (പുറ 34:22), ആദ്യഫലങ്ങളുടെ തിരുനാൾ (സംഖ്യ 28:26) എന്നീ പേരുകളിലും ഈ തിരുനാൾ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. പെസഹാത്തിരുനാൾ ആഘോഷിക്കുന്ന ആഴ്ചയിലെ സാബത്തുമുതൽ ഏഴാഴ്ചകൾക്കുശേഷമുള്ള സാബത്തു ദിനത്തിലാണ് പന്തക്കുസ്താ തിരുനാൾ ആഘോഷിച്ചിരുന്നത്. പന്തക്കുസ്താ (അമ്പതാം ദിവസം

എന്നർത്ഥം) എന്ന പേര് ഈ തിരുനാളിനു ലഭിക്കാനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ് (ലേവ്യ 23:15ff cfr. തോബി 2:1). ഒരുവർഷം പ്രായ മായ ഏഴ് കുഞ്ഞാടുകളെയും ഒരു കാളയെയും രണ്ടു മുട്ടാടുകളെയും ഈ തിരുനാളിനോടനുബന്ധിച്ച് ദൈവത്തിന് ബലിയർപ്പിച്ചിരുന്നു. ഈ തിരുനാൾ ദിനത്തിൽ എല്ലാവിധ ജോലികളും നിഷിദ്ധമായിരുന്നു. കുടും ബാംഗങ്ങളോടൊപ്പം സമൂഹത്തിലെ അവഗണിക്കപ്പെട്ട വിഭാഗങ്ങളായ പരദേശികളെയും അനാഥരെയും വിധവകളെയും ലേവായരെയും ഈ തിരുനാളാഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കെടുപ്പിച്ചിരുന്നു (നിയ 16:11-12).

ഇത് ഒരു വിളവെടുപ്പുത്സവമായിട്ടാണ് ആഘോഷിച്ചുതുടങ്ങിയതെ ങ്കിലും കാലക്രമത്തിൽ ഇതിന് പുതിയ വിശദീകരണം നൽകപ്പെട്ടു. റബ്ബിമാരുടെ വ്യാഖ്യാനമനുസരിച്ച് സീനായ് മലയിൽവച്ച് മോശയ്ക്കു കൽപ്പനകൾ നൽകിയതിന്റെ അനുസ്മരണാർത്ഥമാണ് ഈ തിരുനാൾ ആഘോഷിക്കുന്നത്.

ഈ തിരുനാളിന്റെ ആഘോഷദിനത്തെക്കുറിച്ചു ഫരിസേയരും സദു ക്കായരും തമ്മിൽ ശക്തമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം നിലനിന്നിരുന്നു. ഫരിസേയരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, പെസഹാത്തിരുനാളിന്റെ തൊട്ടടുത്ത ദിനം മുതൽ (cfr. ലേവ്യ 23) ഏഴ് ആഴ്ചകൾക്കുശേഷം വരുന്ന ദിവസ മാണ് പന്തക്കുസ്താതിരുനാൾ ആചരിക്കേണ്ടത്. ഈ വീക്ഷണമനുസ രിച്ച് തിരുനാൾ ആഴ്ചയിലെ ഏതു ദിനത്തിലുമാകാം; അതായത് സാബ ത്തിൽ വേണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ല. എന്നാൽ, സദുക്കായരുടെ വീക്ഷ ണത്തിൽ സാബത്തുദിനത്തിൽ മാത്രമേ ഈ തിരുനാൾ ആചരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. പെസഹാത്തിരുനാൾ കഴിഞ്ഞുവരുന്ന സാബത്തുദിനം മുത ലുള്ള ഏഴാഴ്ചകളാണ് അവർ കണക്കു കൂട്ടിയിരുന്നത്.

പുതിയ നിയമത്തിൽ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെമേൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് എഴുന്നള്ളിവന്നതു പന്തക്കുസ്താദിനത്തിലാണ് (അപ്പ 2:1). സഭയുടെ ഔദ്യോഗികമായ ഉദ്ഘാടനം നടന്നതും ഈ ദിനത്തിലാണ്. പന്തക്കു സ്താത്തിരുനാൾവരെ എഫേസോസിൽ കഴിയാനുള്ള ആഗ്രഹം പൗലോസ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (1 കോറി 16:8). ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം പൗലോസ് ജറുസലേമിൽവച്ച് ഈ തിരുനാൾ ആഘോഷിച്ച തായി നടപടിപുസ്തകം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (അപ്പ 20:16).

3. **കൂടാരത്തിരുനാൾ:-** ഏഴാം മാസത്തിന്റെ (തിഷ്റി) പതിനഞ്ചാം ദിവസമാണ് കൂടാരത്തിരുനാൾ ആചരിച്ചിരുന്നത്. പാപപ്പരിഹാരദിനാച രണം കഴിഞ്ഞ് അഞ്ചുദിവസത്തിനുശേഷം ആഘോഷിച്ചിരുന്ന ഈ ഉത്സവം ഏഴു ദിവസം നീണ്ടുനിന്നിരുന്നു (പുറ 23:14ff; 34:22) . ഒന്നാമ ത്തെയും എട്ടാമത്തെയും ദിനങ്ങൾ വിശ്രമ ദിവസങ്ങളായിരുന്നു. 'ഈന്ത പ്പനയോലകളും അരളിമരത്തിന്റെയും മറ്റ് വൃക്ഷങ്ങളുടെയും ശാഖകളും കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കുന്ന കൂടാരങ്ങളിലാണ് ഈ ഏഴുദിവസവും ഇസ്രാ യേൽക്കാർ വസിച്ചിരുന്നത്. ഈജിപ്തിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നശേഷം മരു ഭൂമിയാത്രയ്ക്കിടയിൽ ഇസ്രായേൽക്കാർ കൂടാരങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരു

ന്നതിനെ അനുസ്മരിക്കാനാണ് ഇപ്രകാരം ചെയ്തിരുന്നത് (ലേവ്യ 23:33 -43). കുടുംബാംഗങ്ങളോടൊപ്പം വിദേശികളും അനാഥരും വിധവകളും ലേവായരും ഈ ആഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു (നിയ 16:13-15). ഈ തിരുനാളോടനുബന്ധിച്ച് എഴുപത് കാളകളെ ബലിയർപ്പിച്ചിരുന്നു. ഏഴുവർഷം കൂടുമ്പോൾ ഈ തിരുനാളിൽ നിയമഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ പരസ്യമായി വായിച്ചിരുന്നു (നിയ 31:9-13).

ദാരിയൂസ് രണ്ടാമന്റെ കാലത്ത് പ്രവാസം അവസാനിപ്പിച്ച് തിരിച്ചെത്തിയ യഹൂദർ കൂടാരത്തിരുനാൾ ആഘോഷിച്ചിരുന്നു (എസ്രാ 3:4). ജോഷ്വയുടെ കാലം മുതൽ എസ്രായുടെ കാലംവരെ ഈ തിരുനാളാഘോഷം മുടങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു. നിയമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അനുശാസിച്ചിരുന്ന അതേ രീതിയിൽതന്നെയാണ് എസ്രായുടെ കാലത്ത് ഈ തിരുനാൾ ആചരിച്ചിരുന്നത് (നെഹെ 8:13-18). കൂടാരത്തിരുനാളാഘോഷിക്കുവാനായി സകല ജനപദങ്ങളും ജറുസലേമിൽ വന്നെത്തുന്ന ദിനങ്ങളെക്കുറിച്ച് സഖറിയാ പ്രവചിക്കുന്നുണ്ട് (സഖ 14:16-19).

കൂടാരത്തിരുനാളിൽ പങ്കെടുക്കുവാനായി യേശു ജറുസലേമിൽ പോയിരുന്നു (യോഹ 7:2, 8). ജോസേഫൂസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ യഹൂദരുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും പരിശുദ്ധവുമായ തിരുനാളാണിത് (Anti.VIII iv.1). മിഷ്നായിലെയും ജോസേഫൂസിന്റെയും (Anti. IIIX.4) വിവരണമനുസരിച്ച് കൂടാരത്തിനുള്ളിൽ സീലോഹായിലെ നീരുറവയിൽനിന്നുള്ള ജലം തർപ്പണകർമ്മത്തിനായി ദേവാലയത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. കൂടാരത്തിരുനാളിൽ ജീവജലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള യേശുവിന്റെ പ്രബോധനത്തിന്റെ (യോഹ 7:37-39) പശ്ചാത്തലം ഇതാണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു.

4. **പാപപരിഹാരദിനം:-** ഏഴാം മാസത്തിന്റെ (തിഷ്റി) പത്താംദിവസമാണ് പാപപരിഹാരദിനമായി ആചരിച്ചിരുന്നത്. ഇത് ഒരു ആഘോഷദിനമെന്നതിനേക്കാൾ പാപപരിഹാരദിനമായിട്ടാണ് യഹൂദർ കൊണ്ടാടിയിരുന്നത് (ലേവ്യ 23:27; 25:9).

ദേവാലയത്തിലെ വിശുദ്ധിയുടെ അതിവിശുദ്ധ സ്ഥലത്ത് പ്രധാന പുരോഹിതൻ പ്രവേശിക്കുന്ന ഏകദിനമാണിത്. ഇതിനായി പ്രധാനപുരോഹിതനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളും മാത്രമല്ല ഇസ്രായേൽ ജനം മുഴുവൻ അന്യോന്യം അനുരഞ്ജനപ്പെടേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു (ലേവ്യ 16). പാപപരിഹാരദിനം ഉപവാസദിനമായിട്ടാണ് ആചരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. യാഹ്‌വെയുടെ പരിശുദ്ധിയെയും ഇസ്രായേലിന്റെ പാപാവസ്ഥയെയും അനുസ്മരിക്കുന്ന ദിനമാണിത്. പതിനഞ്ചു ബലികൾ ഈ ദിവസം അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതിൽ പന്ത്രണ്ടെണ്ണം ദഹനബലികളും മൂന്നെണ്ണം പാപപരിഹാര ബലികളുമാണ് (ലേവ്യ 16:5-29; സംഖ്യ 29:7-11). സംഖ്യ 28:8 പരാമർശിക്കുന്ന മുട്ടാടിന്റെ ബലികൂടി കണക്കിലെടുത്താൽ പതിനാറു ബലികളുണ്ട്.

"വിശ്രമംനൽകുന്ന വിശുദ്ധ സാബത്ത്" എന്നാണ് ഈ തിരുനാൾ

വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് (ലേവ്യ 16:31). ആചാരപ്രകാരമുള്ള ക്ഷാളന കർമ്മങ്ങൾക്കുശേഷം ചണംകൊണ്ടുള്ള ഔദ്യോഗിക വസ്ത്രമണിഞ്ഞ് പ്രധാന പുരോഹിതൻ സാക്ഷ്യകൂടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിനുശേഷം തന്റെയും തന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെയും പാപപരിഹാരാർത്ഥം ഒരു കാളയെ ദഹനബലിയായും ഒരു മുട്ടാടിനെ പാപപരിഹാരബലിയായും സമർപ്പിച്ചിരുന്നു (ലേവ്യ 16:4). അതിനുശേഷം സാക്ഷ്യകൂടാരത്തിന്റെ കവാടത്തിങ്കൽ വച്ച് രണ്ടുമുട്ടാടുകളെ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കും. അവയിൽ യാഹ്വെക്കുള്ളതിനെയും അസാസേലിനുള്ളതിനെയും കുറിയിട്ട് നിർണ്ണയിക്കും. യാഹ്വെയ്ക്കുള്ള മുട്ടാടിനെ അദ്ദേഹം ദഹനബലിയായി അർപ്പിക്കും. അസാസേലിനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആടിന്റെമേൽ ജനത്തിന്റെ പാപങ്ങൾ മുഴുവനും ആവാഹിച്ചതിനുശേഷം അതിനെ മരുഭൂമിയിലേക്ക് അയച്ചിരുന്നു (ലേവ്യ 16:9-10; സങ്കീ 104 :12).

അതിനുശേഷം പ്രധാനപുരോഹിതൻ ഒരു കാളയെ പാപപരിഹാര ബലിയായി സമർപ്പിക്കണം. അതിനുശേഷം കർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിലെ ബലിപീഠത്തിൻ മേലുള്ള തീക്കനൽ നിറച്ച ധൂപകലശവും കുന്തിരിക്കവും കൈകളിലേന്തി അദ്ദേഹം അതിവിശുദ്ധ സ്ഥലത്ത് പ്രവേശിക്കണം. താൻ മരിക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി സാക്ഷ്യപേടകത്തിൻമേലുള്ള കൃപാസനത്തെ പുകകൊണ്ട് മറയ്ക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം കുന്തിരിക്കം ധൂപകലശത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കണം. അനന്തരം കാളക്കുട്ടിയുടെ രക്തമെടുത്ത് കൈവിരൽകൊണ്ട് കൃപാസനത്തിന്മേൽ മുൻഭാഗത്ത് ഏഴു പ്രാവശ്യം തളിക്കണം.

ഈ കർമ്മങ്ങൾക്കുശേഷം സമാഗമകൂടാരത്തിലെത്തി ചണവസ്ത്രം മാറ്റി പ്രധാനപുരോഹിതൻ തന്റെ സാധാരണ വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നു. തുടർന്ന് രണ്ടു മുട്ടാടുകളെ അദ്ദേഹം ദഹനബലിയായി അർപ്പിക്കുന്നു. പാപങ്ങൾ മോചിക്കപ്പെട്ട് താനും ജനവും ദൈവവുമായി അനുരഞ്ജിതരാകുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ഈ ബലിയർപ്പണം. കൂടാരത്തിനു വെളിയിൽവച്ചാണ് ദഹനബലിയായി അർപ്പിക്കുന്ന മുട്ടാടുകളെയും കാളയെയും ദഹിപ്പിച്ചിരുന്നത് (ലേവ്യ 16:27; cfr. ഹെബ്രാ 13:11). തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കുശേഷം, അസാസേലിനുള്ള ആടിനെ മരുഭൂമിയിലേക്കാനയിച്ചവനും ദഹനബലിക്കു സഹായിച്ചവരും തങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ കഴുകി ശുദ്ധരാക്കപ്പെടണം.

മോശയുടെ നിയമമനുസരിച്ച് ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ഏകദിനമാണിത് (പുറ 30:10). ഇടക്കാലത്ത് മങ്ങിപ്പോയ ഈ ദിനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എസ്രായുടെ കാലത്ത് വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടു (നെഹെ 9:1). ഹെബ്രായ ലേഖനകർത്താവ് ജനത്തിന്റെ പാപങ്ങൾക്ക് നിത്യമായി പരിഹാരമർപ്പിച്ച പ്രധാനപുരോഹിതനായി ക്രിസ്തുവിനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നത് ഈ തിരുനാളിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് (ഹെബ്രാ 9:11ff).

4. **പുതുവത്സരദിനം** (Rosh hashanah): ഇപ്രകാരമൊരു തിരുനാൾ

ഇസ്രായേൽക്കാർ ആചരിച്ചിരുന്നോ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാരുടെയിടയിൽ അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുണ്ട്. പുതുവത്സരദിനം ആഘോഷിക്കുന്ന പതിവ് ബാബിലോണിയാക്കാരുടെയിടയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. വസന്തകാലത്ത് ആഘോഷിച്ചിരുന്ന ഈ തിരുനാൾ മർദുക്ക് ദേവന്റെ രാജത്വത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതായിരുന്നു. *അകിത്തു* എന്നാണ് ഈ തിരുനാൾ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈ തിരുനാളിനെ അവലംബമാക്കി യാഹ്‌വെയുടെ രാജത്വത്തെ ഏറ്റുപറയാനായി യഹൂദർ 'നവവത്സരദിനം' ആഘോഷിച്ചുതുടങ്ങി എന്ന് വാദിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുണ്ട്. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ 47,93,96-99 എന്നീ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ ഈ തിരുനാളിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ആരാധനയുടെ ഭാഗമായി ആലപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവയാണ്. വരാനിരിക്കുന്ന രക്ഷകനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യാശയുടെ പ്രകടനമായും ഈ തിരുനാളിനെ പരിഗണിക്കുന്നവരുണ്ട്. യൂദായിലെ പുതുവത്സരദിനത്തിന് സമാന്തരമായിട്ടാണ് ഇസ്രായേലിൽ ജറോബോവാം, എട്ടാം മാസത്തിന്റെ പതിനഞ്ചാം ദിവസം ഒരു തിരുനാൾ ഏർപ്പെടുത്തിയത് എന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു (1 രാജാ 12:32).

എന്നാൽ വർഷാരംഭത്തിൽ ഇപ്രകാരമൊരു തിരുനാൾ ഇസ്രായേൽക്കാർ ആചരിച്ചിരുന്നില്ല എന്നു കരുതുന്നവരുമുണ്ട്. കാരണം, പുറ 12:2 അനുസരിച്ച് ഹീബ്രുകലണ്ടറിലെ ആദ്യമാസം നീസാനാണ്. നീസാൻ മാസത്തിന്റെ ആദ്യദിനത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ആഘോഷം നടത്തിയിരുന്നതായി ബൈബിളിൽ യാതൊരു പരാമർശനവുമില്ല. എന്നാൽ, ഏഴാം മാസത്തിന്റെ ആരംഭദിനത്തെ വിശുദ്ധ സമ്മേളനദിനമായി ആചരിച്ചിരുന്നു (ലേവ്യ 23:23-25). അന്നേദിവസം കാഹളങ്ങൾ മുഴക്കുകയും ദഹനബലി അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പ്രസ്തുതദിവസം യഹൂദർ കഠിനമായ ജോലികളൊന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല. (സംഖ്യ 29:1-6). എന്നാൽ, ഇത് പുതുവത്സരദിനമായിരുന്നെന്ന് ബൈബിൾ പറയുന്നില്ല. ഏഴാം മാസമായ തിഷ്റി, സിവിൽ വർഷത്തിന്റെ ആരംഭമായിരുന്നെന്നും ഈയർത്ഥത്തിലാണ് ഏഴാംമാസത്തിന്റെ ഒന്നാം ദിവസത്തിൽ പുതുവത്സരദിനം ആഘോഷിച്ചിരുന്നതെന്നും കരുതപ്പെടുന്നു.

ii) പ്രവാസാനന്തര കാലഘട്ടത്തിലെ തിരുനാളുകൾ

പ്രവാസാനന്തരകാലത്ത് പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത രണ്ട് തിരുനാളുകൾ കൂടി യഹൂദർ ആചരിച്ചുതുടങ്ങി.

1. *പൂരിം:-* ആദാർമാസം പതിനാലം തീയതിയാണ് ഈ തിരുനാൾ ആചരിച്ചിരുന്നത്. ഹാമാന്റെ ചതിയിൽനിന്ന് എസ്തേറിന്റെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമുള്ള ഇടപെടൽനിമിത്തം ഇസ്രായേൽജനം രക്ഷിക്കപ്പെട്ട സംഭവത്തെ അനുസ്മരിക്കാനാണ് ഈ തിരുനാൾ ആചരിച്ചുതുടങ്ങിയത്. 2 മക്ക 15:36-ൽ ഈ തിരുനാളിനെ 'മർദോക്കായ് ദിനം' എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. ഈ തിരുനാളിനോടനുബന്ധിച്ച് മതപരമായ ചടങ്ങുകൾ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നോ എന്ന് വ്യക്തമല്ല. പിൽക്കാലത്ത് ഈ തിരുനാൾദിനത്തിൽ സിനഗോഗുകളിൽ എസ്തേറിന്റെ പുസ്തകം വായിക്കുകയും ഭക്ഷണ

പദാർത്ഥങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നതായി മിഷ്നാ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

2. ***പ്രതിഷ്ഠയുടെതിരുനാൾ*** (Hanukah):-കിസ്ലേവ് മാസം 25-ാം തീയതി ആരംഭിച്ച് എട്ടുദിവസത്തേക്ക് നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന തിരുനാൾ. അന്തിയോക്കസ് നാലാമന്റെ കാലത്ത് ജറുസലേം ദേവാലയത്തിലെ ആരാധനകൾ മുടങ്ങിയിരുന്നു. യൂദാസ് മക്കബേയൂസ് ജറുസലേം ദേവാലയം വീണ്ടെടുക്കുകയും കർത്താവിന്റെ ബലിപീഠം കേടുപാടുകൾ തീർത്ത് പുന:പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു (1 മക്ക 4:41-49; 10:6-8). ഈ ചരിത്രസംഭവത്തെ അനുസ്മരിക്കാനാണ് പ്രതിഷ്ഠയുടെ തിരുനാൾ ആചരിച്ചുതുടങ്ങിയത്. ഈ തിരുനാളിന്റെ ഓരോ ദിവസത്തിലും ഓരോ തിരിവീതം അധികം കത്തിക്കുന്ന പാരമ്പര്യമുണ്ടായിരുന്നതായി ജോസേഫൂസ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. (Anti XII vii.7). തന്മൂലം ഇത് 'പ്രകാശത്തിന്റെ തിരുനാൾ' (Phota). എന്നും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ തിരുനാളിന്റെ ആരംഭദിനത്തിലും സമാപനദിനത്തിലും വിശുദ്ധ സമ്മേളനങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. ഈ തിരുനാളിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നത് നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

ബി.സി. 160 നുശേഷം സിറിയാക്കാരുടെമേൽ ഇസ്രായേൽ നേടിയ വിജയത്തെ അനുസ്മരിക്കുവാനായി ഈ തിരുനാൾ ആദാർമാസം പതിമൂന്നാം തീയതി ആചരിച്ചുതുടങ്ങി (1 മക്ക 13:51-52). പുതിയനിയമത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം ഈ തിരുനാൾ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് (യോഹ 10:22).

IV. പ്രത്യേക സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആഘോഷിക്കുന്ന തിരുനാളുകൾ

1. ***സാബത്ത് വർഷം*:-** ഓരോ ഏഴാം വർഷവും യഹൂദർ സാബത്ത് വർഷമായി ആചരിച്ചിരുന്നു. സാബത്തുവർഷത്തിൽ, കൃഷിചെയ്യാതെ ഭൂമിക്കു വിശ്രമം നൽകിയിരുന്നു; എല്ലാവിധ കടങ്ങളും ഇളച്ചു നൽകിയിരുന്നു. സാബത്തുവർഷം ആചരിക്കുന്നതിൽ വീഴ്ചവരുത്തുന്നവർക്ക് കനത്ത ശിക്ഷ ലഭിക്കുമെന്ന് ദൈവം മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നുണ്ട് (പുറ 23:10; ലേവ്യ 25:1-7). സാബത്ത് വർഷത്തിൽ കൂടാരത്തിനുള്ളിൽ നിയമഗ്രന്ഥം പരസ്യമായി പാരായണം ചെയ്തിരുന്നു.

2. ***ജൂബിലി*:-** ഓരോ അമ്പതാംവർഷവും ജൂബിലിവർഷമായി ആചരിച്ചിരുന്നു. നാൽപ്പത്തിയൊമ്പതാം വർഷത്തിലെ പാപപരിഹാരദിനത്തിലാണ് ജൂബിലിവർഷം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ആരംഭം അറിയിക്കുവാനായി പ്രത്യേകം കാഹളം മുഴക്കിയിരുന്നു. ജൂബിലി വർഷം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വർഷമായിരുന്നു. പണയംവച്ചതും കടംമേടിച്ചതും മോഷ്ടിച്ചതുമായ വസ്തുക്കൾ ഉടമസ്ഥന് തിരികെ നൽകുന്ന സമയമാണിത്. വിലയിലും അളവുതൂക്കങ്ങളിലുമുള്ള അനീതി ജൂബിലിവർഷത്തിൽ പരിഹരിച്ചിരുന്നു. ജൂബിലിവർഷത്തിൽ വിതയും കൊയ്ത്തും നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു (ലേവ്യ 25:8-17).

പുതിയനിയമത്തിലെ തിരുനാളുകൾ

യഹൂദരുടെയും വിജാതീയരുടേതുമായ ഒട്ടനവധി തിരുനാളുകളെക്കുറിച്ചു പുതിയനിയമത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

1. **യഹൂദ തിരുനാളുകൾ:-** പഴയനിയമകാലത്ത് ആചരിച്ചിരുന്ന ഒട്ടുമിക്ക തിരുനാളുകളെക്കുറിച്ചും പുതിയനിയമത്തിൽ പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. ഉദാ: സാബത്ത്, പെസഹാ, പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാൾ (മത്താ 26:17; മർക്കോ 14:1; ലൂക്കാ 22:1). കൂടാരത്തിരുനാൾ (യോഹ 7:1 -37), പ്രതിഷ്ഠയുടെ തിരുനാൾ (യോഹ 10:22), പന്തക്കുസ്താതിരുനാൾ (അപ്പ 2:1). യേശുവിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ നിയമപ്രകാരം പെസഹാ ആചരിച്ചിരുന്നു (ലൂക്കാ 2:42). യേശു തന്റെ പരസ്യജീവിതകാലത്ത് പലതവണ പെസഹാ ആചരിച്ചിരുന്നു(യോഹ 12:20). പെസഹാക്കാലത്ത് ജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു കുറ്റവാളിയെ മോചിപ്പിക്കുന്ന പതിവ് റോമൻ ഗവർണ്ണർമാരുടെ ഭരണകാലത്ത് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു (മത്താ 27:15; മർക്കോ 15:6).

രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളെ തിരുനാളുകളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ആലങ്കാരികമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന പതിവും പുതിയനിയമത്തിലുടനീളം കണ്ടെത്താനാവും. പൗലോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ, നമുക്കുവേണ്ടി കൊല്ലപ്പെട്ട പെസഹാക്കുഞ്ഞാടാണ് ക്രിസ്തു (1 കോറി 5:7ff). സാബത്തും അമാവാസിയും മറ്റു തിരുനാളുകളുമെല്ലാം വരാനിരുന്നവയുടെ നിഴലുകളായിരുന്നു (കൊളോ 2:16-17). ദൈവജനത്തിന്റെ വിശ്രമദിനത്തെ നിത്യവിശ്രമത്തിന്റെ പ്രതീകമായാണ് ഹെബ്രായലേഖനകർത്താവ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത് (ഹെബ്രാ 4:1ff). പാപപരിഹാരദിനത്തിലെ കർമ്മങ്ങളെ യേശുവിന്റെ ബലിയുടെ ആദിരൂപമായാണ് അദ്ദേഹം കാണുന്നത് (ഹെബ്രാ 8:1ff).

തിരുനാളുകളിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനവും അഭിവാദനവും തേടുന്ന ഫരിസേയരെ യേശു അപലപിക്കുന്നുണ്ട് (മത്താ 23:7; മർക്കോ 12:39; ലുക്കാ 20:46).

2. **വിജാതീയ തിരുനാളുകൾ:** വിജാതീയ തിരുനാളാഘോഷങ്ങളിൽ വിശ്വാസികൾക്ക് പങ്കെടുക്കാമോ എന്നത് കോറിന്തോസ് സഭയിലെ ഒരു വലിയ പ്രശ്നമായിരുന്നു. പ്രസ്തുത തിരുനാളുകളിൽ പങ്കെടുത്താൽ വിഗ്രഹങ്ങൾക്കർപ്പിച്ച മാംസം കഴിക്കേണ്ടിവരും എന്നതായിരുന്നു പ്രശ്നകാരണം. മറ്റുള്ളവർക്ക് ഉതപ്പിനുകാരണമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇപ്രകാരം ചെയ്യാം എന്നതായിരുന്നു പൗലോസ് നിർദ്ദേശിച്ച പരിഹാരം (1 കോറി 10:27).

3. **യുഗാന്ത്യവിരുന്ന്:** യുഗാന്ത്യത്തെ വലിയൊരു വിരുന്നിനോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്ന രീതി ബൈബിളിലുടനീളമുണ്ട് (ഏശ 39:17-20). തിരുനാൾ ദിനങ്ങളിലെ വിരുന്നിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ഈ വിവരണങ്ങൾ യുഗാന്ത്യത്തെ മഹത്തായ ഒരു തിരുനാൾ ദിനമായിട്ടാണു വി. ഗ്രന്ഥം വീക്ഷിക്കുന്നത് എന്ന വസ്തുതയിലേക്കാണ് വിരൽചൂണ്ടുന്നത്. ഈ

തിരുനാൾ സദ്യയിൽ പക്ഷികൾപോലും പങ്കെടുക്കും (വെളി 19:17ff).

ബലികൾ

ദേവീദേവന്മാരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിനായി മൃഗങ്ങളെയും ധാന്യങ്ങളെയും ആരാധനയുടെ ഭാഗമായി സമർപ്പിക്കുന്നതാണ് ബലി അഥവാ യാഗം. പുരാതന സംസ്കാരങ്ങളിലെല്ലാം ബലികൾ ആരാധനയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു.

ആദിമകാലം മുതൽ ഇസ്രായേൽക്കാർ ബലികളർപ്പിച്ചിരുന്നു (ഉൽപ 4:3-4). ഇസ്രായേൽ സമൂഹത്തിനുവേണ്ടിയോ, ഒരു വ്യക്തിക്കുവേണ്ടിയോ ദേവാലയത്തിലെ യാഗപീഠത്തിൽ ബലിയർപ്പിച്ചിരുന്നത് യഹൂദ പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നു. അങ്ങനെ പൗരോഹിത്യവും ബലിപീഠവും ഇസ്രായേൽ മതജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളായി മാറി. സാധാരണഗതിയിൽ ബലിപീഠത്തിലെ തീ കെടുത്തിയിരുന്നില്ല (ലേവ്യ 6:12-13).

ലേവ്യരുടെ പുസ്തകത്തിലെ ആദ്യ ആറ് അധ്യായങ്ങളിലെ വിവരണമനുസരിച്ച് ബലിക്ക് ആറു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്.

1. വിശ്വാസി ബലിമൃഗത്തെ (വസ്തുവിനെ) ദേവാലയത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നു.
2. തന്റെ പാപങ്ങൾ പ്രതീകാത്മകമായി ബലി വസ്തുവിന്റെമേൽ ഇറക്കിവെയ്ക്കുന്നതിന്റെ പ്രതീകമായി അതിന്മേൽ കൈ (കൈകൾ) വയ്ക്കുന്നു.
3. ബലിമൃഗത്തെ വിശ്വാസി കൊല്ലുന്നു. (പ്രധാന തിരുനാളുകളിൽ പുരോഹിതൻ).
4. പുരോഹിതൻ ബലിമൃഗത്തിന്റെ രക്തം ഒരു പാത്രത്തിൽ ശേഖരിച്ച് ബലിപീഠത്തിന്റെ നാലു വശങ്ങളിൽ തളിക്കുന്നു.
5. രക്തവും മേദസ്സും പുരോഹിതൻ ദഹിപ്പിക്കുന്നു (വൃക്ക, കരൾ, കുടൽ എന്നിവയിലെ മേദസ്സ് പ്രധാനം). ചില ബലികളിൽ മൃഗത്തിന്റെ ത്വക്കും ദഹിപ്പിക്കുന്നു.
6. മൃഗത്തിന്റെ അവശേഷിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ബലിവിരുന്നായി പുരോഹിതനും ആരാധകരും ചേർന്നോ (സമാധാന ബലി) പുരോഹിതർ തനിച്ചോ പുരോഹിതന്മാരും കുടുംബവും ചേർന്നോ ഭക്ഷിക്കുന്നു.

മൃഗങ്ങളെ ബലിയർപ്പിച്ചിരുന്ന രീതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നാലുതരം ബലികൾ പഴയനിയമത്തിൽ കാണാം.

1. മൃഗത്തെ പൂർണ്ണമായും ദഹിപ്പിക്കുന്ന ബലി (ലേവ്യ 1; 6:8-13).
2. സമാധാനബലി (ലേവ്യ 3; 7:11-36; 22:18-30). മൃഗത്തിന്റെ ചില ആന്തരാവയവങ്ങളും മേദസ്സും ദഹിപ്പിക്കുന്നു; രക്തം ബലിപീഠത്തിന്റെ വശങ്ങളിൽ തളിക്കുന്നു. ബലിയുടെ അവസാനം പുരോഹിതരും ജനങ്ങളും ബലിവിരുന്ന് ആസ്വദിക്കുന്നു (നിയ 12:17-18; 1 സാമു 9:12-13;

സെഫാ 1:7).

3. പാപപരിഹാര ബലി (ലേവ്യ 4:1-5:13; 6:24-30). ജനങ്ങളുടെ പാപപരിഹാരത്തിനായിട്ടാണ് ബലിയെങ്കിൽ, മാംസം സമാഗമ കൂടാരത്തിനു പുറത്തു ദഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. പ്രധാന പുരോഹിതന്റെ പാപപരിഹാരത്തിനായിട്ടാണെങ്കിൽ മാംസം പുരോഹിതർതന്നെ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നു. ബലിമൃഗത്തിന്റെ രക്തം ദേവാലയത്തിന്റെ തിരശ്ശീലയിലും ധൂപപീഠത്തിലും തളിക്കുന്നു.

4. പ്രായശ്ചിത്ത ബലി (ലേവ്യ 5:14-6:7; 7:1-6). രക്തം ബലിപീഠത്തിനു ചുറ്റും തളിക്കുകയും മേദസ്സു മുഴുവനും, വൃക്കകളും കരളിന്മേലുള്ള നെയ്‌വലയും വാലും ബലിപീഠത്തിൽ ദഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബലിമാംസം പുരോഹിതന്മാരാണ് ഭക്ഷിക്കുന്നത്.

ധാന്യബലികൾക്ക് (ലേവ്യ 2) നേർമ്മയുള്ള മാവോ ചുട്ടെടുത്ത അടയോ പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പമോ പുതിയ കതിർമണികൾ തീയിൽ ഉണക്കിപ്പൊടിച്ചതോ സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. ധാന്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ ചേർത്ത് ദഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. മറ്റൊരു ഭാഗം പുരോഹിതന്മാർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതായിരുന്നു. സമാധാന ബലിയോടു ചേർന്നർപ്പിക്കുന്ന കൃതജ്ഞതാ ബലിക്ക് സമർപ്പിക്കുന്ന ധാന്യങ്ങളിൽ പുരോഹിതനുള്ള വിഹിതം മാറ്റിയതിനുശേഷം ജനങ്ങൾക്കും ഭക്ഷിക്കാം (ലേവ്യ 7:11-14). സാധാരണ ധാന്യബലികളിൽ എണ്ണയും ഉപ്പും അവശ്യ വസ്തുക്കളായിരുന്നു.

ചില ബലികൾ "നീരാജനബലി"കളായി അർപ്പിച്ചിരുന്നു. ബലിപീഠത്തിൽ ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനും ഭക്ഷിക്കുന്നതിനും മുമ്പ് ബലിവസ്തുക്കൾ അതിവിശുദ്ധ സ്ഥലത്തേക്കുയർത്തി വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതാണ് ഈ ബലി (പുറ 29:24-28; ലേവ്യ 7:30-31; 8:25-28; 10:14-15; 14:12-13; സംഖ്യ 6:20; 18:11). നിത്യേന പ്രഭാതത്തിലും സായാഹ്നത്തിലും ദഹനബലികൾ ദേവാലയത്തിൽ അർപ്പിച്ചിരുന്നു (പുറ 29:38-42; സംഖ്യ 28:3-8). പരിമള ധൂപാർപ്പണവും ഈ ബലികളുടെ ഭാഗമായിരുന്നു (പുറ 30:7-8). സാബത്തു ദിനങ്ങളിൽ അധികം ബലികൾ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു (സംഖ്യ 28:9-10). ദേവാലയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന പന്ത്രണ്ടു തിരുസാന്നിധ്യ അപ്പം സാബത്തുതോറും മാറ്റി സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. പുരോഹിതർക്കു മാത്രമേ ഇതു ഭക്ഷിക്കുവാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ (ലേവ്യ 24:5-9; മത്താ 12:3-4).

അമാവാസി, പെസഹായുടെ ഏഴു ദിനങ്ങൾ, പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാൾ, വിളവെടുപ്പ്, പുതുവത്സരം, പാപപരിഹാരദിനം, കൂടാരത്തിരുനാളിന്റെ എട്ടുദിനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ദിവസങ്ങളിൽ പ്രത്യേക ബലികൾ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു (സംഖ്യ 28:1-29). ഈ ദിനങ്ങളിൽ ഒരു കോലാടിനെ പാപപരിഹാരബലിയായി അർപ്പിച്ചിരുന്നു. പുറപ്പാടു സംഭവത്തിന്റെ ആചരണ (പുറ 12:3-13) വുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പെസഹാക്കുഞ്ഞാട് പിന്നീട് ഇസ്രായേലിന്റെ ഔദ്യോഗിക പെസഹാബലിയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു (cfr. നിയ 16:5-7). വിളവെടുപ്പു തിരുനാളിൽ പ്രത്യേക ധാന്യബലി അർപ്പിച്ചി

രുന്നു (ലേവ്യ 23:15-17; സംഖ്യ 28:26). പാപപരിഹാര ദിനത്തിൽ അതി വിശുദ്ധ സ്ഥലത്തു പ്രവേശിക്കുന്ന മഹാപുരോഹിതൻ സുരഭിലമായ ധൂപം അർപ്പിച്ചിരുന്നു (ലേവ്യ 16:2; 12-13).

ബലിനേർച്ചയും സ്വാഭീഷ്ടക്കാഴ്ചകളും നിർബന്ധിത ബലികളായി രുന്നില്ല. സ്വാഭീഷ്ടകാഴ്ചകൾ ഭക്ത്യാദരങ്ങളാൽ മാത്രം അർപ്പിക്കുന്ന വയും, ബലിനേർച്ച ആപത്തുകളിൽ നേർന്ന ബലികളുമാണ് (ലേവ്യ 7:16; 22:21; cfr. 2 സാമു 15:7-8). കൃതജ്ഞതാ ബലി ബലിനേർച്ചയെയും സ്വാഭീഷ്ടകാഴ്ചയെയും (സങ്കീ 56:12-13; 50:14; 54:6-7; 116:14, 17-18) ചില സമാധാന ബലികളെയും (ലേവ്യ 7:12) സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

പാപപരിഹാരബലിയും പ്രായശ്ചിത്തബലിയും നിർബന്ധമായും അർപ്പിക്കേണ്ടതായ ചില സാഹചര്യങ്ങളുണ്ട് (ലേവ്യ 5:1-4,14-15; 6:1-5). പുരോഹിതരുടെ അഭിഷേക കർമ്മവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടും (പുറ 29:14) അമാവാസികളിലും പ്രധാനതിരുനാളുകളിലും പ്രസവശേഷമുള്ള ശുദ്ധീ കരണത്തിലും (ലേവ്യ 12:6) നാസീർ വ്രതക്കാരെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനും (സംഖ്യ 6:9-11) പാപപരിഹാര ബലി ആവശ്യമായിരുന്നു. ചില ലൈംഗിക കുറ്റങ്ങൾക്കും (ലേവ്യ 19:20-22) കുഷ്ഠരോഗിയുടെ ശുദ്ധീകരണത്തിനും ഇതാവശ്യമായിരുന്നു (ലേവ്യ 14:10-20).

ഇസ്രായേലിലെ ആദ്യജാതരും മൃഗങ്ങളുടെ കടിഞ്ഞൂലുകളും ദൈവ ത്തിനവകാശപ്പെട്ടതായിരുന്നു (പുറ 22:29-30). എന്നാൽ അശുദ്ധമായ മൃഗങ്ങൾക്കു പകരം ആടുകളെ ബലിയർപ്പിച്ച് അവയെ വീണ്ടെടുക്കാം (cfr. പുറ 13:13; 34:19; സംഖ്യ 18:15-16). ബലിയോഗ്യമായ മൃഗങ്ങളെ തിരിച്ചെടുക്കാവുന്നതല്ല. ആദ്യവിളവിന്റെ ആദ്യഫലം ദൈവത്തിനുള്ള തത്രേ (പുറ 23:19; സംഖ്യ 18:12-13; നിയ 18:4). ആദ്യഫലങ്ങളുടെ നീരാ ജനബലി പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാളിലും (ലേവ്യ 23:9-14) വിളവെടുപ്പു തിരുനാളിലുമാണ് (ലേവ്യ 23:20) അർപ്പിക്കേണ്ടത്.

ഇസ്രായേലിലെ ബലിയർപ്പണത്തിന്റെ തുടക്കം മറ്റു സംസ്കാരങ്ങ ളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാനാൻകാരുടെ യാഗരീതികളുമായി യഹൂ ദരുടെ ബലിയർപ്പണ രീതിക്ക് കാതലായ സാമ്യമുണ്ട്. കാനാന്യർ ബാൽദേവനു ബലിയർപ്പിച്ചപ്പോൾ ഇസ്രായേല്യർ യാഹ്വെയ്ക്കു ബലി യർപ്പിച്ചു (cfr. 1 രാജാ 18:23-24; 2 രാജാ 5:17).

ഇസ്രായേലിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ബലിയർപ്പണ രീതി, നരബലി മൃഗ ബലിയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടതാണെന്ന് ചിലർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട് (ഉൽപ 22; എസെ 20:25-26). ആദ്യജാതരെ വീണ്ടെടുക്കുന്ന നിയമവും ഇതിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു (പുറ 13:11-15; 34:19-20). എന്നാൽ നിയ 12:31; 2 രാജാ. 16:3; സങ്കീ 106:34-38 എന്നീ വാക്യങ്ങൾ നരബലി ഒരു കാനാന്യ ആചാരമാണെന്ന് സാക്ഷിക്കുന്നു. കാനാന്യരുടെ ബലിരീതികൾ ഇസ്രാ യേൽക്കാർ പരിഷ്കരിച്ച് സ്വന്തമാക്കിയെന്ന് ന്യായമായും നമുക്കൂഹിക്കാം (ന്യായാ 11:30-40; 2 രാജാ 17:17; 21:6; ജറെ 7:31; 32:35; എസെ 16:20-21; 23:37,39).

ബലിയർപ്പണത്തിന് പല അർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. കോപിഷ്ഠനായ ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള നൈവേദ്യമായും (1 സാമു 26:19; 2 സാമു 24:25; ജോബ് 42:7-8) ആരാധകനു പകരമായും ബലിയെ കണ്ടിരുന്നു. ബലിവസ്തുക്കൾ ദൈവത്തിനുള്ള ഭോജനമായും കണ്ടിരുന്നു (ലേവ്യ 3:11; 21:6; സംഖ്യ 28:2). ഈ മെസെപ്പൊട്ടോമിയൻ ആശയം ഇസ്രായേൽ നിരാകരിച്ചു (നിയ 32:37-38). അതായത് മനുഷ്യരെ ആശ്രയിക്കുന്നവനല്ല ദൈവം (സങ്കീ 50:12-13).

ആകാശവും ഭൂമിയും അതിലെ സകലവും സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തിന് മനുഷ്യനർപ്പിക്കുന്ന ആരാധനയാണ് ബലി. 'നല്കലിന്റെ' പ്രാധാന്യം എല്ലാത്തരം ബലികളിലും നമുക്കു കാണാം. ബലിയുടെ അനുഷ്ഠാന ക്രമങ്ങൾ തന്നെ ദൈവത്തിന് മനുഷ്യർ തങ്ങളെത്തന്നെ നൽകുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ദഹനബലികളിലും പാനീയ ബലികളിലും സമൂഹത്തിന്റെ നിലനിൽപിനാവശ്യമായവ ദൈവത്തിനായി സമർപ്പിക്കുകയാണ്. ബലിവസ്തുക്കൾ ഭുജിക്കുന്ന ജനം ബലി സ്വീകരിച്ച ദൈവവുമായി ഐക്യത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നു. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ബലികളെ പ്രവാചകന്മാർ വിമർശിക്കാൻ കാരണം അവരുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ എങ്ങനെയുള്ള മനോഭാവത്തോടെ ബലിയർപ്പിക്കുന്നു എന്നതിലുപരി എന്തുമാത്രം അർപ്പിക്കുന്നുവെന്നതിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചു എന്നതുകൊണ്ടാണ് (ഏശ 1:11; മിക്കാ 6:7).

ബലിയർപ്പണത്തിലൂടെ ദൈവം സംപ്രീതനാവുകയും (ലേവ്യ 1:9) പാപങ്ങൾക്ക് അതു പരിഹാരമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (ലേവ്യ 1:4; ഉല്പ 8:21). രക്തത്തിന്റെ പാപപരിഹാരം ചെയ്യാനുള്ള ശേഷിയാണ് അതിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത് (ലേവ്യ 17:11). സാധാരണഗതിയിൽ ബലികളും കാഴ്ചകളും പാപത്തിനു പരിഹാരമേകുന്നു (1 സാമു 3:14). ചുരുക്കത്തിൽ യാന്ത്രികമായ ഒരു പാപമോചനം നൽകാൻ ബലികൾ പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. ബലിയർപ്പിക്കുന്നവന്റെ ജീവിതവിശുദ്ധിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയായിരുന്നു ബലിയുടെ പാപപരിഹാരശക്തി (cfr. സങ്കീ 40:6-8; 51:16-19; ജറെ 6:20; 14:12; ഹോസി 6:6).

ബലിപീഠത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

മിസ്ബയഹ് എന്ന ഹീബ്രുപദം ബൈബിളിൽ നാനൂറുതവണയോളം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'യാഗത്തിനുള്ള സ്ഥലം' എന്നാണ് ഈ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. "യാഗോദ്ദേശ്യത്തോടെ കൊല്ലുകയും മുറിക്കുകയും ചെയ്യുക" എന്ന ക്രിയാജന്യമായ വാക്കിൽ നിന്ന് (സബഹ് - zbh) രൂപം പ്രാപിച്ചതാണിത് എന്നതുകൊണ്ട് ഈ വാക്ക് അതിപുരാതന കാലത്തെ മൃഗബലിയിൽനിന്നും ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണെന്നും കരുതാം. വി. ഗ്രന്ഥത്തിലെ അനുഷ്ഠാന ക്രമങ്ങളിൽ ഈ പദം മൃഗബലിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുതന്നെയാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവ മിക്കപ്പോഴും പാപപരിഹാരത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. എണ്ണയും ഉപ്പും കുന്തുരുക്കവും കലർത്തിയ ധാന്യങ്ങൾ, പഴങ്ങൾ, വീഞ്ഞ്, നാൽക്കാലികൾ, പക്ഷികൾ തുടങ്ങിയവയാണ് ബലിവ

സ്തുക്കളായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. എല്ലാത്തരം അർപ്പണങ്ങളും ദഹിപ്പിക്കലും ബലിപീഠത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും ബലിമൃഗങ്ങളെ കൊന്നിരുന്നത് ബലിപീഠത്തോടു ചേർന്നുള്ള വേറൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നു.

ദമാസ്ക്കസിലെ ബലിപീഠത്തിന്റെ (2 രാജാ 16:10) ചുവടുപിടിച്ച്, ആഹാസ് രാജാവ് പണിതീർത്ത ബലിപീഠത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ എസെക്കിയേൽ പ്രവാചകൻ ഈ പദമാണുപയോഗിക്കുന്നത് (എസെ 43:15). പഴയനിയമത്തിൽ ബലിപീഠമെന്ന വാക്ക് കൂടുതലും കാണുന്നത് പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിലാണ്. രാജാക്കന്മാരുടെ ഒന്നും രണ്ടും പുസ്തകം, ദിനവൃത്താന്തം രണ്ടാം പുസ്തകം, എസെക്കിയേലിന്റെ പുസ്തകം തുടങ്ങിയവയാണ് മറ്റുഭാഗങ്ങൾ.

പുതിയനിയമത്തിൽ ബലിപീഠം എന്നതിന് *തുസിയാസ്തേരിയോൺ* എന്ന ഗ്രീക്കുപദമാണുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇരുപത്തിനാലിടങ്ങളിൽ ഈ പദമുപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ ബോമോസ് എന്ന ഗ്രീക്കു വാക്ക്, വിജാതീയ ദേവാലയഘടനയെ പരാമർശിച്ച് (അപ്പ 17:23) ബലിപീഠം എന്നാണ് തർജ്ജിമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഉയർന്ന സ്ഥലം എന്നാണ് ഈ ഗ്രീക്കുപദത്തിന്റെ അർത്ഥം. 'ധൂപകലശം' എന്നർത്ഥം വരുന്ന *തുമിയാതേരിയോൺ* എന്ന മറ്റൊരുപദവും ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട് (ഹെബ്രാ 9:4). മൃഗങ്ങളെയും ആഹാരസാധനങ്ങളെയും ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിന് ജറുസലേം ദേവാലയത്തിലും മറ്റു ദേവാലയങ്ങളിലും മാത്രമല്ല തുറസ്സായ സ്ഥലങ്ങളിൽപോലും ബലിപീഠങ്ങൾ പണിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ദേവാലയങ്ങളോട് ബന്ധമില്ലാത്ത ബലിപീഠങ്ങളും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു (ഉൽപ 13:18; 33:20). ദേവാലയ സൗധങ്ങളോടു ചേർന്ന് അവയുടെ മുറ്റത്ത് ബലിപീഠങ്ങളും, 'ഉയർന്നസ്ഥലങ്ങൾ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന നിഗൂഢതയുള്ള ശ്രീകോവിലുകളുമുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രധാനമായും നാലു തരം ബലിപീഠങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ ബൈബിളിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയും.

1. കല്ലുകൊണ്ടുള്ള ബലിപീഠം:- ഇവ പ്രകൃത്യാ ഉള്ളവയും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയും ഉണ്ട്. വലിയ പാറകൾ ബലിപീഠങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു (ന്യായാ 6:19-23; 13:19-20). ചെറുകല്ലുകളുപയോഗിച്ചും ബലിപീഠം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു (പുറ 20:25; 1 രാജാ 18:30-35).

2. മണ്ണുകൊണ്ടുള്ള ബലിപീഠം:- പുറ 20:24-ൽ ദൈവമായ കർത്താവ് മോശയോട് തനിക്ക് മണ്ണു കൊണ്ടൊരു ബലിപീഠമുണ്ടാക്കി ആടുകളെയും കാളകളെയും അതിനുമേൽ ദഹനബലികളും സമാധാനബലികളുമായി അർപ്പിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. സാങ്കേതികത്വവും കലാനൈപുണ്യവും ഇത്തരം ബലിപീഠങ്ങളിൽ ദർശിക്കാനാവില്ലെങ്കിലും ഇവയുടെ ലഭ്യതയും ലാളിത്യവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്.

3. തടികൊണ്ടുള്ള ബലിപീഠം:- കരുവേലമരമാണ് പ്രധാനമായും ഇത്തരം ബലിപീഠം നിർമ്മിക്കാനുപയോഗിച്ചിരുന്നത് (പുറ 30:1). ദേവ

ദാരുവും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു (രാജാ 6:20). ഇത്തരം ബലിപീഠത്തിന്റെ മുകൾ ഭാഗവും പാർശ്വങ്ങളും കൊമ്പുകളും തങ്കവുംകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞിരുന്നു; മുകൾവശത്ത് ചുറ്റിലും സ്വർണ്ണം കൊണ്ടുള്ള അരികുപാളി പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിനു താഴെ രണ്ടു മൂലകളിലും ഓരോ സ്വർണ്ണവളയങ്ങളും പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു (പുറ 30:16). ധൂപാർപ്പണത്തിനായി പ്രത്യേകം ബലിപീഠങ്ങൾ സജ്ജീകരിച്ചിരുന്നു. ധൂപാർപ്പണത്തിനുള്ള ബലിപീഠം സാക്ഷ്യപേടകത്തിനു മുകളിലുള്ള കൃപാസനത്തിന്റെയും സാക്ഷ്യപേടകത്തെ മറയ്ക്കുന്ന തിരശ്ശീലയുടെയും മുമ്പിൽ സ്ഥാപിക്കണം (പുറ 30:6). ഇതിനോടനുബന്ധമായി വിളക്കുകാലുകളും കാഴ്ചയപ്പം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള മേശയുമുണ്ടായിരുന്നു.

4. ഇഷ്ടിക കൊണ്ടുള്ള ബലിപീഠം:- ഇഷ്ടിക കൊണ്ടുളള ബലിപീഠത്തെക്കുറിച്ച് വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരിടത്തുമാത്രമേ പ്രതിപാദിക്കുന്നുള്ളൂ (ഏശ 65:3) *ലെബനാഹ്* എന്ന പദമാണ് ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വെളിപാടു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആലങ്കാരികാർത്ഥത്തിലാണ് ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് (വെളി 6:9). സ്വർഗ്ഗത്തിലുളള ഈ ധൂപാർപ്പണ ബലിപീഠത്തിലാണ് എല്ലാ വിശുദ്ധരുടെയും പ്രാർത്ഥനകൾ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് (cfr. 8:3-4; 16:7). ഹെബ്രായലേഖനകർത്താവ് യേശുവിനെ ഒരു ബലിപീഠമായിട്ടാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത് (ഹെബ്രാ 13:10). കാരണം, യേശുവിന്റെ ബലി സകലരുടെയും പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു.

പുരോഹിതർ: ബലിയർപ്പകർ

കൊഹെൻ (Kohen) എന്ന ഹീബ്രു പദമാണ് പുരോഹിതനെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ പഴയനിയമത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ പദത്തിന്റെ ക്രിയാരൂപത്തിന് "നിൽക്കുക" എന്നാണർത്ഥം. ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ജനത്തിനുവേണ്ടി നിൽക്കുന്നവൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലായിരിക്കാം പുരോഹിതനെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. എഴുന്നൂറിലേറെ പ്രാവശ്യം ഈ പദം പഴയനിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലേവായൻ എന്നത് പുരോഹിതന്റെ ഔദ്യോഗിക നാമമായിട്ടാണ് ആദ്യകാലത്ത് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. കാലാന്തരത്തിൽ അത് ഒരു ഗോത്രത്തിന്റെ പേരായി മാറി. എന്നാൽ ലേവി ഗോത്രത്തിൽനിന്നുള്ള പുരോഹിതരെയാണ് ലേവായർ എന്നുവിളിച്ചിരുന്നതെന്നും തന്മൂലം ഗോത്രനാമമെന്ന നിലയിലാണ് ഈ പദം ആദ്യം ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. "ലേവ്യർ" ("ലേവായർ") എന്ന പദം എൺപതിലേറെത്തവണ പഴയനിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

യാഹ്വെയുടെ പുരോഹിതരെ മാത്രമല്ല, വിജാതീയ പുരോഹിതന്മാരെ സൂചിപ്പിക്കാനും *കൊഹെൻ* എന്ന പദം തന്നെയാണ് പഴയനിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് (ഉൽപ 41:45; 50; 46:20; 47-26; 1 സാമു 6:2; 5:5; 2 രാജാ 10:19; ജറെ 48:7; 2 ദിന 34:4).

1. ഇസ്രായേലിലെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവം

ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ഇടയിൽ ആദിമകാലത്ത് പുരോഹിതരുണ്ടാ

യിരുന്നില്ല എന്നാണ് ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. കാരണം, പ്രമാണങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യനിർദ്ദേശങ്ങളി ലൊന്നും (പുറ 20-23) പുരോഹിതന്മാരെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്നില്ല. സീനായ് ഉടമ്പടിക്കുമുൻപ് പുരോഹിതന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന വസ്തുതയിലേക്കാണ് ഇത് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. സാക്ഷ്യകൂടാരവും വാഗ്ദാനപേടകവും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവയുടെ ശുശ്രൂഷകരും സംര ക്ഷകരുമായി നിയമിക്കപ്പെട്ടവരാണ് പിന്നീട് പുരോഹിതൻമാരായി അറി യപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയത്. മോശയുടെ സഹോദരനായ അഹറോനും കുടും ബത്തിനുമാണ് ഈ ചുമതല നൽകപ്പെട്ടത് (പുറ 25-40).

കാലക്രമത്തിൽ പുരോഹിതസ്ഥാനം ലേവിഗോത്രത്തിന് അവകാശ പ്പെട്ടതായിത്തീർന്നു. യാക്കോബിന് ലെയായിൽ ജനിച്ച മൂന്നാമത്തെ പുത്രനാണ് ലേവി. ലേവിക്ക് യാക്കോബ് നൽകിയ ശാപത്തെ (ഉൽപ 34:25ff; 49:5ff) മോശ അനുഗ്രഹമാക്കി മാറ്റി (പുറ 32:29; നിയ 33:8,9). ലേവിയുടെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ മൂന്നു പുരോഹിതകുടുംബങ്ങളുടെ തല വന്മാരായി അറിയപ്പെടുന്നു. ഗെർഷോം, കൊഹാത്ത്, മെറാറി എന്നിവ രായിരുന്നു ലേവിയുടെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ. ഇവരിൽ കോഹാത്ത് കുടും ബത്തിൽ നിന്നുള്ളവരാണ് പുരോഹിതകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. മറ്റുരണ്ടുകുടുംബങ്ങളിൽനിന്നുള്ളവർ പുരോഹിതരുടെ സഹായി കളായും വിശുദ്ധ സ്ഥലത്തിന്റെ സംരക്ഷകരായും സേവനം ചെയ്തു പോന്നു (സംഖ്യ 3:5ff). നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് ബലിപീ ഠത്തിൽ ശുശ്രൂഷചെയ്യുക, ദഹനബലിയർപ്പിക്കുക, നിയമം പഠിപ്പിക്കുക എന്നീ മൂന്നു ധർമ്മങ്ങളാണ് പുരോഹിതന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നത് (നിയ 33:8-10). കാനാൻദേശം വിവിധഗോത്രങ്ങൾക്കായി ഭാഗിച്ചു നൽകിയ പ്പോൾ ലേവി ഗോത്രത്തിന് ഓഹരിയൊന്നും ലഭിച്ചില്ല.

പൗരോഹിത്യം ഗോത്രപാരമ്പര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായിരുന്നെ ങ്കിലും ലേവ്യരല്ലാത്തവരും പുരോഹിത ശുശ്രൂഷ നടത്തിയിരുന്നു. എഫ്രായിം ഗോത്രജനായ മിക്കായുടെ പുത്രൻ (ന്യായ 17:5), ദാവീദിന്റെ പുത്രന്മാർ (ന്യായ 13:19) തുടങ്ങിയവർ പുരോഹിതശുശ്രൂഷ നടത്തിയി രുന്നു.

2. ലേവായ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

ഇസ്രായേലിനു ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ് പൗരോഹിത്യം. ഇസ്രായേലിനെ ദൈവത്തിന്റെ പുരോഹിതനായിട്ടാണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നത് (പുറ 19:6; ലേവ്യ 11:44ff സംഖ്യ 15:40). ഉടമ്പടിയുടെ മധ്യസ്ഥർ പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നു. ഉടമ്പടിയും പൗരോഹിത്യവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമാണ് വി. ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളത്. "നിങ്ങൾ എനിക്ക് പുരോഹിതരാജ്യവും വിശുദ്ധ ജനവും" ആണെന്ന ദൈവ ത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനം പൗരോഹിത്യപദവി ഒരു ഗോത്രത്തിനുമാത്രമുള്ള തല്ല എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് (പുറ 19:5 ഏശ 61:6). ഇപ്രകാരം പൗരോ ഹിത്യപദവിയിലേക്കുയർത്തപ്പെട്ട ജനത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളെന്ന നില യിലാണ് ലേവ്യരെ പരിഗണിക്കേണ്ടത്. ദൈവം തന്റെ ജനത്തിൽനിന്നും

പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന വിശുദ്ധിയുടെ മാതൃകയായിരിക്കാനുള്ള കടമയും പുരോഹിതനുണ്ടായിരുന്നു. ദൈവജനത്തിന്റെ വിശുദ്ധിക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുക എന്നതായിരുന്നു പുരോഹിതന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ദൗത്യം (പുറ 28:38; ലേവ്യ 10:7; സംഖ്യ 18:1). ദൈവവും ഇസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടിക്ക് മാധ്യസ്ഥ്യം വഹിക്കുക എന്നതായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ ദൗത്യം (സംഖ്യ 18:19; ജറെ 33:20-26; മലാ 2:4ff). എഫോദുപയോഗിച്ച് ദൈവഹിതം ആരായുക എന്നതും പുരോഹിതന്റെ ദൗത്യമായിരുന്നു (1 സാമു 23:6-12). ബലിയർപ്പിക്കുക, വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുക, ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടുകൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുക (1 സാമു 14:18), നിയമം പഠിപ്പിക്കുക (ഹോസി 4:1-10), ന്യായവിധി നടത്തുക (പുറ 33:7-11) എന്നിവയും പുരോഹിത ധർമ്മങ്ങളായിരുന്നു.

3. മൂന്നുതരം പുരോഹിതന്മാർ

പഴയനിയമത്തിലെ പുരോഹിതന്മാരെ അധികാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മൂന്നുവിഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരുന്നു; പ്രധാന പുരോഹിതൻ, സാധാരണ പുരോഹിതന്മാർ, ലേവായർ. ഈ മൂന്നുഗണങ്ങളും ലേവി ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. എന്നാൽ ലേവിഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട എല്ലാവരും പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നില്ല എന്ന് ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. അധികാരശ്രേണിയിലെ ഏറ്റവും താഴത്തെ തട്ടിലുണ്ടായിരുന്നവർ ലേവായരായിരുന്നു. ദൈവത്തിനവകാശപ്പെട്ട കടിഞ്ഞൂൽ പുത്രന്മാർക്കു തുല്യമായ സ്ഥാനമാണ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത് (പുറ 13:2; 22:29; 34:19-20; ലേവ്യ 27:26; സംഖ്യ 3:12; 8:14-17; 18:15; നിയ 15:19). പുരോഹിത ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടിരുന്ന അഹറോൻവംശജർക്ക് ലേവ്യരേക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥാനമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ബലിപീഠത്തിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാൻ അവർക്കു മാത്രമേ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയായിരുന്നു പ്രധാന പുരോഹിത സ്ഥാനം. ഇസ്രായേലിലെ പന്ത്രണ്ടുഗോത്രങ്ങളുടെയും പേരുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരോവസ്ത്രത്തിൽ ആലേഖനം ചെയ്തിരുന്നു (പുറ 28:29). ആണ്ടിലൊരിക്കൽ വിശുദ്ധിയുടെ അതിവിശുദ്ധ സ്ഥലത്തു കടന്നുചെല്ലാനുള്ള അവകാശവും അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

4. പുരോഹിതന്മാരുടെ അഭിഷേക കർമ്മം

പുറ 29-ലും ലേവ്യ 8-ലും പുരോഹിതന്മാരുടെ അഭിഷേകകർമ്മത്തിന്റെ ക്രമങ്ങൾ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനമായും നാലു കർമ്മങ്ങളാണ് ഇതിനുണ്ടായിരുന്നത് - (1) ആചാരമനുസരിച്ചുള്ള കുളി. ഇത് ഹൃദയ വിശുദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. (2) അഭിഷേകം (ലേവ്യ 8:10-11). (3) പുരോഹിത വസ്ത്രധാരണം (പുറ 28:3-5; ലേവ്യ 8:7-9). (4) നന്ദിസൂചകമായ ബലിയർപ്പണം (ലേവ്യ 8:14-17, 23-32).

മുട്ടാടിന്റെ രക്തം കൊണ്ട് വലതുചെവിയും തള്ളവിരലും കാൽവിരലും ലേപനം ചെയ്താണ് അഭിഷേകകർമ്മം നടത്തിയിരുന്നത്. കൂടാതെ അഭിഷേക തൈലവും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു (ലേവ്യ 8:22-24).

5. പുരോഹിതന്മാർ - ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ

ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പുരോഹിതന്മാർക്ക് നിർണ്ണായകമായ സ്ഥാനമാണുണ്ടായിരുന്നത്. മോശയുടെ കാലത്തിനുമുമ്പ് പുരോഹിതന്മാർ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നോ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുണ്ട്. പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് ഓരോ കുടുംബത്തിന്റെയും തലവന്മാരാണ് പുരോഹിതകർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്.

1) *മോശയുടെ കാലഘട്ടത്തിനുമുമ്പ് :* വിജാതീയപുരോഹിതന്മാരെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ മോശയുടെ കാലഘട്ടത്തിനുമുമ്പുള്ള വിവരണങ്ങളിൽ പരാമർശിക്കുന്നുള്ളൂ: മെൽക്കിസദെക്ക് (ഉൽപ 14:18), ഈജിപ്തിലെ പുരോഹിതന്മാർ (41:45), മിദിയാനിലെ പുരോഹിതന്മാർ (പുറ 2:16; 3:1; 14:1). പുരോഹിതധർമ്മമായ ബലിയർപ്പണം നടത്താൻ ആർക്കും അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുവേണം കരുതാൻ. കായേനും ആബേലും (ഉൽപ 4:4) നോഹയും (8:20), അബ്രാഹവും (12:7,8), ഇസഹാക്കും (26:25), യാക്കോബും (35:3,7) നടത്തുന്ന ബലിയർപ്പണങ്ങൾ ഈ വസ്തുതയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

2) *മോശയുടെ കാലഘട്ടം:* മോശയുടെ സഹോദരനായ അഹറോനും കുടുംബവുമാണ് പുരോഹിതധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിനായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടത് (പുറ 28; ലേവ്യ 8). അവർ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ധർമ്മങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു (ലേവ്യ 1:4; 10:11; 24:8; 33:10). ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ മാംസത്തിൽ ഒരോഹരി പുരോഹിതനുള്ളതായിരുന്നു. ദേവാലയത്തിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആദ്യഫലങ്ങളുടെ മേലും ദശാംശത്തിൻമേലും പുരോഹിതന്മാർക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു (നിയ 12:17-19; 14:22; 29; 26:12). ഭൂമിയിൽ ഉത്പ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ വിഭവങ്ങളുടെയും ദശാംശം അവർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ് (സംഖ്യ 18:21 -24). പുരോഹിതന്മാരുടെയും വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങളുടെയും സംരക്ഷണാർത്ഥം പ്രായപൂർത്തിയായ ഓരോ ഇസ്രായേൽക്കാരനും അരഷെക്കൽ വീതം നികുതി നൽകണം. പ്രത്യേക ഭൂപ്രദേശങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും ആടുമാടുകളെ മേയിക്കുവാനായി ഓരോ ഗോത്രത്തിൽനിന്നും നിശ്ചിത നഗരങ്ങളും മേച്ചിൽപുറങ്ങളും പുരോഹിതന്മാർക്കും ലേവായർക്കുമായി വിഭജിച്ചു നൽകിയിരുന്നു (ജോഷ്വ 21: 1-42; 1 ദിന 6:54-31).

3) *മോശയുടെ കാലം മുതൽ പ്രവാസകാലംവരെ:* ലേവി ഗോത്രത്തിനു ലഭിച്ച പുരോഹിതസ്ഥാനം ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ അഭംഗുരം പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ജബൂസ്യരുടെ കയ്യിൽനിന്ന് ജറുസലേം നഗരം വീണ്ടെടുത്ത ദാവീദ് രാജാവ് ജറുസലേമിനെ വിശുദ്ധനഗരമാക്കി ഉയർത്തി. വാഗ്ദാനപേടകം ജറുസലേമിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ദാവീദും (2 സാമു 6:17ff) സോളമനും (1 രാജാ 8:5, 62ff) പുരോഹിത ധർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതായി വി. ഗ്രന്ഥം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ജറുസലേം ദേവാലയം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി പുരോഹിതന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം ദേവാലയം കേന്ദ്രീകരിച്ചായി. അധികാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പുരോഹിതന്മാർ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളായി തരംതിരിക്കപ്പെട്ടത്

ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ്.

രാജ്യം വിഭജിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ വടക്കൻ രാജ്യമായ ഇസ്രായേലിലെ ബഥേലിൽ ജറുസലേം ദേവാലയത്തിനുസമാനമായ ആരാധനാലയം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഇവിടെയും അനേകം പുരോഹിതർ സേവനം ചെയ്തിരുന്നു. ദാൻ ഗോത്രത്തിൽ പെട്ടവരായിരുന്നു ബഥേലിലെ പുരോഹിതർ (1 രാജാ 12:31,33). ലേവ്യവംശത്തിൽ പെടാത്ത മൂന്നു പുരോഹിതന്മാരെക്കുറിച്ച് ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്: (1) ദാവീദിന്റെ പുത്രന്മാർ (2 സാമു 3:18); (2) ദാവീദിന്റെ പുരോഹിതനായ ഈറാ (2 സാമു 20:26); (3) സോളമന്റെ പുരോഹിതനായിരുന്ന സാബുദ് (1 രാജാ 4:5).

മോശയുടെ കാലഘട്ടത്തിനുശേഷം പുരോഹിതവൃത്തി ലേവി ഗോത്രത്തിന്റെ മാത്രം കുത്തകയായി നിലനിന്നില്ല എന്ന വസ്തുതയിലേക്കാണ് ഈ വിവരങ്ങൾ വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ലേവി ഗോത്രത്തിൽപ്പെടാത്ത പുരോഹിതന്മാരും കാലക്രമത്തിൽ ലേവിഗോത്രജരായി അറിയപ്പെട്ടുതുടങ്ങി (cfr. നിയ 33:8-1). എഫ്രായിം ഗോത്രജനായിരുന്ന സാമുവൽ പുരോഹിതനായാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് (1:27-28; 2:11; 3:1). ദിനവൃത്താന്തകാരൻ സാമുവലിനെ ലേവിഗോത്രജനായാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത് (1 ദിന 6:16-28).

ജോസിയാ രാജാവിന്റെ മതനവീകരണകാലത്ത്(ബി.സി. 621) വിവിധ ആരാധനാകേന്ദ്രങ്ങളും പൂജാവിധികളും നിർത്തലാക്കപ്പെട്ടു. ജറുസലേം ഏക ആരാധനാകേന്ദ്രമായി വീണ്ടും ശക്തി പ്രാപിച്ചു (2 രാജാ 23:1-24). ബലിയർപ്പണം ജറുസലേം ദേവാലയത്തിൽമാത്രമേ പാടുള്ളൂ എന്നും പുരോഹിതന്മാർ മാത്രമേ നടത്താവൂ എന്നുമുള്ള നിയമങ്ങൾ ഈ കാലത്ത് നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടു (നിയ 12:5-7,11,13,14). എല്ലാ പുരോഹിതന്മാരെയും ലേവി ഗോത്രജരായാണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നത് (നിയ 10:8; 18:1; 21:5; 33:8). നിയമാവർത്തനഗ്രന്ഥം ജോസിയായുടെ മതനവീകരണകാലത്താണ് കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടത് (2 രാജാ 22:8-13; 23:1-3). തന്മൂലം നിയമാവർത്തനഗ്രന്ഥത്തിൽ പുരോഹിതന്മാരെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ ജോസിയായുടെ മതനവീകരണകാലത്ത് നിലവിൽവന്നതാണെന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രവാസകാലംവരെ ഈ നില തുടർന്നു എന്നു കരുതാം.

4) *പ്രവാസകാലം:* എസെക്കിയേൽ പ്രവാചകന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ പുരോഹിതന്മാരെക്കുറിച്ച് വിശദാംശങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നത്. സാദോക്കിന്റെ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട പുരോഹിതന്മാർക്കായിരുന്നു പ്രവാസ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രാമുഖ്യം (സോളമന്റെ കാലത്ത് അബിയാഥറിനു പകരം നിയമിക്കപ്പെട്ട പ്രധാന പുരോഹിതനാണ് സാദോക്ക്-1 ദിന 6:8,53; 24:3; 27:17). രക്ഷാകരയുഗത്തിലെ ദേവാലയത്തിൽ സാദോക്കിന്റെ പുത്രന്മാർ മാത്രമാണ് ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുക (എസെ 43:19). രക്ഷാകരയുഗത്തിൽ പുരോഹിതനായ രാജാവായിരിക്കും ഭരണം നടത്തുന്നത്. പുരോഹിതരുടെ വസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചും (44:17f) ബലിയർപ്പണത്തെക്കുറിച്ചും (46:19f) വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചും (44:23) എസെക്കിയേൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ദേവാലയത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള

സ്ഥലം പുരോഹിതന്മാർക്കവകാശപ്പെട്ടതാണ് (45:15; 48:13). പുരോഹിതപാരമ്പര്യത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട കൃതികളുമായി എസെക്കിയേലിന്റെ വിവരണങ്ങൾക്കു സാമ്യമുണ്ട് (ഉദാ: എസെ 23:26=ലേവ്യ 10). മരുഭൂമിയാത്രയ്ക്കിടയിൽ അഹറോനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനമാണ് നവീകരിക്കപ്പെട്ട ദേവാലയത്തിൽ സാദോക്കിന്റെ പുത്രന്മാർക്കുള്ളത് എന്നാണ് എസെക്കിയേലിന്റെ അഭിമതം (44:6-16). ചുരുക്കത്തിൽ മോശയുടെ കാലത്തെ പുരോഹിത സങ്കൽപ്പത്തിലേക്കുള്ള തിരിച്ചുപോക്കാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ദർശിക്കാനാവുന്നത്.

5) *പ്രവാസാനന്തരകാലഘട്ടം:* ബാബിലോൺ പ്രവാസത്തിനുശേഷം ജറുസലേം ദേവാലയം പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു. പുരോഹിതന്മാരുടെ നഷ്ടപ്രതാപം തിരിച്ചുകിട്ടിയ കാലമാണിത്. അഹറോന്റെ വംശത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കുമാത്രമാണ് പ്രവാസാനന്തരം പുരോഹിതപദവി നൽകപ്പെട്ടത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ പുരോഹിതന്മാരുടെ എണ്ണം ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചു. പൗരോഹിത്യേതര വൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടാൻ ലേവ്യരും പുരോഹിതരും നിർബന്ധിതരായി തുടങ്ങി (നെഹെ 13:10f; cfr.10:35). പുരോഹിതരുടെ സേവനങ്ങളും കടമകളും കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് (1 ദിന 24:34-19).

പ്രവാസാനന്തരകാലത്ത് ലേവായരും പുരോഹിതന്മാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടു. ലേവ്യർക്കും മാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനം നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. പുരോഹിതന്മാരെക്കാൾ എണ്ണത്തിൽകുറവായിരുന്നതുകൊണ്ട് ലേവ്യരുടെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചു (എസ്രാ 2:40-42). ദേവാലയത്തിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാൻ ആവശ്യമായത്ര ലേവായർ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ വിദൂരഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നുപോലും ലേവായരെ കണ്ടെത്തി ജറുസലേമിൽ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നത്രേ.

യവനകാലഘട്ടത്തിൽ സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന വിഭാഗമായാണ് പുരോഹിതന്മാർ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. പ്രധാന പുരോഹിതൻ യഹൂദരുടെ ഔദ്യോഗിക വക്താവായി അറിയപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. യൂദയായിലെ ഏറ്റവും ശക്തമായ ഭരണകേന്ദ്രമായി ജറുസലേം ദേവാലയം മാറിയതും ഈ കാലയളവിലാണ്. ഹസ്മോണിയൻ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്താണ് (ബി.സി. 165-60) പുരോഹിതാധിപത്യം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിലെത്തിയത്. പലവിഭാഗങ്ങളായി പുരോഹിതന്മാർ തിരിഞ്ഞതും ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ സവിശേഷതയാണ്. യഹൂദരുടെ സർവ്വാധികാര സഭയായ സാൻഹെദ്രീനിൽ ഭൂരിപക്ഷവും പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നു.

എ.ഡി. 70-ൽ ജെറുസലേം ദേവാലയം തകർക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി പുരോഹിതന്മാരുടെ പ്രാധാന്യം അസ്തമിച്ചു. സിനഗോഗുകളിലെ റബ്ബിമാരും ഫരിസേയരുമാണ് തൽസ്ഥാനം കയ്യടക്കിയത്.

ഡോ. ജോസഫ് പാംപ്ലാനി

09

സംഖ്യയുടെ പുസ്തകം

ബൈബിളിലെ നാലാമത്തെ പുസ്തകം സംഖ്യ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഹെബ്രായ ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ബൈബിൾ ഗ്രീക്കിലേയ്ക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തവരാണ് ഈ പേരു നല്കിയത്. അരിത്മോയ് (Arithmoi) എന്ന ഗ്രീക്കു പദമാണ് "സംഖ്യ" (Numbers) എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നത്.

പുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും (1, 20–46) അവസാനത്തിലും (26, 1–51) ജനസംഖ്യാ കണക്കെടുക്കുന്നതായി വിവരിക്കുന്നതിനാലാണ് "സംഖ്യ"എന്ന പേരു നല്കപ്പെട്ടത്. ഇതിനു പുറമെ, ലേവ്യരുടെ എണ്ണം (3, 14–51; 26, 57–62), നേതാക്കന്മാരുടെ പട്ടികകൾ (1, 5–15), ഗോത്രത്തലവന്മാർ നല്കിയ കാഴ്ചകളുടെ കണക്ക് (7, 10–83), ദേശം ഒറ്റുനോക്കാൻ അയച്ച ചാരന്മാരുടെ പേരുവിവരം (13, 4–15), തിരുനാൾ ദിവസങ്ങളിൽ ബലിയർപ്പിക്കുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ എണ്ണം (28, 1–23), യുദ്ധത്തിൽ കൊള്ളയായി ലഭിച്ച മനുഷ്യരുടെയും മൃഗങ്ങളുടെയും അംഗസംഖ്യ (31, 25–52) എന്നിങ്ങനെ കൃത്യമായ എണ്ണത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന അനേകം പട്ടികകൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നതും "സംഖ്യ"എന്ന പേരു നല്കുന്നതിന് കാരണമായിട്ടുണ്ടാവും. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു മാത്രം പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം വ്യക്തമാവുകയില്ല.

ഹീബ്രു ബൈബിളിൽ, പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യവാക്യത്തിലെ അഞ്ചാമത്തെ വാക്കായ "ബ്മിദ്ബാർ"എന്ന പദമാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ പേരായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മരുഭൂമിയിൽ എന്നാണ് ഈ പേരിന്റെ അർത്ഥം. ഇസ്രായേൽ ജനം വാഗ്ദത്തഭൂമി ലക്ഷ്യം വച്ച് മരുഭൂമിയിലൂടെ നടത്തിയ യാത്രയാണ് പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത് എന്നു സൂചിപ്പിക്കാൻ ഈ പേര് കൂടുതൽ പര്യാപ്തമാണ്. എന്നാൽ ഇതും ഉള്ളടക്കത്തെ മുഴുവനായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നു സമ്മതിക്കണം.

2. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് - കാലം

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ സംഖ്യയും മോശ എഴുതിയതായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളിലെ മുഖ്യനേതാവ് മോശയാണ്. മോശ വഴി ദൈവം നല്കിയ നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളുമാണ് ഇതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ കൈമാറിവന്ന വിവിധ പാരമ്പര്യങ്ങൾ സംയോജിപ്പിച്ച് ഇന്നു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ പുസ്തകമായി എഴുതപ്പെട്ടത് ബി. സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലായിരിക്കണം. സംഭവങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങൾ അധികപങ്കും യാഹ്വിസ്റ്റ് - ഏലോഹിസ്റ്റ് (J-E) രചനയും വിവിധ പട്ടികകൾ, നിയമസംഹിതകൾ മുതലായവ പുരോഹിതരചനയും (P) ആണെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു.

3. ഘടന

ഇസ്രായേൽ ജനം മരുഭൂമിയിലൂടെ ചെയ്ത യാത്രയുടെ വിവരണമാണ് സംഖ്യാപുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഏകദേശം നാല്പതു വർഷം ദീർഘിച്ച ഈ യാത്രയിലെ വിവിധ താവളങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കൃത്യമായ ഒരു യാത്രാവിവരണമാണിതെന്നു പറയാനാവില്ല. യാത്രയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചുരുക്കം സംഭവങ്ങളേ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൂ. അവതന്നെ യാത്രയുടെ ഏതു ഘട്ടത്തിലാണ് നടന്നതെന്നു വ്യക്തവുമല്ല. സീനായ്, കാദെശ്, മൊവാബ് സമതലം എന്നീ മൂന്നു താവളങ്ങളെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് വിവരണങ്ങൾ നല്കിയിരിക്കുന്നത്. യാത്രാവിവരണങ്ങൾക്കു മധ്യേ വിവിധങ്ങളായ നിർദ്ദേശങ്ങളും നിയമങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ജനസംഖ്യ, പാളയസംവിധാനം, പൗരോഹിത്യം, നേതൃത്വം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾ യാത്രാവിവരണത്തിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു പോകുന്നു. എന്നാൽ മറ്റു നിയമങ്ങൾക്ക് വിവരണങ്ങളുമായി പ്രത്യേക ബന്ധമൊന്നുമില്ല. ഇവയിൽ പലതും പുറപ്പാട്, ലേവ്യർ പുസ്തകങ്ങളിൽ കണ്ട നിയമങ്ങളുടെ വിശദീകരണങ്ങളോ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അവതരണങ്ങളോ ആണ്. എന്തുകൊണ്ട് ഈ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങൾ യാത്രാവിവരണങ്ങൾക്കു മധ്യേ ചേർത്തിരിക്കുന്നു എന്നു വ്യക്തമല്ല. യാത്രാവിവരണം സംഭവങ്ങളുടെ വസ്തുനിഷ്ഠവും ക്രമാനുഗതവുമായ ഒരു വിവരണമല്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എടുത്തുകാട്ടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചില നിയമങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ഈ വിവരണങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം എന്നു തോന്നും.

കൽദായരുടെ ഊറിൽ (ഉൽ 11, 31) ആരംഭിച്ച് കാനാൻദേശത്തു ചെന്നവസാനിക്കുന്ന സുദീർഘമായ യാത്രയുടെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണ് സംഖ്യാപുസ്തകത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ യാത്രയുടെ പ്രധാന ഘട്ടങ്ങളും അവയിൽ സംഖ്യാപുസ്തകത്തിലെ വിവരണങ്ങളുടെ സ്ഥാനവും താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന രേഖാചിത്രത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

ബാബേലിൽ വച്ച് ചിതറിപ്പോയ മനുഷ്യസമൂഹത്തെ വീണ്ടും ഒരുമിച്ചു കൂട്ടാനുള്ള ദൈവികപദ്ധതിയാണ് ഈ യാത്രയിലൂടെ ചുരുളഴിയുന്നത്. ഊർ മുതൽ ഈജിപ്തുവരെയുള്ള യാത്രയുടെ ചരിത്രം ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. ഈജിപ്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട് സീനായ് മലയുടെ അടിവാരത്തിൽ പാളയമടിക്കുന്നതു വരെയുള്ള യാത്ര പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തു വിവരിക്കുന്നു. പുറപ്പാട് 19-40, ലേവ്യർ, സംഖ്യ 1-10 എന്നീ ബൈബിൾ ഭാഗങ്ങൾ സീനായ്മലയിൽ വച്ചു ദൈവം നല്കിയ നിയമങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. സീനായ്മലയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട ജനം കാദെശിലും പിന്നീട് മൊവാബുസമതലത്തിലും ചെന്നെത്തുന്നതിന്റെ ചരിത്രമാണ് സംഖ്യാ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത്. മൊവാബുസമതലത്തിൽ വച്ചു മോശ ജനത്തോടു ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങൾ നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മൊവാബിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട് കാനാൻദേശം കൈയ്യടക്കുന്നതിന്റെ വിവരണം ജോഷ്വായുടെ പുസ്തകത്തിൽ കാണാം. ഇസ്രായേൽ ജനം കാനാൻദേശം സ്വന്തമാക്കുന്നതോടെയാണ് ദൈവം അബ്രാഹത്തിനു ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ചു നല്കിയ വാഗ്ദാനം പൂർത്തിയാകുന്നത്.

4. പ്രധാന ആശയങ്ങൾ

കണക്കുകൂട്ടലുകളുടെയും നിയമസംഹിതകളുടെയും ബാഹുല്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോയേക്കാവുന്ന സംഖ്യാ പുസ്തകത്തിലെ ചില പ്രധാന ആശയങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് പുസ്തകത്തിന്റെ പൊതുവായ സന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാൻ സഹായകമാകും.

a. യാത്ര: സംഖ്യാ പുസ്തകത്തിലെ വിവരണങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ഒരു യാത്രയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. ജനസംഖ്യ, പാളയസംവിധാനം, യാത്രയിൽ പാലിക്കേണ്ട ക്രമങ്ങൾ മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങളെല്ലാം സുദീർഘവും ക്ലേശകരവുമായ ഒരു പടനീക്കത്തിന്റെ ശൈലിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. വാഗ്ദത്തഭൂമി എന്ന വിശുദ്ധമായ ലക്ഷ്യത്തെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് ജനം മരുഭൂമിയിലൂടെ നടത്തിയ തീർത്ഥാടനമാണിത്.

b. ജനത്തിന്റെ രൂപീകരണം: മോശയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഈജിപ്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടത് വ്യത്യസ്തമായ ആശയങ്ങളും താൽപര്യങ്ങളുമുള്ള ഒരു ആൾക്കൂട്ടമായിരുന്നു. യാക്കോബിന്റെ സന്തതികളും ഇതര ജനതകളും ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. വിശ്വാസം, ആചാരങ്ങൾ, പ്രതീക്ഷകൾ, സ്വഭാവസവിശേഷതകൾ എന്നിവയിലെല്ലാം വൈവിധ്യമാർന്നതായിരുന്നു ഈ ആൾക്കൂട്ടം. സീനായ്മലയുടെ അടിവാരത്തു വച്ച് ഉടമ്പടിയിലൂടെ അവർ ദൈവജനമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. വിശുദ്ധജനമായി തുടരാൻ ആവശ്യമായ നിയമസംഹിതകൾ അവിടെവച്ചു നല്കപ്പെട്ടു. എപ്രകാരമാണ് അവർ വ്യത്യാസങ്ങളെയും വൈവിധ്യങ്ങളെയും അതിജീവിച്ച് ഒരു ജനമായിത്തീർന്നത് എന്ന് സംഖ്യാ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു. അനേകം പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെയും പ്രലോഭനങ്ങളിലൂടെയും കടന്നാണ് അവർ ദൈവജനം എന്ന പേരിന് അർഹരായിത്തീർന്നത്.

മരുഭൂമിയുടെ സർവ്വകാഠിന്യവും അവർ അറിഞ്ഞു. വിശപ്പും ദാഹവും അവരെ വലച്ചു. പാർക്കാൻ സ്വന്തമായൊരിടമില്ലാതെ പരദേശികളായി

അവർ അലഞ്ഞു. ജനവാസമുള്ള ഇടങ്ങളിൽ പെരുവഴിയിലൂടെ നടന്നു പോകാൻ പോലും അവർക്ക് അനുവാദം ലഭിച്ചില്ല. ചെന്നെത്തിയിട ത്തെല്ലാം തദ്ദേശവാസികൾ അവരെ വെറുത്തു, ആട്ടിയോടിച്ചു. ശക്ത മായ സൈന്യങ്ങൾ അവരെ പിന്തുടർന്നു. ഇങ്ങനെ മരുഭൂമിയിൽ കഴി യേണ്ടിവന്ന നാല്പതു വർഷം ഇസ്രായേലിന്റെ ശൈശവമായിരുന്നു. ദൈവജനത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമായിരുന്നു അത്. ഈ കാലഘട്ടത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണ് "ജനിച്ച ദിവസം തന്നെ നീ വെറുക്കപ്പെടുകയും വെളിമ്പ്രദേശത്ത് ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു" എന്ന് എസെക്കിയേൽ പ്രവാചകൻ പറയുന്നത് (എസെ 16, 5). അടിമ ത്തത്തിൽ നിന്നു തങ്ങളെ മോചിപ്പിച്ച്, നിരന്തരം നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കർത്താവായ ദൈവത്തെ വിശ്വസിക്കാനും അവനിൽ മാത്രം ആശ്രയി ക്കാനും ജനത്തെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന വലിയ പരീക്ഷണങ്ങളായിരുന്നു ഇത്. സ്വാർത്ഥപരവും ഗോത്രപരവുമായ താൽപര്യങ്ങൾ വെടിഞ്ഞ് ഒരു ജനതയായി, ദൈവത്തിന്റെ സഭയായി വളരുന്നതിന്റെ ചിത്രമാണിത്.

ജനത്തിന്റെ പിറുപിറുപ്പും ദൈവത്തിന്റെ പ്രതികരണവും ശ്രദ്ധേയ മാണ്. അഞ്ചുഘട്ടങ്ങളായിട്ടാണ് ഈ പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. 1.പിറുപിറുപ്പ്. തങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും ലഭിക്കാതെ വരു മ്പോൾ ജനം അസ്വസ്ഥരാവുകയും ദൈവത്തിനും അവിടുന്നു നിയോ ഗിച്ച നേതാക്കന്മാർക്കും എതിരേ പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 2.ശിക്ഷ. മുറുമുറുക്കുന്ന ജനത്തെ അഗ്നി, സർപ്പങ്ങൾ, മഹാമാരികൾ മുതലായവ അയച്ച് ദൈവം കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുന്നു. 3.പശ്ചാത്താ പം. ശിക്ഷയനുഭവിക്കുമ്പോൾ ജനം മനസ്സു തിരിഞ്ഞ് മാപ്പിരക്കുന്നു. ശിക്ഷ അകറ്റിക്കിട്ടണം എന്നതാണ് അവരുടെ ആവശ്യം. 4.മാധ്യസ്ഥ്യം. ജനത്തിന്റെ ക്ലേശങ്ങളിൽ മനസ്സലിയുന്ന മോശ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അവർക്കുവേണ്ടി മാധ്യസ്ഥ്യം വഹിക്കുന്നു. 5.മാപ്പ്. മോശയുടെ മാധ്യസ്ഥ്യം സ്വീകരിച്ച് ദൈവം ജനത്തോടു ക്ഷമിക്കുകയും ശിക്ഷ പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സംഖ്യാ പുസ്തകത്തിൽ അനേകം തവണ ആവർത്തിക്കുന്ന ഈ മാതൃക ബൈബിളിലെ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളിലും കാണാം. (ഉദാ : ന്യായാ. 3, 7-11). ദൈവമനുഷ്യബന്ധങ്ങളിൽ നിര ന്തരം ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയാണിത്.

c. വാഗ്ദത്തഭൂമി: സംഖ്യാ പുസ്തകത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രധാന പ്രമേയ മാണ് വാഗ്ദത്ത ഭൂമി. പിതാക്കന്മാർക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത കാനാൻ ദേശം ദൈവം ജനത്തിനു സൗജന്യമായി നല്കുന്ന ദാനമാണ്. അതിൽ പ്രവേശിച്ച് സ്ഥിരമായി വസിക്കാൻ ദൈവത്തോടു വിശ്വസ്തത പാലി ക്കണം; അവിടുത്തെ ഉടമ്പടി അനുസരിച്ചു ജീവിക്കണം. ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദാനത്തിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ധീരമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധ രാകുന്നവർക്കു മാത്രമേ വാഗ്ദത്തഭൂമിയിൽ പ്രവേശനമുള്ളൂ. ഭീരുക്കളും അവിശ്വസ്തരും അതിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക സാന്നിധ്യവും സംരക്ഷണവും വഴി വിശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടതാണ് വാഗ്ദത്ത ഭൂമി. അവിടെ കർത്താവായ ദൈവത്തെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ. അന്യദൈവങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നതും അധാർമ്മികമായി ജീവിക്കുന്നതും വാഗ്ദത്തഭൂമി നഷ്ടപ്പെടാൻ ഇടയാക്കും.

d. നേതൃത്വം: യഥാർത്ഥമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങൾ മോശ

യുടെ ചിത്രീകരണത്തിൽ പ്രകടമാക്കുന്നു. ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയോഗിക്കുന്നവനാണ് നേതാവ്. അയാൾ ദൈവത്തിനും ജനത്തിനുമിടയിൽ മധ്യസ്ഥനായി വർത്തിക്കുന്നു. ദൈവത്തെയും ജനത്തെയും സ്നേഹിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വചനമാണ് അയാൾക്കു മാർഗ്ഗദർശി. പ്രതിസന്ധികളും ക്ലേശങ്ങളും മൂലം ജനത്തിന്റെ മനസ്സിടിയുകയും അടിമത്തത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സാഹസികതയെക്കാൾ അഭികാമ്യമായി അവർക്കനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, നേതാവ് പതറാതെ, ലക്ഷ്യബോധം നഷ്ടപ്പെടാതെ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നു. ജനം മുഴുവനുമെതിരെ ഒറ്റയ്ക്കു നില്ക്കുകയും അവരെ ശാസിക്കുകയും ശകാരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും നേതാവ് അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു. വിനയവും എളിമയുമുള്ളവനാണ് നേതാവ്. തന്റെ നേതൃത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കും എന്ന ഭീതിയല്ല, ജനത്തിനു വാഗ്ദത്തഭൂമി നഷ്ടമാകും എന്ന ബോധ്യമാണ് അവരെ എതിർക്കാനായി നേതാവിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. ജനത്തിന്റെ പാപങ്ങൾക്കു മാപ്പിരക്കുകയും പരിഹാരം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് നേതാവ്. വാഗ്ദത്തഭൂമിയിൽ തനിക്കു പ്രവേശനം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും ജനത്തെ അങ്ങോട്ടു നയിക്കാൻ തയ്യാറാവുകയും അവർ അവിടെ പ്രവേശിക്കും എന്ന അറിവിൽ ആനന്ദം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

5. പ്രസക്തി

മൂവായിരത്തിൽപരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇസ്രായേൽ ജനം മരുഭൂമിയിലൂടെ നടത്തിയ ഐതിഹാസികമായ ഒരു യാത്രയുടെ ചരിത്രം വിവരിക്കുക എന്നതല്ല സംഖ്യാ പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം. ആ യാത്രയുടെ ചരിത്രം മുഴുവൻ ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നുമില്ല. തിരഞ്ഞെടുത്ത ചില സംഭവങ്ങൾ മാത്രമേ പ്രതിപാദ്യവിഷയമാകുന്നുള്ളൂ. ലോകജനതകൾക്കു മുഴുവൻ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ആഹാരവും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും നല്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് ഇവ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. 1 കോറി 10, 1-13ൽ വി. പൗലോസ് ഇതിനെക്കുറിച്ചു വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള യാത്ര പ്രതീകാത്മകമായ രണ്ടു തലങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. a.സഭാത്മകം b.വ്യക്തിപരം.

a. സഭാത്മകപ്രതീകം: മോശയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട്, വാഗ്ദത്തഭൂമിയെ ലക്ഷ്യംവച്ച്, മരുഭൂമിയിലൂടെ നീങ്ങുന്ന ഇസ്രായേൽജനം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ, പാപത്തിൽ നിന്നു മോചനം നേടി, ദൈവരാജ്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര ചെയ്യുന്ന സഭയുടെ പ്രതീകമാണ്. നിരവധിയായ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കും പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും ക്ലേശങ്ങൾക്കും നടുവിലൂടെയുള്ള യാത്ര ഈ ഭൂമുഖം നവീകരിക്കപ്പെടുകയും ഒരു പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും സംജാതമാവുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ തുടരും.

b. വ്യക്തിതലം: സഭാസമൂഹത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതവും മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള ഒരു യാത്രയാണ്. പിതൃഭവനമാകുന്ന വാഗ്ദത്തഭൂമിയിൽ പ്രവേശിച്ച് നിത്യം വസിക്കാൻ വ്യക്തികളെ ഒരുക്കുന്ന അവസരങ്ങളാണ് ക്ലേശങ്ങളും പ്രലോഭനങ്ങളും. ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിക്കും പാഠമാകണം. ഇവിടെ വിവരിക്കുന്ന ഓരോ സംഭവവും വായിച്ചു വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഞാൻ എന്ന വ്യക്തിക്കും ഞാൻ ഉൾപ്പെടുന്ന സഭയ്ക്കും എന്തു

പാഠമാണ് ഇതിലൂടെ ലഭിക്കുന്നതെന്ന് ഓരോരുത്തരും ചോദിക്കണം.

6. **പാഠവിഭജനം:** പുസ്തകം മൂന്നു ഭാഗമായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

1. യാത്രയ്ക്ക് ഒരുക്കം 1, 1-10,10

2. യാത്ര 10, 11-21,36

3. വാഗ്ദത്തഭൂമിയുടെ പടിവാതില്ക്കൽ 22,1-36, 13

സീനായ് മലയുടെ അടിവാരത്തു വച്ചുണ്ടായ ശക്തമായ ദൈവാനുഭവത്തിൽ നിന്നു കരുത്താർജ്ജിച്ച ജനം വാഗ്ദത്തഭൂമി കൈവശപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി പുറപ്പെടുന്നതിനാവശ്യമായ ഒരുക്കങ്ങളാണ് ഈ അധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നത്. ഈ ഭാഗം മുഴുവൻ തന്നെ പുരോഹിത രചനയായി കരുതപ്പെടുന്നു. രാജ്യം നഷ്ടപ്പെട്ട് ബാബിലോണിൽ പ്രവാസികളായി കഴിയുന്ന ജനത്തിന് പ്രത്യാശ നൽകുകയാണ് പുരോഹിത ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. വാഗ്ദത്തഭൂമിയിലേക്കു യാത്ര ചെയ്യുന്ന ഇസ്രായേൽ ജനം മരുഭൂമിയിൽ കഴിയുന്നതുപോലെയാണ് പ്രവാസികൾ ബാബിലോണിൽ കഴിയുന്നത്. മരുഭൂമിയിലെ കൂടാരത്തിൽ വസിക്കുകയും ജനത്തിനു വഴികാട്ടുകയും ചെയ്ത ദൈവം പ്രവാസികളുടെ മധ്യേ വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവിടുന്നുതന്നെ അവരെ വീണ്ടും വാഗ്ദത്തഭൂമിയിലേക്കു നയിക്കുമെന്നും ഈ വിവരണങ്ങളിലൂടെ ഉറപ്പു നൽകുന്നു.

ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

10

ബാലാമിന്റെ പ്രവചനങ്ങൾ
(സംഖ്യ 22,2–24,25)

സംഖ്യയുടെ പുസ്തകത്തിലെ ബാലാമിന്റെ പ്രവചനങ്ങൾ ദൈവശാസ്ത്രപരമായി ഏറെ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്. വരാനിരിക്കുന്ന രക്ഷകനെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ പ്രവചനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പഞ്ചഗ്രന്ഥഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ഈ പ്രവചനങ്ങൾ പുതിയനിയമ പഠനത്തിന് ഏറെ അനിവാര്യമാണ്. ഈ പ്രവചനങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കമാണ് ഈ അധ്യായത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യം.

തന്റെ രാജ്യാതിർത്തിയിൽ പാളയമടിച്ചിരിക്കുന്ന ഇസ്രായേൽക്കാരെ ആയുധശക്തികൊണ്ടു തോല്പിക്കുക അസാധ്യമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ മൊവാബു രാജാവായ ബാലാക് ആഭിചാരം കൊണ്ട് അവരെ കീഴടക്കുന്നതിനായി പേരുകേട്ട മന്ത്രവാദിയായ ബാലാമിനെ ദൂരദേശത്തു നിന്ന് ആളയച്ചു വരുത്തി. എന്നാൽ ശപിക്കാനായി വാ തുറന്നപ്പോഴെല്ലാം അനുഗ്രഹവചസുകളാണ് ബാലാമിന്റെ വായിൽ നിന്നു വീണത്. നിരാശനായ ബാലാക് ബാലാമിനെ വെറും കൈയോടെ തിരിച്ചയച്ചു. ഇസ്രായേലിന്റെ മഹത്വത്തെ പ്രകീർത്തിക്കാനും മൊവാബ്യരുടെ മൗഢ്യത്തെ പരിഹസിക്കാനുമായി ഇസ്രായേൽക്കാർ രചിച്ച ഒരു ഹാസ്യകഥയാണിതെന്നു വ്യാഖ്യാതാക്കൾ കരുതുന്നു. മൊവാബ്യരുടെയും അമ്മോന്യരുടെയും ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഥ പോലെ

(ഉൽപ 19, 30-38).

ഈ വിവരണത്തിൽ ഹാസ്യം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഇന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരണത്തെ മുഴുവനായി കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ ഹാസ്യത്തെക്കാൾ മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നത് ഇസ്രായേലിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും ഭാവിയെയും സംബന്ധിച്ച ആഴമേറിയ, ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളാണ്. ബാലാമിന്റെ ചിത്രീകരണത്തിലും അയാളുടെ നാവിൽ വച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രവചനങ്ങളിലും ഈ കാഴ്ചപ്പാടു വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ കഥ ബൈബിളിന്റെ ഭാഗമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

JE പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത ഊന്നലുകളോടെ നിലവിലിരുന്ന ഒരു കഥയുടെ രണ്ടു വിവരണങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തതാണ് ഇന്നത്തെ വിവരണം എന്ന് വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ബാലാമിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും ചെയ്തികളെയും കുറിച്ചു പരസ്പര വിരുദ്ധമെന്നു തോന്നാവുന്ന ചില വിശദാംശങ്ങൾക്ക് ഇതായിരിക്കാം കാരണം.

ഗദ്യവും പദ്യവും ഇടകലർത്തിയാണ് കഥ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്, വിവരണങ്ങളെല്ലാം ഗദ്യവും പ്രവചനങ്ങൾ നാലും പദ്യവും. മൂന്ന് എന്ന സംഖ്യയ്ക്ക് ഈ വിവരണത്തിൽ പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം നല്കിയിരിക്കുന്നു. ബാലാക്കുമായുള്ള കണ്ടുമുട്ടലിനു മുമ്പ് ബാലാമിന് ദൈവം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കുന്നത്, ദൂതൻ വഴി തടയുന്നത്, കഴുത വഴിമാറുന്നത്, ബലിപീഠങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച് ബലിയർപ്പിക്കുന്നത് ഇവയെല്ലാം മൂന്നു തവണ ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. മൂന്ന് പൂർണ്ണതയുടെസംഖ്യയാകയാൽ എല്ലാം ദൈവഹിതം പോലെ നടക്കുന്നു എന്ന സൂചനയാണ് ഇതിലൂടെ ലഭിക്കുന്നത്.

ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ സംഖ്യാബലവും ആയുധശക്തിയും യുദ്ധങ്ങളിൽ അവർ നേടിയ വിജയവും ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജനതകളിൽ ഉയർത്തിയ ഭയത്തെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ട് വിവരണം ആരംഭിക്കുന്നു (22, 2-4). ഇസ്രായേൽക്കാരെ തോല്പിക്കാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ അവർ ബാലാമിന്റെ സഹായം തേടി. മൊവാബിൽ നിന്ന് ഏകദേശം അറുനൂറു കിലോമീറ്റർ അകലെ സിറിയായുടെ വടക്കു കിഴക്കേ അതിർത്തിയിൽ, യൂഫ്രട്ടീസ് നദിതീരത്തുള്ള ഒരു നഗരമാണ് ബാലാമിന്റെ വാസസ്ഥലമായ പെത്തോർ.

"ജനത്തെ വിഴുങ്ങുന്നവൻ" എന്നാണ് ബാലാം എന്ന പേരിന്റെ അർത്ഥം. തന്റെ ശാപത്താൽ ജനസമൂഹങ്ങളെ ഒന്നടങ്കം നശിപ്പിക്കാനുള്ള അയാളുടെ അസാധാരണ കഴിവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ പേര്. ഇസ്രായേലിനെക്കുറിച്ച് ബാലാക്ക് നല്കുന്ന ലഘുവിവരണത്തിൽ (22, 5) പുറപ്പാടു ചരിത്രത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം കാണാം. അബ്രാഹത്തിന് ദൈവം നല്കിയ വാഗ്ദാനം (ഉൽപ. 15, 5. 18-21; 17, 8) പൂർത്തിയായി എന്നും ഇതിലൂടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അനുഗ്രഹത്തെയും ശാപത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ബാലാക്കിന്റെ വാക്കുകൾ (22, 6) പുരാതനമതങ്ങളിൽ നിലനിന്ന ഒരു പൊതുവിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രകടനമാണ്. അനുഗ്രഹവും ശാപവും ഫലശൂന്യമായ വെറും വാക്കുകളല്ല. പറയുന്നവ നിറവേറ്റാൻ അവയ്ക്കു കഴിവുണ്ട്. ബാലാമിനുള്ള അമാനുഷിക മാന്ത്രിക

ശക്തിയെക്കുറിച്ചാണ് ബാലാക്ക് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പറയുന്ന വാക്കുകൾ യാന്ത്രികമായി നിറവേറുകയില്ല ആ വാക്കുകളെ പ്രവാചകന്റെ നാവിൽ വച്ചുകൊടുക്കുന്ന ദൈവം അവ നിറവേറ്റുകയാണ് എന്ന് ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ബാലാമും കഴുതയും (സംഖ്യ 22,21-41)

ബാലാമിനെക്കുറിച്ച് ഇതുവരെ വരച്ചുകാട്ടിയതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ചിത്രമാണ് നർമ്മരസം കലർന്ന അടുത്ത സംഭവത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവഹിതം മാത്രമേ പ്രവർത്തിക്കൂ എന്ന് ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും രണ്ടു തവണ കർത്താവിനെ കണ്ടുമുട്ടുകയും അവിടുത്തെ അനുവാദത്തോടെ യാത്ര പുറപ്പെടുകയും ചെയ്ത ബാലാമിനെ എന്തുകൊണ്ട് ദൈവദൂതൻ വഴിയിൽ വച്ച് തടയുകയും കൊല്ലാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു വ്യക്തമല്ല. തിരുഹിതത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടാണ് അയാൾ യാത്ര പുറപ്പെട്ടത് എന്ന് ഈ വിവരണത്തിൽ നിന്നു തോന്നും.

ദ്രവ്യാഗ്രഹത്താൽ അന്ധനായിത്തീർന്ന ഒരു പ്രവാചകന്റെ ചിത്രമാണ് ബാലാമിന്റെയും കഴുതയുടെയും കഥയിൽ തെളിയുന്നത്. ഊരിയ വാളുമായി വഴിയിൽ നിന്ന ദൈവദൂതനെ കണ്ട കഴുത രണ്ടു തവണ വഴി മാറി; വഴിമാറുക അസാധ്യമായപ്പോൾ കിടന്നുകളഞ്ഞു. "ദീർഘദർശി" എന്ന പേരു കേട്ട ബാലാമിന് കഴുതയുടെത്ര കാഴ്ചശക്തി പോലും ഇല്ലാതെ പോയി. തന്റെ വിശ്വസ്ത സഹചാരിയായ കഴുതയുടെ പെരുമാറ്റരീതിയിൽ വന്ന മാറ്റത്തെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ബുദ്ധിയും അയാൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. മൗഢ്യത്തിന്റെ പര്യായമായ കഴുതയേക്കാൾ വിഡ്ഢിയാണ് ബാലാം എന്ന് ഈ വിവരണങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. തല്ലു കൊണ്ടിട്ടും, തന്നെ തല്ലുന്ന യജമാനന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിച്ച കഴുത യജമാനസ്നേഹത്തിന്റെയും വിശ്വസ്തതയുടെയും പ്രതീകമാണ്. ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും ബാലാം കഴുതയിൽ നിന്നും പഠിക്കേണ്ടിവന്നു. കർത്താവിന്റെ വചനം മാത്രമേ പറയാവൂ എന്ന താക്കീതോടെ ദൂതൻ ബാലാമിനെ വിട്ടയച്ചു. കഴുതയുടെ മാതൃകയും ദൂതന്റെ താക്കീതും ബാലാമിനു മാത്രമല്ല, ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനും സകല അനുവാചകർക്കും ഒരു പാഠമാണ്. ബാലാം വന്നതിലുള്ള സന്തോഷത്തിന്റെ അടയാളമായി ബാലാക് അയാളെ രാജ്യാതിർത്തിയിൽ ചെന്നു സ്വീകരിച്ചു; ബലിയർപ്പിച്ച് വിരുന്നു നടത്തി (22, 36-40). "ബാലാമിന്റെ പൂജാഗിരി"എന്നാണ് ബാമോത്ത് ബാൽ എന്ന പേരിന് (22, 41) അർത്ഥം. അവിടെനിന്ന് ഇസ്രായേൽ പാളയത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം കാണാൻ കഴിഞ്ഞു.

വിചിന്തനം: ദ്രവ്യാഗ്രഹം വിശുദ്ധരെപ്പോലും വഴി തെറ്റിക്കുന്നു; ജ്ഞാനികളെ വിഡ്ഢികളാക്കുന്നു. "ധനമോഹമാണ് എല്ലാ തിന്മകളുടെയും അടിസ്ഥാന കാരണം" (1 തിമോ 6, 10) എന്ന വി. പൗലോസിന്റെ പഠനം ബാലാമിന്റെ അനുഭവത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. "ജ്ഞാനികളെ ലജ്ജിപ്പിക്കാൻ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ ഭോഷന്മാരായവരെ ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്തു" (1 കോറി 1, 27). ജ്ഞാനികൾക്ക് അഗ്രാഹ്യമായ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ ഭോഷന്മാരും അറിവില്ലാത്ത ശിശുക്കളും

ആയവർക്ക് ദൈവം വെളിപ്പെടുന്നതിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ ഇന്നും ധാരാള മുണ്ടാകാറുണ്ടല്ലോ. കഴുതകളിൽ നിന്നും പഠിക്കാൻ ജ്ഞാനികളായ പ്രവാചകന്മാർ തയ്യാറാകണം.

ഒന്നാം പ്രവചനം (23,1-12:)

ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിനും തന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ അവിടുത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ബാലാം ഒന്നിനു പകരം ഏഴു ബലിപീഠങ്ങൾ പണിയാനും ഓരോ ബലിപീഠ ത്തിലും ഏറ്റം വിലപിടിച്ച ബലിവസ്തുവായ കാളയേയും മുട്ടാടിനെയും ബലിയർപ്പിക്കാനും ബാലാക്കിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ഇസ്രായേലിനെ ശപി ക്കണം എന്നതാണ് ബാലാമിന്റെയും ആഗ്രഹമെങ്കിലും അതു സ്വമേ ധയാ ചെയ്യാതെ ആദ്യമേ കർത്താവിന്റെ ഹിതം അറിയാനായി മലമുക ളിലേക്കു പോയി. പ്രാർത്ഥനയുടെ ഏകാന്തതയിൽ അറിഞ്ഞ കർത്താ വിന്റെ ഹിതം ബാലാക്കിനെ അറിയിക്കുന്ന ബാലാം വീണ്ടും പ്രവാചക ത്വത്തിന്റെ മാതൃകയായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ബാലാക്ക് തന്നെ വിളിച്ചുവരുത്തിയതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം വിവരിച്ചതിനു ശേഷം ബാലാം തന്റെ നിസ്സഹായാവസ്ഥ ഏറ്റു പറയുന്നു. “വേറിട്ടു പാർക്കുന്ന ഒരു ജനം” എന്ന വിശേഷണം ഇസ്രായേലിന്റെ സ്വഭാവസ വിശേഷതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. തന്റെ സ്വന്തം ജനമായിരിക്കു ന്നതിനു വേണ്ടി ദൈവം ഇതരജനതകളിൽ നിന്നു തരിഞ്ഞെടുത്ത് വേർതിരിച്ചതാണ് ഇസ്രായേൽ ജനം (പുറ. 19, 5-6). യാഹ്‌വേ ഇതര ദൈവങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തനായിരിക്കുന്നതുപോലെ, യാഹ്‌വേയി ലുള്ള വിശ്വാസവും അവിടുത്തെ ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതവും ഇസ്രായേൽക്കാരെ ഇതര ജനതകളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ത രാക്കുന്നു.

അസംഖ്യം സന്തതികളെ കുറിച്ച് യാക്കോബിനു ലഭിച്ച വാഗ്ദാനത്തെ (ഉൽപ 28, 14) അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണ് “യാക്കോബിന്റെ ധൂളി” എന്ന പ്രയോഗം. “നീതിമാന്റെ മരണം ഞാൻ കൈവരിക്കട്ടെ” (23,10) എന്നത് പ്രാർത്ഥനയേക്കാൾ ഒരു ശപഥമാണ്. ഞാൻ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമ ല്ലെങ്കിൽ മരിക്കാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണ് എന്ന അർത്ഥമാണ് ഈ ശാപ ത്തിനുള്ളത്. ബാലാക്കിന്റെ പരാതിക്കു ബാലാം നല്കുന്ന മറുപടി (23, 11-12) പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ ഒരു നിർവ്വചനമാണ്. “കർ ത്താവു തോന്നി ക്കുന്ന വചനം” എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന ഹീബ്രു വാക്കുകളുടെ വാച്യാർത്ഥം “കർത്താവ് എന്റെ വായിൽ വച്ചുതരുന്ന വചനം” എന്ന ത്രേ. കർത്താവു നല്കുന്ന വചനം മാത്രം പറയാൻ നിർബന്ധിതനാകു ന്നവനാണ് പ്രവാചകൻ. ആഗ്രഹിച്ചാലും മറിച്ചുപറയാൻ അയാൾക്കാ വില്ല.

രണ്ടാം പ്രവചനം (23,13-26)

ബാലാമിന്റെ ശക്തിയിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ബാലാക് അയാളെ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്കു നയിച്ചു. “ഞാൻ പോയി കർത്താവിനെ കാണട്ടെ” (23, 15) എന്ന ബാലാമിന്റെ വാക്കുകൾ “കർത്താവ് എനിക്കു പ്രത്യക്ഷ

നായേക്കും" എന്ന ആദ്യത്തെ പ്രതീക്ഷയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നത് ബാലാമിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റം മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കും.

"വ്യാജം പറയാൻ ദൈവം മനുഷ്യനല്ല" (23, 19) എന്ന പ്രസ്താവന ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനമാണ്. അവിടുത്തെ വചനത്തിനു മാറ്റമില്ല. ദൈവത്താൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട ജനമാണ് ഇസ്രായേൽ. അതാണ് അവരെ മറ്റു ജനതകളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തരാക്കുന്നത്. ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ചവരെ ശപിക്കാൻ ബാലാം ശക്തനല്ല. ഈജിപ്തിൽനിന്ന് അവരെ മോചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന കർത്താവാണ് അവരുടെ രാജാവ് (23,21). അവിടുന്ന് അവരോടുകൂടെയുള്ളതിനാൽ അവർ ശക്തരാണ്. ആഭിചാരവും ക്ഷുദ്രവിദ്യയും അവർക്ക് ഏല്ക്കുകയില്ല എന്ന പ്രസ്താവനയിൽ ബാലാം ഒരു ദുർമന്ത്രവാദിയായിരുന്നു എന്ന ധ്വനിയുണ്ട്. ഇസ്രായേൽ എന്തായിരുന്നുവോ അതു ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തിയാണ് (23, 23). ഇസ്രായേലിന്റെ ശക്തിയിലും മഹത്വത്തിലും ദൈവമഹത്വം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. അവരുടെ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ച അടിസ്ഥാനപരമായ മറ്റൊരു പ്രഖ്യാപനമാണിത്. സിംഹത്തിന്റെ ഉദാഹരണം അവരുടെ അജയ്യമായ ശക്തിയെയും ശത്രുക്കളുടെ മേൽ അവർ നേടുന്ന വിജയങ്ങളെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

വിചിന്തനം: കർത്താവിന്റെ പ്രമാണം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നവർക്ക് ദുർമന്ത്രവാദത്തെയും ക്ഷുദ്രവിദ്യകളെയും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. അവിടുത്തെ സംരക്ഷണയിലുള്ളവരെ ദ്രോഹിക്കാൻ ആർക്കും, ഒന്നിനും കഴിയുകയില്ല.

മൂന്നാം പ്രവചനം (23,27-24,13)

കർത്താവ് ഇസ്രായേലിനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു എന്ന് രണ്ടു തവണ കണ്ടിട്ടും വിശ്വസിക്കാത്ത ബാലാക് മൂന്നാമതൊരു സ്ഥലത്തേക്കു ബാലാമിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ, ഏതു വിധേനയും തന്റെ ഹിതമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ കർത്താവിനെ പ്രേരിപ്പിക്കണം എന്ന അയാളുടെ നിർബന്ധബുദ്ധിയും അന്ധവിശ്വാസവും പ്രകടമാകുന്നു. എന്നാൽ മുമ്പത്തേതുപോലെ അടയാളങ്ങളിലൂടെ കർത്താവിന്റെ ഹിതം അറിയാൻ ശ്രമിക്കാതെ, ബാലാം ഇസ്രായേലിനെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. ഇത്തവണ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒന്നുകൂടി സംഭവിച്ചു. 'കർത്താവിന്റെ ആത്മാവ് അവന്റെ മേൽ ആവസിച്ചു' (24, 2). ഇതിലൂടെ അയാൾ ദൈവാത്മാവിന്റെ പ്രത്യേക സ്വാധീനത്തിൻ കീഴിലാകുന്നു. പിന്നീട് അയാളുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും ആത്മാവിന്റെ പ്രചോദനമനുസരിച്ചായിരിക്കും.

പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളാണ് പ്രവചനത്തിന്റെ ആദ്യ പാദത്തിൽ (24, 3-4) അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രവാചകന്റെ കണ്ണും കാതും ദൈവാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനു വിധേയമാകുന്നു. മറ്റാരും കാണാത്തതു കാണുകയും കേൾക്കാത്തതു കേൾക്കുകയും ചെയ്യാൻ ഇത് അയാളെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു. ദൈവത്തിൽ നിന്നു നേരിട്ടു കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തവയാണ് അയാൾ പ്രഘോഷിക്കുന്നത്. തന്റെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിലും ചിന്താമണ്ഡലത്തിലും ദൈവം മാത്രം നിറഞ്ഞു

നില്ക്കുന്നവനാണ് "തുറന്ന കണ്ണുകളോടെ സമാധിയിൽ ലയിച്ചവൻ". തുടർന്നുള്ള വാക്കുകളിൽ ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ കാനാനിലെ വാസം, രാജഭരണത്തിന്റെ ആവിർഭാവം, ശത്രുക്കളുടെ മേൽ വിജയം എന്നിവ വിവരിക്കുന്നു.

ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഫലവും അടയാളവുമായി ഇസ്രായേലിന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയെ ഉദാഹരണങ്ങളിലൂടെ (24, 5-6) എടുത്തു കാട്ടുന്നു. നദീതീരത്തെ ഉദ്യാനം ഫലസമൃദ്ധിയുടെയും, കാരകിൽ ശക്തിയുടെയും പ്രതീകങ്ങളാണ്. ഭരണികളിൽ നിന്നു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന വെള്ളവും വിത്തും (24, 7) ദേശത്തിന്റെ ഫലസമൃദ്ധിയെയും ജനത്തിന്റെ സന്താന പുഷ്ടിയെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇസ്രായേലിൽ ശക്തരായ രാജാക്കന്മാരുണ്ടാവുകയും അവർ ചുറ്റുപാടുള്ള രാജാക്കന്മാരെ തോല്പ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന് തുടർന്നു (23, 7-9) പ്രവചിക്കുന്നു. സാവൂൾ തോല്പിച്ച അമലേക്യരുടെ രാജാവാണ് ആഗാഗ് (1 സാമു 15). ശത്രുജനതകളെ സംഹരിക്കും (24, 8) എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന ഹീബ്രുവാചകത്തിന്റെ വാച്യാർ ത്ഥം "ശത്രുജനതകളെ വിഴുങ്ങിക്കളയും" എന്നാണ്. ഈ പ്രയോഗം ബാലാക്കിന്റെ ഭയത്തിലേയ്ക്ക് (22, 4) ശ്രദ്ധ തിരിക്കുന്നു. അനുഗ്രഹത്തെയും ശാപത്തെയും കുറിച്ചുള്ള പ്രവചനം (24, 9) അബ്രാഹത്തിനു ലഭിച്ച വാഗ്ദാനത്തെ (ഉൽപ. 12, 3) അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഇസ്രായേലിനെ ശപിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ബാലാക്കിന്റെ മേൽ ശാപം നിപതിക്കും എന്ന സൂചനയും ഈ പ്രവചനത്തിലുണ്ട്. നിരാശനായ ബാലാക്ക് കൈ കൂട്ടിയടിച്ച് തന്റെ കോപവും വെറുപ്പും പ്രകടമാക്കി; ബാലാമിനെ വെറുംകൈയോടെ തിരിച്ചയച്ചു.

നാലാം പ്രവചനം (24,14-25)

പ്രവചനം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ഇസ്രായേലിന്റെ ഭാവിമഹത്വവും ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജനതകളുടെ മേൽ അവർ നേടുന്ന വിജയവുമാണ് ഇവിടെയും മുഖ്യവിഷയം. "സർവ്വശക്തന്റെ അറിവിൽ പങ്കുചേർന്നവൻ" എന്ന വിശേഷണം പ്രവാചകത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച് വീണ്ടും ആഴമേറിയ ഉൾക്കാഴ്ച നല്കുന്നു. ദൈവികപദ്ധതിയെ വെളിപ്പെടുത്താനും വ്യാഖ്യാനിക്കാനും വേണ്ടിയാണ് പ്രവാചകൻ വിളിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഇസ്രായേലിനെ ഭരിക്കാൻ പോകുന്ന രാജാവിനെയാണ് "നക്ഷത്രം", "ചെങ്കോൽ" എന്നീ പ്രതീകങ്ങൾ (24, 17) സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. "ഷേത്തിന്റെ മക്കൾ" എന്ന പ്രയോഗം മൊവാബ്യരുടെ പര്യായമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു, "സെയിർ" എദോമിന്റെയും. ഇരുകൂട്ടരുടെയും മേലുള്ള വിജയമാണ് ഇവിടെ പ്രവചിക്കുന്നത്. മൊവാബ്യരെയും ഏദോമ്യരെയും പരാജയപ്പെടുത്തിയ ദാവീദിൽ (2 സാമു 8, 2.13-14) ഈ പ്രവചനം ഒരു പരിധിവരെ പൂർത്തിയായി. എന്നാൽ തിന്മയുടെ സകല ശക്തികളിന്മേലും വിജയം വരിച്ച്, ലോകജനതകളെ മുഴുവൻ തന്റെ രാജ്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന യേശുക്രിസ്തുവിൽ പൂർത്തിയായ ഒരു പ്രവചനമായിട്ടാണ് സഭാപിതാക്കന്മാർ ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചത്. യേശുവിന്റെ ജനനത്തോടനുബന്ധിച്ച് പൗരസ്ത്യദേശത്തെ ജ്ഞാനികൾ നക്ഷത്രം കണ്ടതും (മത്താ

2, 2) യേശുവിനെ പുലർകാലനക്ഷത്രമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതും (വെളി. 22, 16) ഈ പ്രവചനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അമലേക്യരുടെയും കേന്യരുടെയും നാശത്തെക്കുറിച്ച് 24, 20-25ൽ പ്രവചിക്കുന്നു. മരുഭൂമിയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്ത ഇസ്രായേൽക്കാരെ ആദ്യമായി ആക്രമിച്ചതിനാലാവാം (പുറ 17, 8) അമലേക്യരെ ജനതകളിൽ ഒന്നാമൻ (24, 20) എന്നു വിളിക്കുന്നത്. അവരെ സാവൂളും (1സാമു 15) പിന്നീട് ദാവീദും (1 സാമു 30) യുദ്ധത്തിൽ നശിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഈ പ്രവചനം പൂർത്തിയായി.

24-ാം വാക്യത്തിലെ പ്രവചനം എന്തിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ട്. ബി.സി. പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കപ്പൽ മാർഗ്ഗം വന്ന് കാനാൻദേശം കീഴടക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും അവസാനം ഇസ്രായേൽക്കാരാൽ തോല്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത ഫിലിസ്ത്യരെയാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതെന്ന് കരുതുന്നവരുണ്ട്. പടിഞ്ഞാറു നിന്ന് വന്ന് മധ്യപൗരസ്ത്യദേശം മുഴുവൻ കീഴടക്കിയ ഗ്രീക്കുകാരെയോ റോമാക്കാരെയോ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ പ്രവചനം എന്നു കരുതുന്നവരുമുണ്ട്.

ഒരു ജനതയ്ക്കും, അവർ എത്ര തന്നെ ശക്തരായാലും, ശാശ്വതമായ നിലനില്പ്പില്ലെന്നും ദൈവരാജ്യത്തിന് അവരെല്ലാം അടിയറ പറയേണ്ടിവരുമെന്നുമുള്ള അടിസ്ഥാന സത്യമാണ് ഈ പ്രവചനങ്ങളിലെല്ലാം പ്രതിധ്വനിക്കുന്നത്. ഒറ്റപ്പെട്ട ജനതകളുടെയും ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെയും ഭാവിയെ മറികടന്ന്, സാർവ്വത്രികരക്ഷയെയും മിശിഹായുടെ രാജത്വത്തെയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തെയും സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രവചനങ്ങളായി ഇവയെ മനസ്സിലാക്കണം.

വിചിന്തനം: ബാലിശവും ഹാസ്യവുമെന്ന് ചിലപ്പോഴൊക്കെ തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും ബൈബിളിലെ വിവരണങ്ങളെല്ലാം ആഴമേറിയ സത്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ദൈവവചനമാണ്. അത് അർഹിക്കുന്ന ആദരവോടെ സ്വീകരിക്കാനും പഠിക്കാനും തയ്യാറാകുമ്പോൾ സത്യത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവ് നമ്മെ കൈപിടിച്ചു നയിക്കും. വചനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മാനുഷിക വക്താവ് നിഷ്പ്രഭനാകുന്നു. ആരു പറയുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ എന്തു പറയുന്നു എന്നതാണ് പ്രധാനം. ബാലാമിനെ തന്റെ വചനത്തിന്റെ വക്താവായി നിയോഗിച്ച കർത്താവ് ഇന്നും തനിക്കിഷ്ടമുള്ളവരെ തന്റെ വക്താക്കളായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. എന്നാൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പും അതുവഴി ലഭിക്കുന്ന വരങ്ങളും ആരെയും വിശുദ്ധനാക്കണമെന്നില്ല; അത്ഭുതസിദ്ധികൾ ജീവിതവിശുദ്ധിയുടെ അടയാളമായിരിക്കണമെന്നില്ല (മത്താ 7, 21-23); സിദ്ധികളെക്കുറിച്ച് അഹങ്കരിക്കാൻ ആർക്കും അവകാശവുമില്ല (ലൂക്ക 17,10).

11

നിയമാവർത്തനഗ്രന്ഥം

ബൈബിളിലെ അഞ്ചാമത്തെ പുസ്തകം 'നിയമാവർത്തനം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.ഇതു ചുരുക്കി 'ആവർത്തനം' എന്നും വിളിക്കാറുണ്ട്. വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഒരുങ്ങി, ജോർദ്ദാൻ നദിയുടെ കിഴക്കേ കരയിൽ, മൊവാബു സമതലത്തിൽ പാളയമടിച്ചു കഴിയുന്ന ഇസ്രായേൽ ജനത്തോട് മോശ നടത്തിയ മൂന്ന് പ്രഭാഷണങ്ങളാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഈജി പ്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടതു മുതൽ ദൈവം അവർക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത വലിയകാര്യങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചതിനുശേഷം കർത്താവു നല്കിയ ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണങ്ങൾ വീണ്ടും ഒരിക്കൽകൂടി ആവർത്തിച്ച് അവരോട് പറയുന്നതിനാലാണ് 'നിയമാവർത്തനം' എന്ന പേര് ഈ പുസ്തകത്തിനു നല്കി യിരിക്കുന്നത്. "ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനു വേണ്ടി കർത്താവു മോശയ്ക്കു നല്കിയ കല്പനകളെല്ലാം നാല്പതാം വർഷം പതിനൊന്നാം മാസം ഒന്നാം ദിവസം അവൻ അവരോട് വീണ്ടും പറഞ്ഞു" (നിയ 1, 3) എന്ന മുഖവുരയിൽ നിന്ന് ഈ പേരിന്റെ അർത്ഥവും പ്രസക്തിയും ഗ്രഹിക്കാനാവും.

'ഈ നിയമത്തിന്റെ പകർപ്പ്' എന്ന് അർത്ഥമുള്ള 'മിഷ്നാ ഹാതോറാ ഹസോത്ത്' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ദെവുത്തെരോണോമിയോൺ' (Deuteronomion) എന്നാണ്

ഗ്രീക്കിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തത്. അതിനെ അനുകരിച്ച് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഡ്യൂട്ടെരോണമി (Deuteronomy) എന്നു വിളിക്കുന്നു. മിക്ക പാശ്ചാത്യ ഭാഷകളിലും ഇതിനോട് സാമ്യമുള്ള പേരാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പുറപ്പാട്, ലേവ്യർ, സംഖ്യ എന്നീ പുസ്തകങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടാമതൊരു നിയമസംഹിതയല്ല ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളത്, മറിച്ച് അവയുടെ തന്നെ സംഗ്രഹവും ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വിശദീകരണങ്ങളുമാണ്. അതിനാൽ 'രണ്ടാം നിയമം' എന്നതിനേക്കാൾ 'നിയമാവർത്തനം' എന്ന പേര് പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം സൂചിപ്പിക്കാൻ കൂടുതൽ പര്യാപ്തമാണ്.

ഹീബ്രുബൈബിളിൽ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വാക്കുകളായ 'എല്ലേഹദെബാറിം' (ഇതാണു വാക്കുകൾ) പേരായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. മോശ മരുഭൂമിയിൽവെച്ച് ഇസ്രായേൽ ജനത്തോടു പറഞ്ഞ വാക്കുകളാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം എന്ന് ഈ പേരു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മോശയിലൂടെ ദൈവം അരുളിച്ചെയ്ത വാക്കുകൾ എന്ന നിലയിൽ ദൈവവചനമാണിത് എന്നും ഈ പേരിന് അർത്ഥമുണ്ട്.

2. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് - കാലം

പുസ്തകത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും മോശയുടെ വാക്കുകളായിട്ടാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല, മോശതന്നെ ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം എഴുതി എന്ന് രണ്ടുതവണ (നിയ 31,9.24) വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ട്. അതിനാൽ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ മറ്റു പുസ്തകങ്ങൾ പോലെ, നിയമാവർത്തനപുസ്തകവും മോശതന്നെ എഴുതിയതാണെന്നു യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും ഒരുപോലെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. 'മോശയുടെ അഞ്ചാം പുസ്തകം' എന്നും നിയമാവർത്തന പുസ്തകം അറിയപ്പെടാറുണ്ട്.

പരമ്പരാഗതമായ ഈ വിശ്വാസം 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം മുതൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. മോശയുടെ മരണത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള വിവരണവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രകീർത്തനവും (നിയ 34) പില്ക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർത്തതായിരിക്കാം എന്നു പണ്ടുമുതലേ കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന മോശയുടെ സ്വഭാവസവിശേഷതകൾ പുസ്തകത്തിന്റെ രചനാശൈലി, ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്ന പ്രമേയങ്ങൾ, ചില നിയമങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്ന പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം, ബൈബിളിലെ ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി ഇതിനുള്ള ബന്ധം മുതലായവ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് ഗ്രന്ഥരചനയുടെ കാലത്തെക്കുറിച്ച് വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രചാരത്തിൽവന്നു. ഇന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ നിയമാവർത്തന പുസ്തകം അന്തിമമായി പ്രസാധനം ചെയ്തത് ആരെന്നോ എന്നെന്നോ ഉള്ള കാര്യത്തിൽ ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായ ഐക്യമില്ല. എന്നാലും പൊതുവേ സ്വീകാര്യമെന്നു തോന്നുന്ന അഭിപ്രായ സമന്വയമാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്നത്.

സോളമന്റെ മരണത്തെ തുടർന്ന് (ബി.സി. 931) രാജ്യം രണ്ടായി പിളർന്നു. സമറിയാ തലസ്ഥാനമായുള്ള വടക്കൻ രാജ്യമായ ഇസ്രായേൽ ബി.സി. 721-ൽ അസീറിയായ്ക്കു കീഴടങ്ങി. ഇസ്രായേല്ക്കാ

രിൽ നല്ലൊരു പങ്ക് നാടു കടത്തപ്പെട്ടു. ശേഷിച്ചവർ ഇതര ജനങ്ങളുമായി മിശ്രവിവാഹത്തിനു നിർബന്ധിതരായി. യൂദാ രാജ്യത്തിനു നാമമാത്രമായ സ്വാതന്ത്ര്യം കാത്തു സൂക്ഷിക്കാൻ സാധിച്ചെങ്കിലും അതും ഏതു നിമിഷവും നഷ്ടപ്പെടാം എന്ന അവസ്ഥ സംജാതമായി.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ തങ്ങളുടെ പരാജയങ്ങളുടെ കാരണം ആരായുകയും ഉടമ്പടിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തെ വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്ത വടക്കൻ രാജ്യത്തിലെ പുരോഹിതന്മാരുടെയും പ്രവാചകന്മാരുടെയും ഒരു ഗണമാണ് നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിനു രൂപം കൊടുത്തത്. കർത്താവു മോശവഴി നല്കിയ ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണങ്ങൾ അനുസരിക്കാഞ്ഞതാണ് ഇസ്രായേലിനു വന്നുഭവിച്ച നാശങ്ങൾക്കു കാരണമെന്നും അനുതപിച്ചു പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ കർത്താവിലേക്കു തിരിയുകമാത്രമാണ് സമ്പൂർണ്ണ നാശം ഒഴിവാക്കാനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗമെന്നും അവർ പഠിപ്പിച്ചു. അതിനായി മോശയുടെ കാലം മുതൽ വാചികവും ലിഖിതവുമായി രൂപംകൊണ്ടു വികസിച്ച പാരമ്പര്യങ്ങൾ അവർ തനതായ വ്യാഖ്യാനം നല്കി പുനരവതരിപ്പിച്ചു. ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഹോസിയായുടെ പ്രവചനങ്ങളും ജറെമിയാ, എസെക്കിയേൽ, രണ്ടാം ഏശയ്യാ തുടങ്ങിയ പ്രവാചകന്മാരുടെ പഠനങ്ങളും ഈ രചനയെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബി.സി. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമോ ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലോ ഷെക്കെമിൽ വച്ച് എഴുതപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകം ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ജറുസലെമിലേക്കു കൊണ്ടു വന്നു. നിയമാവർത്തന നിയമസംഹിത (Deuteronomic Code) എന്നറിയപ്പെടുന്ന നിയ 12, 1-26, 15 അധ്യായങ്ങളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളത് എന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. ദൈവഭക്തനായ ഹെസെക്കിയാ രാജാവിന്റെ (ബി.സി. 716-687) മത നവീകരണശ്രമങ്ങൾക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥം ഉത്തേജനം നല്കി. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉപദേശങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളും ശാപങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഗ്രന്ഥം വിപുലീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഹെസെക്കിയായുടെ മരണത്തിനു ശേഷം രാജാവായ മനാസ്സെ (687-642) അസ്സീറിയായുടെ സമ്മർദ്ദത്തിനു വഴങ്ങി, വിഗ്രഹാരാധനയും മറ്റു വിജാതീയ ആചാരങ്ങളും നാട്ടിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു. മനാസ്സെ മരിച്ചപ്പോൾ രാജാവായ ആമോൻ രണ്ടു വർഷമേ രാജ്യം ഭരിച്ചുള്ളൂ. തുടർന്നു വന്ന ജോസിയാ രാജാവ് (640-609) തികഞ്ഞ യാഹ്വേ ഭക്തനായിരുന്നു. പുരോഹിതന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വിപുലമായ ഒരു നവീകരണത്തിന് അദ്ദേഹം തയ്യാറായി. ബാബിലോണുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ അടിക്കടി പരാജയപ്പെട്ട് അസീറിയാ ക്ഷയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ മതനവീകരണശ്രമങ്ങൾ നിർബാധം തുടരാൻ ജോസിയായ്ക്കു സാധിച്ചു. ജറെമിയാ പ്രവാചകന്റെ പൂർണ്ണമായ പിന്തുണയും ഈ നവീകരണത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ബി.സി. 622-ൽ ദേവാലയ ശുദ്ധീകരണത്തിനിടയിൽ പുരോഹിതന്മാർ ഒരു നിയമഗ്രന്ഥം കണ്ടെത്തി (2 രാജാ 22, 8-20) മതനവീകരണം ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്താൻ സഹായിച്ച ഈ നിയമഗ്രന്ഥം നിയമാവർത്തന പുസ്തകമായിരുന്നു എന്ന് ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാർ കരുതുന്നു.

നാളിതുവരെ ഉണ്ടായ ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളിലൂടെ ലഭിച്ച ദൈവാനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തിനു ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വ്യാഖ്യാനം നല്കിയവരുടെ ഗണത്തെ നിയമാവർത്തനാത്മക ചരിത്രകാരന്മാർ (Deuteronomistic historians) എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഈജിപ്തിൽ നിന്നുള്ള പുറപ്പാടുമുതൽ ബാബിലോൺ പ്രവാസം വരെയുള്ള ചരിത്രത്തെ അവർ ഒരു പ്രത്യേക കാഴ്ചപ്പാടിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. ജോഷ്വാ, ന്യായാധിപന്മാർ, 1-2 സാമുവൽ, 1-2 രാജാക്കന്മാർ എന്നീ പുസ്തകങ്ങളിൽ ആ ചരിത്രാഖ്യാനം കാണാം. ബൃഹത്തായ ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ തുടക്കത്തിലാണ് നിയമാവർത്തനപുസ്തകം നിലകൊള്ളുന്നത്. ബാബിലോൺ പ്രവാസകാലത്താണ് ഇതിന്റെ രചന പൂർത്തിയായത് എന്നു കരുതപ്പെടുന്നു.

3. സാഹിത്യരൂപം

സംഭവങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങൾക്കും നിയമാവലികൾക്കും പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന രചനാശൈലിയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ മറ്റു പുസ്തകങ്ങൾക്കുള്ളത്. ഇതിഹാസം, നാടകം, കീർത്തനം, നാടോടിക്കഥ മുതലായ സാഹിത്യരൂപങ്ങളും ചുരുക്കമായി അവയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നിയമാവർത്തന പുസ്തകം മുഖ്യമായും പ്രസംഗശൈലിയിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആസന്ന മരണനായ മോശയുടെ അന്തിമോപദേശങ്ങളായി പുസ്തകം മുഴുവൻ തന്നെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സുദീർഘമായ മൂന്നു പ്രസംഗങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിലാണ് പുസ്തകം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിന്റെ പൊതുവായ ഘടനയ്ക്ക് മധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്ത് ബി.സി. രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന അന്താരാഷ്ട്ര ഉടമ്പടികളുടെ ഘടനയുമായി സാമ്യമുണ്ട്. ഈ ഉടമ്പടികൾക്ക് ആറു ഘടകങ്ങളുണ്ട് :

1.ഉടമ്പടി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ചക്രവർത്തിയുടെ പേരുവിവരം. 2.ചക്രവർത്തി സാമന്തർക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത നന്മപ്രവൃത്തികളുടെ സംക്ഷിപ്ത വിവരണം. 3.നിബന്ധനകൾ. 4.നിബന്ധനകൾ അനുസരിച്ചാൽ ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളും ലംഘിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ശാപങ്ങളും. 5.സാക്ഷികൾ. 6.ഉടമ്പടിയുടെ പകർപ്പ് എഴുതി സൂക്ഷിക്കാനും നിശ്ചിത കാലയളവുകളിൽ വായിക്കാനും നിർദ്ദേശങ്ങൾ.

1-4 അധ്യായങ്ങളിൽ ഉടമ്പടിയുടെ 1-2 ഘടകങ്ങൾ ദൃശ്യമാണ്. 5-26 അധ്യായങ്ങളിൽ നിയമങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അനുഗ്രഹങ്ങളും ശാപങ്ങളും 27, 11-28, 68 അധ്യായങ്ങളിൽ കാണാം. 30, 19; 31, 28 എന്നീ വാക്യങ്ങളിൽ ആകാശത്തെയും ഭൂമിയെയും സാക്ഷിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഉടമ്പടിയുടെ വാക്കുകൾ എഴുതി സൂക്ഷിക്കാനും സാബത്തുവർഷം കൂടാരത്തിരുനാളിൽ എല്ലാവരും കേൾക്കെ വായിക്കാനും 31, 9-13, 24-26 എന്നീ വാക്യങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനുവാചകർക്കു പരിചിതമായ ഉടമ്പടിയുടെ മാതൃക സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവവും ജനവും തമ്മിലുള്ള പ്രത്യേക ബന്ധത്തിനും ആ ബന്ധത്തിൽ നിന്നുരുത്തിരിയുന്ന നിയമങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തിനും വി. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഊന്നൽ നല്കു

ന്നു.

4. ഘടന

പുസ്തകത്തിന്റെ ഘടനയെക്കുറിച്ച് വി. ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്നെ വ്യക്തമായ സൂചനകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ഏതാണ്ട് ഒരേ വാക്കുകൾ തന്നെ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് പുസ്തകത്തെ നാലു ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. 1,1 "മോശ ഇസ്രായേൽ ജനത്തോടു പറഞ്ഞ വാക്കുകളാണിവ". 4, 44. "മോശ ഇസ്രായേൽ മക്കൾക്കു കൊടുത്ത നിയമമാണിത്". 29,1 ".... മോശയോടു കർത്താവു കല്പിച്ച ഉടമ്പടിയുടെ വാക്കുകളാണിവ". 33, 1 "മോശ..... ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനു നല്കിയ അനുഗ്രഹമാണിത്".

വ്യത്യസ്ത ദൈർഘ്യമുള്ള മൂന്നു പ്രസംഗങ്ങളും (1, 1-4, 43; 4, 44-28, 68; 29, 1-30, 20) ഒരു കീർത്തനവും ആശിർവ്വാദവുമാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

ആദ്യത്തെ പ്രസംഗത്തിൽ സ്ഥലകാലങ്ങളെയും വ്യക്തികളെയും കുറിച്ചു സൂചിപ്പിച്ചതിനുശേഷം നാളിതുവരെയുള്ള ചരിത്രം ചുരുക്കമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. സീനായ് മുതൽ മൊവാബു സമതലം വരെ അവർ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ദൈവിക പരിപാലനയ്ക്ക് ഇവിടെ ഊന്നൽ നല്കുന്നു. രണ്ടാം പ്രസംഗത്തിൽ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ അടയാളമായ ഉടമ്പടിയെയും ഉടമ്പടിയുടെ നിയമങ്ങളെയും കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. തലമുറതോറും ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണങ്ങൾ അനുസരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് അതിശക്തമായി ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്ന അന്തിമാഹ്വാനമാണ് മൂന്നാം പ്രസംഗം. മോശയുടെ മരണത്തെയും മഹത്വത്തെയും കുറിച്ച് വിവരിച്ചുകൊണ്ട് പുസ്തകം സമാപിക്കുന്നു.

5. പ്രധാന ആശയങ്ങൾ

ഒരു കലാരൂപത്തെ ആസ്വദിക്കാൻ, അത് ചിത്രമോ പ്രതിമയോ വാസ്തു ശില്പമോ ആകട്ടെ, വിശദാംശങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കുന്നതിനു മുമ്പേ, അകലെനിന്നു മുഴുവനായി നോക്കിക്കാണുക ആവശ്യമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ മരങ്ങളുടെ ബാഹുല്യത്താൽ വനം കാണാൻ കഴിയാതെ വന്നതുപോലെയാകും. നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിന്റെ വിശദമായ അപഗ്രഥനത്തിനു മുമ്പേ, അതിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രധാന ആശയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഏകദേശരൂപമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത് പുസ്തകത്തിന്റെ പൊതുവായ സന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാൻ സഹായിക്കും.

a. തിരഞ്ഞെടുപ്പ്: ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഒരു വിശകലനമാണ് നിയമാവർത്തന പുസ്തകം. അതിൽ വിവരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളും നിയമങ്ങളും വാഗ്ദാനങ്ങളും ശാപങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളുമെല്ലാം അടിവരയിട്ടുറപ്പിക്കുന്ന ഒരു സത്യമുണ്ട്. കർത്താവു പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്ത ജനമാണ് ഇസ്രായേൽ. തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നത് വെറും ബൗദ്ധികമായ ഒരു ആശയമല്ല, ചരിത്രവസ്തുതകളിൽ ഊന്നിനില്ക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഫറവോയുടെ ആധിപത്യത്തിലായിരുന്ന ഒരു പറ്റം അടിമകളെ ദൈവം തന്റെ കരുത്തുറ്റ കരം നീട്ടി അത്ഭുതങ്ങളും അടയാളങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ച്, അവിടെനിന്നു മോചിപ്പിച്ച് തന്റെ സ്വന്തം ജനമാക്കി മാറ്റി (4, 34; 7, 6).

b. ഉടമ്പടി: സ്വന്തമായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ജനവുമായി ദൈവം ഉടമ്പടി ചെയ്തുകൊണ്ട് അവരുമായി ഒരു പ്രത്യേകബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു. ഈജിപ്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടവർക്കുമാത്രമല്ല, അവർക്കുശേഷം വരുന്ന സകല തലമുറകൾക്കും ഈ ഉടമ്പടി ബാധകമാണ്. ഹോറെബിൽ വച്ച് നമ്മോട് ഒരു ഉടമ്പടി ചെയ്തു. നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരോടല്ല, നമ്മോടാണ് കർത്താവ് ഉടമ്പടി ചെയ്തത്, ഇന്ന് ഇവിടെ ജീവനോടെ ഇരിക്കുന്ന നമ്മോട്" (നിയ 5, 3). കർത്താവ് തന്റെ ഉടമ്പടിയോട് എന്നും വിശ്വസ്തത പാലിക്കും (7, 9). അവിടുന്ന് തന്റെ ജനത്തെ എന്നും സംരക്ഷിക്കും.

c. വാഗ്ദത്തഭൂമി: തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെയും ഉടമ്പടിയുടെയും ദൃശ്യമായ അടയാളമാണ് അവർക്ക് അവകാശമായി നല്കുന്ന ഭൂമി. പിതാക്കന്മാർക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത കാനാൻദേശം ഇന്ന് അവർക്ക് സൗജന്യമായി നല്കിയിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ എല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങളുടെയും സമുച്ചയമായിട്ടാണ് വാഗ്ദത്തഭൂമി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. വാഗ്ദത്തഭൂമിയിൽ വസിക്കുന്നവർ ദൈവത്തോടൊന്നിച്ചു വസിക്കുന്നു; ദൈവം അവരുടെ മധ്യത്തിലും.

d. ദൈവസ്നേഹം: ദൈവത്തിന്റെ കരുണാർദ്രമായ സ്നേഹം ഒന്നു മാത്രമാണ് തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു പിന്നിലെ പ്രേരകശക്തി. അതിനു മറ്റുയാതൊരു ന്യായീകരണമോ വിശദീകരണമോ ഇല്ല (7, 7-8; 10, 15). ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഹോസിയായുടെ സ്വാധീനം ഇവിടെ ദൃശ്യമാണ്. ഇസ്രായേലുമായുള്ള കർത്താവിന്റെ സ്നേഹബന്ധത്തെ വൈവാഹിക ജീവിതത്തോടാണ് പ്രവാചകൻ ഉപമിച്ചത് (ഹോസി 2, 19-20). എന്നാൽ നിയമാവർത്തന ഗ്രന്ഥകാരൻ പിതൃവാത്സല്യത്തിന്റെ പ്രതീകം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു (നിയ 1, 31; 8, 5; 14, 1; 32, 8-12). ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളും ഈ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകടനമത്രേ (4, 32-33).

e. ജനത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം: തങ്ങളെ സ്വന്തമായി തിരഞ്ഞെടുത്ത കർത്താവിനെ ജനം തങ്ങളുടെ ദൈവമായി സ്വീകരിക്കണം. അവർക്കു കർത്താവല്ലാതെ മറ്റൊരു ദൈവം ഉണ്ടാകരുത് (നിയ 5, 7). തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അവർക്കുണ്ട്. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ജീവന്മരണ പ്രാധാന്യമുള്ളതായിരിക്കും.

കർത്താവ് ജനത്തെ സ്വന്തമായി തിരഞ്ഞെടുത്തത് ചരിത്രസംഭവങ്ങളിലൂടെ ആയിരുന്നതുപോലെ ജനത്തിന്റെ മറുപടിയും വ്യക്തമായ തീരുമാനങ്ങളിലൂടെയും പ്രവൃത്തികളിലൂടെയും പ്രകടമാകണം. ഇതിന് ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ കർശനമായി പാലിക്കണം. കർത്താവ് തങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതിനാൽ അവർ കർത്താവിനെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ സ്നേഹിച്ച് അവിടുത്തോട് ചേർന്ന് നില്ക്കണം. ആ സ്നേഹത്തിനു പരിധി ഉണ്ടാവരുത് (6, 4-5; 10, 12; 11, 13; 13, 4; 30, 20). എങ്കിൽ മാത്രമേ വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിൽ അവർക്കു വസിക്കാൻ കഴിയൂ. കർത്താവിനോടുള്ള അവിശ്വസ്തത ഉടമ്പടിയുടെ ലംഘനമായിരിക്കും. അത് വാഗ്ദത്തഭൂമിയുടെ നഷ്ടവും ജനത്തിന്റെ സമൂലനാശവും വരുത്തിവയ്ക്കും

(28, 15-68).

f. നിയമത്തിന്റെ ആന്തരീകത: അനേകം നിയമങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയും അവയുടെ കണിശമായ അനുസരണം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും ബാഹ്യമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കാൾ ആന്തരികമായ ഭാവത്തിനാണ് നിയമാവർത്തനപുസ്തകം ഊന്നൽ നല്കുന്നത്. പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണാത്മാവോടും കൂടെ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക, അവിടുത്തോടു ചേർന്നു നില്ക്കുക, ഹൃദയപരിഛേദനം സ്വീകരിക്കുക, പശ്ചാത്തപിച്ചു മടങ്ങി വരിക എന്നിങ്ങനെ അനേകം തവണ ആവർത്തിക്കുന്ന തീക്ഷ്ണമായ ഉപദേശങ്ങൾ ഇതിനു തെളിവാണ്. സകല വികാരവിചാരങ്ങളുടെയും തീരുമാനങ്ങളുടെയും ഉറവിടമായ ഹൃദയത്തിന് ഊന്നൽ നല്കിക്കൊണ്ട് സ്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ മതാത്മകതയുടെ പ്രാധാന്യം എടുത്തുകാട്ടുന്നു.

g. പാവങ്ങൾക്കു പ്രത്യേക പരിഗണന: ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ അവശതയോ അവഗണനയോ അനുഭവിക്കുന്നവർക്കു പ്രത്യേക സംരക്ഷണവും പരിഗണനയും നല്കണം എന്ന് എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യർക്കും മൃഗങ്ങൾക്കും ഈ പരിഗണന ലഭ്യമാകണം. ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹം സഹജീവികളോടുള്ള കരുണാർദ്രമായ മനോഭാവത്തിലൂടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും പ്രകടമാകണം. കർത്താവിന്റെ കരുണയും സ്നേഹവും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവർ തങ്ങളുടെ ഔദാര്യത്തിലൂടെ അതു പങ്കുവയ്ക്കണം. അങ്ങനെ എല്ലാവരും അവിടുത്തെ ദയാർദ്രമായ ദാനങ്ങളിൽ പങ്കുചേർന്ന്, സാഹോദര്യത്തിലും സമൃദ്ധിയിലും സന്തോഷമായി കഴിയാൻ ഇടവരണം എന്ന് നിയമാവർത്തന പുസ്തകം ആവർത്തിച്ച് ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

6. പ്രാധാന്യവും പ്രസക്തിയും

സുവിശേഷങ്ങളിൽ യേശുവിന്റെ അന്തിമ പ്രഭാഷണ (യോഹ 14-17) ത്തിനുള്ള സ്ഥാനമാണ് പഴയനിയമത്തിൽ നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിനുള്ളത്. മോശയിലൂടെയും പ്രവാചകന്മാരിലൂടെയും നല്കപ്പെട്ട വെളിപാടിന്റെ സത്ത മുഴുവൻ അതിൽ കാണാം. നിയമത്തിന്റെ ബാഹ്യാനുഷ്ഠാനത്തെക്കാൾ ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാവത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾ പുതിയ നിയമത്തിന്റെ പടിവാതില്ക്കൽ എത്തി നില്ക്കുന്നു. പുതിയ നിയമത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള പഴയ നിയമഗ്രന്ഥമാണ് നിയമാവർത്തനം. യേശു ഏറ്റം കൂടുതൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നുതന്നെ.

ഒരു ദൈവം, ഒരു ജനം, ഒരുടമ്പടി, ഒരു നിയമം, ഒരു ദേവാലയം, ഒരാരാധന, ഒരു പ്രവാചകൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിയമാവർത്തനപുസ്തകത്തിലെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ പ്രകടമാകുന്ന ഐക്യത്തിനുള്ള ആഹ്വാനം എന്നത്തേക്കാളേറെ ഇന്നു പ്രസക്തമായിരിക്കുന്നു. പൂർണ്ണ ഹൃദയത്തോടെ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക, ഉടമ്പടി പാലിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുത്തോട് ചേർന്നു നില്ക്കുക, ദൈവവചനത്തെ ജീവൽ പ്രധാനമായി കരുതുക തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാനപരമായ പഠനങ്ങൾ എന്നും ഒരുപോലെ

പ്രസക്തമാണ്.

ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ നിമിഷവും, വ്യക്തിയുടെ ഓരോ തീരുമാനവും പ്രവൃത്തിയും, ഹൃദയത്തിന്റെ ഓരോ ചലനവും ദൈവസ്നേഹത്താൽ പ്രചോദിതമാകണം. ധാർമ്മിക ജീവിതത്തെയും സാമൂഹിക നീതിയെയും സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങളുടെ വെറും ഒരു പട്ടികയല്ല, വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവഹിതത്തിന്റെ സാരസംഗ്രഹമാണ് നിയമം. ആ നിയമത്തിന്റെ കാതൽ സ്നേഹമാണ്. നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിന്റെ ഈ പഠനം ഒരിക്കലും കാലഹരണപ്പെടുന്നില്ല.

7. പാഠവിഭജനം

പഠനസൗകര്യാർത്ഥം നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തെ നാലായി വിഭജിക്കാം.

I.	**ഹോറെബു മുതൽ മൊവാബു വരെ**	**1,1–4,43**
II.	**ഉടമ്പടി, അടിസ്ഥാനതത്ത്വങ്ങൾ**	**4,44–11,32**
III.	**നിയമഗ്രന്ഥം 12, 1–26, 68**	
IV.	**അന്തിമവചസുകൾ 29,1–34,12**	

ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

12

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ വിവാഹ നിയമങ്ങൾ

ഹെബ്രായഭാഷയിൽ വിവാഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു പ്രത്യേക വാക്കില്ല. വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിൽ ചിതറിക്കിടക്കുകയാണ്. പലതും അവ്യക്തവുമാണ്. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വിവാഹനിയമങ്ങളുമായുള്ള ഒരു താരതമ്യപഠനംപോലും അസാധ്യമായിത്തോന്നും.

വിവാഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് രണ്ടു പരാമർശങ്ങളാണ് ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിൽ കാണുക: സൃഷ്ടിയുടെ വിവരണത്തിൽ മനുഷ്യനെ ആണും പെണ്ണുമായി സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് "ഭൂമിയിൽ പെരുകി വർദ്ധിക്കുവിൻ" (ഉൽപ 1:28f) എന്ന ദൈവികാനുഗ്രഹമാണ് ആദ്യലക്ഷ്യമായിക്കാണുന്നത്. സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള ഗാഢമായ ഐക്യമാണ് (ഉൽപ 2:18-25) മറ്റൊരു ലക്ഷ്യം. ദൈവത്താൽ സ്ഥാപിതമായ വിവാഹവും ലൈംഗികതയും മനുഷ്യന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കാവശ്യമാണെന്ന് ഈ വിവരണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഭർത്താവ് ഭാര്യയെ സ്വീകരിക്കുന്നത് വികാരശമനത്തിനല്ല, സത്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനാണ് (തോബി 8:5-7).

ഇസ്രായേലിൽ വിവാഹം ഒരു സ്വകാര്യ ഉടമ്പടിയായിരുന്നു; രണ്ടു കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടി. വധൂവരന്മാരുടെ പിതാക്കന്മാരാണ് ഉടമ്പടിയിൽ ചേരുന്നത്. പിതാക്കന്മാരുടെ അഭാവത്തിൽ സഹോദരന്മാർ അതിൽ പങ്കാളികളാകുന്നു. ഉദാഹരണമായി, ഇസഹാക്കിന്റെയും (ഉൽപ

24) ഏറിന്റെയും (ഉൽപ 38:6) വിവാഹം. വധൂവരന്മാർക്ക് ഒരു പങ്കും ഇല്ലെന്ന് ഇതർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. കാരണം, റബേക്കായുടെ അനുവാദത്തിന് സഹോദരന്മാർ കാത്തുനിൽക്കുന്നതും (ഉൽപ 24:57). സാംസൺ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനും നിയമത്തിനും എതിരായി വിവാഹം കഴിക്കുന്നതും (ന്യായാ 14:2,5) ഏസാവ് മാതാപിതാക്കന്മാർക്ക് ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരുമായി വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതും (ഉൽപ 26:34) ബൈബിളിൽ കാണാം.

ചെറുപ്പകാലത്തിൽത്തന്നെ വിവാഹങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരേ ഗോത്രക്കാർ തമ്മിൽ വിവാഹം ചെയ്യുക എന്നത് സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. ചാർച്ചക്കാർ യോജിച്ച പങ്കാളികളായിരുന്നു (ഉൽപ 24:4; 28:2). എന്നാൽ വി. ഗ്രന്ഥം ചാർച്ചാബന്ധത്തെ തടയുന്നുമുണ്ട് (ലേവ്യ 18:16ff). സാധാരണ ഇസ്രായേൽക്കാരെക്കാൾ പുരോഹിതന്മാർ വളരെ കർശനമായ വിവാഹ നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് വിധേയരായിരുന്നു (ലേവ്യ 21:7).

വിവാഹത്തിനുമുമ്പ് വിവാഹ വാഗ്ദാനം എന്നൊരു പതിവുണ്ടായിരുന്നു (നിയ 22:23). സാവൂൾ തന്റെ പുത്രി മേരബിനെ ദാവീദിന് നല്കാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിലും, വിവാഹസമയമായപ്പോൾ അവളെ അദ്രിയേലിന് ഭാര്യയായി നല്കുകയാണ് ചെയ്തത് (1 സാമു 18:17-19). തോബിത്ത് 7:14-ൽ ഉള്ളതുപോലെ ഒരു വിവാഹക്കരാർ എഴുതിവച്ചിരുന്നുവോ എന്നത് വ്യക്തമല്ല. ഉടമ്പടി സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെടുന്നത് വിവാഹത്തുകയുടെ (മോഹർ -Mohar) കൈമാറ്റത്തോടെയാണ് (ഉൽപ 24:53 -56). ഈ തുകയുടെ കൈമാറ്റം എപ്രകാരമെന്ന കാര്യത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണ്. ഉൽപ 34:12; പുറ 22:16 എന്നിവ പ്രകാരം ഇത് പുരുഷൻ സ്ത്രീയുടെ പിതാവിന് കൊടുക്കുന്നതാണ്. ഇത് 50 ഷെക്കലായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു (നിയ 22:28). ഈ തുക സേവനമായും നല്കാമായിരുന്നു (ഉൽപ 29:18-20,27-30). യുദ്ധത്തിൽ വിജയിക്കുന്നവന് പിതാക്കന്മാർ സ്വന്തം മകളെ ഭാര്യയായി നൽകാറുണ്ടായിരുന്നു (ജോഷ്വ 15:16; 1 സാമു 18:25). വധുവിന്റെ പിതാവ് സ്ത്രീധനമായി തോഴിമാരെയും നല്കിയിരുന്നു (ഉൽപ 16:1; 24:61). സ്ത്രീധനം സ്ഥലമായോ (ജോഷ്വ 15:18) പട്ടണമായോ (1 രാജാ 9:18) നല്കിപ്പോന്നിരുന്നു. വിവാഹവാഗ്ദാനത്തിനുശേഷം വധുവിനെ ഭാര്യയായിട്ടാണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നത് (നിയ 22:23ff). വിവാഹപ്രായത്തെക്കുറിച്ച് സൂചനയൊന്നുമില്ല. പെൺകുട്ടികൾ താരുണ്യത്തിലെത്തുന്നതോടെ വിവാഹിതയാകുമായിരുന്നെന്നാണ് പണ്ഡിതന്മാർ ആഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

വളരെ ഔദ്യോഗികമായ ചടങ്ങുകളൊന്നും ഇസ്രായേലിലെ വിവാഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. കല്യാണവസ്ത്രം വരൻ വധുവിന്റെമേൽ വിരിക്കുന്നതും (റൂത്ത് 3:9) വധുവിനെ ആഘോഷമായി വരന്റെ ഭവനത്തിലേക്ക് പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതുമായിരുന്നു ചടങ്ങുകൾ. ഉത്ത 3:11-ൽ വരൻ തന്റെ മാതാവ് നൽകിയ കിരീടം ധരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നു. ഏശ 61:10-ൽ വരൻ പുഷ്പമാല്യമണിയുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശമുണ്ട്; ഒപ്പം ആഭരണവിഭൂഷിതയായ വധുവിനെക്കുറിച്ചും പറയുന്നുണ്ട് (ഏശ 61:11). വധു വലിയ പരിവാരങ്ങളോടെ വരനെ കാണാൻ വരുന്നതിനെക്കുറിച്ചും വരൻ തന്റെ സ്നേഹിതരുമൊത്ത് തംബുരുവിന്റെയും

ഗായകരുടെയും അകമ്പടിയോടെ അവരെ സ്വീകരിക്കാൻ വരുന്നതിനെക്കുറിച്ചും വിവരണങ്ങൾ കാണാം (1 മക്ക 9:37-39). വധു മൂടുപടം ധരിച്ചിരുന്നു (ഉൽപ 29:23-25). അതേത്തുടർന്ന് വളരെ നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ആഹ്ലാദപ്രകടനങ്ങളോടും ഗാനങ്ങളോടും കൂടിയതും (ജറെ 16:9) ഒന്നോ രണ്ടോ ആഴ്ചകൾ നീണ്ടുനിൽക്കുന്നതുമായ ആഘോഷങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു (ഉൽപ 29:27; ന്യായാ 14:12; ജറെ 7:34; 16:9; 25:10).

ദാമ്പത്യവിശ്വസ്തത മാതൃകാപരമായിരുന്നു (സുഭാ 5:18ff). പത്തുപ്രമാണങ്ങളിലെ വ്യഭിചാര നിരോധനം 'തോറ'യിലും ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു (പുറ 20:14; നിയ 5:18). വിവാഹത്തെ ദൈവവും ഇസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തോട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു (ഹോസി 2). വേശ്യാവൃത്തി വളരെ ഗൗരവതരമായ കുറ്റമായി കരുതിപ്പോന്നു. വിഗ്രഹാരാധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഗൗരവമായിട്ടുള്ള തിന്മകളെ വേശ്യാവൃത്തിക്കു തുല്യമായ പാപമായി കണക്കാക്കുന്നു (പുറ 34:15; നിയ 31:16; ന്യായാ 2:17; ഹോസി 9:1).

ഭാര്യയ്ക്ക് വീണ്ടും വിവാഹിതയാകാനുള്ള അനുവാദം കൊടുത്തുകൊണ്ട് ഉപേക്ഷാപത്രം നൽകി ഭർത്താവിന് വിവാഹബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കും (നിയ 24:1-2). എന്നാൽ, വിവാഹമോചനത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്ന് ഇവിടെ കൃത്യമായി പറയുന്നില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ യഹൂദ റബ്ബിമാർ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. ഒരു കൂട്ടർ, വ്യഭിചാരം മാത്രം വിവാഹമോചനത്തിനുള്ള കാരണമായിക്കണ്ടപ്പോൾ മറ്റൊരുകൂട്ടർ ഭർത്താവിന് 'ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത' ഏതു കാര്യത്തിനും ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കാമെന്ന സ്ഥിതിക്കുവേണ്ടി വാദിച്ചിരുന്നു. ഒരുവൻ ഒരു കന്യകയെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തിയാൽ അവളെ അവൻ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കണമെന്ന് നിയമം അനുശാസിച്ചിരുന്നു (നിയ 22:29). ഒരുവളെ വിവാഹം കഴിച്ചപ്പോൾ അവൾ കന്യകയായിരുന്നില്ലെന്ന കുറ്റം ആരോപിച്ച് അവളെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ഒരുവന് അധികാരമില്ല (നിയ 22:19). വിവാഹിതയാവുകയും, പിന്നീട് ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയും അതിനുശേഷം മറ്റൊരുവനെ വിവാഹം ചെയ്യുകയും ചെയ്ത സ്ത്രീക്ക് വീണ്ടും ആദ്യത്തെ പുരുഷനെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ ഒരിക്കലും സാധിക്കില്ല (നിയ 24:3-4). വിവാഹമോചനം നടത്തുന്നതിൽ മുൻകൈ എടുക്കുവാൻ സ്ത്രീയെ അനുവദിക്കുന്ന ഒരു നിയമം ഇസ്രായേൽക്കാരുടെയിടയിൽ ഇല്ലായിരുന്നു.

മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടിലേക്ക് നയിക്കുന്ന വി. ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങളും ബൈബിളിൽ തെളിഞ്ഞുനിൽപ്പുണ്ട്. ഭർത്താവിനു കീഴ്പ്പെടുന്ന ഭാര്യയല്ല, തന്റെ സ്നേഹത്തിൽനിന്നും അകന്നുപോകുന്ന ഭാര്യയെ സ്നേഹത്തോടെ തന്നോടു ചേർത്തു നിർത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭർത്താവിന്റെ ചിത്രം ഹോസിയാ 2-3 അധ്യായങ്ങളിൽ കാണാം. ഏശ 54:4f; 62:4f; ജറെ 2:2; 3:20; എസെ 16:23 എന്നീ ഭാഗങ്ങളിലും ഇത്തരം പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. ഉത്തമഗീതം മുഴുവൻ മണവാളനും മണവാട്ടിയും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹസംഭാഷണമാണ്.

ഏക ഭാര്യാത്വമാണ് ആദർശപരമായിട്ടുള്ളതെങ്കിലും (ഉൽപ 2:18-25) ഇസ്രായേലിൽ ബഹുഭാര്യാത്വം നിലനിന്നിരുന്നു (ഉൽപ 29:15-30; നിയ

21:15-17; 2 സാമു 3:2-7; 5:13; 1 രാജാ 11:3). അനേകം മക്കളുള്ള കുടുംബം കർത്താവിനാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഇസ്രായേൽക്കാർ കരുതി (ഉൽപ 24:60; സങ്കീ 127:3). അതിനാൽത്തന്നെ വന്ധ്യത ശാപമായി കണക്കാക്കി (ഉൽപ 30:1ff; 1 സാമു 1:6ff). ഇപ്രകാരം മക്കൾ ജനിക്കുക അത്യാവശ്യമായി കണക്കാക്കിയതാണ് ഇസ്രായേലിൽ ബഹുഭാര്യത്വവും വെപ്പാട്ടി സമ്പ്രദായവും ആരംഭിക്കാൻ കാരണം. വിജ്ഞാനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏകഭാര്യത്വത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട് (സുഭാ 5:15; 12:4,18:22; 19:14; പ്രഭാ 9:1; 26:1-4). വിപ്രവാസകാലഘട്ടത്തോടുകൂടി ബഹുഭാര്യാത്വം ഇസ്രായേലിൽ അവസാനിച്ചെന്നു പറയാം. ഭർത്താവ് വിവാഹശേഷം ഭാര്യവീട്ടിൽ ഭാര്യാപിതാവിന്റെ സമ്പത്തിനർഹനാകുന്ന പാരമ്പര്യവും (ഏരെബ് Errebu) പഴയനിയമത്തിലുണ്ട് (ഉൽപ 29-30; പുറ 2:21; 3:1). തങ്ങളുടെ ഗോത്രത്തിന്റെ നിലനില്പ്പിനുവേണ്ടി ബഞ്ചമിൻ ഗോത്രക്കാർ ഷീലോയിൽ നൃത്തംചെയ്യാൻ വന്ന സ്ത്രീകളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി വിവാഹംചെയ്തു (ന്യായ 21).

വെപ്പാട്ടികളെ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന പാരമ്പര്യവും ഇസ്രായേലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സോളമന് 300 വെപ്പാട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു (1 രാജാ 11:3). ഉൽപ 25:6; 36:12; ന്യായ 8:31; 19:1ff; 2 സാമു 3:12ff; 5:13; 15:16; 16:21; 2 ദിന 11:21; 1 ദിന 2:46; 7:14 എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലും വെപ്പാട്ടികളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. ഭാര്യയുടെ സ്ഥാനം ഇല്ലാത്തവരും സ്ഥിരമായി ഒരാളുടെകൂടെ മാത്രം ശയിക്കുന്നവരുമാണ് വെപ്പാട്ടികൾ. ഇവർ അടിമകളായിരുന്നെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പുറ 21:7-11-ൽ ഇപ്രകാരം വെപ്പാട്ടികളാക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചുള്ള നിയമങ്ങൾ കാണാം. ഇവർ യുദ്ധത്തടവുകാരും ആകാം (സംഖ്യ 31:9; നിയ 20:14). നിയ 21:10-14 ൽ ഇവരെക്കുറിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളുണ്ട്. വെപ്പാട്ടിയിൽ ജനിച്ച മക്കൾക്ക് യഥാർത്ഥ ഭാര്യയിൽ നിന്നു ജനിച്ച മക്കൾക്കുള്ളിടത്തോളം അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല (ഉൽപ 21:10; ഗലാ 4:29-30).

ഭാര്യമാരിൽ കുട്ടികളുണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ തോഴിമാരിലൂടെ മക്കളെ ജനിപ്പിച്ച് വംശം നിലനിർത്താനുള്ള അവകാശം നിയമം ഭർത്താവിന് നൽകുന്നുണ്ട് (ഉൽപ 16:1; 30:3; 30:9). അന്യജാതികൾ (ഉൽപ 24:3ff; 28:1; നിയ 7:23) രക്തബന്ധത്തിലുള്ളവർ എന്നിവരുമായുള്ള വിവാഹം അനുവദനീയമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വിജാതീയ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്ത അനേകം സംഭവങ്ങൾ വി. ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. വിവാഹമോചനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ 'എഴുതപ്പെട്ട ഉപേക്ഷാപത്രം' വേണമായിരുന്നു (നിയ 24:1). എലിഫാന്റയിനിലെ യഹൂദകോളനിയിൽ വിവാഹത്തിന്റെ എഴുതപ്പെട്ട കരാറുണ്ടായിരുന്നു (ANET 222f).

നിയ 25:5-10 പ്രകാരം, ഒരുവൻ കുട്ടികളില്ലാതെ മരിച്ചാൽ സഹോദരൻ അവന്റെ ഭാര്യയെ സ്വീകരിക്കുകയും പരേതന്റെ നാമം ഇസ്രായേലിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോകാതിരിക്കാൻ അവളുടെ ആദ്യജാതന് അവന്റെ പേരിടുകയും ചെയ്യണം. യൂദായുടെ മരുമകൾ താമാർ ലേവായക്രമത്തിൽ വിവാഹം നടത്തുന്നതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറ്റിക്കിട്ടാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിക്കുന്നതും മറ്റുമായ സംഭവങ്ങൾ വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ

കാണുന്നു (ഉൽപ 38). ബോവാസ് റൂത്തിനെ വിവാഹം കഴിച്ചതും ഈ പതിവ് സമ്പ്രദായം നിവർത്തിതമാകാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു (റൂത്ത് 4:10).

എസ്സീനുകൾ (Essenes) ഉൾപ്പെടെ ചില വിഭാഗക്കാർ പ്രത്യുല്പാദന നിയമം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം ഭാര്യമാരിൽനിന്നും വേർപിരിഞ്ഞ് ബ്രഹ്മ ചര്യം പാലിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, ചാവുകടൽ ഭാഗത്തുള്ളവർ ബ്രഹ്മചാരി കളായിരുന്നുവെങ്കിലും വിവാഹിതരായിട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടിരുന്നത്. അവ രുടെ പുസ്തകച്ചുരുളുകളിൽ വിവാഹച്ചടങ്ങുകളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മതപരമായ ഒരാഘോഷം വിവാഹത്തിന് മുമ്പോപിമ്പോ ഉണ്ടായിരു ന്നതായി സൂചനകളില്ല. ഉപേക്ഷാപത്രം ഒപ്പുവച്ചിരുന്നതുപോലെ (നിയ 24:1-3; ജറെ 3:8; മർക്കോ 10:4) വിവാഹ ഉടമ്പടി എഴുതിക്കൊണ്ടുള്ള യഹൂദവിവാഹത്തിന്റെ ആരംഭം ബി.സി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ കാണാം.

ഉല്ലാസത്തിന്റെയും ആഹ്ലാദത്തിന്റെയും സ്വരം (ജറെ 16:9), നൃത്തം, അനുഗ്രഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ (റൂത്ത് 4:11-12) സ്നേഹഗീതങ്ങളുടെ ആലാപനം എന്നിവ ഗ്രാമവാസികൾ, വീട്ടുകാർ, സുഹൃത്തുക്കൾ എന്നി വർ വിവാഹാവസരത്തിൽ നടത്തിയിരുന്നു. ഉത്ത 3:6-11 ഇത്തരം അവ സരങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു സ്നേഹഗീതമാണ്. സങ്കീ 45 വിവാ ഹാവസരത്തിൽ പാടാവുന്ന മറ്റൊരു ഗീതമാണ്. ഘോഷയാത്രയ്ക്കു ശേഷം ഒരാഴ്ച നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ആഘോഷം സാധാരണ വരന്റെ വീട്ടിൽവച്ചാണ് നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നത് (മത്താ 22:2). എന്നാൽ, പ്രത്യേക അവസരങ്ങളിൽ വധുവിന്റെ ഭവനത്തിൽവച്ചും നടത്തിയിരുന്നു (ഉൽപ 29:27; ന്യായാ 14:10-12). ആദ്യരാത്രിതന്നെ ലൈംഗികബന്ധം (ഉൽപ 29:23) കൂടാരത്തിൽവച്ച് (ഉൽപ 24:67) പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പുതുതായി വിവാഹംചെയ്ത പുരുഷനെ സൈനികസേവനത്തിനോ മറ്റേതെങ്കിലും പൊതുപ്രവർത്തനത്തിനോ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല (നിയ 24:5).

വിവാഹകർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൂടുതലായ വിവരങ്ങളൊന്നും പുതിയ നിയമം തരുന്നില്ല. വിവാഹാഘോഷങ്ങൾ രാത്രിയിലാണ് നടത്തിയിരു ന്നത് (മത്താ 25:1ff; ലൂക്കാ 12:36). കാനായിലെ കല്യാണത്തിലെ ആഘോ ഷങ്ങൾ യോഹ 2:1-11-ൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഉൽപ 2:18-25-നെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വിവാഹത്തിന്റെ അഭേദ്യതയെ ക്കുറിച്ചാണ് യേശു പ്രധാനമായും പഠിപ്പിച്ചത് (മത്താ 19:4-6; മർക്കോ 10:6-8). വിവാഹം പ്രധാനമായും ഈ ലോകത്തിലെ പ്രവൃത്തിയാണെന്ന് യേശു വ്യക്തമാക്കി. നശിക്കുന്ന തലമുറയുടെ പ്രവൃത്തിയായി യേശു വിവാഹത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് (ലൂക്കാ 17:27). വിവാഹം കഴിഞ്ഞതിനാൽ വിരുന്നിനുവരാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു പറഞ്ഞ വ്യക്തിയെക്കുറിച്ച് ഉപമയിൽ യേശു പ്രസ്താവിച്ചതും ഇതേ ലക്ഷ്യത്തോടെയായിരിക്കണം (ലൂക്കാ 14:20). സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ വിവാഹത്തിനോ വിവാഹബന്ധത്തിനോ സ്ഥാനമില്ല (മത്താ 22:30; മർക്കോ 12:25; ലൂക്കാ 20:35f). യേശു വിവാ ഹത്തെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞു എന്നല്ല, വിവാഹത്തെ അതിന്റെ ശരിയായ വീക്ഷ ണത്തിൽ കണ്ടു എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. വിവാഹ വിരുന്നിനെക്കു

റിച്ച് യേശു ഉപമകളും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (മത്താ 22:1-4; ലൂക്കാ 14:15-24).

1 കോറി 6:16 മുതൽ 7-ാം അദ്ധ്യായം മുഴുവനും വി. പൗലോസ് വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ദീർഘമായി പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രഹ്മചര്യമാണ് ശ്രേഷ്ഠമെന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും പൗലോസ് വിവാഹത്തെ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. 1 കോറി 7:26-31 വാക്യങ്ങളിൽക്കാണുന്ന നിഷേധാത്മകഭാവം യുഗാന്ത്യോന്മുഖ കാഴ്ചപ്പാടിൽവേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. അത്, വിവാഹമെന്ന സംവിധാനത്തോട് മുഴുവനുമായുള്ള വിരുദ്ധഭാവമല്ല.

ഇരുവരുടെയും അവകാശങ്ങളെ പരസ്പരം സമർപ്പിച്ച് സ്വയം ദാനമായി നല്കി ഒരു ശരീരമായിത്തീരുകയാണ് വിവാഹത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത (1 കോറി 7:1-11). അവിശ്വാസിയായ ജീവിതപങ്കാളിയിൽനിന്ന് വേർപിരിയുന്നതിന് പൗലോസ് അനുവാദം നല്കുന്നു (1 കോറി 7:12 -16). വിവാഹിതരാകുന്നവർ പരസ്പരം സന്തോഷിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ കർത്താവിന്റെ കാര്യത്തിലുള്ള ശുഷ്കാന്തി കുറഞ്ഞുപോകാനിടയുണ്ടെന്ന് പൗലോസ് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു (7:32-35).

ഭാര്യ ഭർത്താവിന് വിധേയയായിരിക്കാനും, ഭർത്താവ് ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കാനും പൗലോസ് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. സഭയും ക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഇപ്രകാരമൊരാഹ്വാനം (കൊളോ 3:18; എഫേ 5:22-33; 1 പത്രോ 3:1-7). ക്രിസ്തു സഭയുടെ ശിരസ്സായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഭർത്താവ് ഭാര്യയുടെ ശിരസ്സാണ്. ക്രിസ്തു സഭയെ സ്നേഹിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഭർത്താവ് ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം. ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ തന്നെത്തന്നെയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നത്. കാരണം, അവർ രണ്ടുപേരും ഒരു ശരീരമാണ്. ഇതു വലിയൊരു രഹസ്യമായി പൗലോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്നു (എഫേ 5:32).

മിശിഹായുടെ കാലം വിവാഹവിരുന്നിന് തുല്യമാണെന്ന് യേശു പഠിപ്പിക്കുന്നു (മത്താ 9:15; 25:1ff; മർക്കോ 2:19; യോഹ 3:29). മിശിഹായുടെ യുഗത്തിലെ ആനന്ദത്തെയും സൗഭാഗ്യത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുവാനാണ് ഇതൊരു വിവാഹവിരുന്നിനോട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ യുഗം ആരംഭിക്കുന്നത് മിശിഹായുടെ വരവോടുകൂടിയാണ്. യേശുവിനെ വരനായും, സഭയെ വധുവായും 2 കോറി 11:2ലും, എഫേ 5:27 ലും ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വെളി 19:7-9; 21:2; 22:17 എന്നിവിടങ്ങളിൽ യുഗാന്ത്യത്തിൽ കുഞ്ഞാടിന്റെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മണവാട്ടിയെപ്പോലെ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിനിൽക്കുന്ന സഭയാണ് ഇവിടെ വധു.

വിവാഹമോചനം

വിവാഹമോചനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പഴയനിയമ കാഴ്ചപ്പാട് വിവാഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കാനാവൂ. പുരുഷനിൽനിന്നും സൃഷ്ടിച്ച സ്ത്രീയെ ദൈവം പുരുഷന് ഇണയും തുണയുമായി നല്കി (ഉൽപ 2:18ff). ഒരു പുരുഷന് ഒരു സ്ത്രീ മാത്രമേ ഭാര്യയായി പാടുള്ളുവെന്ന മഹനീയമായ ആശയമാണ് ഈ വിവരണ

ത്തിന്റെ പിന്നിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നത്.

ഉൽപത്തിപ്പുസ്തകത്തിലെ വിവരണത്തിൽ വിവാഹമോചനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു സൂചനയും കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ഹെബ്രായർ വിവാഹമോചനം നടത്തിയിരുന്നുവെന്നതാണ് വാസ്തവം. നിയ 24:1-ൽ വിവരിക്കുന്ന "ഒരുവൻ വിവാഹിതനായതിനുശേഷം ഭാര്യയിൽ എന്തെങ്കിലും തെറ്റുകണ്ട് (*എർവത്ദാബാർ*-നാണക്കേടുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യം) അവന് അവളോടിഷ്ടമില്ലാതായാൽ, ഉപേക്ഷാപത്രംകൊടുത്ത് അവളെ വീട്ടിൽനിന്നും പറഞ്ഞയയ്ക്കട്ടെ" എന്ന മോശയുടെ നിയമമനുസരിച്ചാണ് അവർ വിവാഹമോചനം നടത്തിയിരുന്നത്. അവൾ പുനർവിവാഹം ചെയ്തശേഷം അവളെ ഉപേക്ഷാപത്രം കൊടുത്ത് പിരിച്ചുവിടുകയോ രണ്ടാം ഭർത്താവ് മരിക്കുകയോ ചെയ്താലും ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ച ഭർത്താവിനെ അവൾ സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു (വാ. 2-4).

മോശയുടെ നിയമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന 'അനിഷ്ടകാര്യം' (Some indecency) പലതരത്തിൽ ഇസ്രായേലിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. *ഷമ്മായി* സ്കൂൾ അനിഷ്ടകാര്യമായി വ്യഭിചാരം അഥവാ അവിശ്വസ്തത മാത്രമാണ് പരിഗണിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ വ്യാഖ്യാന പ്രകാരം ഭാര്യ ഭർത്താവിൽനിന്നകന്ന് മറ്റൊരാളുമായി ശയിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ വിവാഹമോചനം പാടുള്ളൂ. *ഹില്ലേൽ* സ്കൂളിന്റെ വ്യാഖ്യാന പ്രകാരം ഭർത്താവിന് അനിഷ്ടകാരണമായതെന്തും; ഉദാ. ഭക്ഷണത്തിനാവശ്യമായ ഉപ്പു ചേർത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽപോലും, ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷാപത്രം കൊടുത്തു പിരിച്ചുവിടാം. മത്താ 19:9-ൽ വിവാഹത്തിലെ അവിശ്വസ്തതയെ മാത്രമേ യേശു വിവാഹമോചനവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. വ്യഭിചാരത്തെ അനിഷ്ടകാര്യത്തിന്റെ തലത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലെന്നു വാദിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുണ്ട്. കാരണം, വ്യഭിചാരത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്ന ശിക്ഷ വിവാഹമോചനമല്ലായിരുന്നു. മറിച്ച് കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലുകയെന്നതായിരുന്നു (നിയ 22:22).

ജറെ 3:1-8-ൽ നിയ 24:1-4-ൽ പറയുന്ന നിയമത്തെ വീണ്ടും അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിഗ്രഹാരാധനമൂലം ദൈവത്തിൽ നിന്നകന്നുപോയ ഇസ്രായേൽക്കാരെ ദൈവം സ്വീകരിക്കുകയില്ലായെന്ന് പ്രവാചകൻ പറയുന്നു. വിവാഹമോചനത്തെ ഒരു പ്രതീകമായിട്ടാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഏശ 50:1-ലും ഇതേ ആശയംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, വിഗ്രഹാരാധനയും മറ്റ് അതിക്രമങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് അനുതാപത്തോടെ തിരിച്ചുവന്നാൽ ദൈവം ഇസ്രായേലിനെ സ്വീകരിക്കുമെന്ന് ജറെ 3:11-14-ൽ കാണുന്നുണ്ട്.

മോശയുടെ നിയമം വിവാഹമോചനത്തിനുള്ള അവകാശം ഭർത്താക്കന്മാർക്കു മാത്രമേ നൽകിയിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ, ചില റബ്ബിമാരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഭർത്താവിന് കുഷ്ഠരോഗം പിടിപെട്ടാൽ ഭാര്യക്ക് വിവാഹമോചനം നേടാനുള്ള അവകാശം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഭർത്താക്കന്മാർക്കായിരുന്നു വിവാഹമോചനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മുൻതൂക്കം.

വിപ്രവാസകാലാനന്തരം വിവാഹമോചനത്തിനെതിരേ ശക്തിയേറിയ ആഹ്വാനങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിൽ കാണാം. മലാക്കി പ്രവാചകൻ ദൈവം

വിവാഹമോചനത്തെ വെറുക്കുന്നു എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പുനർവിവാഹം ചെയ്യാൻവേണ്ടി ആദ്യവിവാഹത്തിലെ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചവർക്കെതിരേ ശക്തമായ താക്കീത് പ്രവാചകൻ നല്കുന്നുണ്ട്. "ഏകശരീരവും ഏകാത്മാവുമായിട്ടല്ലേ നിങ്ങളെ അവിടുന്ന് സൃഷ്ടിച്ചത്" എന്നു കർത്താവു ചോദിക്കുന്നു (മലാ 2:13-16). മലാക്കി പ്രവാചകന്റെ ആഹ്വാനം ചെവിക്കൊണ്ട എസ്രായും നെഹെമിയായും അന്യസ്ത്രീകളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ജനത്തോടാവശ്യപ്പെട്ടു (എസ്രാ 9-10; നെഹെ 13:23-27).

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ സ്ത്രീ സങ്കല്പത്തിന്റെ സ്വാധീനം

പൗരസ്ത്യദേശത്ത് സ്ത്രീകളെ പുരുഷന്മാർക്കു തുല്യം അവകാശങ്ങളുള്ള വ്യക്തികളായി കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. ഒരു സ്ത്രീ എപ്പോഴും അവളുടെ പിതാവിനോ ഭർത്താവിനോ കീഴ്പ്പെട്ടവളായിരുന്നു (ഉദാ. ഭാരതത്തിലെ മനുസ്മൃതി). സമാനമായ ഒരു സ്ത്രീ സങ്കല്പമാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലും കാണപ്പെടുന്നത്. എങ്കിലും സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ഉദാത്തഭാവങ്ങളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ ദൃശ്യമാണ്. നിയമഗ്രന്ഥത്തിലെ സ്ത്രീ സങ്കല്പം പിൽക്കാല ബൈബിൾ രചനകളെ മുഴുവൻ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇതേക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം ഏറെ പ്രസക്തമാണ്.

സ്ത്രീ എപ്പോഴും പുരുഷന് വിധേയപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നതായിരുന്നു പഴയനിയമത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് (ഉൽപ 12:12-20; 19:8; 20:2; ന്യായാ 19:24-27). പത്തു കല്പനകളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഭാര്യയെ ഒരുവന്റെ സ്വത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് പരിഗണിക്കുന്നത് (പുറ 20:17). സ്ത്രീകൾ പൊതുവേ പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം ഭക്ഷിക്കാറില്ലായിരുന്നു (ഉൽപ 18:9). മക്കൾ അവരുടെ അമ്മയെ അനുസരിക്കാൻ കടപ്പെട്ടവരായിരുന്നു (പുറ 20:12; ലേവ്യ 19:3; നിയ 5:16; 21:28). ആഘോഷങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. അവരുടെ പാട്ടും നൃത്തവും ആഘോഷവേളകളെ ആനന്ദവേളകളാക്കി (പുറ 15:20; ന്യായാ 11:34; 1 സാമു 18:6; സങ്കീ 68:25). ഹീബ്രു നിയമം സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രത്യേകം സംരക്ഷണത്തിനുള്ള സംവിധാനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു (നിയ 21:11f).

ഉൽപത്തി രണ്ടും മൂന്നും അധ്യായങ്ങളിലാണ് സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രധാന പരാമർശങ്ങൾ കാണുന്നത്. രണ്ടാമധ്യായത്തിൽ സ്ത്രീയെ പുരുഷന്റെ ഇണയായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ സ്ത്രീ പുരുഷന്റെ അസ്ഥിയിൽ നിന്നുള്ള അസ്ഥിയും മാംസത്തിൽ നിന്നുള്ള മാംസവുമാണ്. നരനിൽ നിന്നെടുത്തതുകൊണ്ട് അവളെ നാരി എന്നു വിളിക്കുന്നു. അതിനാൽ പുരുഷൻ മാതാപിതാക്കളെ വിട്ട് ഭാര്യയോടു ചേരും. ഇവിടെ സ്ത്രീപുരുഷസമത്വം ദർശിക്കാനാവും. പക്ഷേ, സ്ത്രീ എന്നും പുരുഷനു വിധേയപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നും ഇവിടെ പരാമർശമുണ്ട് (ഉൽപ 3:16). സ്ത്രീകൾ കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിച്ചിരുന്നു. ധാന്യങ്ങൾ പൊടിക്കുക, ഭക്ഷണ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക, നൂൽനൂൽക്കുക, കുട്ടികളെ പരിചരിക്കുക, വീടുസൂക്ഷിക്കുക തുടങ്ങിയവ സ്ത്രീകൾ മാത്രം ചെയ്തിരുന്ന ജോലികളാണ്. കൂടാതെ കിളയ്ക്കാനും വിതയ്ക്കാനും കൊയ്യാനും ഉഴാനുമൊക്കെ അവർ പുരുഷന്മാരെ സഹായിച്ചിരുന്നു.

യഹൂദനിയമം പലപ്പോഴും സ്ത്രീകളോടു കഠിനമായ വിവേചനം കാട്ടിയിരുന്നു. മാനഭംഗം ചെയ്യപ്പെട്ട സ്ത്രീകളെ പ്രസ്തുത കുറ്റം ചെയ്തവനുതന്നെ ഭാര്യയായി നല്കണമെന്നും അവളുടെ പിതാവിന് കുറ്റം ചെയ്ത വ്യക്തി നഷ്ടപരിഹാരം നല്കണമെന്നും നിയമം അനുശാസിച്ചിരുന്നു (നിയ 22:28-29). ഒരുവൻ തന്റെ ഭാര്യ കന്യകയല്ലെന്ന് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും അയാളുടെ സാക്ഷ്യം തെറ്റാണെന്നു തെളിയുകയും ചെയ്താൽ അയാൾ ക്ഷമാപണം നടത്തേണ്ടത് ഭാര്യാപിതാവിനോടാണ്. അയാൾക്കിഷ്ടമില്ലെങ്കിലും ആരോപണ വിധേയായ ഭാര്യ അയാളോടൊപ്പം കഴിയണം (നിയ 22:13-19). ഒരു ഭർത്താവിന് തന്റെ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു, എന്നാൽ; ഭാര്യയ്ക്ക് തന്റെ ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ അവകാശമില്ല (നിയ 24:1-4). തന്റെ പുത്രിമാരുടെ കന്യാത്വത്തേക്കാൾ ആതിഥ്യമര്യാദയ്ക്ക് ലോത്ത് പ്രധാന്യം നല്കുന്ന സംഭവവും (ഉൽപ 19:8) സ്ത്രീകളോടുള്ള അവഗണനയ്ക്കുള്ള തെളിവാണ്.

സ്ത്രീകൾ എല്ലാ വിധത്തിലുമുള്ള വിവേചനങ്ങൾക്കു വിധേയരായിരുന്നെങ്കിലും യഹൂദ സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് അസാധാരണമാംവിധം ധീരതയും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവുമുള്ള വനിതകൾ ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. താമാർ (ഉൽപ 38), റൂത്ത് (റൂത്ത് 1-3) എന്നിവർ തങ്ങളുടെ വൈവാഹികാവകാശങ്ങൾക്കായി ധീരമായി നിലകൊണ്ടു. ജായേലും (ന്യായാ 4:11; 17:22) എസ്തേറും ധീരതയുടെ ആൾരൂപങ്ങളായിരുന്നു. ഇസ്രായേലിൽ പ്രവാചികമാരുണ്ടായിരുന്നു. മരുഭൂമിയാത്രയ്ക്കിടയിൽ സ്ത്രീകളുടെ കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത് മോശയുടെ സഹോദരിയായിരുന്ന മിരിയാമായിരുന്നു (പുറ 15:20-21). ദബോറായും ഹുൽദായും ഒരേ സമയം ന്യായാധിപമാരും പ്രവാചികമാരുമായിരുന്നു. ഇവർ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെമേൽ ഒരുപോലെ ആധിപത്യം പുലർത്തിയിരുന്നു (ന്യായാ 4:4-5; 2 രാജാ 22:11-20) കാനാന്യരുടെ പരാജയം ദബോറ പ്രവചിച്ചിരുന്നു. നിയമാവർത്തനഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആധികാരികത സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയത് ഹുൽദാ പ്രവാചികയാണ്. പുരുഷമേധാവിത്വം കർശനമായി നടപ്പിലായിരുന്ന യഹൂദ സമൂഹത്തിൽ അത്താലിയ എന്ന സ്ത്രീ രാജ്ഞിയായി ഭരണം നടത്തിയിരുന്നുവെന്നതും എടുത്തു പറയേണ്ട വസ്തുതയാണ് (2 ദിന 22:10; 23:21).

പുതിയനിയമത്തിൽ വളരെ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റമൊന്നും സ്ത്രീകളോടുള്ള മനോഭാവത്തിൽ പ്രകടമല്ലെങ്കിലും റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലും പൗരസ്ത്യദേശത്തും നിലനിന്നിരുന്നതിനേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട മനോഭാവമായിരുന്നു പുലർത്തിയിരുന്നത്. സ്ത്രീകളോടുള്ള യേശുവിന്റെ മനോഭാവത്തിൽ ഇതു വളരെ പ്രകടമാണ്. അവരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും യേശുവിന്റെ ദൈവരാജ്യസന്ദേശങ്ങളിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരുന്നു. ഉദാ. മാവ് കുഴച്ചു പുളിപ്പിച്ച് അപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന സ്ത്രീ (മത്താ 13:33f), നഷ്ടപ്പെട്ട നാണയം തിരയുന്ന സ്ത്രീ (ലൂക്കാ 15:8), നീതി നടത്തിതരാനായി ന്യായാധിപനെ നിരന്തരം ശല്യം ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീ (ലൂക്കാ 18:1f). മണവാളനെ എതിരേൽക്കാൻ നില്ക്കുന്ന കന്യകമാർ (മത്താ 25:1).

പുരുഷന്മാർക്കെന്നതുപോലെ സ്ത്രീകൾക്കുംവേണ്ടി അവിടുന്നു അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചു. പത്രോസിന്റെ അമ്മായിയമ്മയെ സുഖപ്പെടുത്തിയത് (മത്താ 18:14), ജായിരൂസിന്റെ പുത്രിയെ ഉയിർപ്പിക്കുന്നത് (മത്താ 9.18-26; മർക്കോ 5-21-43; ലൂക്കാ 8:40-56), മർത്തായോടും മറിയത്തോടുമുള്ള അവിടുത്തെ സമ്പർക്കം മുതലായവ യേശുവിന് സ്ത്രീകളോടുള്ള ആത്മാർത്ഥ സുഹൃദ്ബന്ധത്തെ വിളിച്ചോതുന്നവയാണ് (ലൂക്കാ 10:38-43; യോഹ 11:1-44). യേശുവിനെ അനുഗമിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്ത്രീകളുമുണ്ടായിരുന്നു (ലൂക്കാ 8:1-3). സ്ത്രീകളായ ശിഷ്യഗണം ഗുരുവിനെ അനുഗമിക്കുന്ന പതിവ് യഹൂദരുടെയിടയിൽ കേട്ടുകേൾവി പോലുമില്ലായിരുന്നു എന്നറിയുമ്പോഴേ സ്ത്രീകളോടുള്ള യേശുവിന്റെ മനോഭാവത്തിലെ വിപ്ലവാത്മകത മനസ്സിലാവൂ. കുരിശും ചുമന്നുകൊണ്ടുള്ള യേശുവിന്റെ കാൽവരിയാത്രയിലും (ലൂക്കാ 23:27-31) യേശുവിന്റെ മരണനേരത്തും (ലൂക്കാ 23:49) ഈ ശിഷ്യകൾ യേശുവിന്റെ സമീപത്തുണ്ടായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ട് അപ്പസ്തോലന്മാരും യേശുവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ സന്ദർഭത്തിലും ഇവർ യേശുവിനെ അനുധാവനം ചെയ്തിരുന്നു എന്നാണ് വി. ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. യേശുവിനെ സംസ്കരിച്ച കല്ലറയ്ക്കൽ പുലർകാലത്തുതന്നെ കടന്നുചെല്ലുന്ന ഇവരുടെ തീക്ഷ്ണത, യേശുവുമായി ഇവർക്കുണ്ടായിരുന്നു ആത്മബന്ധത്തെയാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് (ലൂക്കാ 24:1-12). യോഹ 20:1-18 പ്രകാരം ഉത്ഥാനരംഗത്തിന് ആദ്യമായി സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നത് മഗ്ദലനാമറിയം എന്ന സ്ത്രീയാണ്.

ആദിമസഭയിലും സ്ത്രീകൾ ഒരു പ്രധാന പങ്കുവഹിച്ചിരുന്നതായി കാണാം (അപ്പ 1:14; 12:12; 6:1; 9:36; 17:4). അപ്പസ്തോലന്മാരെ സ്ത്രീകൾ സഹായിച്ചിരുന്നു (റോമാ 16:1,3,6,12; 1 കൊറി 16:14). പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ലേഖനത്തിൽ സ്ത്രീ പുരുഷന് വിധേയപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട് (1 കോറി 11:3,7,10; 14:35; കൊളോ 3:8; എഫേ 5:21). പക്ഷേ, സ്ത്രീയും പുരുഷനും പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണെന്ന് വി. പൗലോസ് ഊന്നിപ്പറയുന്നു (1 കോറി 11:11-12). കർത്താവിൽ സ്ത്രീയും പുരുഷനും പരസ്പരം ആശ്രയിച്ചാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. എന്നാൽ, സ്ത്രീകൾ സമൂഹത്തിൽ അനുവർത്തിക്കേണ്ട ചില പെരുമാറ്റച്ചട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും പൗലോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (1 കോറി 14:33-35; 1 തിമോ 2:11-15). സ്ത്രീകൾ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്നതിനെയും പുതിയ നിയമം വിമർശിക്കുന്നുണ്ട് (1 തിമോ 2:9-10; 1 പത്രോ 3:2-4). വീട്ടിലിരുന്നു തന്റെ മാതൃധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്നതാണ് സ്ത്രീയുടെ രക്ഷാമാർഗ്ഗം (1 തിമോ 2:15). തീത്തോ 2:5-ൽ സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ചുള്ള പൗലോസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളുടെ പൂർണ്ണരൂപം ദർശിക്കാനാവും. അവർ വിവേകമതികളും ഭർത്താവിനോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്നവരും വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ നോക്കി നടത്തുന്നവരും ഭർത്താവിനോടു വിധേയത്വമുള്ളവരുമായിരിക്കണം എന്നാണ് പൗലോസ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

ഡോ. ജോസഫ് പാംപ്ലാനി

13

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ മൂന്നുപിതാക്കന്മാർ

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം പഞ്ചഗ്രന്ഥ നായകരായ അബ്രാഹം, ഇസഹാക്ക്, യാക്കോബ്, ജോസഫ്, മോശ എന്നീ പിതാക്കന്മാരുടെ ജീവചരിത്രവുമായി അഭേദ്യം ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. പഞ്ചഗ്രന്ഥ വിവരണത്തിൽ അബ്രാഹം, യാക്കോബ്, മോശ എന്നിവരുടെ പ്രാധാന്യമാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

1. അബ്രാഹം

തേരായുടെ പുത്രനായ അബ്രാഹമാണ് ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ പിതാവ്. *ബിറാം* (Biram) എന്ന ഹീബ്രു പദത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ പേരിന്റെ ഉദ്ഭവം; "ദൈവം ഉയർത്തിയവൻ'' എന്നർത്ഥം. അബ്രാം എന്ന ആദ്യനാമം അബ്രാഹം എന്നാക്കി മാറ്റിയത്, ദൈവമാണ് (ഉൽപ 17:5).

ഊറിൽനിന്ന് ഹാരാനിലേക്ക് കുടിയേറിപ്പാർത്ത തേരായുടെ പുത്രനാണ് അബ്രാഹം. തേറായുടെ മരണശേഷം അബ്രാഹം കാനാനിലേക്ക് കുടിയേറി (ഉൽപ 11:27ff). അബ്രാഹത്തിന്റെ ജന്മസ്ഥലം പല വിവരണങ്ങളിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടു കാണുന്നതിന്റെ കാരണം ഈ കുടിയേറ്റങ്ങളാണ്. കാനാനിൽവച്ച് അബ്രാഹത്തിന് ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടുണ്ടായി (ഉൽപ 12:1-3). തന്റെ പിൻതലമുറ കാനാൻദേശം കൈവശപ്പെടുത്തുമെന്ന് അബ്രാഹത്തിന് ഷെക്കെമിൽവച്ച് ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദാനം ലഭിച്ചു (ഉൽപ 12:7). ബഥേലിലും നെഗെബിലും സഞ്ചരിച്ച അബ്രാഹം ഭക്ഷ്യക്ഷാമത്തെത്തുടർന്ന് ഈജിപ്തിലെത്തി. സാറാ അബ്രാഹമിന്റെ സഹോദരിയാണെന്ന് അബ്രാഹം തന്നെ

പറഞ്ഞതിനാൽ ഫറവോ സാറായെ തന്റെ ഉപനാരിയാക്കി. എന്നാൽ, തന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടതോടെ ഫറവോയ്ക്ക് തെറ്റ് മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം സാറായെ തിരികെ നൽകി (ഉൽപ 12:10-20). കന്നുകാലികളെ മേയ്ക്കുന്ന ജോലിക്കാർ തമ്മിലുള്ള കലഹംമൂലം അബ്രാഹവും സഹോദരപുത്രൻ ലോത്തും വഴിപിരിഞ്ഞു. അബ്രാഹം കാനാനിലും ലോത്ത് സോദോമിലും താമസമാക്കി (ഉൽപ 13:1). ദൈവം തന്റെ വാഗ്ദാനം അബ്രാഹത്തോട് ആവർത്തിച്ചു (ഉൽപ 13:14,14:1). സലേമിൽ വച്ച് അബ്രാഹം മെൽക്കിസദേക്കിനെ കണ്ടുമുട്ടി (ഉൽപ 14:17ff).

കാലാന്തരത്തിൽ ദൈവം അബ്രാഹത്തിന് ഒരു പു ത്രനെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു (ഉൽപ 15:1 ff), തുടർന്ന്, ദൈവം അബ്രാഹവുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്തു (ഉൽപ 15:9). അബ്രാഹത്തിന് സാറായുടെ ദാസിയായ ഹാഗാറിൽ ഇസ്മായേൽ എന്ന പുത്രൻ ജനിച്ചു മെസെപ്പൊട്ടോമിയൻ നിയമ സംഹിതകളിൽ ഇത്തരം ആചാരങ്ങൾ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ജനിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം ഭാര്യയിൽ നിന്ന് പിറക്കുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ എല്ലാ അവകാശങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇസ്മായേലിന് ഈ അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു (ഉൽപ 16:1-16).

വാഗ്ദാനമനുസരിച്ച് (ഉൽപ 17:15ff) അബ്രാഹത്തി ന് സാറായിൽ ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. അബ്രാഹത്തിന്റെ ആതിഥ്യമര്യാദ ദൈവപ്രീതിക്ക് പാത്രമായി (ഉൽപ 18:1f). സോദോം, ഗോമോറ ദേശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അബ്രാഹം ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ വാദിക്കുന്നുണ്ട് (ഉൽപ 18:20-19:28). ഈജിപ്തിൽ നടന്ന സംഭവം (12:10) ഗാരാദിലും ആവർത്തിക്കുന്നു (ഉൽപ 20:1ff). സാറായുടെ നിർബന്ധത്തിന് വഴങ്ങി ഹാഗാറിനേയും ഇസ്മായേലിനെയും അബ്രാഹം ഭവനത്തിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കി (ഉൽപ 21:1ff). ഇസഹാക്കിനെ ബലിയർപ്പിക്കാൻ ദൈവം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിനു തയ്യാറായ അബ്രാഹം വിശ്വാസത്തിന്റെ സനാതനപ്രതിരൂപമായി (ഉൽപ 22:1ff). ഈ വിവരണം നരബലിക്കെതിരേയുള്ള പ്രബോധനാത്മകമായ ഒരു ആലങ്കാരിക വ്യാഖ്യാനമാകാനാണ് സാധ്യത. അല്ലെങ്കിൽ, അബ്രാഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏതെങ്കിലും അന്തസ്സംഘർഷത്തിന്റെ ആലങ്കാരികാഖ്യാനവുമാകാം. സാറായുടെ മരണശേഷം ശവസംസ്കാരത്തിനായി ഹെബ്രോണിൽ അബ്രാഹം കുറെ ഭൂമി വാങ്ങി. “കാനാൻദേശം നിന്റെ സന്തതികൾക്ക് അവകാശമായി നൽകും” എന്ന വാഗ്ദാനം നിറവേറുന്നതിന്റെ ആദ്യപടിയായിരുന്നു ഇത് (ഉൽപ 23:1). മെസെപ്പൊട്ടോമിയായിലെ തന്റെ ചാർച്ചക്കാരുടെയിടയിൽ നിന്ന് അബ്രാഹം തന്റെ പുത്രനായ ഇസഹാക്കിന് വധുവായി റബേക്കായെ തിരഞ്ഞെടുത്തു (ഉൽപ 24:1 ff).

ബാബിലോണിലെ ഹമ്മുറാബിയുടെ (ബി.സി. 17281686) സമകാലികനായാണ് അബ്രാഹത്തെ ചരിത്രകാരൻമാർ പരിഗണിക്കുന്നത്. ഉൽപ 14:1-ൽ പരാമർശിക്കുന്ന ഷിനായിലെ അമറാഫേൽ, ഹമ്മുറാബി തന്നെയാണെന്നാണ് പണ്ഡിതമതം. എന്നാൽ, ഇതിന് വിശ്വസനീയമായ തെളിവുകളില്ല. അബ്രാഹത്തിന്റെ കഥയിൽ പരാമർശിക്കുന്ന രാജാക്കൻമാരെ ബി.സി. 2000-ന് മുൻപുള്ള മെസെപ്പൊട്ടോമിയായുടെ അറിയപ്പെടുന്ന കാലത്തെ ചരിത്രത്തിൽ കണ്ടെത്താനും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ബി.സി. രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യപകുതിയിലെ മെസെപ്പൊട്ടോ

മിയൻ ചരിത്രത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ നാമസാദൃശ്യമുള്ള ചില രാജാക്കൻമാർ ഭരിച്ചിരുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും അബ്രാഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം ബി.സി. 2000-1500 കാലഘട്ടത്തിലായിരിക്കാനാണ് സാധ്യത. അബ്രാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാ വിവരണങ്ങളും ചരിത്രപരമാണെന്ന് പറയാനാവില്ലെങ്കിലും അബ്രാഹം വെറുമൊരു ഐതിഹ്യ പുരുഷനല്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്.

വരമൊഴി രൂപംകൊള്ളുംമുൻപ് വാമൊഴിയായി തലമുറകൾ കൈമാറിപ്പോന്ന കഥകളാണ് അബ്രാഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രമായി ബൈബിളിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, പരസ്പര ബന്ധമില്ലാത്ത പല സംഭവങ്ങളും യുക്തിസഹമല്ലാത്ത ദേശകാലനിർണ്ണയങ്ങളും കഥയിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ചിലയിടങ്ങളിൽ കഥകൾ ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് മാത്രമല്ല, ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ കഥാപാത്രങ്ങൾ മാറിപ്പോയിട്ടുമുണ്ട് (ഉൽപ 12:10ff; 20:1ളള; 26:1ff). ഇത്തരം വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ വാചിക പാരമ്പര്യത്തിൽ സ്വാഭാവികമാണ്.

വി.ഗ്രന്ഥത്തിൽ അബ്രാഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തെ അദ്വിതീയമാക്കുന്നത്, ദൈവിക വെളിപാടുകൾ ആരംഭിക്കുന്നത് അബ്രാഹത്തിലൂടെയാണ് എന്ന വസ്തുതയാണ്. എന്നാൽ, അബ്രാഹം ദൈവത്തെ മനസ്സിലാക്കിയത് മെസെപ്പൊട്ടോമിയൻ പാരമ്പര്യത്തിലെ കുലദൈവങ്ങ(Family Gods)ളുടെ മാതൃകയിലാണ്. പിൽക്കാലത്ത് ഇസ്രായേൽക്കാർക്ക് വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട യാഹ്വെയെക്കുറിച്ച് അബ്രാഹത്തിന് അറിവില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവം *എൽഷദ്ദായ്* (Elshaddai) ആയിരുന്നു. വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ വിശ്വസ്തനും ആരാധകരിൽ കാരുണ്യം ചൊരിയുന്നവനും ധാർമ്മിക ജീവിതം ആവശ്യപ്പെടുന്നവനുമാണവിടുന്ന്.

വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന അബ്രാഹം

രക്ഷാകരചരിത്രത്തിനാരംഭം കുറിച്ച അബ്രാഹത്തി ന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും ഉടമ്പടിയും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച വാഗ്ദാനങ്ങളും ബൈബിളിൽ ഉടനീളം ആവർത്തിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട് (പുറ32:13; സംഖ്യ 32:11; നിയ 1:8; 2 രാജാ 13:23; 1 ദിന 18:16; സങ്കീ 105:9; ഏശ 29:22; 51:1-2; എസെ 33:24). യഹൂദരുടെ പിതാവായാണ് പുതിയനിയമം അബ്രാഹത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് (മത്താ 3:9; യോഹ 8:33). അബ്രാഹത്തിന്റെ മക്കൾ എന്ന യഹൂദരുടെ അവകാശവാദത്തെ സ്നാപകയോഹന്നാൻ ഖണ്ഡിക്കുന്നുണ്ട് (മത്താ 3:9). പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ ശാശ്വത പ്രതിരൂപമായിട്ടാണ് അബ്രാഹത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് (റോമ 4:1 ff; ഗലാ 3:16). യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ് അബ്രാഹത്തിന്റെ മക്കൾ (ഗലാ 3:29). എന്നും അബ്രാഹത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാര്യമാർ മോശയുടെയും ക്രിസ്തുവിന്റെയും ഉടമ്പടികളുടെ പ്രതിരൂപമാണെന്നും (ഗലാ 4:22) പൗലോസ് പറയുന്നു.

2. യാക്കോബ്

ഇസഹാക്കിന്റെയും റബേക്കായുടെയും രണ്ടാമത്തെ പുത്രനായാണ് യാക്കോബ് ജനിക്കുന്നത്. ഇസഹാക്കിന് അറുപത് വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് യാക്കോബ് ജനിച്ചത് (ഉൽപ 25:21-26). യാക്കോബ് ശാന്തസ്വഭാവിയും

റബേക്കായുടെ സ്നേഹഭാജനവുമായിരുന്നു. യാക്കോബിന്റെ മൂത്ത സഹോദരൻ ഏസാവിനോടായിരുന്നു ഇസഹാക്കിനു കൂടുതൽ മമത.

നായാട്ടുകാരനായ ഏസാവിന് ഒരു പാത്രം പയറുപായസം പ്രതിഫലമായി നല്കിക്കൊണ്ട് യാക്കോബ് കടിഞ്ഞൂലവകാശം സ്വന്തമാക്കി. പിതൃസ്വത്തിൽ ഇരട്ടി ഓഹരിക്കുള്ള അവകാശം (നിയ 21:17), സഹോദരന്മാരുടെ മേൽ ഭരണം നടത്താനുള്ള അധികാരം (ഉൽപ 27:29) എന്നിവ കടിഞ്ഞൂലവകാശത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. ഏസാവിൽനിന്നു കടിഞ്ഞൂലവകാശം വിലയ്ക്കുവാങ്ങിയ യാക്കോബ് റബേക്കായുടെ സഹായത്തോടെ വൃദ്ധനും അന്ധനുമായ ഇസഹാക്കിനെ കബളിപ്പിച്ച് കടിഞ്ഞൂൽ പുത്രനുള്ള അനുഗ്രഹവും സ്വന്തമാക്കി (ഉൽപ 27:1-29). യാക്കോബിന്റെ വഞ്ചന മനസ്സിലാക്കിയ യേസാവ് യാക്കോബിനോടേറ്റുമുട്ടാൻ തീരുമാനിച്ചു. റബേക്കായുടെ ഉപദേശപ്രകാരം യാക്കോബ് ഏസാവിനെ ഭയന്നു ഹാരാനിലുള്ള തന്റെ അമ്മാവനായ ലാബാന്റെ പക്കലേക്ക് ഒളിച്ചോടാൻ തീരുമാനിച്ചു. റബേക്ക പറഞ്ഞ നുണ വിശ്വസിച്ച് ഈ സംരംഭത്തിലും ഇസഹാക്ക് യാക്കോബിന് അനുഗ്രഹം നേർന്നു(27:41-28:5). പിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹാശ്ശിസുകളോടെ ഹാരാനിലേക്കു യാത്രയായ യാക്കോബിനു മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ ലൂസ് എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ച് ഒരു ദൈവികദർശനമുണ്ടായി. സ്വർഗ്ഗീയമായ ഒരു ഗോവണിയിലൂടെ മാലാഖമാർ ഇറങ്ങുന്നതും കയറുന്നതും യാക്കോബ് ദർശിച്ചു. ദർശനത്തിനുശേഷം ദൈവം യാക്കോബിനോടു സംസാരിച്ചു. അബ്രാഹത്തോടും ഇസഹാക്കിനോടും ചെയ്ത വാഗ്ദാനം അവിടുന്നു യാക്കോബിനോടും ആവർത്തിച്ചു. ദൈവത്തെ ദർശിച്ച പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തിനു യാക്കോബ് ബഥേൽ എന്നു പേരുനൽകി (28:10-22).

ഹാരാനിലെത്തിയ യാക്കോബ് ലാബാന്റെ ഭവനത്തിൽ താമസമാരംഭിച്ചു. ഭവനത്തിലെ സകല ജോലികളും ചെയ്ത യാക്കോബ്, ലാബാന്റെ ഇളയ മകൾ റാഹേലിനെ ഭാര്യയായി ലഭിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ലാബാനിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസൃതം ഏഴുവർഷം ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി യാക്കോബ് ലാബാന് അടിമവേല ചെയ്തു. എന്നാൽ, ഏഴാംവർഷം റാഹേലിനു പകരം അവളുടെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയും വിരൂപയുമായ ലെയായെയാണ് ലാബാൻ യാക്കോബിന് ഭാര്യയായി നൽകിയത്. ഈ വഞ്ചനയിൽ യാക്കോബ് ക്ഷുഭിതനായെങ്കിലും റാഹേലിനെ സ്വന്തമാക്കാനായി വീണ്ടും ഏഴുവർഷംകൂടി യാക്കാബ് ലാബാന്റെ ഭവനത്തിൽ ദാസ്യവേല ചെയ്തു. യാക്കോബിന് ലെയായിൽ റുബൻ, ശിമയോൻ, ലേവി, യൂദാ എന്നീ പുത്രന്മാർ ജനിച്ചു. എന്നാൽ, റാഹേലിനു മക്കളൊന്നും ജനിച്ചില്ല. തന്മൂലം അവൾ തന്റെ ദാസിയായ ബിൽഹായെ യാക്കോബിനു നൽകി. യാക്കോബിനു ബിൽഹായിൽ ദാൻ, നഫ്ത്താലി എന്നീ പുത്രന്മാർ ജനിച്ചു. ഇതറിഞ്ഞ ലെയായും തന്റെ ദാസിയായ സിൽഫായെ യാക്കോബിനു നൽകി. സിൽഫായ്ക്ക് ഗാദ്, ആഷേർ എന്നീ പുത്രന്മാർ ജനിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ലെയായ്ക്ക് രണ്ടു പുത്രന്മാർക്കൂടി ജനിച്ചു. ഇസാക്കർ, സെബുലുൺ. റാഹോലിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായി അവൾക്കും രണ്ടുപുത്രന്മാർ ജനിച്ചു. ജോസഫ്, ബഞ്ചമിൻ എന്നീ പേരുകളിൽ അവർ അറിയപ്പെട്ടു. കാലക്രമത്തിൽ യാക്കോബും ലാബാനും

തമ്മിൽ വേർപിരിഞ്ഞു (30:25-31:16). ലാബാന്റെ പക്കൽനിന്നും സ്വദേശത്തുമടങ്ങി വരുംവഴി യാക്കോബ് സഹോദരനായ ഏസാവിന്റെ പക്കലേക്കു ദൂതന്മാരെ അയച്ചു സമാധാനത്തിനപേക്ഷിച്ചു. നാനൂറോളം ആളുകളുമായി ഏസാവ് എതിരേ വരുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ യാക്കോബ് അസ്വസ്ഥചിത്തനായി. ഭയാക്രാന്തനായ യാക്കോബ് ദൈവസന്നിധിയിൽ രാത്രി മുഴുവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കിടയിൽ ഒരു ദൈവദൂതൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് രാത്രിമുഴുവൻ യാക്കോബുമായി മൽപ്പിടുത്തം നടത്തി. പ്രഭാതമായപ്പോൾ ദൂതൻ യാക്കോബിനെ അനുഗ്രഹിച്ചു യാത്രയാക്കി. യാക്കോബിന്റെ പേര് ഇസ്രായേൽ എന്നാക്കി മാറ്റുകയുംചെയ്തു. പ്രസ്തുത സ്ഥലത്തിനു പെനിയേൽ എന്നും പേരു നൽകി (31:22-32). പിറ്റേന്ന് ഏസാവ് യാക്കോബിനെ തേടിയെത്തി. യാക്കോബ് ഭയപ്പെട്ടതിനു വിപരീതമായി എസാവ് അദ്ദേഹത്തെസ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. യാക്കോബ് ഷെക്കെമിൽ താമസമാരംഭിച്ചു (31:1-20). യാക്കോബിന് ലെയായിൽ പിറന്ന ദീന എന്ന മകളെ ഹിവ്യനായ ഷെക്കെം മാനഭംഗം ചെയ്തു. യാക്കോബിന്റെ മക്കൾ ഇതിനു ക്രൂരമായി പ്രതികാരം ചെയ്തു (A. 34). തുടർന്ന് യാക്കോബും കുടുംബവും ബെഥേലിലേക്ക് താമസംമാറ്റി. അവിടെവച്ച് യാക്കോബിന്റെ സ്നേഹഭാജനമായിരുന്ന ഭാര്യ റാഹേൽ അന്തരിച്ചു. ഇത് യാക്കോബിനെ തീരാദു:ഖത്തിലാഴ്ത്തി. പ്രിയപുത്രനായ ജോസഫിന്റെ തിരോധാനവും (A. 37) പിതാവായ ഇസഹാക്കിന്റെ മരണവും (35:27-29) യാക്കോബിന്റെ ദുഃഖം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ജോസഫിനെ സഹോദരങ്ങൾ ഈജിപ്തുകാരായ കച്ചവടക്കാർക്കു വിറ്റതാണെന്ന സത്യം യാക്കോബ് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

കാനാനിൽ കനത്ത ക്ഷാമം ബാധിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് ആഹാരസാധനങ്ങൾക്കായി യാക്കോബ് ഈജിപ്തിലേക്കയച്ചു. തങ്ങൾ അടിമയായി വിറ്റ സഹോദരൻ ജോസഫ് ഈജിപ്തിന്റെ ഭരണാധികാരിയായി മാറിയിരിക്കുന്നതുകണ്ട സഹോദരന്മാർ അമ്പരന്നു. ജോസഫിന്റെ സ്നേഹപൂർവ്വകമായ നിർബന്ധത്തിനുവഴങ്ങി യാക്കോബും മക്കളും ഈജിപ്തിലേക്കു താമസം മാറ്റി (A. 46). ഈജിപ്തിലെത്തി പതിനേഴുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം യാക്കോബ് അന്തരിച്ചു. കാനാൻ ദേശത്ത് മാമ്രേക്കു കിഴക്ക് മാക്പെലായിലെ ഗുഹയിലാണ് യാക്കോബ് സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടത് (50:11-14).

യാക്കോബ്- പഞ്ചഗ്രന്ഥിക്കുപുറമേ

ഇസ്രായേൽക്കാർ യാക്കോബിന്റെ മക്കൾ എന്നാണറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് യാക്കോബിനോടു ദൈവം ചെയ്ത വാഗ്ദാനമോർത്ത് അകൃത്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ പക്കലേക്കു പിന്തിരിയാൻ ഹോസിയാ പ്രവാചകൻ ഇസ്രായേൽക്കാരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (ഹോസി 12:3,4, 12). പ്രവാസാനന്തരം തിരിച്ചെത്തിയ പ്രവാസികളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുവാനായി യാക്കോബിനോടു ദൈവത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹത്തെ മലാക്കി അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (മലാ 1:2). ദൈവം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു മൂപ്പുമുറയോ മാനുഷിക മാനദണ്ഡങ്ങളോ അനുസരിച്ചല്ല എന്നു യാക്കോബിന്റെ കഥ വ്യക്തമാക്കുന്നു. വിശ്വാസംവഴിയുള്ള നീതീകരണത്തിനു ഉദാഹരണമായി യാക്കോബിനെ എടുത്തുകാട്ടാൻ ഹെബ്രായ ലേഖനകർത്താവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ച വികാരവും ഇതുതന്നെയാണ് (ഹെ

്രബാ 11:21; 12:16). യാക്കോബിന്റെ ദർശനവും (യോഹ 1:51) കിണറും (യോഹ 4:5,12) ജീവചരിത്രവും (അപ്പ 7:12,16) പുതിയനിയമത്തിൽ അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്.

യാക്കോബിന്റെ പേരിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള പല ശൈലീപ്രയോഗങ്ങളും വി.ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടെത്താനാവും. ദൈവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാനായി 'യാക്കോബിന്റെ ദൈവം' (പുറ 3:6; 4:5; 2 സാമു 23:1; സങ്കീ 20:1; ഏശ 2:3) എന്നും 'യാക്കോബിന്റെ ശക്തനായവൻ' (സങ്കീ 132:2) എന്നും ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഇസ്രായേലിനെ സൂചിപ്പിക്കാൻ "യാക്കോബിന്റെ ഭവനം" (പുറ 19:3; ഏശ 2:5;8:17), "യാക്കോബിന്റെ സന്തതി" (ഏശ 45:19; ജറെ 32:26), "യാക്കോബിന്റെ പുത്രന്മാർ" (1 രാജാ 18:31; മലാ 3:6), "യാക്കോബിന്റെ സമൂഹം"(നിയ 33:4), യാക്കോബ് (സംഖ്യ 23:7,10,23; 24:5,17,19) എന്നീ ശൈലികളും വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ യാക്കോബിനുള്ള അനന്യശ്രേഷ്ഠമായ സ്ഥാനമാണ് ഇതിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

3. മോശ

ഇസ്രായേൽജനത്തെ ഈജിപ്തിന്റെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിച്ച ധീര നായകനാണ് മോശ. സീനായ് മലയിൽവച്ച് നടന്ന ഉടമ്പടിയുടെ ചടങ്ങുകൾക്കു നേതൃത്വം കൊടുത്ത്, വാഗ്ദാനനാട്ടിലേക്ക് അവരെ ആനയിക്കാൻ ദൈവത്താൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വ്യക്തി. ഹെബ്രായ ബൈബിളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യക്തിയാണ് മോശ. കാരണം, "കർത്താവ് മുഖാമുഖം സംസാരിച്ച മോശയെപ്പോലെ മറ്റൊരു പ്രവാചകൻ പിന്നീട് ഇസ്രായേലിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല" (നിയ 34:10). മഹത്ത്വത്തിന്റെ ഉന്നതിയിലും മോശയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വം, ദേഷ്യപ്പെടുന്ന സ്വഭാവം, അസ്വസ്ഥത, ആത്മവിശ്വാസമില്ലായ്മ എന്നിവ പ്രകടമായിരുന്നു.

വിവിധ പാരമ്പര്യങ്ങൾ വിവിധ രീതിയിലാണ് മോശയെ കാണുന്നത്.

യാഹ്വിസ്റ്റ് - എലോഹിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യത്തിൽ: പുറ 1:15-2:22 ലെ വിവരണങ്ങൾക്കു ചരിത്രത്തിൽനിന്നു തെളിവുകൾ ഇല്ലെങ്കിൽ അവ മോശയുടെ ജനനത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഫറവോയുടെ ഭരണകാലത്ത് ജനിച്ച് രാജകൊട്ടാരത്തിൽ വളർന്ന, സ്വന്തം ജനത്തെ സ്നേഹിച്ച ലേവ്യഗോത്രജനായ ഒരു ഹെബ്രായനാണ് മോശ. മിദിയാനിലേക്ക് ഓടിപ്പോയ മോശ 'ജെത്രോ' (വുവെൽ) എന്ന പുരോഹിതന്റെ പുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്തു.

പുറ 3:1-12 മോശയുടെ വിളിയും ദൗത്യവും വെളിവാക്കുന്നു. എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുറ്റിച്ചെടികൾ ദൈവവും മോശയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിനു വേദിയൊരുക്കുന്നു. 7-8 വാക്യങ്ങളിൽ യാഹ്‌വെ സ്വന്തം ജനത്തെ കാണുന്നു. അതിനാൽ അവരെ സ്വതന്ത്രരാക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. വാ. 10-ൽ മോശ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ഉയർത്തപ്പെടുന്നു. തന്റെ കഴിവില്ലായ്മ പറഞ്ഞ് ഒഴിവാകാൻ മോശ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ദൈവം തന്റെ പേരും ശക്തിയും മോശയ്ക്കു വെളിപ്പെടുത്തി ധൈര്യം നൽകുന്നു (പുറ 5:1-12,20). മോശ യാഹ്‌വെയുടെ നാമത്തിൽ ഫറവോയോടു ഹെബ്രായരെ ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനായി മരുഭൂമിയിലേക്കു നയിക്കുവാൻ സമ്മതം ചോദിക്കുന്നു. ഫറവോ നിരാകരിക്കുന്നു.

ഒൻപതു മഹാമാരികൾ അയച്ചിട്ടും ഫറവോയുടെ മനസ്സ് മാറാത്തതിനാൽ യാഹ്വെ ഈജിപ്തിന്റെ ആദ്യജാതരെ വധിക്കുന്നു. ഫറവോ ഈജിപ്തുവിട്ടുപോകാൻ ഇസ്രായേൽക്കാരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പിന്നീട് മനസ്സു മാറ്റി അവരെ പിന്തുടർന്നു. എന്നാൽ, ചെങ്കടലിലെ അത്ഭുതം ഇസ്രായേലിനെ രക്ഷിക്കുകയും ഫറവോയെയും കൂടെയുള്ളവരെയും വധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മോശ ദൈവത്തിന്റെ ദാസനാണ്. ഇസ്രായേൽ യാഹ്വെയിലും അവിടുത്തെ ദാസനായ മോശയിലും വിശ്വസിച്ചു (പുറ 14:31).

സീനായ് മലയിൽനടന്ന സംഭവങ്ങൾക്ക് രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളുണ്ട്. എലോഹിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യമാണ് പ്രധാനം. ദൈവം ജനത്തോട് കൽപ്പനകൾ പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ (20:1-17) അവർ ഭയപ്പെടുകയും ദൈവത്തിന്റെ വചനം മോശ പറഞ്ഞുതന്നാൽ മതിയെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (പുറ 20:18-20). അങ്ങനെ ഒരു പുരോഹിതനെപ്പോലെ ബലിമൃഗത്തിന്റെ രക്തം തളിച്ചുകൊണ്ട് (24:3-8) മോശ ഉടമ്പടി സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

യാഹ്വിസ്റ്റു പാരമ്പര്യത്തിൽ യാഹ്വെ ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽവച്ച് മോശയോടാണ് സംസാരിക്കുന്നത് (പുറ 19:9, 19). അതിനുശേഷം, ജനങ്ങളുടെ ഉടമ്പടി അവർക്കുവേണ്ടി മോശയുമായാണ് ചെയ്യുന്നത് (പുറ 34:27).

സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുള്ള കാളക്കുട്ടിയെ ഇസ്രായേൽ ഉണ്ടാക്കിയതിനുശേഷമുള്ള സംഭവങ്ങളിൽ ജനത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ യാഹ്വെ തീരുമാനിക്കുന്നതായി കാണാം (32:1-10). ഇവിടെ മോശ ജനത്തിനുവേണ്ടി മാധ്യസ്ഥ്യം വഹിക്കുന്നു (32:11-14). ദൈവം പ്രാർത്ഥനകേട്ട് പാപം ക്ഷമിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്റെ പേര് ദൈവത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു മായിച്ചുകളയണമെന്ന് (32:32) മോശ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ, മോശയുടെ 'മദ്ധ്യസ്ഥൻ' എന്ന പദവിക്കു പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുന്നു.

നിയമദാതാവ് എന്ന നിലയിൽ മോശ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയും മദ്ധ്യസ്ഥൻ എന്ന നിലയിൽ ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയുമാണ്. നിയമദാതാവ് എന്ന നിലയിൽ മോശയ്ക്ക് ലഭിച്ച പ്രത്യേകതയാണ് 'പ്രകാശിക്കുന്ന മുഖം' (പുറ 34:29-35). തത്ഫലമായി ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പിൻവലിഞ്ഞു. മോശ പിന്നീട് മുഖാവരണം (Masweh (Hb)) ധരിച്ചിരുന്നു.

മിരിയാം മോശയുടെ അധികാരത്തെ ചോദ്യംചെയ്യുന്നിടത്ത് ലേഖകൻ പറയുന്നു. "മോശ ഭൂമുഖത്തുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരിലുംവച്ച് സൗമ്യനായിരുന്നു" (സംഖ്യ 12:3). യാഹ്വെയാണ് മോശയെ സംരക്ഷിച്ചിരുന്നത് (12:8). മോശ മിരിയാമിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചെങ്കിലും അവൾക്ക് ഏഴു ദിവസങ്ങൾ പാളയത്തിനു പുറത്ത് താമസിക്കേണ്ടിവന്നു (സംഖ്യ 12:14).

കാനാനിലേക്കു പോയ ചാരന്മാർ പറഞ്ഞതുകേട്ട് കാദേഷ് വിടാൻ ഭയപ്പെട്ട ഇസ്രായേലിന്റെ സമാഗമകൂടാരത്തിൽ യാഹ്വെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ജനത്തെ കൈവിടുമെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവിടെ മോശ വാചാലനാവുകയും ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പൊറുതി അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. യാഹ്വെ മോശയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടു. എന്നാൽ മുതിർന്നവർ ശിക്ഷ

യനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അവർ വാഗ്ദാനഭൂമിയിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല (സംഖ്യ 13:25–14:23). ഇടയൻ എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും മോശ ഇസ്രായേലിന് ഇടയനെപ്പോലെയാണ്.

നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യം: യാഹ്‌വെ, എലോഹിം പാരമ്പര്യങ്ങളിലെ പ്രധാന കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിലനിർത്തുന്നുവെങ്കിലും നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യത്തിനു ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. ഹോറെബിലെ കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചതിനുശേഷം (നിയ 1:6–3:29) മോശ 'നേതാവാണ്' എന്നാൽ അത്ഭുതപ്രവർത്തകനല്ല എന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നു. നിയ 34:11–ൽ അത്ഭുതങ്ങളെയും അടയാളങ്ങളെയുംപറ്റി പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത് ഈ പാരമ്പര്യത്തോടു പിന്നീട് കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണ്.

ജനങ്ങളുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം മോശ അവരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥനായി (5:5,27) പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എങ്കിലും യാഹ്‌വെ കൽപ്പിച്ചതു വിവരിക്കുകയാണ് മോശ പ്രധാനമായും ചെയ്യുന്നത് (നിയ 1:5). ഇവിടെ മോശ നിയമദാതാവ് മാത്രമല്ല, നിയമവ്യാഖ്യാതാവ് കൂടിയാണ്. നിയമങ്ങൾ നല്കിയശേഷം നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിലുള്ളത് മോശയുടെ പ്രസംഗങ്ങളാണ്. നാലു മുതൽ മുപ്പതുവരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ മുപ്പത്തിയാറു പ്രാവശ്യം 'ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിക്കുന്നു' എന്നു മോശ പറയുന്നതായി കാണാം. അങ്ങനെ 'യാഹ്‌വെയുടെ നിയമ'ത്തിലധിഷ്ഠിതമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ 'മോശയുടെ നിയമ'മായി കണക്കാക്കപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി.

മോശ 'സഹിക്കുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥ'നാണ്. "നിങ്ങൾ നിമിത്തം കർത്താവ് എന്നോടു കോപിച്ചു" (1:37). മോശ പരാതിപ്പെടുന്നില്ല എങ്കിലും തനിക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു (3:25). എന്നാൽ, ദൈവം ഈ പ്രാർത്ഥന സ്വീകരിക്കുന്നില്ല (3:26). ശിക്ഷയുടെ കാരണം ഈ ഭാഗത്തുനിന്നു വ്യക്തമല്ല.

പുരോഹിത പാരമ്പര്യം: എലോഹിം പാരമ്പര്യത്തിൽ അഹറോനാണ് വക്താവ് (പുറ 7:1). എന്നാൽ, പുരോഹിത പാരമ്പര്യത്തിൽ കല്പന നൽകുന്നത് മോശയും, വടിയെടുത്ത് അത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് അഹറോനുമാണ് (പുറ 7:19). യാഹ്‌വെയുടെ അടയാളങ്ങൾ കൂടുതൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഫറവോയുടെ ഹൃദയം കഠിനമാക്കുന്നു (11:9–10). പുറ 24:16–18ളള –ൽ കൂടാരം എങ്ങനെ നിർമ്മിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം എഴുതിച്ചേർക്കുന്നു. അങ്ങനെ ദൈവംതന്നെയാണ് ഇവ പറഞ്ഞതെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് പുറ 32:19 –ൽ മോശ തകർത്ത രണ്ടു കല്പലകകളും പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെട്ടേ തീരൂ. 34:1–29–ൽ ഇതു കാണാം.

ഡോ. ജോസഫ് പാംപ്ലാനി